

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ci baskı 50.000 ad

melisa

www.cizgiliforum.com

11 EYLÜL'ÜN
GERÇEK ROMANI

KAMİKAZE OPERASYONU

Politik Kurgu-Roman

ATILIA AKAR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

ATILLA AKAR

KAMİKAZE OPRASYONU

TİMAŞ YAYINLARI

Atilla Akar, 1960 İstanbul doğumlu. Marmara Üniversitesi "A Basın-Yayın Yüksekokulu Gazetecilik ve Halkla ilişkiler" Bölümü mezunu. Gazeteciliğe 1982 yılında Hakimiyet gazetesinde başladı. Cumhuriyet gazetesindeki stajından sonra Hürgün, Yeni Olgü, Tempo, Nokta, Panorama, Sosyal Demokrat Dergi, Akşam, Günaydın, Takvim, Radikal, Kanal E, TV8, Yeni Binyıl, Hedef gibi dergi, gazete, televizyonlarda muhabir, editör, köşe yazar, yayın yönetmem ve koordinatör olarak çeşitli görevlerde bulundu. Muhtelif yayın organlarında çok sayıda makale, deneme, röportaj ve yazı dizileri yer aldı. Halen www.korsangazete.com sitesinde yazmaktadır.

Yayınlanmış Kitapları

"Kıyamet Komposu/Küresel Kaosun Kriptoları"

(5. Baskı, Timaş Yay)

"Derin Dünya Devleti/Gizli Doktrinin Küresel Efendileri"

(8. Baskı, Timaş Yay)

"Komploların Yüzyılı, Yüzyılın Komploları/Emperyal Satranan Entrika Hamleleri"

(3. Baskı, Timaş Yay)

"Suikastlar/Paylarına Ölüm Düşen Adamlar"

(3. Baskı, Timaş Yay)

"Büyük Ortadoğu Kuşatması/Yeni Dünya Düzeni'nin Ortadoğu Ayağı"

(3. Baskı, Timaş),

"Casuslar/Derin Savaşın Stradtşısı Neferleri"

(2. Baskı, Timaş Yay)

'Eski Tüfek Sosyalistler'

(3. Baskı, Babil Yayınlan, tst 2004)

'Horzum Ubirenti'

(BDS Yay, 1990)

'Kimlik Bunalımından Yenilenme Sıkıntısına Sosyal Demokrasi'

(GSD Yay, 1993),

'Öteki DSP' (Metis Yay, 2002)

Okurlara

Neredeyse gerçekleştiği andan itibaren 11 Eyll' araştırıyorum. Baştan beri olaya "komplo" teşhisi koyan bir yazar olmama rağmen, öğrendiğim her yeni bilgi beni şaştırmaya ve dehşete düşürmeye devam ediyor. O günden bugüne "akların ikiz Kuleler'e uzaktan kumanda ile vurdurulduğunu", "içinde korsanlar olmadığını", "Pentagon'a akla saldırılmadığını" ve olayın özü itibariyle bir "coup d'etat" (devlet içi darbe) olduğunu defalarca ve ısrarla savundum. Geçen zaman içinde gerek dünyada gerekse Türkiye'de bu tezi savunan başka araştırmacılar da ortaya ıktı. Her biri 11 Eyll'n bünyesindeki gariplik ve çelişkilerin birçok önemli yönüne işaret eden veriler sundular. Ancak yine de bana göre bir şeyler eksikti. Sonunda onun ne olduğunu buldum; hayal gücü... Bulmacanın "eksik karesi" burasıydı!

işte o zaman elinizdeki kitabı yazmaya karar verdim. Karar verdim çünkü, ne kadar ikna edici somut kanıtlar, mantıksal deliller sunarsanız sunun insanlar yine de bir noktada olayı zihinlerinde canlandırmak istiyorlardı. Tam da bu nedenle "Kamikaze Operasyonu" hayal ile gerçeğin bir bileşimi olarak ortaya ıktı. Gerçekti; çünkü somut olaylara, verilere, mantıksal izahlara dayanıyordu. Hayaldi; çünkü gerçeğin yetmediği noktada kurgu gerekiyordu. Söz konusu kıvamı romanda ne kadar tutturabildi-ęimi bilmiyorum. Onun kararını okur ve gelecek tepkiler verecektir. Buna rağmen inanıyorum ki, eğer 11 Eylül bir gün tüm sırlarıyla ortaya çıkarsa, "Kamikaze Operasyonu" gerçeğe en yakın roman olarak hatırlanacaktır.

Bu noktada öncelikle kitabı yayınlayan TİMAş Yaymıan'na, Yayın Yönetmeni Emine Eroğlu'na ve kitabının editini hassasiyetle yapan Neval Akbıyık'a teşekkür ederim. Ve kapağı hazırlayan arkadaşımız Kenan zcan'a gayretinden dolayı teşekkürlerimi iletirim. Ayrıca 60'lı yıllarda Pentagon'da bulunan ve o dönemdeki Pentagon'a dair gözlemlerini benimle paylaşan. Em. Deniz Binbaşı Sayın Erol Bilbilik'e de teşekkürlerimi sunarım.

Ancak daha özel bir teşekkürüm var. O da genç öğrenci kardeşim Onur Ince'ye. Onur ince, kitabın araştırma gerektiren safhalarında benim asistanım gibi çalıştı. Gece gündüz demeden 11 Eylülle ilgili kaynakları taradı, birçok detayın ortaya çıkmasında veya kontrol edilmesinde yoğun gayret gösterdi. Sonunda benim kadar bir 11 Eylül'ü "araştırma fanatığı" olmasa bile o da bir "gerçek avcısı" oldu. Onur'a bu hastalığa bulaştırmakla iyi mi ettim, kötü mü ettim bilemiyorum. Ama şurası kesin ki, kitabın ortaya çıkmasında, Onur Ince'nin görünmeyen bir emeği vardır. Kendisine teşekkürü bir borç bilirim.

Ve belki de hepsinden önemlisi, aynı zamanda bir dünya insanı olarak, o gün İkiz Kuleler'de, Pentagon'da ve uçaklarda trajik bir şekilde ölen insanları saygı ile andığımı belirtmeliyim. Onlar, namert bir savaşın ilk kurbanları oldular. Adına ister resmi tezde olduğu gibi "terör" deyin, ister benim inandığım gibi "kompro", hunharca öldürülen insanlar açısından durum değişmiyor.

Son olarak şunu söyleyebilirim: Bazı insanlar nedense son derece iyi niyetli olarak birilerinin "bu kadar kötü şeyler" yapabileceğine inanmamaktadır. Söz konusu yaklaşım, 11 Eylül'ü

KAMİKAZE OPERASYONU

anlamakta en büyük psikolojik engeldir. Onlara diyebilirim ki, bu tür kişi ve gruplar, bizim hayal edebileceğimizin de ötesinde "kötü"dürler. Ruhlarını şeytana satan bu adamların, güç oyununda bir adım öne geçebilmek için yapamayacakları hiçbir canice eylem yoktur.

Hayaliniz bol, gerçeği arayışınız daimi, günleriniz neşeli ve sağlıklı olsun...

Atilla Akar

Mart 2006

atillaakar@gmail.com

atillaakar@yahoo.com

Bölüm 1

West Point Askeri Akademisi

New York - Orange County

3 Haziran 1961

James Early Clayton, West Point'in en zeki ve çalışkan öğrencilerinden biriydi. Dört çocuklu, Oklahomalı bir çiftçi ailesinin en küçük erkek çocuğu olarak West Point gibi bir askeri akademiye girme başarısını gösterebilmişti. Oldukça cılız ve çelimsiz sayılabilecek bir çocukken delikanlılığıyla birlikte hem boy atmış hem de çiftlik işleri ile uğraşa uğraşa adaleli bir vücuda sahip olmuştu. Sakin bir duruşu ama içten içe kaynayan savaşçı bir ruhu vardı. Okul eğitiminin getirdiği tüm zorluklara göğüs germiş, sabır ve metanetle mezun olabilmek için çabalamıştı. Okulda derslerden artakalan vakitlerini ise kitaplar, ansiklopediler, gazete kupürleri arasında geçiriyordu. Bu özelliği, okul komutanı Tümgeneral Kevin Goldsmith'in gözünden kaçmıyordu.

Tümgeneral Goldsmith başarılı öğrencileriyle ilgilenen bir komutandı. Nitekim Clayton da Goldsmith'in koruyucu otoritesini her zaman arkasında hissetmiş ve birçok defa onun sayesinde, başını derde sokmaktan kurtulmuştu. Evet, Clayton parlak

1 Amerikan Kara Harp Akademisi

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

bir Öğrenciydi, ama onu diğer öğrencilerden ayıran önemli bir özelliği daha vardı: askeri tarihe duyduğu olağanüstü merak. Tarih

söz konusu oldu mu ne bulursa okurdu. Clayton tarih merakını o kadar ileri götürmüştü ki, ilgi alanını sadece askeri tarih olmaktan çıkarmış, insanhgm geçmişinde neler yaşanmışsa hemen hepsini yutarcasma ezberler olmuştu. Başkalarının gereksiz ya da vakit kaybı sayacağı konulara bile müthiş ilgi duyuyordu. Zaman zaman yapılan rutin yatakhane aramalarında herkesin dolabından ya da yatakların arasından tezgâh altı seks dergileri veya ucuz polisiye romanlar çıkarken Clayton'ın dolabından sadece tarih kitapları çıkıyordu.

Tümgeneral Kevin Goldsmith'in kendisi de tarihe meraklıydı ama Clayton kadar başanlı sayılmazdı. Ona birçok kez yoklama çekmiş, askeri tarih ve Amerikan iç savaşı konusunda sorular yönelmiş ve karşılığında uzman sayılan kişilerin bile bilemeyeceği ayrıntılı cevaplar almıştı. Teğmen Clayton tarih kitaplarında okuduklarını güncel olaylara bağlamayı, kıyaslamayı hatta öğrendiklerinden geleceğe yönelik çıkarsamalar yapmayı da çok iyi biliyordu. İnanılmaz bir hayal gücü vardı. Hatta bir keresinde Tümgeneral Goldsmith, Clayton'a şöyle takılmıştı: "Evlat, eğer asker olmayı seçmeseydin senden çok iyi bir romancı ya da senarist olurdu!"

Clayton, bunu bir iltifat kabul etmiş ve Goldsmith'e "Teşekkür ederim komutanım" demişti, "ordunun da bir gün senaryolara ihtiyacı olabilir!"

Goldsmith "Olmaz olur mu evlat, olmaz olur mu" diye mırıldanmıştı, "günümüzde savaşlar önce senaryolarda yaşanıyor, sonra hayata geçiyor..."

Clayton'ın farkında olmadan söylediği sözler, hayatını değiştirecekti. Pentagon'dan arkadaşı Korgeneral Fredy Calahan, bir süre önce Tümgeneral Goldsmith'i bizzat aramış ve çevresinde "zeki, tarihe meraklı, öngörü yeteneği yüksek, askeri konularla

KAMIKAZE OPERASYONU

sivil konuları kaynaştıracak, yetenekli bir genç" olup olmadığını sormuştu.

Goldsmith, Clayton'dan bahsedip şimdi bu konunun neden açıldığını sorduğunda ise şöyle demişti: "Çok özel planlar için Kevin, çok özel planlar için... Okulu bitirir bitirmez onu görmemi sağla!"

En sonunda Clayton'ın beklediği olmuştu. New York eyaletinin Orange kentinde bulunan ve 1802'den beri faaliyette olan West Point'ten mezun oluyordu o gün. Jefferson Davis, Ulysses S. Grant, Robert E. Lee, Douglas MacArthur, Dwight Eisen hower, George

Patton gibi ünlü komutanları yetiştiren okul şimdi yeni mezunlarını vermeye hazırlanıyordu.

O günkü tören, bu köklü okuldaki mezun olan her öğrenci için bir gurur vesilesiydi. Genç subaylar, parlak ve düzgün üniformaları içinde tören alanını doldurmuşlardı. Konuşmalar yapılmış, yeminler edilmiş, bandolar çalınmıştı. Mezunların yakınları da tören alanının karşı tarafına dizilmişlerdi. Anneler, babalar, kardeşler ve tabii ki sevgililer... Güneş sadece tören alanını değil, öncelikle o insanların içini de ısıtıyordu. Kadınların gözleri hafifçe ıslanırken, erkekler vakur bir edayla oğullarını seyreliyorlardı. İçlerinde Amerikan elitlerine mensup askerler, diplomatlar, senatörler de vardı.

Tümgeneral Kevin Goldsmith'in 1961 yılı mezunlarına yönelik veda konuşması duygu yüklüydü:

"Sizler buradan mezun olurken, sadece kendi kişisel yolculuğunuza değil, Amerika'nın büyük bir devlet olarak tarihteki yolculuğuna da katılmış bulunuyorsunuz. Gittiğiniz ve bulunduğunuz her yerde Amerikan çıkarlarını savunacak, ülkenizi gerekirse hayatınız pahasına koruyacak ve size sunulan bu eğitimin hakkını vereceksiniz. Dünyanın gerilimli günler yaşadığı şu dönemde her birinizin omzunda hazır yükler var. Düşmanlarımız

11

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Birleşik Devletleri dünyadaki özgürlüğün bekçisi olmaktan alıkoyacak çabalar içindeler. Hiç merak etmeyin, Birleşik Devletler'in gücü, bütün bunlarla baş etmeye yeterlidir. Bu gücün en somut parçaları sizlersiniz. Bunu bütün bir ulus olarak kimimiz elimizdeki silahlarla, kimimiz ise akıl, bilgi, cesaret ve inançla yerine getireceğiz. Siz henüz ilan edilmemiş bir savaşın tam ortasındasınız. Bu mücadeleden başarıyla çıkacağınıza bizlerin, yani sizi yetiştirenlerin kuşkusu yoktur. Her biriniz Amerikan ruhunun birer temsilcisisiniz. Bunu sakın unutmayın. Tanrı sizleri ve Amerika'yı korusun!"

Törenin sonuna gelinmişti. Okul komutanı ve dönem birincisi konuşmalarını yapmışlar, herkes okulun temel sloganı olan "şeref ve vatan" andını içmişti.

Derken kepler havaya atıldı. Ardından kalabalığın içinden bir öğrenci fırladı, yerden kepini aldı ve kucağında tutarak beklemeye başladı. Diğer öğrenciler sırayla onun önünden geçerek kepine para

biraktılar. Bu öğrenci "duvar"dı. Yani okulu sonuncu bitiren kişiydi. Okul geleneğinde böyle bir ritüel vardı.

Sonunda ortalığı sevinç nidaları kaplamıştı. Anneler, babalar, kardeşler, sevgililer o anın tadını çıkarıyorlardı. James Early Clayton'm ağabeyi Paul ve ağabeyinin eşi Pamela da tören alanındaydı. Anneleri Getrude ise çok istemesine rağmen törene katılamamıştı. Yaşlı kadın, bir süredir hastalıkla boğuşuyordu. Törene gelememiş, ama sevgilerini göndermişti James'e.

Aslında ağabey Paul, ilk başlarda kardeşinin asker olma arzusunu pek tasvip etmemişti. Ona kalırsa James çiftlikte kalıp, kendisine yardım etmeliydi. Babaları Teddy öldüğünden beri bütün yük Paul'ün omuzlarına binmişti. Evlenip giden kız kardeşleri Marry ve Suzanne'in de bir yardımı dokunmuyordu. Paul'ün tek umudu, çiftlik işlerinde kendisine yardım edecek küçük erkek kardeşi James'teydi. Bu yüzden Paul, kardeşinin asker

KAMIKAZE OPERASYONU

olma isteğine baştan şiddetle karşı çıkmıştı. Hatta bir süre birbirlerine küs bile kalmışlardı.

Artık mezunlar için yeni bir hayat başlıyordu. 1961 yih mezunları kısa bir dinlenmeden sonra kıta görevleri için ülkenin ve dünyanın dört bir tarafına dağılacaklardı. James Clayton da onların arasındaydı. Acaba görev yeri neresi olacaktı? Ülke içinde bir yere mi gönderilecekti, yoksa dünyanın her tarafına dağılmış Amerikan üslerinden birinde mi görev alacaktı? Bu düşünceler içinde odasında eşyalarını toplar ve arkadaşları ve komutanları ile son kez vedalaşmayı tasarlarken, kapının çalındığını fark etti. Gelen, eğitim çavuşları Fox idi. Çavuş Fox hemen selam durdu: "Teğmenim, size Pentagon'dan bir mektup var. İletmekle görevliyim."

Clayton, zarftaki yazıdan çok Fox'un kendisine selam durmasını yadırgamıştı. Bütün öğrenciler Çavuştan ölesiye korkarlardı ve o güne kadar hep onlar önce Çavuşa selam vermişlerdi. Oysa şimdi Çavuş Fox, karşısında hazırolda duruyor ve talimatlarını bekliyordu. Çünkü artık o bir subaydı ve rütbece çavuştan üstündü. Yüzünü hafif bir tebessüm kapladı, zarfı aldı ve "Teşekkür ederim Çavuş" dedi, "gidebilirsiniz."

Zarfta ve içindeki kâğıtta ilk göze çarpan, Pentagon'un amblemiydi. Yazı ise oldukça kısaydı:

"Kişiye Özel...

Teğmen James Early Clayton 'a...

Sizinle bir görev konusunu görüşmek üzere en kısa sürede Savunma Bakanlığı'ndaki ofisime gelmenizi rica ediyorum. Selamlarımla.

Korgeneral Fredy Calahan" Pentagon'dan böyle bir mektup almak Clayton'm en son aklına gelebilecek şeydi. Genç mezunların kıta görevlerinde pişmeden, Pentagon'da görev almaları pek rastlanan bir durum değildi. Peki "görev" derken neyi kastediyorlardı acaba? Korgeneral

13

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Fredy Calahan da kimdi? Bu ismi şu ana dek hiç duymamıştı. Niçin kendisiyle görüşmek istiyordu? Gerçi ülkenin veya dünyanın ücra köşelerine gitmeye hazırlanan birçok arkadaşı Pentagon'da çalışma teklifine balıklama atılabırdı ama Clayton onlardan değildi. Amerikan askeri bürokrasinin beyninde kendisini ne gibi bir görev bekliyor olabilirdi? "Neyse, gidince öğreneceğiz nasıl olsa!" diyerek valizini toplamaya devam etti.

14

Bölüm 2

Pentagon

Korgeneral Calahan'm Ofisi

15 Haziran 1961

Pentagon beşgen yapısıyla oldukça ihtişamlı görünüyordu. Washington DC yakınlarında ama Virginia sınırları içinde kalan devasa bina Amerikan askeri sisteminin beyniydi. Kara, Deniz ve Hava Komutanlıkları bina içinde toplanmışlardı. Toplam alanı 14 hektara yaklaşan yapı 1941-43 yılları arasında inşa edilmişti. Ortalama 25 bin kişilik personel kapasitesiyle irice bir kasaba büyüklüğündeydi. Tasarımını George Edwin Bergstrom'un yaptığı bina, çelik ve betonarme kullanılarak inşa edilmişti. Bir bölümü ise taş kaplamaydı. On koridoru ve beş katı olan Pentagon yatay boyutları dolayısıyla çok alçak görünmekteydi. Clayton "Militarizmin Tapınağı"na doğru ilerleyen bir şövalye gibi hissetti kendini. Uzaktan Potamac nehrinin öte yanında sıralanan teknelerin çelik aksamı pırıl pırıl parlıyordu.

Kapıdaki görevliler kimi aradığını ve randevusu olup olmadığını sordular.

Clayton: "Ben Teğmen Clayton. Korgeneral Calahan'la görüşmek istiyorum" dedi ve ekledi. "Randevum yok, ama kendisi benimle görüşmek istiyordu."

15

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Nöbetçi subay: "Bir dakika Teğmen Clayton" dedi ve önündeki listeye bakıp Korgeneral Calahan'm dahili numarasını çevirdi. Hattın karşısındaki kişiyle konuştuğundan sonra "Tamamdır, dedi, Korgeneral sizi bekliyor!"

iki dakika kadar sonra Clayton, yanma, elbiseleri az önce ütünden çıkmışçasına dümdüz ve ayakkabıları ayna gibi parıltıyan bir denizci er takılmış vaziyette Pentagon'un uzunlama ve labirenti andıran kasvetli koridorlarında yürüyordu. Karınca yuvası gibiydi sanki ortalık. Neredeyse bir tabut gibi küçük bölümler, evrak taşıyan akülü arabalar, elleri dosyalarla dolu subaylar ve siviller... En sonunda, kapısında "Genel Komutanlık Planlama Bürosu" yazan bir yerde durdular, içeri önce refakatçi er girdi. Ofise adım attığında Clayton'ın ilk dikkatini çeken, odanın ufaklığı ve sadeliği oldu. Büro eski stil, zarif tahta masalar ve dolaplarla donatılmıştı. Duvarlar açık yeşildi. Pencereye yakın bir noktada ise çok güzel çiçekler bulunmaktaydı. Pencerelerde perde değil, jaluzi kullanılmıştı.

Girişin hemen sağında az ileride iri bir akvaryum göze çarpıyordu. Kabarcıklar arasında yüzen balıkları bir an kendisine ba-kıyorlarmış gibi hissetti.

Tam karşıda oturan sekreter ayağa kalkarak Clayton'ı karşıladı: "Ben Diana Farrow. Korgeneral Calahan'm özel sekreteriyim. Korgeneral sizi az sonra kabul edecek."

Az sonra iç bölmedeki ofisin kapısı açıldı. Kapıda upuzun boylu, iriyarı bir adam duruyordu. Amerikan basketbol liginden fırlayıp gelmiş oyunculara benziyordu. Vaktinin büyük bölümünü masa başında geçirmesine rağmen oldukça sportif bir görünümü vardı. Vücudunda bir gram yağ yoktu sanki. Yaşını ele veren tek nokta, saçlarının hafifçe seyreilmeye başlaması ve favorilerine biraz kır düşmesi idi. Rahat tavırlı bir adama benziyordu. Korgeneral'in kendisine doğru yaklaştığını gören Teğmen Clayton, hemen selam durmak istedi.

I 16

KAMIKAZE OPERASYONU

Adam babacan bir tavırla: "Rahat Teğmen" dedi, "ben de sizinle tanışmayı arzuluyordum. Doğrusu bana hakkınızda çok olumlu şeyler söylediler."

Clayton, "Kim söyledi?" diye sormaya bile gerek duymadı. Bu kişi Harp Okulu'ndan Komutanı Kevin Goldsmith'ten başkası olamazdı.

Genç Teğmen hemen içeriye buyur edildi. Doğrusu, Korgeneral'in odası da hem sade hem de küçüktü. Göze çarpan en büyük eşya, masaydı. Arka planda duvarın üzerine dizilmiş şiltler, madalyalar, askeri tatbikatlardan ve okul yıllarından kalan fotoğraflar duruyordu. Belli ki Korgeneral iyi bir balık avcısıydı, bir elinde oltası öteki elinde iri bir kılıç balığı ile çektiği fotoğrafta gururla gülümsüyordu. Yan duvarda ise büjoik bir dünya haritası bulunmaktaydı. Bazı bölgelerin üzeri küçük ve renkli bayraklarla işaretlenmişti.

Clayton sandalyeye adeta yapışmış vaziyette, Korgeneral'in kendisine vermeyi düşündüğü görevle ilgili açıklama yapmasını bekliyordu. Onun sabırsızlığını fark eden Korgeneral'in de beklemeyi fazla uzatmaktan yana olmadığı anlaşılıyordu. Düşünceli bir şekilde alnını kaşıyıp "Hakkınızda çok iyi referanslar aldık Teğmen" dedi, "başarılı bir öğrenci imişsiniz. Ayrıca dosyanızda 'idealist, zeki, öngörü ve analiz yeteneği kuvvetli bir genç' yazıyor. Aile geçmişinizle de tipik bir Amerikahsımız, bir çiftçi çocuğu olarak bu topraklara sadakatle bağlısınız."

Clayton halen merakla bekliyordu. Korgeneral bir türlü lafa mı giremiyordu, yoksa bir tür "yağlama yıkamaya" mı maruzdu, karar veremiyordu. Kendi kendine, sabırlı ol, adama zaman tarn, birazdan açıklayacak, diyordu.

Neyse ki Korgeneral'in bundan sonraki sözleri, kafasındaki soruları susturdu: "Bakın Teğmen, pek bilinmese de Genel Ko-mutanhğın Planlama Bölümü'ne bağh çalışan ve bizim kendi aramızda 'Özel ve Yaratıcı Operasyonlar Tasarlama' adını verdiğimiz

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

bir büromuz var. Bizler burada bir ekip olarak çalışırız. Büromuz kabaca şöyle işler; çok eski tarihlerden beri vuku bulan olayları, askeri veya askeri olmayan hadiseleri inceler; aralarında bize ilginç gelen ve ileride faydah olabileceğini düşündüğümüz noktaları bulup ayıklar ve onları gerçekleşmesi mümkün planlar haline getiririz. Bunları derli toplu analiz eder, çıkarsamalarda bulunur ve birer öneri halinde ilgili birimlere sunanz. Olmuş ve bir daha tekrarlanması mümkün görünmeyen olayları güncel şarda-ra uyarlar ve

gerçekleşebilir tasarılar haline sokarız. Bunları raporlar haline getirir ve pratiğe geçirilmesi için benim bile işleyişini tam bilmediğim başka birimlere yollarız. Yaptığımız iş, aynı zamanda çok gizlidir. Gizlidir; çünkü önerdiğimiz planlar ne kadar uçuk da olsa belki bir gün içlerinden bazıları uygulanabilir. Ayrıca bu planları her beş yılda bir bilimsel, teknolojik, siyasi, sosyal ve stratejik değişiklere göre güncelleriz ya da çöpe atarız. Bunlar öyle planlardır ki, yüzlercesini üretebilirsiniz ama bir tanesinin gerçekleştiğini görmeye bile ömrünüz yetmez belki."

Clayton'm kafası şimdi daha da karışmıştı. Korgeneral bilmece gibi konuşuyordu. Ne tür planlardan söz ediyordu? Ayrıca hiçbir zaman uygulanmayacaksa bu planlar niçin yapılıyordu? Bu kuşkular altında yarım ağızla da olsa: "Komutanım, biraz daha açık konuşabilir misiniz?" diyebildi.

"Şöyle örneklemeye çalışayım Teğmen, bizler ve yöneticilerimiz zaman zaman bazı kararlar almak zorunda kalabiliriz. Bunlar şekil itibariyle hoş olmasa da ülkenin menfaati açısından gerekli olabilir, işte bu tür durumlarda, bizim ürettiğimiz bu çok özel planlar devreye girer. Mesela Teğmen, Maine gemisi olayını bilir misiniz?"

Clayton, sınava çekilen bir öğrencinin bildiği bir soruyla karşılaştırmadaki sevince benzer bir heyecanla atıldı: "Elbette Komutanım, 1898 yılının 25 Ocak'ında Küba limanına demirlemiş gemimiz, Maine, ispanyollar tarafından batılmıştı. 260 denizcimizi

[W-

KAMIKAZE OPERASYONU

kaybetmiştik. Olay sonrasında ispanya'ya savaş açmak durumunda kaldık. Ama saldırı ispanyollara pahalıya mal oldu. Çünkü hem Küba'yı hem de çevresindeki diğer sömürgelerini kaybetmek durumunda kaldılar."

"Bravo Teğmen! Ama bir şeyi unutuyorsunuz. Bugüne kadar gemiyi ispanyolların batırdığına dair en ufak bir kanıt bile bulunabilmiş değil."

Clayton, Calahan'm sözüne "Savaş açtığımıza göre bir kanıt olmalı" diye safça itiraz edecek oldu.

Korgeneral, Clayton'm sözünü kesti: "Hayır, tarih kanıt aramaz. Tarihte öyle olaylar vardır ki, ve Maine olayı da onlardan biridir, önemli olan, yarattığı sonuçlardır. Üstelik unutulmamalı ki, Maine olayı sonrasında Birleşik Devletler denizaşırı bir politika izleyebilmiş ve bugüne gelebilmiştir. Eğer Maine olayı olmasaydı bizler halen

Amerika'nın kuzeyine sıkışmış, kendi yağıyla kavrulan, içe kapalı bir ülke olacaktık. ABD diye dev bir ülke olamayacaktı. Kanıt aramak, adi vakalar sonrasında aptalların yapacakları iştir. Tarih böyle değerlendirilemez."

Clayton daha da şaşırmıştı. Adeta kekelercesine "Yani, şimdi siz... Maine gemisinin batırılmasının aslında bizim bir komplomuz olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" diyecek oldu.

"Hayır Teğmen" diye kendinden emin bir ses tonuyla devam etti Korgeneral Calahan, "'komplo' tabiri bir kısım komplo teorisi-yenin sözüdür. Laf aramızda, aslında çoğu kez haklıdırılar da. Ama biz bu kelimeyi sevmeyiz, 'zorunluluk' demeyi tercih ederiz. Çünkü lanet komplo teorisyenleri, bir ulusu yönetmenin bazen nelere mal olduğunu bilmezler. Onlar, ödenmesi gereken faturaları ödemezler. Dışarıda iş ve aş bekleyen, Amerikan yaşam tarzının korunmasını isteyen milyonlar var. Ulusun geleceği ve iyiliği için ne yapılması gerektiğine herkes karar veremez. Bu çokbilmiş entelektüellerin işi kolay. Oturdukları yerden, ellerini taşın altına

I II

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

koymadan eleştirip duruyorlar. Hadi gelsinler, ülkeyi yönetsinler de görelim onları. Üç günde batırırlar her şeyi..."

Clayton, Korgeneral Calahan'm öfkeli olduğunu fark ediyordu. Sinirden alın ve boyun damarları şişmiş, yüzü kızarmıştı. Buna rağmen Teğmen'i hedeflemeden, oldukça yumuşak bir şekilde sözlerine devam etti: "İşte bu yüzden ben, Maine olayına komplo diyemiyorum. Ona 'ödenmesi gerekli bedel' diyebilirim ama 'komplo' asla! Bugünden baktığımda ise şunları söyleyebilirim. O zamanlar şimdiki gibi 'Özel ve Yaratıcı Operasyonlar Tasarlama' büromuz belki yoktu ama senin ve benim gibi adamların bir şeyler düşünmüş olmaları kuvvetle muhtemel, işte biz de şimdi buna benzer planlar yapıyoruz. Ama bunları halka ya da dostlarımıza karşı değil, düşmanlarımıza karşı kullanacağımızdan kesinlikle emin olabilirsin Teğmen."

Doğrusu Korgeneral Calahan, umduğundan da açık konuşmuştu bu sefer. Söyledikleri ilginç, ama bir o kadar da ürktücüydü. Demek kendisinden, ileride insanları öldürebilecek, savaşlar başlatabilecek planlar yapmasını istiyorlardı. Bu arada Calahan da böyle bir konuşma yapmak zorunda kaldığı için sıkılmıştı, çekmecesinden bir Küba purosunu çıkardı. Doğrusu, Maine olayı konuşulduktan sonra bir

Küba purosunu yakmak iyi giderdi! Clayton'a dönüp: "İstersek burnumuzun dibindeki bu komünist ahmakları bir sinek gibi ezeriz" dedi, "ama doğrusu, çok iyi puro yaptıklarını itiraf etmem gerek. Bir gün buraları bombalamak zorunda kalırsak umarım Hava Kuvvetlerimiz puro fabrikalarını sağlam bırakır".

Yemek vakti yaklaşıyordu ve iki asker halen bir karara varamamışlardı.

Korgeneral tekrar söze başladı: "Biliyorum, sözlerim seni ürküttü, niçin ben, diye düşünüyorsun. Sorumluluğu umduğundan da fazla bir iş önerisiyle karşı karşıya kaldın ve bu, senin okuldan mezun olurkenki hayallerinle pek çakışmıyor. Ama bir

K.AMIHAZt UHBKAbYONU

de şöyle bak. Tanrı'nın belası bir bölgede kıta görevine gittiğini düşün. Bir sürü aptal yazışmayla, hayatından bezmiş sadist çavuşlarla, sağa sola dönmeyi bile bilmeyen uyuşuk erlerle uğraşacaksın. Piyade tüfeklerini yüzlerce kez söküp takacaksın, ellerin nasır tutacak. Sivrisineklerle cebelleşme ihtimalin de cabası. Ve bir süre sonra kendine, benim burada ne işim var, diye sormaya başlayacaksın. Askerlikle ilgili bütün hayallerin suya düşecek. Bir an önce emekli olmayı isteyecek ya da canına tak dediği noktada istifayı basacaksın. Bunu mu istiyorsun? Kendine iyice sor. Oysa biz sendeki yeteneğin farkına vardık. Tarih bilgini burada istediğin gibi özgürce geliştirebilirsin. Ne okumak istiyorsan emrinde olacak. GizliUk derecesi yüksek belgelere bile ulaşabilirsin. Tabii bazılarını alman için önce benim onayım gerekecek, o başka. Yapacağın tüm iş; gazete, dergi, kitap, ansiklopedi ve eski raporları okuyup bulduğun ilginç noktaları hayalinle yoğurup bize sunmak. Üstelik yapacağın iş 'özel görev' kapsamına gireceği için hem maaşın biraz daha fazla olacak, hem de daha kısa sürede kıdem alıp yükselebileceksin."

Clayton halen düşünceliydi, ne evet diyebiliyordu, ne de hayır.

Onun kararsızlığının farkına varan Calahan sessizliği bozdu: "Teğmen, en iyisi git, biraz düşün. Sana yarma kadar mühlet. Bizimle çahşmak istersen yarın öğleden sonra burada ol. Yok istemiyorsan, sekreterim Bayan Diana'yı ara ve görevle ilgilenmediğini bildir. Eğer ikinci yolu seçersen bugün aramızda geçen konuşmadan hiç kimseye bahsetmeyeceksin. Bu bir emirdir."

El sıkıştılar, Clayton odadan çıkarken Korgeneral'e bir asker selamı çakmaktan kendini alamadı. Doğrusu Korgeneral Calahan,

ilginç ve umduğundan sıkı birine benziyordu. Ama önerdiği görev, Calahan'm kendisinden bile ilginçti. Pentagon'dan içeri adımını atarken böyle "garip" bir görev teklifi ile karşılaşacağını düşünmemişti. Şimdi ise ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

~7n

Bölüm 3

Pentagon

özel ve Yaratıcı Operasyonlar Tasarlama Bölümü

16 Haziran 1961

ııııMiL wrervMii T ırılı

Clayton o geceyi düşünerek geçirdi. Oflaya puflaya odasının içinde tur atıp durdu. Gerçekten istediği bu muydu? Bir odaya tıkılmak, her gün onlarca yayını okumak ve sonuçlar çıkarmak. Üstelik bu sonuçların nerede, nasıl kullanılacağını bilmeden. Bunun neresi askerlikti? Bütün bunları pekâlâ tarihe meraklı ve biraz kafası çalışan herkes yapabiliirdi. Diğer yandan Korgeneral Ca-lahan'm hakkı olduğu bir yan vardı. Gittiği başka bir yerde muüu olacağını hiçbir garantisi yoktu. Abuk sabuk işlerle uğraşabilir, baş belası komutanlara çatabilirdi. Ama öte yandan Pentagon'da bulunmak. Amerikan askeri dünyasının kalbinde yer almak da cezbediyordu Teğmen'i. Ayrıca bu sayede bolca boş vakit bulabilir, hatta arada bir Oklahoma'ya kaçıp annesini bile görebilirdi. Hem ne olacak canım, dedi içinden, baktım, çok sıkılıyorum başka bir yere tayinimi isterim. Sonra birden Korgeneral'in bu noktada kendisine hiçbir bilgi vermediğini hatırladı. İsteddiği an çekip gidebilecek miydi? Hadi oğlum kendini kandırma, dedi kendi kendine, bu işler çocuk oyuncağı değil, herhalde Korgeneral

1 22

bunca zamandır üç gün sonra çekip gidecek birini aramıyor. Kendisine önerilen kahcı bir göreve benziyordu.

Clayton ruhunu kaplayan sıkıntılı düşünceler altında kalktı, kendisine bir bardak kahve doldurdu. Buharı üzerindeki kahveden bir yudum aldı. Önündeki kâğıdı gayri ihtiyari simsiyah karaladığını, tuhaf ve anlamsız şekillerle doldurduğunu fark etti. Bütün bu karalamalar aslında canının ne kadar sıkıldığının bir belirtisiydi. Yakınlarda bir yerde Elvis Presleyin "Love Me Ten-der"ı çalıyordu. Kral, hakikaten muhteşem, diye düşündü.

Bütün arkadaşları bir yerlere dağılmıştı. Fikrini alabileceği hiç kimse yoktu. Hem olsa bile zaten konudan kimseye bahsedemezdi. Korgeneral Calahan'm talimatını hatırladı: "Görüşmemizden kimseye bahsetme. Bu bir emirdir!" Kafasına üşüşen sorulardan yorulmuştu. En iyisi uyumak, yarın dinç kak ile konuyu bir kere daha tartar ve kararımı veririm, dedi ve yatağa doğru yürüdü.

Sabah penceresinin önündeki kuşların sesleri ile uyandı. Ne şanslı yaratıklardı şu kuşlar, istedikleri an kanatlanıp uçabilirlerdi. Kendini tutsak gibi hissetti birden. Acaba asker olmayı tutku derecesinde istemekle hata mı etmişti? Gerçek hayat bambaşkaydı. Okulda askerliği ve disiplini öğrenseler bile yine de her şey bir oyun gibi geliyordu insana. Kendi yaşlılarıyla birlikte bir tür askercilik oyunu! Artık hızla olgunlaşmalıydı. Bir karar vermesi gerekiyordu ve askerlik, karar vermek değil miydi? Önce Pentagon'u arayıp görevi kabul etmediğini söylemek ve teşekkürlerini iletmek geçti aklından. Sonraysa, "Kabul et, ne kaybedersin, ha orası ha burası, asker her yerde askerdir. Sen de ülkeneye bu şekilde hizmet edeceksin demek ki" sözleri savruldu zihninde. Ne zor şeydi şu karar vermek! Sonra içine düştüğü bocalamadan utandı. Liderlik derslerinde öğrendikleri aklına geldi: "Her lider en kısa sürede, en doğru kararları almak zorundadır. Liderlik, karar vermede kesinliği ve çabukluğu gerektirir.

^11

11 EYLÜL'UN GERÇEK KOMANI

Karar vermede zafiyete düşenler, kendilerinin ve arkadaşlarının hayatını tehlikeye atarlar." İyi ama, bütün bunlar savaş alanlarındaki komutanlar için geçerli değil miydi? Yoksa hayat her an karar almak zorunda olduğumuz bir tür savaş mıydı?

İşte tekrar Pentagon'un kapısı önündeydi. Aslında halen karar almış sayılmazdı ama içinden bir duygu onu tekrar buraya sürüklemişti. Yolda kaç kez dönmeyi düşünmüştü kimbilir. Oysa şimdi kapının yanı başındaydı. Aynı kabul prosedürü tekrar uygulandı. Telefonlar açıldı, kimlikler kaydedildi, bir ziyaretçi kartı verildi. Tekrar yanında bir deniz eri ile birlikte koridorlarda ilerledi. Korgeneralin bürosunun önüne geldiğinde artık çok geçti. Geri dönme şansı kalmamıştı. Yine de son bir hamle yapıp vazgeçmeyi aklından geçirdi.

Sekreter Bayan Diana dünkü karşılaşmalarından daha sıcak bir eda ile karşıladı misafiri: "Hoşgeldiniz Teğmen. Korgeneral de sizi bekliyordu zaten."

Bu söz çok anlamlıydı. Demek Korgeneral onu bekliyordu. Peki ama teklifini kabul edeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyordu bu adam? Nasıl olursa olsun Calahan haklı çıkmıştı. Clayton buradaydı ve az sonra yeni görevine başlamış olacaktı. Demek ki Korgeneral, insan psikolojinden iyi anlıyordu.

Korgeneral Calahan, Teğmen Clayton'ı yine kapıda karşıladı. Resmîyetten eser yoktu tavırlarında: "Oturun Teğmen" diyerek koltuğu işaret etti. Yüzünde durumdan memnun olduğunu gösteren bir tebessüm okunuyordu. "Geldiğinize sevindim" diye söze başladı. "Doğru bir karar verdiğinizden emin olabilirsiniz. Biz de sizin büroya çabuk ısınmanız için elimizden gelen kolaylığı göstereceğiz. Hemen resmi görev belgelerinizi hazırlatacağım. İnanın, bu tercihinizden dolayı pişman olmayacaksınız."

"Pişman olmamak!" En çok bu kelime, Clayton'm kafasının içinde çınladı. Hâlâ kararından emin değildi, ama endişelerini paylaşmanın da bir anlamı yoktu o dakikadan sonra.

[İT

"Teğmen, eğer bana sormak istediğiniz bir şey yoksa, sizi birlikte çalışacağınız arkadaşlarınızla tanıştırayım" dedi Calahan ve Sekreteri Bayan Diana'ya, Binbaşı Eric Barnett'ı bağlaması talimatını verdi. Binbaşı Barnett az sonra hattın öteki ucundaydı:

"Binbaşı, size bahsettiğim kişi. Teğmen Clayton aramıza katıldı. Bundan sonra bizimle birlikte çalışacak. Görevinin ayrıntıları ve çalışma sistemimiz hakkında kendisini bilgilendirin. Ayrıca rahat bir de çalışma masası ayarlayın. Şimdi yanınıza gönderiyorum. Gerekli ilgiyi göstereceğinizden eminim."

Teğmen Clayton, Bayan Diana'nın refakatinde yola koyuldu. Oldukça geniş bir odaya girdiler. Calahan'm odasının aksine burası tipik bir devlet dairesi gibiydi. Her taraf çelik raflar ve dolaplarla kaplıydı. Dört bir yan, klasör istilasına altındaydı. Onlara ilaveten ansiklopediler, kitaplar, almanaklar, haritalarla dolup taşıyordu oda. Ön bölümde altı adet oldukça sade çalışma masası göze çarpıyordu. Hepsinin üzerinde birer daktilo vardı. Daha geri planda camla ayrılmış iki ayrı bölüm bulunmaktaydı. Bunlardan biri, bölüm sorumlusu Binbaşı'ya ait olmalıydı. Diğer bölüm daha genişti, burada oldukça iri bir toplantı masası bulunuyordu.

Clayton, birden kendine doğru gelmekte olan ince yapılı, uzun boylu, sarışın ve mavi gözlü bir adam gördü. Rütbesinden bu kişinin Binbaşı Eric Barnett olduğunu anladı. Adam ne sıcak ne de soğuktu.

Yanma yaklaştığında "Hoşgeldiniz Teğmen, ben Binbaşı Eric Bamett" dedi.

Birlikte Binbaşı'nın camlı bölmesine geçtiler. Bamett, Clayton'm oturmasını işaret ettikten sonra söze girdi: "Arkadaşlar-mız şu anda yemektedir. Ben de sizinle tanışmak için buradayım. Korgeneral Calahan biraz geç arasaydı ben de yemekte olacaktım. Geldiklerinde sizi diğerleriyle de tanıştıtırırım. Zaten çok kalabalık değiliz, siz ve ben dahil toplam altı kişiyiz."

25

11 EYLUL'UN GERÇEK KOMANI

Doğrusu Clayton, çok daha geniş bir birim hayal etmişti. Bu kadar kişi, bırakın proje üretmeyi; o raflarda görünen dosyaları, kitapları okumaya bile yetmezdi. Bütün hepsi günde 24 saat bile çalışsalar bir yılda ancak yansını okuyabilirlerdi.

Binbaşı, Teğmen'in kafasından geçenleri adeta okuyormuş gibi: "Endişelenmeyin" dedi, "bütün bu raflardakiler gözünüzü korkutmasın. Çoğu bulundurmak zorunda olduğumuz evrak cinsinden ıvır zıvır. Bize asıl gerekenler ve bitmiş projelerimiz, daha özel bir bölümde saklanıyor. İsterseniz size nasıl çalıştığımızdan bahsedeyim biraz. Öncelikle bütün önemli gazeteler, haftalık, aylık dergiler bize gelir. Ayrıca devletin çeşitli birimlerinden raporlar, ajans bilgileri... Yani sıra ansiklopediler, almanaklar, tarih, bilim, felsefe, ekonomi vs hemen her konuda kitaplar bulunur elimizde. Bu arada elimizde olmasında fayda gördüğünüz özel bir yayın ya da kitap varsa bana bildirmeniz yeterli. Derhal abone olur veya getirtiriz. Biz bunları aramızda bir iş bölümüne göre okur, tararız. İlgimizi çeken bölümleri işaretler, aralarında bir projemize veri teşkil edebilecekler varsa ayıklarız. Sonrası hayal gücümüze kalmıştır. Burada istediğimiz senaryoları kurarız. Hiçbir sınır yoktur. Acayip mi karşlanır, mantıksız mı bulunur, alay konusu mu edilir diye korkularınız olmasın. Size en saçma gelen konu bile bizim için anlamlı olabilir. Tabii boş yere uçmanın gereği de yok. Siz ilgi alanınız gereği tarihle ilgileneceksiniz. Bize basit ya da ayrıntı gibi gelen bir tarihi olay, çok modem bir operasyona veri teşkil edebilir. Örneğin Karta-calı Komutan Hannibal'ın filleri acaba modem bir savaşıta kullanılabilir mi, ne dersiniz?"

Clayton soru karşısında bocalamıştı. Ne demesi gerektiğini bilemiyordu: "Olabilir Komutanım" dedi, "savaşlarda neyin bir silah haline gelebileceğini kimse önceden kestiremez."

"Çok doğru! Gördünüz mü, daha şimdiden işin esasını kavradınız. Gerisi ayrıntıdan ibaret. Bir kez olaylara ve olgulara bu

UT

^Alvii^A^b Uh'tKAbYONU

gözle bakmaya başladınız mı, her şey kendiliğinden işleyecek zaten. Siz bile şaşıracaksınız, o kadar proje bu kafadan nasıl çıkıyor diye. Ayrıca kendi ilgi alanınız olmasa bile diğer arkadaş-lannızdan her konuda yardım alabilir, onlara danışabilir, hatta bir konu üzerinde beraberce düşünebilirsiniz. Onları sakın yabana atmayın. Her biri kendilerini kanıtlamış kimselerdir. Ayrıca bazen sıkıştığımız noktalarda bizimle çalışan si\11 uzmanları da davet edebiliyoruz, işin içinden çıkamadığımız konularda onların fikir ve önerilerini de alırız. Buraya ne profesörler, ne yazarlar geldi, duysanız inanmazsınız."

"Peki bu, çalışmalann gizliliği ile çalışmıyor mu komutanım?"

"Hayır Teğmen, söz konusu isimler rasgele seçilmiş kişiler değildir. Gelen kişilerin çoğu ya çok uzun süre bizim için çalışmışlardır ya da devletin istihbarat birimleri veya onlarla bağlantılı kurumlarla işbirliği içindedirler. Merak etmeyin, biz onlara herhangi bir elemanımız kadar güvenirim. Güvenlik dedim de Teğmen, uyarmama gerek yok biliyorum ama ben bir kez daha hatırlatayım. Burada tam olarak ne yaptığımızı Pentagon'dakiler bile bilmiyor. Daha doğrusu, ne gibi konularla uğraştığımızı biliyorlar ama içeriğini bilmiyorlar. Gerçi burada dedikodu mekanizması kuvvetlidir. Fakat bizim ağzımız çok sıkıdır. En yakındaki birimlere bile ne tür çalışmalar yaptığımızı söylemeyiz. Hoş, onlar bazen ağzımızdan laf kapmaya çalışırlar ama pek başarılı olabildiklerini söyleyemeyeceğim... Bir istisna olay hariç..."

Clayton merak etmişti, "Ne gibi bir olay Komutanım?" deyiverdi.

Binbaşı Bamett, şöyle bir düşünür gibi yaptı ve çok gizli bir şey söylüyormuşçasma sesini alçaltarak devam etti: "Sizden önceki, yani sizin yerine geldiğiniz teğmen biraz geveze idi. Yaptığımız işi sürekli küçümserdi. 'Bizim yaptığımızı gazeteciler, yorumcular her gün yapıyor zaten. İşimiz gücümüz; kupür kes, yazı kopyala. Bunda ne var?' diye konuşurdu. Sonra bunları yemeklerde diğer

27

11 EYLUL'UN GERÇİK. KUMANI

birimlerdeki kişilere de anlatmaya başlatmış. Üstelik örnekler vererek. Hele geçen aylarda akşam iki kadeh bir şeyler içtikten sonra dili iyice çözülmüş. Bir bayan subaya, Küba projelerimize dair

ne varsa anlatıvermiş. Ama yanlış kapıyı çalmış. Çünkü söz konusu kadın subay, bizim iç istihbarat birimimizdendi ve durumu derhal bize rapor etti."

Konu gitgide heyecanlı bir hal alıyordu. Clayton meraktan ziyade kendisinin böyle bir şey yapması durumunda ne ile karşılaşacağını bilmek için sordu: "Peki siz ne yaptınız?"

Binbaşı kendine şöyle bir çekidüzen verdi. Sesinde insanların kaderini elinde tutan güç sahibi bir otoritenin kendine güvenen tonlaması vardı: "Korgeneral Calahan duyunca küplere bindi. Demediğini bırakmadı. Derhal tayin emrini çıkarttı. Hem de öyle bir yere gönderdi ki, tam bir sürgün yeri... Çölde bir radar birliğine yolladı. En yakın kasaba bile kırk mil uzakta. Sırf sıcak yeter. Kendi gibi disiplinsiz erlerle uğraşıp dursun şimdi." Derin bir soluk aldıktan sonra otoritesini hissettirmek için söze devam etti: "Tabii ben de aldım karşıma. 'Senin gibi gevezelere aramızda yer yok' dedim. Gittiği yerde de kendisini izleyeceğimizi, buradaki çalışmalara dair ağzından tek söz dahi duyarsak, başına çok kötü şeyler geleceğini söyledim."

Bu son sözlerde gizli bir tehdit seziniyordu. "Kızım sana söylüyorum, gelirim sen işit" der gibi. Teğmen Clayton yine de üzerinde fazla durmadı. Nasıl bir görev aldığıнын bilincindeydi. Sonuçta bir özel şirkette muhasebe elemanı değildi. Kaldı ki şirketlerin bile sırları vardı. Zaten askerlik, birçok konuda ketumluk demek değil miydi? Uzun uzadıya bir disiplin diskuru dinleyeceğine böyle dolaylı yolla uyarılmak daha makul geldi Clay-ton'a. Mesaj alınmıştı.

İlk günler. Teğmen Clayton için oldukça sakin geçti. Her sabah o günkü gazeteleri gözden geçiriyor, notlar alıyor, öğle yemeğine çıkıyor, sonra da yirminci yüzyıla ait olayları gün gün inceliyordu. Çalışma arkadaşlarına da çabucak ısınmıştı.

KAMİKAZE OPERASYONU

Aralarında kendini beğenmiş, çok dikine tipler var sayılamazdı. Tıknaз görünümlü Çavuş Raphael Burn, ki aralarında en düşük rütbeli o idi, askeri raporları inceliyor ve daha ziyade getir götür işlerine bakıyordu. Aynı zamanda arşivleme işlerinden de sorumluydu. Biraz derbeder görünümlü olmasına rağmen, Clayton en çok bu kısa boylu adama ısınmıştı. En rahat onunla konuşuyor, bir konuda yardıma ihtiyacı olduğunda ilk ona söylüyordu, o da nazlanmadan yerine getirmeye çahşıyordu.

Diğer bir dostu Teğmen James Sanger'di. Asker olmasaydı iyi bir bilim adamı olacağı kesindi. Fizikten matematiğe, tıptan astronomiye, bilmediği neredeyse yoktu. Bilim dergilerini yutarcasına okur, bilimdeki en son gelişmeleri yakından takip ederdi. Sık sık ortaldan kaybolurdu. Döndüğünde herhangi bir yerdeki bilimsel konferansı izlediğini öğrenirlerdi. Ayrıca tam bir klasik müzik tutkunuydu. Sürekli klasik müzik plakları koleksiyonundan bahsederdi. Bulamadığı bir bestecinin plağına hiç düşünmeden bir maaşını verebilirdi.

Üçüncü kişi ise Teğmen Bili Brooke idi. Havacılık teknolojisi ve mühendislik, onun ilgi sahasıydı. Havacılık tarihini ezbere bilirdi. Özel merakı psikolojydi. Sık sık "İnsanların psikolojilerini değiştirmenin tek yolu, onları pilot yapmaktır. Böylelikle hem sorumluluk hem de özgürlük duygularını dengeli bir şekilde tatmin edebilirsiniz" diye kendine özgü bir tez savunurdu.

Yüzbaşı Stephan Moller da ekibin bir diğer parlak beyniydi. Üstelik Binbaşı olmadığı zamanlar, hiyerarşi gereği ekipten o sorumluydu. Yüzbaşı Stephan'm ilgi sahası ise, savaş tarihi, savaş hileleri, askeri ve siyasi liderlerin biyografileri ve bunların tarihteki rolü idi. "Tarihte Savaş ve Liderlik Sanatı" üzerine bir kitap çalışması içinde olduğu biliniyordu.

Geriye kalan konularla da Binbaşı Barnett ilgilenirdi. O ekibin hem sorumlusu, hem de ortada kalan konularda devreye giren "Joker"iydi. Bundan şikâyet ettiği görülmezdi. Ekonomi,

29

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

en çok ilgilendiği alanların başındaydı. Her fırsatta "Dünyada ekonomik kaos yaratamayacağımız ülke yoktur. Hatta askeri operasyona gerek kalmadan ekonomik operasyonlarla teslim alabileceğimiz o kadar çok ülke var ki" diye övünür dururdu. Neticede uyumsuz bir ekip oldukları söylenemezdi.

Pentagon ortamında en çok şikâyet ettikleri konu ise kimsenin onları fazla ciddiye almamasıydı. Birimdekilere "Hayalperest Senaristler" adı takılmıştı. Herkes onlarla dalga geçmeye çalışırdı: "Haa, onlar mı, bizim senarist takımı, şu sıralar Hollywood için bir senaryo hazırlıyorlarmış da!"

Bazen diğer birimlerden misafirleri gelirdi çene çalmaya. Ne yapıp edip sözü sinemaya getirirlerdi. En çok da "Geçenlerde Marilyn Monroe'yu sizin odadan çıkarken görmüşler. Kendisine iyi bir film

konusu arıyormuş. Ne şanslı çocuklarsınız! Söyleyin bakalım, hanginiz ilgilendiniz Monroe'yla?" diye takılırlardı. Diğerleri sataşmalara alışmış görünüyorlardı; ama Clayton, bu aşağılamalara aldırmamaya çalışsa da çok kızılıyordu ve uygun bir zamanda tepki vermeye kararlıydı. Nitekim bir cuma öğleden sonrası beklediği fırsatı yakaladı. O gün Pentagon'un haberleşme bölümündeki "Kripto Servisi"nde görevli şifre subayı bir Yüzbaşı ile genç bir sekreter kız çene çalmak için uğramışlardı. Yüzbaşı'nın zevzek bir tip olduğu ve kıza asılmaya çalıştığı her halinden belli oluyordu. Sekreter kız ise tipik "aptal sarışın" görünümündeydi. Lafı ilk sokuşturmaya çalışan Yüzbaşı olmuştu. Herkesin içinde "Eee, söyleyin bakalım çocuklar" demişti, "bugünlerde kovboy filmleri üzerine mi, yoksa korsan filmleri üzerine mi çalışıyorsunuz?"

Herkesin yüzünde artık sıkıldıklarını belirten bir ekşime belirmiş, ancak kimseden ses çıkmamıştı. Yüzbaşı pis pis sırıtmaya devam ediyordu. Ondan cesaret alan genç sekreter kız da "Ben de hep artist olmak istemişimdir. Söyleyin bakalım çocuklar, senaryolarınızda bana uygun bir rol var mı?" diye soruvermişti. Bu, tam da Teğmen Clayton'm beklediği fırsattı. Kıza dönüp.

30

KAMIKAZE OPERASYONU

"Elbette var hanımefendi. Hem de tam size göre bir rol. Bir porno filmi" deyiverdi.

Ortalık bir anda buz kesmişti. Kız kıpkırmızı olurken. Yüzbaşı saldırmakla saldırmamak arasında kararsız görünüyordu. Clayton her ikisine de dik dik bakıyordu. Diğerleriye donakal-mışlardı. Clayton, Yüzbaşı'dan bir hamle bekledi. Elinde sımsıkı tuttuğu sürahiyi adamın kafasına geçirmeye hazırlanıyordu ki kız ağlamaya başladı ve arkasını dönüp hıçkırıklar içinde odayı terk etti. Bunun üzerine Yüzbaşı da Clayton'a "Seninle sonra görüşürüz" der gibi bir hareket yaparak odayı terk etti.

Önce bir sessizlik oldu. Herkes ne diyeceğim şaşırmış görünüyordu. Gözler Clayton'm üzerindeydi. Sonra yavaş yavaş ona doğru yaklaşmaya başladılar. Binbaşı Bameett dahil herkes, "Aferin Clayton, yapmak isteyip de yapamadığımızı yaptın. Bravo sana!" diyerek sırtını sıvazlıyorlardı.

O gün Pentagon'un dedikodu gazetesi baskı üzerine baskı yapmıştı. Bütün bürolarda, bölümde yaşanan olay konuşuluyordu. O kadar ki olay. Korgeneral Calahan'm kulağına kadar gitmişti.

Ahşkanlığı olmadığı halde Calahan, büroyu bizzat ziyarete bile gelmişti. Clayton onun gelişiyile birlikte paniğe kapıldı. Fırça yemesi, hatta ihtar alması bile mümkündü. Korgeneral önce herkesi şöyle bir süzdü ve sonra da bakışları Clayton'a sabitlendi.

Clayton sert bir konuşma bekliyordu, ama birden Calahan kahkahalarla gülmeye başladı: "Teğmen Clayton" dedi, "kulağıma sizinle ilgili ilginç bir olay geldi. Ben buna büroyu savunma ve ekip ruhu derim. Bunu böyle biliniz. Sizi davranışınızdan dolayı kutluyorum. Eğer hazırcıevaplık madalyası olsa idi size takmak isterdim ama ne yazık ki yok!"

Clayton dahil odadaki herkes rahatlamıştı. Korgeneral Clayton da davranışına arka çıktığına göre kimse bu olaydan dolayı ona hesap soramazdı. O günden sonra bir daha kimse onlara bu konularda takılmaya cesaret edemedi. Münasebetsiz ziyaretçiler ortalarda görünmez oldular...

31

i

Bölüm 4

Pentagon

Teğmen Clayton

"Kamikaze Operasyonu"nu Yazıyor

14 Eylül 1961

Teğmen Clayton için bürodaki günler oldukça sıradan geçiyordu. Herhangi bir devlet dairesinde memur olmaktan çok da fazla farklı değil gibiydi işi, ama giderek kendini yaptığı işe daha çok vermeye başladı. Şikâyet ettiği tekdüzelik, aynı zamanda meşgalesi haline gelmişti. Gazeteleri, dergileri, almanakları tarıyor; kafasına takılan konularda ansiklopedileri karıştırıyor ve kendince birtakım planlar üretiyordu. Yavaş yavaş işi kavramaya başlamıştı. Ondan istenen, bir savaş stratejisi ya da aracı icat etmesi değil; bugüne değin vuku bulmuş bütün olaylar arasından günümüze ve geleceğe uygulanabilir seçenekler bulup çıkarmasıydı. Bununla birlikte tarih, binlerce olaydan oluşuyordu ama ona ilham verebilecek bir olay bulmak hiç de sandığı kadar kolay değildi. Bürodaki üçüncü ayı dolmak üzereydi ve önündeki çöp kutusu, üzeri karalanmış kâğıtlarla dolmuştu. Tam orijinal bir şey buldum derken Binbaşı Bamett, ya aynı konuda daha önce bir proje ürettiklerini ya da ilginç olsa

[i2~

KAMİKAZE OPERASYONU

da projenin yeterince gerçekçi ve uygulanabilir olmadığını söylüyordu.

Teğmen Clayton kendine olan inancını yitirecekti neredeyse, cesareti kırılmak üzereydi. Büroya geleli üç ay olmuştu ve o ana değin ürettiği hiçbir fikir onay almamıştı. Garip olansa, kimsenin bunu umursamamasıydı. Ne Korgeneral Calahan ne de Binbaşı Bamett. Özellikle Calahan bir kez olsun "Beni hayal kırık-ğma uğrattın, senden çok şey bekliyordum, ama daha önüme bir proje bile gelmedi" dememişti. Tersine bir keresinde "Çok çalıştığını, çok araştırdığını duyuyorum Teğmen. Böyle giderse ya gözlerin bozulacak ya da beynin duracak. Senden iyi işler geleceğine inancım tam" diye takılmıştı bile.

Teğmen, o gün yine büroya sıkıntılı gelmişti. Biraz daha başaramazsa Korgeneral Calahan'm karşısına çıkıp tayinini isteyemeye karar vermişti. Başaramadığını kabul etmenin vaktiydi artık. Kendine bir kahve aldı ve iskemlesine oturdu. Bir süredir eski gazeteleri taramakla meşguldü. 1945 yılına kadar gelmişti. Çocukluk günlerinin sisli anılarına geri döndü birden. Hayal meyal hatırlıyordu, savaş henüz bitmemişti. Avrupa'da çarpışan komşu çocuklarının ölüm haberleri geliyordu. Amerikan aileleri için tam bir dramdı. Özellikle de kadınlar için... Savaşın acısını en çok onlar çekmişti. Oğullarını, kocalarını, sevgililerini beklemek; onlardan kötü bir haber alacakları endişesini sürekli içlerinde taşımak çok yorucuydu. Tam bunları düşünürken annesinin yaptığı keklerin kokusu geldi burnuna. Ne çok özlemişti annesini. Bir fırsat bulup Oklahoma'ya gitmeliydi.

Clayton, kendisini zorlayan karmaşık düşünceler altında gazeteleri rasgele karıştırırken, 29 Temmuz 1945 tarihine gelince birden durdu. Manşetten bir haber gözüne çarpmıştı: "Empire State Building'e Uçak Çarptı: 14 Ölü"

Sayfanın altında alev alev yanan binanın görüntüleri vardı. Hemen haberi okumaya başladı:

33 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

"Empire State Building'in 78-79. katlarına Amerikan Hava Kuvvetleri'ne ait B-25 tipi bir bombardıman uçağı çarptı. Çarpma sonrasında binanın 78. ve 79. katlarında kalan bölümünde büyük bir yangın çıktı. İlk belirlemelere göre J4 kişi öldü. Uçağın havanın sisli olmasından dolayı binaya çarptığı sanılıyor."

Manhattan'ın merkezindeki 5. caddede 33. ve 34. sokakları kesen yapı, uzun yıllardır Amerikan sisteminin sembolüydü. 193 rde çelik iskelet üzerine 102 kat olarak kum taşından yapılmıştı. 381 metre yüksekliği ile kırk yıldan fazla bir süre dünyanın en yüksek binası olma unvanını koruyan bina, 1950'de eklenen 67.6 metrelik televizyon anten direğiyle birlikte 448.6 metreye yükselmişti. Tüm Amerikalılar Empire State Building'i gururla gösterirlerdi. Gökdelenler çağının en gelişmiş örneğiydi.

Clayton kafasında bir ampul yandığını hissetti adeta. Çoktandır aradığı ilhamı bulmuştu. Önce nedense 1933 yılında çevrilen King Kong filminde binanın dev canavaran saldırısına uğradığını hatırladı. King Kong saldırısı ve kaza sonucu çarpan uçak, kafasında imaj gelgitleri oluşturmuştu. Beyninin acayip bir hızla çalışmaya başladığını hissetti. Uçak, kaza sonucu bir gökdelenle çarpıyordu. Peki ya bir uçak, bilinçli olarak gökdelenle çarparsa ne olurdu? Ve de bu uçak tüm deposu dolu ve patlayıcılarla yüklü olursa? Bu durumda King Kong gibi hayali bir yaratığa hiç gerek yoktu!

Sonra birden aklına İkinci Dünya Savaşı esnasında Pasifik'te ABD donanmasına saldıran Japon intihar uçakları "kamikaze-ler"2 geldi. Gerçi o zamanlar savaş vardı ve bunlar tek kişilik uçaklardı. Dahası Japon pilotlar, sırf bu amaçla eğitilmişler ve gözlerini kırpmadan ülkeleri için hayatlarını feda etmişlerdi.

2 1281 yılında Kubilay Han'ın liderliğindeki Moğollar 150 bin savaşçı ve büyük bir donanma ile birlikte Japon adalarına saldırdılar. Japonların savaşacak gücü yoktu. Ancak tam o esnada aniden çıkan bir tayfun, Moğol donanmasını yok etti. Japonlar aniden çıkan ve kendilerini kurtaran tayfuna "Kamikaze" yani "Tan-rıların Rüzgârı / Kutsal Rüzgâr" adını verdiler.

KAMIKAZE OPERASYONU

Kamikazeler gözü kara dalışlarıyla Amerikan gemilerini çok güç durumlarda bırakmışlardı.

Clayton hızla düşünüyordu. Bir savaş durumunda daha büyük uçaklar, düşman devletlerin stratejik noktalarına, önemli binalarının üzerine yollanabilirdi pekâlâ. "Neden olmasın?" dedi kendi kendine. Ancak en önemli eksiğin, genç Japon pilotlar gibi hayatlarını feda edebilecek Amerikalı gençler bulmakta olduğunu fark etti. Gerçi Amerikalı gençler de bir savaş esnasında dövüşüp ölebilirlerdi ama doğrusu, kaçınılmaz olarak ölümü seçerdi? Hadi seçtiler diyelim, Amerika demokratik bir toplumdur, kimseden kendini ülkesi için dahi olsa

bilerek öldürmesini isteyemezlerdi. Oysa "imparatora bağlılık yeminleri" gereği, hiç düşünmeden kendini ölüme atacak binlerce çekik gözlü bulunabilirdi. Onlar için yaşamla ölüm arasında aşılma bir sınır yoktu.

Clayton, bir an bulduğunu sandığı projenin aslında uygulanamaz olduğunu, bu yüzden Binbaşı ve Korgeneral tarafından reddedileceğini düşündü. Ama bu soruna da bir çözüm geliştirilebilirdi belki. Henüz havacılık teknolojisi buna izin vermiyordu ama fazla uzak olmayan bir gelecekte uzaktan kumandalı uçaklar yapabilirlerse o zaman uçaklar, bir pilota gereksinim duymadan kullanılabilir ve hedeflerine yönlendirilebilirdi.

Teğmen Clayton alelacele çekmecesinden bir kâğıt çıkardı ve yazmaya başladı:

ÇOK GİZLİ

Genel Komutanlık Planlama Bürosu'na

Proje Kodu: Kamikaze Operasyonu

Konu: Sivil veya askeri uçakların saldırm amaçlı kullanımı üzerine

İçerik İçine patlayıcı yüklenmiş ve deposu tam olarak yakıt dolu uçakların bir savaş durumunda düşman hedeflerine yönlendirilmesi. Bu, ilk bakışta II. Dünya Savaşı esnasında gö-

35

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

rev alan Japon kamikazelerini andırırsa da, gerek uçakların büyüklük ve niteliği gerekse de pilota gerek duymayan bir teknolojiye bağlı olacağından uygulanabilirliği mümkündür. Bu tip bir saldırıda düşmanın bina veya tesislerine büyük zarar verilebilir. 1945 yılında Empire State binasına kaza sonucu çarpan B-25 uçağının sebep olduğu hasarın çok daha güçlüsü verilebilir. Saldırımda düşmanın şehirleri ve gökdelen tipi binaları hedef alınabilir. Projenin uygulanabilirliği, şu an için çok fazla mümkün görünmese de yarı ömür gün teknolojinin getireceği imkânlarla uygulama alanına sokulabilir. Üzerinde daha detaylı olarak düşünülmeli...

öneren

James Early Clayton

(Teğmen)

Teğmen Clayton yazdıklarını son bir kez okudu, birkaç kelimeyi düzeltti ve yerinden kalkıp Binbaşı Eric Barnett'm masasına yöneldi.

Barnett, önündeki Amerikan futbolu dergisini karıştırmakla meşguldü. Başını kaldırıp sordu: "Evet Teğmen, ne vardı?"

"Bir proje önerim olacak, göz atmanızı isteyecektim" dedi ve "Kamikaze Operasyonu"nu Binbaşı'nın önüne koydu.

Binbaşı Barnett, bir çırpıda yazıyı okudu, "Hımm" diye iç geçirdi ve devam etti: "Bu tabii bize Amerika olarak kötü anılarımızı çağrıştıracak. Pasifik'teki savaşta kahrolası Japonlar bu yöntemle az canımıza okumadılar. Söz konusu olan, havadan garip saldırılar ise kimse Japonlarla aşık atamaz. Sanırım onlar bizim planlama işimize çok daha önceden el atmışlar. Fu-Go Operasyonu'nu duydun mu?"

Clayton askeri ve sivil tarih üzerine onca şey okumuştur ama doğrusu Fu-Go Operasyonu diye bir şey hatırlamıyordu. Hafızasını bir daha yokladı ve "Hayır, duymadım" diye cevapladı.

Binbaşı Barnett, bu cevaba hiç şaşırılmamıştı: "Duymaman
İÜ"

KAMIKAZE OPERASYONU

normal, çünkü Amerika'nın Japonlar tarafından saldırıya uğradığı, ulusal güvenlik gerekçesiyle gizli tutuldu. Ama biz biliyoruz tabii ki..."

Clayton şaşırılmış görünüyordu: "Ne yani. Pearl Harbour'dan başka bir saldırı daha mı var?"

"Hayır, o çapta ve aynı biçimde değil, ama doğrusu çok ilginç bir saldırı planları vardı. Uygulamaya da koymuşlardı. Ama neyse ki hava şartları planı bozguna uğrattı. Hem de çok basit araçlarla, hava balonlarıyla..."

"Hava balonları mı, nasıl yani?" diye merakla araya girdi Clayton.

"Çok basit" dedi Binbaşı Barnett, "bildiğimiz balonlar. Çekik gözlüler binlercesini yapmışlar. Biz sadece 361 tanesini ele geçirebildik. Diğer balonlara ne olduğu halen meçhul. Amaçları; özel olarak geliştirilmiş balonlar sayesinde ABD'ye saldırmak, ABD ormanlarını yakmak, şehirlerini bombalamak, mikroplu salgın hastalıklar yaymak ve Amerikan halkını paniğe sevk etmektir. Planın ana fikri, basit bir meteorolojik gerçeğe dayanıyordu. Yılın sadece bir döneminde yerden yaklaşık 9-10 bin metre yüksekten batıdan doğuya doğru esen güçlü bir 'jet hava akıntısı' vardı. Hidrojen gazıyla şişirilen balonlar, atmosferin üst tabakalarına salınacak ve bunların üzerinde yangın çıkartıcı bombalar bulunacaktı. Bu balonların hava akıntısı doğrultusunda 200-300 kilometrelik bir hızla tahminen 70 saatlik bir süre içinde Kuzey Amerika'ya ulaşması bekleniyordu.

Balonların ABD üzerine gelmesinden sonra bir mekanizma devreye girecek ve bu bombaların etrafa saçılmasını sağlayacaktı. Çapı 10 metreyi geçmeyen balonların yapımında dut ağacından kâğıt ve Japon hurmasından tutkal kullanmışlardı. Ayrıca uçlarına küçük bir sepet ile safra görevi gören kum torbaları ve dörder beşer tane yangın bombası yerleştirilmişti. Teorik olarak balonlar ABD'ye vardiktan sonra 24 saat içinde patlatılacaktı. Bu arada ba-

37

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

lonlar özel bir karışım neticesi kendini kendilerini imha edecekti." Binbaşı Barnett belli ki konuya hakimdi. Operasyonu tüm teknik ayrıntılarına kadar biliyordu. Zaten Binbaşı iyi bildiği konuları uzun uzadıya, tüm detaylarıyla anlatmayı severdi. Bilgisinin keyfini böyle çıkarıyordu. Konu, Teğmen Clayton'm da ilgisini çekmişti. Merakh bakışlarla ve can kulağıyla dinliyordu. Binbaşı Barnett fırsatı kaçırmadı ve "Fu-Go Operasyonu" konusundaki tüm bildiklerini aktarmaya devam etti:

"Fu-Go Operasyonu'nun ABD ve Kanada üzerinde etkili olması düşünülmüştü, ancak Meksika'ya kadar ulaşılar. Japonlar esas olarak Amerika'yı balonlarla oyalayıp. Amerikan silahlı kuvvetlerini, ortaya çıkacak yangın ve panikle uğraşmaya mecbur kılmak ve böylelikle Asya'ya daha fazla birlik sevkıyatını bir süreliğine engellemeyi planlamışlardı. Operasyonun diğer aşaması için de bakteriyolojik bir saldırı öngörülmüyordu. İlk balonlardan beklenen sonucu alırlarsa bu kez de veba ve şarbon mikrobunu taşıyacak balonlar yollayacaklardı. Neyse ki ilk girişim başarısız oldu. 1944 Haziran'mda yollanan 200 kadar balonun hiçbirisi hedefine ulaşamadı. Ve tabii ki bizim karşı-casusluk servisimiz hemen harekete geçti. Oregon, Montana ve Michigan'da balon kalıntıları bulundu. Burada elde edilen kum torbaları, tahlile götürüldü ve kumların menşeinin Japonya'nın Honşu adası olduğu anlaşıldı. Başkan Roosevelt derhal durumdan haberdar edildi. O da çıkabilecek yangınlardan çok, halkı saracak panik havasından çekindi. Zaten muhtelif kasabalarda halkın 'uçan tuhaf cisimler' gördüğüne dair küçük haberler yerel basında yer almaya başlamıştı bile. Bunun üzerine haberlere yaym yasağı kondu. Operasyon sırasında sadece Oregon'daki Medford bölgesi isabet aldı. Projenin başarısızlığa uğraması 'Fu-Go Operasyo--nu'nun önem ve ciddiyetini değiştirmiyor bence. Yazın

başlatılan ilk saldırı başarılı olsa ve birkaç ay daha sürdürülebilseydi balonlar zaten güneşin kavurmakta olduğu tarla ve ormanları

[3^

KAMIKAZE OPERASYONU

yakacaktı. Şansımız varmış, balonlar esas olarak kışın hedefine ulaştı ve bu bölgeler zaten yağmur ve kar altındaydı. Sonuç alınmadı. Ancak balonlardan bir tanesi, tam anlamıyla kaderin bir cilvesi olarak çok önemli bir yere ulaştı. 1944 sonunda Pasifik'i geçen balonlardan biri, Washington'm doğusundaki Hanford Engineering Works'e elektrik sağlayan tellere takıldı. Burası, Nagazaki'ye atılacak atom bombasının hazırlandığı merkezdi, işin tuhafı, nükleer reaktörü soğutan santral, gerilim hadarından elektrik almaktaydı. Eğer balonlardaki yangın bombalan, telleri yakabilseydi soğuma gerçekleşmez ve reaktör, kontrol edilemez bir noktaya gelip patlayabilirdi. Bu durumda 'Manhattan Projesi' daha başlangıç aşamasında yok olabilirdi. Ama sonucu biliyorsun işte, biz atom bombalarını üretebildik ve Hiroşima ile Nagazaki'de canlarına okuduk."

"Müthiş" dedi Clayton, "kimin aklına gelir bu!" "Savaş bu Teğmen! Kimin ne zaman, nasıl, hangi araçlarla saldıracağı belli olmaz. Biz de bu nedenle karşı planlarımızı geliştirmeliyiz. O yüzden buradayız. Önerinizi General'e ileteceğim. Teşekkürler Teğmen."

39

Bölüm 5

Pentagon

'özel ve Yaratıcı Planlar Tasarlama Bölümü"

9 Aralık 1961

Yine her zamanki gibi başlayan bir gündü. Clayton da ortama artık iyice alışmış ve başaramama korkusunu çoktan üzerinden atmıştı. İşlerine eskisinden daha hevesle sanlıyor ve kendini rahatlamış hissediyordu. Proje üretme konusundaki tutukluğunu da aşmış ve Korgeneral Calahan tarafından onaylanan birkaç proje daha teslim etmişti. Her şey gayet iyi gidiyor gibiydi, ancak o gün Pentagon'da olağandışı bir gerginlik hissediliyordu sanki.

Nitekim az sonra Binbaşı Eric Barnett da odaya geldi. Biraz sinirli görünüyordu. "Bu korkak" diye söze başladı, "Ruslara yaranabilmek için Küba'ya yönelik hazırlıklarımızı dağıtmış."

Clayton, Binbaşı'mın kimi kastettiğini anlayamadı önce. Sonra Birleşik Devletler Başkanı'ndan söz edildiğini şaşırarak fark etti.

Binbaşı'mın küfrettiği kişi, John Fitzgerald Kennedy'den başkası değildi. Pentagon'dakilerin Başkan'dan hoşlanmadıklarının çoktandır farkındaydı. Ama şimdiye kadar kimse işi ona alenen küfredecek kadar ileri götürmemişti. Kennedy ile ordu mensupları arasında uzun süredir bir sessiz savaş yaşandığı biliniyordu, ama son zamanlardaki kadar sertleşmemişti. Penia-gon'daki birçok görevli, Kennedy'den sanki kendi ülkelerinin

I 40

KAMIKAZE OPERASYONU

değil de düşman bir ülkenin Başkanı gibi söz ediyorlardı. SSCB Başkanı Nikita Kruşçev'den bile böyle bahsedildiğine şahit olmamıştı. "Soğuk Savaş"ın en soğuk biçimlerinden biri, belli ki ABD'nin kendi içinde yaşanıyordu!

Clayton duruma tepki vermedi ama şaşırılmıştı. Evet, belki politikadan anlamaz ve hoşlanmazdı ama Birleşik Devletler Başkanı'na Birleşik Devletler ordusunun subayları tarahndan küfre dilmesini de hazmedemiyordu. Sonunda o, herkesin Başkanı değil miydi? Üstelik Clayton, Kennedy'yi severdi de. Zeki, bilgili, karizmatik bir Başkan olduğunu düşünüyordu. Bu olan bitene bir anlam veremiyordu. Kesin olan şuydu ki ABD ordusu. Başkan Kennedy'den hoşlanmıyordu. Üstelik bu, blok bir tavır izlenimi veriyordu. Ordusunun sevmediği bir Başkan için birçok işi birden yürütmek zor olmalıydı. Kimbilir perde arkasında daha neler dönüyordu? Kocaman devlet binalarmdaki sivil bürokratlar da mı böyle düşünüyorlardı acaba? Yoksa onlar mevkilerini korudukları müddetçe durum umurlarında bile değil miydi? Politika ona göre birtakım göbekli ve parası bol adamların ülke çıkarlarını savunuyor gibi gözüküp kendi çıkarlarını kolladıkları bir kör dövüşünden başka bir şey değildi.

Clayton politikaya karşı soğuk bakışını aslında babasından almıştı. Babası da tıpkı onun gibi politika ve politikacılardan hoşlanmazdı. Politikacıların çiftçilere verdikleri sözleri tutmamalarına defalarca şahit olmuştu. Yine de geleneksel olarak aile, oyunu hep Cumhuriyetçilere vermişti. İnadıklarından değil, sadece Cumhuriyetçiliği kasaba tutuculuğuna daha yakın hissettiklerindendi bu. Sonuçta Cumhuriyetçiler de iktidara gelse. Demokratlar da, Amerika yine aynı Amerika'ydı. Bunun için bir ton laf sarf etmenin anlamı yoktu. Ancak Kennedy'yi Başkan olarak beğenirdi. Kennedy'nin aklı başında tavırlarından, karizmasından etkilenirdi.

Ama o kadar. Ona asla bir "Ken-nedy'ci" denemezdi. Hele bir "Demokrat" asla! Clayton, buna

41

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

rağmen frenleyemediği bir tepki duymuştu söylenenler karşısın-da. Her şeyden önce o, Birleşik Devletler'in Başkanı'ydı. Her Amerikan yurttaşı Başkanı'na saygı göstermek zorundaydı. Hele hele bu kişi bir ordu mensubuysa. Kennedy'ye duyulan derin nefretin anlamını çözemiyordu bir türlü.

Bu duygular altında bir anda Binbaşı Barnett'a döndü: "Başkan Kennedy'ye 'korkak' demek haksızlık olur!"

Odada aniden buz gibi bir hava hakim esmişti. Özellikle Binbaşı, hiç beklemediği bu çıkış karşısında iyice afallamış görünüyordu. Gerçi Binbaşı Barnett, daha önceki "sekreter kız vaka-sı"nda olduğu gibi Clayton'ın bu ani çıkışlarına alışıkta ama doğrusu böyle siyasi bir konuda tavır koymasını beklemiyordu. Bir an Clayton'a bir şeyler söyleyecekmış gibi yaptı, kekeledi, gözleriyle odadaki kişileri süzdü. Diğerleri de en az onun kadar şaşırılmış görünüyordular.

Clayton ise odayı kaplayan soğuk havaya ve karşısındaki kişilerin şaşkın bakışlarına aldırmadan sözlerini sürdürdü: "Başkan Kennedy her şey olabilir ama korkak asla! Kendisi, 11. Dünya Sa-vaşı'na bizzat isteyerek katıldı. Ülkenin kalburüstü ailelerinden birinin üyesi olarak, donanma istihbaratında rahatlıkla masa başı görevi yapabilecek iken 1943 yılında Sahil Muhafaza Torpido Botunda görev aldı. Doğrudan çarpışmalann içinde bulundu."

Kimseden bir cevap gelmiyordu. Şöyle bir arkadaşlarını süzdü ve konuşmasına devam etmeyi tercih etti. Böyle hassas bir konuda içi boş sözler yerine tarih bilgisini konuşturmak ve başta Binbaşı Barnett olmak üzere herkesi utandırmak istiyordu. Gelebilecek tepkiler de bu sayede hafifleyebilirdi. Binbaşı ile arasının bozulması pahasına konuşmasını sürdürdü:

"Bakın, size Kennedy'nin ve P.T. 109'un hikâyesini anlatayım.

0 zaman Başkan'ın bir korkak olmadığını daha iyi anlarsınız belki. Kennedy komutasındaki P.T. 109, Solomon adaları civarında görev yaptı. Japonlarla birçok yakın çarpışmaya girdi. Özellikle

1 42

KAMIKAZE OPERASYONU

de 31. göreve çıkışları tam bir kahramanlık hikâyesidir. İyi dinleyin, 2 Ağustos 1943 gece yansı saat iki civarında tam bir ölüm kalım

savaşı yaşandı. Kennedy komutasındaki P.T. 109, karanlık sularda ilerlerken birden Japonların Amagiri muhribiyle karşılaştı. 'Tam yol ileri' komutu verilmesine rağmen çok geçti. Japon gemisi 30 deniz mili hızla P.T. 109'a bindirdi ve botu ikiye böldü. Mürettebatın hepsi kendilerini birden denizde buldular. Bot yanıyordu, sadece bir kısmı suyun yüzeyinde kalabilmişti. Bu yüzden Japonlar tekrar dönüp ateş etme gereği bile duymadılar.

Mürettebattan yaralananlar vardı. Kennedy ve arkadaşları denizde canlı kalma mücadelesi veriyorlardı. Çarkçı Mc Mahon yanmıştı, diğerleri sakat olduğu için ona yardım edemiyorlardı. Yardım çağrısını duyan Kennedy gidip onu kurtardı. Sonra da yardıma ihtiyacı olan kim varsa hepsine elini uzattı. Tam bir komutan gibi davrandı. Hepsini geminin henüz batmayan su üstündeki bölümüne ulaştırdı.

Suda 11 kişiydiler. Ancak sabaha karşı bu bölüm de batınca koca denizde bir başlarına kaldılar. Üstelik Japonlar her an geri dönebilirdi. Bu kez hepsini tarayacakları kesindi. Bir mil kadar uzakta bir Japon adası vardı. Ya oraya ulaşip esir olacaklar ya da daha uzaktaki bir küçük adaya kadar yüzeceklerdi. Kennedy yüzüp küçük adaya çıkmayı tercih etti. Tam 15 saatir sudaydılar. Aç ve susuzdular. Daha ilerideki Ferguson Boğazı'nda ise bizimkiler vardı. Kennedy arkadaşlarına oraya kadar yüzüp yardım getireceğini söyledi. Yanma can yeleği, işaret feneri ve 38'lik bir tabanca almıştı. Her an bir köpek balığı tarafından yutulma riski de cabasıydı. Kayboluşlarının üzerinden üç gün geçmişti. Hatta bu yüzden ailelerine ölüm haberleri çoktan ulaştırılmıştı bile. Kennedy ise habire yüzüyordu. Ancak Ferguson Boğazı'na varamayacağını anlamıştı. Nauri adasına çevirdi yüzünü.

Yorgunluktan bitap düşmüştü. Adaya varınca biraz dinlendi ve ağaçlar arasında bulunduğu yerli kayığına binerek tekrar yola

43

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

koyuldu. Ancak bu kez fırtınaya yakalandı ve kajak devrildi. Yerliler tarafından kurtarılıp tekrar Nauri adasına getirildi.

Arkasından gelen arkadaşısı Ross'la birlikte bir hindistancevizi kabuğuna yardım mesajı yazdılar ve yerlilere teslim ettiler. Tekrar bir yerli kayığına binip yola çıktılar. Fakat gene fırtına çıktı ve kayıkları tekrar battı. Tam iki saat dalgalarla boğuşular. Buna rağmen

yüzmeye devam ettiler. Nauri'ye döndüklerinde kendilerinden geçip bayılacak raddeye gelmişlerdi.

Ertesi sabah yerliler, Yüzbaşı Wincote'm mesajını ilettiler. Hindistancevizi kabuğuna yazdıkları not işe yaramıştı. Diyeceğim o ki Kennedy, bu olayda tam bir komutan gibi sorumluluk yüklendi. Başının çaresine bakmaya çalışmadı. Üstelik ağabeyi pilot Joseph P. Kennedy Jr da Pasifik'te özel bir görev esnasında hayatını kaybetti. Bu nedenle Kennedy madalya bile aldı. Şimdi siz kalkmış savaşa katılmış, dahası üstün cesaret göstermiş bir Birleşik Devletler Başkam'na 'korkak' diyorsunuz. Bizler ise burada, masa başında, düşmanla burun buruna gelmeden onu yargılamaya kalkıyoruz. Bu garip değil mi? Bilemiyorum bu anlattıklarımın sonra halen düşüncelerinizde ısrarlı mısınız?"

Binbaşı Barnett hayli gerilmiş görünüyordu. O sakın, dostane adam gitmiş, karşısında sanki bir düşmanı varmış gibi bakan biri gelmişti. Clayton ise, Bamett'm yüzüne "Ne dedim ki ben şimdi" dercesine safça bakıyordu.

Yüzbaşı birden hiddetle masayı yumrukladı: "Teğmen, anlamadığınız konularda fikir yürütmenizi kimse istemedi. Sadece ilgi alanlarınız ve göreviniz dahilinde fikir belirtebilirsiniz. Üstelik burada siyaset yapılmaz."

Bunun üzerine Clayton da sertleşti. Sesi titriyordu: "Siz, Binbaşı Barnett, beni konuyu anlamamakla suçluyorsunuz ama dediğiniz, tümüyle askeri tarihe girer. Yani benim alanıma. İkincisi, ben politika yapmıyorum, tarihi bir gerçeği belirtiyorum. Üç, ayrıca siz şu anda bütün yurttaşlarımızın, hepimizin Başkanı

I 44

KAMIKAZE OPERASYONU

olan Birleşik Devletler Başkam'ndan 'korkak' diye söz ettiniz. Başkanımıza hakaret ettiniz. Buna buradaki arkadaşlarımin hepsi de şahit. Bense size sadece Başkan'ın öyle biri olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Eğer buraya politika sokan biri varsa o da sizsiniz. Herkes benim politikadan anlamadığımı, hatta nefret ettiğimi bilir."

Bamett'm öfkesi, herkes içinde bozum olmasına ya da bir üst olarak düşüncelerine karşı çıkılmasına değildi. Clayton'm "apolitik" biri olduğunun o da farkındaydı. Onu kızdıran, nefret et-nkleri Kennedy'yi, Pentagon'da, üstelik de kendi biriminde böyle alenen savunan birinin çıkabilmesiydi. Başka bir şey olsa üzerinde bile durmayabilirdi. Üstelik Teğmen şeklen haklıydı. Bu tartışma bir

disiplin soruşturmasına neden olsa, Clayton haklı çıkardı. O nedenle konuyu derinleştirmemeye karar verdi. Yine de tümüyle geri adım atamazdı. Arkasını dönmüş giderken, birden durdu ve Clayton'a "Geçmişte kahramanlıklar göstermiş olması, o Başkan'ın bugün ülke için yanlış politikalar izlemediği anlamına gelmez" diyebildi.

Clayton cevap verme gereği dahi duymadı. Herkes masasına döndü, bu tartışma hiç yaşanmamış gibi davrandılar. Ama ipler gerilmişti. Clayton bu tartışmadan sonra ilişkilerinin eskisi gibi süremeyeceğini çok iyi biliyordu.

45

Bölüm 6

13 Mart 1962

Beyaz Saray-Oval Ofis

Saat: 10:00

Takvimler 13 Mart 1962'yi gösteriyordu. Pentagon'da o gün "Genişletilmiş Özel Grup"un toplanması bekleniyordu. Toplantıyı önemli kılan, Savunma Bakanı Robert Mc Namara'nın ve Genelkurmay Başkanı General Lyman Lemnitzer'in bizzat katılacak olması idi. Zaten toplantı önerisi, bizzat General Lemnitzer'den gelmişti. General Lemnitzer, Amerikan ordusunun en "şahin" isimlerindendi. Gözü kara bir adamdı. Sorunların askeri yöntemlerle çözülebileceğine neredeyse iman etmişti. Bu yüzden Küba sorununun da askeri bir saldırı planıyla halledilebileceğine inanıyordu. Savunma Bakam Mc Namara'dan toplantı talep etmesinin nedeni de buydu zaten.

Robert Mc Namara durumdaki olağanüstülüğün farkındaydı. General Lemnitzer'den gelen toplantı teklifini daha baştan pek hayra yormamıştı. Bu adam, demişti kendi kendine, boşu boşuna toplamı istemez. Yine ortalığı karıştıracak bir planı vardır.

Mc Namara, Amerika'nın "dâhi çocukları" arasında sayılıyordu. Sivil hayattan gelme bir Savunma Bakanı ve ilginç bir kişilikti.

I 45

KAMIKAZE OPERASYONU

Ford Motor'un şirket dışından gelen ilk Başkanı idi. Gerçi Mc Namara da "güvercin" sayılamazdı pek ama Lemnitzer türünden maceracıları hoşlanmadığı kesindi. O her şeyden önce akılcı bir diplomattı ve sorunları savaş dışı yöntemlerle çözmeye öncelik veriyordu. Ayrıca bazı politikalarına katılmasa dahi Başkan Kennedy'nin ne yapmak istediğini kavrayan isimlerden biriydi.

Kennedy'nin Küba konusundaki tutumu da dahil... Nitekim General Lemnitzer'den toplantı isteği gelir gelmez ilk işi Başkan Kennedy'yi durumdan haberdar etmek olmuştı.

Beyaz Saray'daki Oval Ofis'teydiler. Kennedy'nin müzmin sırt ağrılarından birinin hemen sonrasıydı. Özel doktoru Max Jacobson, Başkan'm yanından daha yeni ayrılmıştı. Jacobson'm Başkan'a bir tür "vitamin iğnesi" yaptığı söyleniyordu ama rivayetler farklıydı. İddialara göre Kennedy'nin "özel kanşım"ında metamfetamin ve kokain bulunmaktaydı. Uyarıcı olarak Ritalin kullanan Başkan'm rahatsızlığı giderek sıklık kazanıyordu. Zamanla önemli toplantılar öncesinde acısını saklamak için 7-8 doz prokain iğnesi olmak zorunda kalacaktı. Kennedy kendisini rahatlatan iğneler olmaksızın krizleri atlatabiliyordu. Ayrıca müzmin sindirim sistemi hastalığı ve adrenalin azlığından kaynaklanan 'Addison' ile mücadele ediyordu. Bu yüzden sinirli ve yorgundu. Buna rağmen Mc Namara'nın değişik bir nedenle karşısında olduğunu hemen anlamıştı.

"Söyleyin Sayın Bakan, ama yavaş yavaş söyleyin. Ağnlardan yeni kurtuldum. Hatta çok huzur bozucu bir konuyla ve acil değilse sonraya kalsın."

Savunma Bakanı konuya nereden gireceğini bilemiyordu. Sonra doğrudan anlatmayı seçti: "Sayın Başkan, General Lemnitzer benden bir toplantı istedi."

Kennedy de meraklanmıştı şimdi: "Ne istiyormuş peki?" diye sordu.

47

11 EYLÜL'UN GERÇEK ROMANI

Mc Namara'nın verebileceği somut bir cevap yoktu: "Ayrımtı-lannı bilmiyorum. Ancak Küba ile ilgili olduğunu öğrendim. Bir rapor hazırlamış galiba."

Kennedy, onca mesele arasında bir de Lemnitzer sorunu çıkmasından hiç hoşnut olmamıştı: "Peki Sayın Mc Namara, bu adama çok dikkat edin. Biliyorsunuz, Lemnitzer ordu içinde bizim yönetimimizden ve politikalarımızdan hoşlanmayan kişilerin başında geliyor, ihtimal ki bizi yine birtakım ölçüsüz davranışlara zorlayacak planlar peşindedir. Çok dikkatli olun lütfen. Derdi ne imiş iyice dinleyin. Ama hiçbir önerisine olur ya da olmaz demeyin, inceleyeceğimizi bildirin. Sonra bir çaresine bakarız. Ayrıca toplantıdan çıkar çıkmaz beni bilgilendirin." Kennedy Lemnitzer'in niçin ısrarla görüşmek istediğini çözmeye çalışıyordu. "Peki o halde

bizim reddedeceğimizi bildiği önerileri niçin önümüze getiriyor? Bu kadar saf olamaz değil mi?" diye sordu.

Mc Namara, Lemnitzer'in toplantı isteğinin ardında Başkan'ı sıkıştırma planı olduğunu düşünüyordu: "Elbette Sayın Başkan" dedi, "zaten asıl amacı, ordu içindeki kendi yandaşlarına mesaj vermek. 'Bakın ben elimden geleni yapıyorum, ama Başkan engelliyor' diyebilmek. Kısacası, sizi zor duruma düşürmeye çalışıyor aslında. Böylelikle siz 'Küba'daki komünizm sorununu çözmek istemeyen kişi' olacaksınız onun ve yandaşlarının gözünde."

Kennedy sinirlenmişti ama kaale almaz göründü. Alttan alta da rakibini küçümser bir edayla "Hah" dedi, "yani onun çözüm yöntemlerini paylaşmıyorsanız sorunu da çözmek istemiyorsunuz. Tanrım, nasıl bir mantık bu! Hayır., hayır., daha doğrusu mantıksızlık. Bu adama kalırsa silahları kuşanıp, sağa sola saldırdığımızda sorunlar çözülecek, öyle mi?"

Mc Namara başıyla onaylar yönde bir işaret yaptıktan sonra "Öyle görünüyor Sayın Başkan. Unutmayalım ki o bir asker. Her soruna askeri mantık açısından bakıyor" diye konuştu.

1 48

KAMIKAZE OPERASYONU

Kennedy konuyu daha fazla uzatmak istemiyordu. Mc Namara'ya dönerek kesin talimatını verdi: "Hangi devirde yaşıyoruz Sayın Mc Namara! Karşımıza çıkan her sorunu silahla çözmeye kalksaydık ülkeyi ayakta tutmamız mümkün olmazdı. Hem ülkeyi askerler yönetmiyor. Biz, yani siviller yönetiyoruz. Önerileri anlarım, ama dayatmaları veya oldubittileri asla! Şimdi gidin ve ona bu ülkeyi kimin yönettiğini bir kez daha hatırlatın. Bize askercilik oynamaya kalkmasın. Kötü sürprizlerle karşılaşmaya hiç tahammülüm yok..."

49

Bölüm 7

13 Mart 1962

Pentagon - Savunma Bakanı

Robert Mc Namara'nın Ofisi

Saat 14:30

Saatler 14:30'u gösterirken Savunma Bakanı Mc Namara'nın ofisinde bir hareketlenme oldu. İçeriye önce General Lyman Lemnitzer girdi. General'in saçlarının ön kısmı dökülmüş, kalan kısımlarda beyazlıklar baş göstermişti, gözleri ise çukurlaşmıştı.

Mc Namara makam koltuğundan kalkıp General'i ayakta karşıladı. Mc Namara'nın dikkatini çeken ilk nokta, West Point mezunu General Lemnitzer'in elinde sadece ince bir dosya bulun-masıydı. Oysa askerler ellerinde koca koca dosyalarla dolaşmaya bayılırlardı. Böylelikle planlarının ne kadar ayrıntılı olduğunu, üzerinde ne kadar çok çalıştıklarını hissettirmek isterlerdi çevrelerine. Demek ki bu kez basit bir bilgi gösterisi yapılmayacaktı.

Mc Namara "Buyrun General, sizi dinliyorum" diyerek Lem-nitzer'i dinlemeye hazır olduğunu belirtti.

Lemnitzer gergin görünmüyordu. Tam tersine sakın ve ne söyleyeceğinden emin bir adam edası vardı üzerinde. Aslında her

KAMIKAZE OPERASYONU

zaman Mc Namara'dan çekinmişti. Hatta Genelkurmay Başkam olmasına rağmen birkaç kez Bakan'dan azar işittiği bile olmuştu. Üniformasının düğmeleriyle oynayarak önündeki dosyayı kendine doğru çekti; "Sayın Bakan, bugün buraya ülkemizi ilgilendiren bir sorun hakkında görüşmeye geldim, çözüm önerilerimizle birlikte... Bizler inanıyoruz ki, burnumuzun dibindeki Küba adasında komünistler iktidarda olduğu sürece ülkemiz tehdit altındadır. İstihbaratımız, Sovyet devlet adamlarının Castro denen o herifle temaslarını sıklaştırdığını gösteriyor. Bu çıban başını bir an önce ezmezsek yarın Sovyetleri de arkasına aldığında çok geç olabilir. O nedenle ne pahasına olursa olsun, Küba'ya yönelik bir askeri harekât düzenlememiz şart görünüyor. Bu, aynı zamanda Domuzlar Körfezi'nde yaşadığımız hayal kırıklığı ve zedelenen onurumuzu kurtarmak için de tek çözüm!"

Mc Namara söze girdi: "Yeni bir Domuzlar Körfezi'nden mi bahsediyorsunuz General? Bunun bir hayal kırıklığı olduğunu az önce siz de belirttiniz."

Lemnitzer kesin ve vurgulu bir "Hayır"la başladı sözüne: "Bizim yeni bir Domuzlar Körfezi'ne tahammülümüz yok. Domuzlar Körfezi, esas itibarıyla bizim ve CIA'nin ortaklaşa yürüttüğü bir örtülü operasyondur. Doğrudan Amerikan ordusu olarak savaşmadık. Biliyorsunuz, bu işte Castro'dan kaçan Kübalıları kullandık. Yani Amerika resmen işin içinde olmadı hiçbir zaman. Ama arkalarında bizim lojistik ve mali desteğimiz vardı. Tamam, Miami'den toplanmış Kübalıları Guatemala ve Nikaragua'da biz konuşlandırdık. Onları biz eğittik ve silahlandırdık. Plan tümüyle bize aitti belki ama resmi

düzeyde bir Amerikan operasyonu değildi bu. Ülkelerini kurtarmak isteyen Kübalıların kendi kendilerine yaptıkları bir eylemdi o kadar! Doğrusu, çocukların cesurca savaştıklarını söyleyebilirim, çoğu öldüler, bir kısmı halen komünist hapishanelerinde esir. Tabii bir de arkadan han-çerlenmeseydik..."

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Odada geçici bir sessizlik oldu. General'in kullandığı söz, Mc Namara'da derin bir şok etkisi yaptı. "Arkadan hançerlenmem Lemnitzer'in bu sözü bilerek seçtiği belli oluyordu. General ve onun gibi düşünen birçok ordu mensubu Domuzlar Körfezi yenilgisinden Kennedy'yi sorumlu tutuyorlardı. Onlara göre Kennedy, sınırlı harekât izni vermiş, çıkarmaya müdahale etmiş, operasyonun eksik planlanmasına yol açmış ve Amerikan Hava Kuvvetleri'nin desteğini esirgeyerek bozguna yol açmıştı. Lem-nitzer türündeki askerlerin gözünde Kennedy bir "hain"di. General yine de nezaket gösterip o kelimeyi kullanmamıştı!

Mc Namara son sözü hiç duymamış gibi yaptı. En iyisi, konuşmaya kaldığı yerden devam etmektir. Hem zaten toplantının amacı General'in ne istediğini, ne planladığını öğrenmek, değil miydi?

"O halde" dedi Mc Namara, "bu kez Amerikan ordusunun doğrudan işin içinde olduğu açık bir askeri saldırı öneriyor olmalısınız General?"

Önündeki çayı yudumlayan Lemnitzer: "Elbette Sayın Bakan" dedi, "Castro'nun komünist çapulcuları, ancak birkaç bin Kübalı mültecinin çıkartmasını engelleyebilir. Düzenli bir ordunun planlı ve hava destekli saldırısına 24 saat bile direnemezler. Hele ki bu ordu Amerikan ordusuysa. Karaya ayak basmamızın ertesinde Havana'ya ulaşacağımızdan emin olabilirsiniz. O komünist herifler kaçacak delik ararlar. Castro'yu sakallarından yakalayıp sürükleriz. Başka çare yok. Biz doğrudan bir Amerikan çıkartması yapılmasından yanayız. Küba sorununun tek çözüm yolu budur."

General'in giderek heyecanlandığı, savaş isteğini belirtirken adeta savaşı yaşarmış gibi hissettiği mimiklerinden belU oluyordu. Mc Namara, bir an Başkan'la konuşurken yanıldığını düşündü. Lemnitzer'in aklının ayak oyunlarına basmadığını fark etmişti; adam, orduya mesaj filan vermek istemiyordu. Belli ki bu fikre samimi olarak inanıyordu. Karşısında umduğundan zor.

KAMIKAZE OPERASYONU

daha gözü kara, savunduğu davaya samimiyetle inanan biri vardı. Mc Namara bir an için, bu adam sık sık darbe tezgâhladığımız üçüncü dünya ülkelerinden birinde general olsaydı, haftasına kalmaz darbe yapardı. Neyse ki demokratik bir rejime sahibiz, diye düşündü.

Toplantı ilerliyordu. Ama Lemnitzer halen ağzındaki baklayı çıkarmamıştı. Mc Namara, General'in ne istediğini tam anlayabilmek için can ahcı soruyu sordu: "İyi ama Sayın General diğer bütün konjonktürel nedenleri bir yana bıraksak bile Küba'ya saldırıyı dünya kamuoyuna nasıl açıklayacağız. Ne diyeceğiz?"

"Bu hiç mesele değil" dedi Lemnitzer sesine imalı bir ton vererek, "yeter ki Başkan bu konuda kararlı davransın ve sonuna kadar arkamızda olsun. Gerisini biz hallederiz. İnanın bana, öylesine ayrıntılı planlar hazırladık ki, bunların uygulamaya konulması durumunda siz bile saldırıyı Kübahların başlattığına inanabilirsiniz. Ondan sonrası gayet kolay. Herkes durumu anlayana kadar biz işi bitiririz. Ayrıca adına kamuoyu denen şeyin nasıl yönlendirildiğini en iyi siz bilirsiniz. Gazete ve televizyonlarda öylesine bir haber bombardımanı uygulayacağız ki, kimsenin aklına olayın başka türlü olabileceği gelmeyecek. Birkaç çatlak ses çıksa bile kimse onları kaale almaz ya da biz onları susturmasını biliriz."

Mc Namara açıkça komplo öneren bu sözler karşısında iyice tedirgin olmuştu. Renk vermemeye çalışarak sordu: "Herhalde bütün saldırı planını etraflıca düşünmüş olmalısınız Sayın General?"

Lemnitzer hiç oralı görünmüyordu. Sanki basit bir askeri sorundan bahsediyormuşçasına devam etti: "Elbette Sayın Bakan, her şeyi en ince detayına kadar hesapladık. Her duruma uygun senaryolar oluşturduk. Bunları kararlılıkla uygulayacak teknik, askeri ve lojistik kadrolarımız var. Eğer onay verilirse en kısa sürede bir savaş durumunu ayarlayabiliriz."

53

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Savunma Bakanı Mc Namara içten içe kendisine sabır diliyordu. Normal koşullarda kendisine böyle bir öneri ile gelen bir devlet görevlisini kovması gerekirdi. Ama karşısındaki, Genelkurmay Başkanı idi, devam etmeyi tercih etti: "Peki bu planın ayrıntılarını da öğrenebilir miyiz?"

General Lemnitzer "Elbette Sayın Bakan" dedi ve elindeki ince dosyayı Mc Namara'ya doğru itti: "Operasyonun adını bile koyduk:

'Northwoods Operasyonu' Elinizdeki rapor, tümüyle operasyonun içeriğine ayrılmıştır. İncelediğinizde göreceksiniz ki, üzerinde düşünülmemiş hemen hemen hiçbir ayrıntı yok."

O günün tarihini ve Lemnitzer'in imzasını taşıyan belge "Çok Gizli" ibaresiyle önce iri puntolar ve büyük harflerle "Savunma Bakanhğı'na Sunulan Tezkere" diye başlıyor ve "Küba'ya ABD Askeri Müdahalesini Hakh Çıkarma" alt başlığıyla devam ediyordu. Bir dizi teknik ve askeri yazışma kalıbından sonra sadede geliyordu. Mc Namara için önemli olan da burasıydı zaten. Askeri dille yazılmış satırları atlayarak kendisini ilgilendiren maddelere yöneldi. Kışkırtıcı eylemler gayet açık ve detaylı olarak formüle edilmişti. İçinden en çarpıcı cümleleri seçmeye çalışıyor, zaman zaman mırıldanır gibi okuyordu:

"... 1) Söylentiler çıkarmak (birçok). Gizli radyo ile.

2) Üniformalı dost Kübalıları karaya çıkartarak, tel örgülerin ötesinden, (Guantanamo) Üss(ün)e bir saldırı sahnelemek.

3) (Guantanamo) Üs(sü) içinde, (dost) Kübalı sabotajcılarının ele geçirilmesi.

4) (Guantanamo) Üs(sü) ana girişi yakınında, isyanlar çıkartmak (dost Kübalılar).

5) (Guantanamo) Üs(sü) içerisindeki cephaneliği havaya uçurmak; yangın çıkarmak.

3 Belgelerde geçen ifadeler tümüyle gerçektir.

K,AMIK.AZt UKbKAİYUIMU

6) Hava üssündeki uçakların yakılması (sabotaj).

7) (Guantanamo) Üs(sü) dışından üs içerisine top atışı. Bazı tesislerin hasar görmesi.

8) Denizden veya Guantanamo yerleşimi çevresinden sızan suikast timlerinin ele geçirilmesi.

9) Üsse hücum eden milis gruplarının ele geçirilmesi.

10) (Guantanamo Üssü) Hman(ın)daki gemilere sabotaj; büyük yangın çıkartıcı petrol.

11) Liman girişi yakınında, gemilerin batırılması. Sahte kurbanlar için cenaze törenleri düzenlemek

b. ABD, sularını ve güç kaynaklarını emniyete almak için savunma operasyonları gerçekleştirerek, üssü tehdit eden havan saldırılarına top ateşiyle karşılık verir.

c. Büyük ölçekteki ABD askeri operasyonu başlar.

3. Bir 'Maine'i Hatırla' olayı birkaç şekilde ayarlanabilir:

a. Guantanamo Körfezi'nde bir ABD gemisini havaya uçu-rabilir ve Kübalıları suçlayabiliriz.

b. Küba sularında uzaktan kumanda edilen (insansız) bir gemiyi havaya uçurabiliriz. ..ABD gazetelerindeki zayıt listeleri, ulusal bir öfkenin dalgalanmasına yardımcı olacaktır.

4. Miami, Florida ve hatta Washington'da, bir 'Komünist Küba Terörü' kampanyası geliştirebiliriz. Bu terör kampanyası, ABD'de kendilerine sığınacak bir yer arayan Kü-bah mülteciler problemine de dikkat çeker. Bir gemi dolusu Kübalıyı, Florida açıklarında batırabiliriz. ABD'deki Kübah mültecileri canlı bomba olmaya teşvik eder, hatta yaralanma olaylarını genişçe reklam edebiliriz. Dikkatlice seçilmiş yerlerde birkaç plastik bomba patlatılıp Kübah ajanlar tutuklanır, olayla Küba'nın ilişkisini kanıtlayan hazır dokümanlar piyasaya sürülür...

5. 'Küba merkezli, Castro destekli' bir başıbozuk komşu, Karayip ülkelerinden birine karşı korsanlık sahneleyebilir...

55 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Örneğin, Dominik Cumhuriyeti Hava Kuvvetleri'nin, ulusal hava sahasına izinsiz girişler konusundaki hassasiyetini, menfaatimize kuUanabiUriz. 'Kübah' B-26 veya C-46 tipi uçaklar gece, şeker kamışı tarlalarına büyük yangınlara sebep olan ani baskınlar yapabilir. Sovyet Bloku bu yangınlardan sorumlu tutulabilir..." Mc Namara gözlerine inanamıyordu. Bir ara içinden dosyayı General'in kafasına fırlatmak ve kendisini odadan kovmak geçti. Ancak bunu yapamazdı.

Lemnitzer ise pişkin bir merakla Mc Namara'nın tepkilerini izlemeye çalışıyordu. Renk vermemeye çahşarak kalan bölümü okumaya devam etti:

"6. ABD'li pilotlar tarafından kullanılan MİG tipi uçaklar, ek bir provokasyon sağlayabilir. Sivil hava sahasının aralıksız tacizi, deniz üzerinde seyreden gemilere yapılan saldırılar ve uzaktan kumanda edilen pilotsuz ABD askeri uçaklarının MIG tipi uçaklar tarafından imhası, eylemleri tamamlamakta yardımcı olur. Gereken biçimde boyanmış bir F-86, uçak yolcularını bir Küba MIG'i gördüklerine ikna edebilir; özellikle yolcu uçağının pilotu, bu yönde bir anons yaparsa. Bu öneriye birincil engel olarak, uçağı elde etmekteki veya değişikliğe uğratmayla ilgili olarak uçağın yapısında bulunan

güvenlik riski gözükmektedir. Bununla birlikte, MIG'in uygun kopyaları ABD tarafından ustalıkla, üç ay içerisinde üretilebilir.

7. Sivil hava sahasında uçak kaçırma girişimlerinde; yüzey tarama uçağı, Küba hükümeti tarafından göz yumulan tecavüz ölçülerine devam ediyor görünmelidir. Aynı zamanda uçak, Küba'nın sivil ve askeri hava sahasından çıkmasını teşvik edici olmalıdır.

8. Bir Küba uçağının, ABD'den Jamaika, Guatemala, Panama veya Venezuela'ya gitmekte olan (charter uçuşlu) sivil

56

KAMIKAZE OPERASYONU

bir uçağa saldırıp düşürdüğüne dair, ikna edici gösterilerle bir olay yaratmak mümkündür. Sadece Küba'yla kesişen rotadaki uçuş planı, uçağın gidiş yönü olarak seçilecektir. Yolcular, tarifesiz charter uçuşlarını tercih eden, tatil amaçlı yola çıkan bir grup kolej öğrencisi veya ortak ilgileri bulunan bir grup insandan oluşabilir.

a. Elgin Hava Üssü'ndeki bir uçak, Miami bölgesindeki CIA resmi teşkilatına ait kayıtlı bir sivil uçağın gerçek bir kopyası gibi boyanıp numaralanabilir. Belirlenen uygun bir zamanda, bu kopya, asıl uçağın yerine geçirilerek, hepsi de dikkadice hazırlanmış takma adları bulunan seçilmiş yolcularla doldurulabilir. Gerçek uçak, uzaktan kumanda edilen bir uçağa dönüştürülür.

b. Uzaktan kumanda edilen uçak, kalkıştan sonra gerçek uçak ile Florida'nın güneyinde buluşmak üzere programlanmış olacak. Randevu noktasında yolcuları taşıyan uçak, minimum irtifa seviyesine alçalarak doğrudan Elgin Hava Üssü'ndeki destek sahasına inecek ve burada yolcuların tahliyesi yapılacak ve uçak orijinal haline geri döndürülecek. Uzaktan kumanda edilen uçak ise bu arada uçuş planına göre uçmaya devam edecek. Uçak, Küba üzerindeyken, uluslararası tehlike frekansında, uçağın Küba MIG uçaklarının saldırısına uğradığını ifade eden bir "Mayday" (imdat) mesajı gönderecek, imdat çağırısı, uçağın imha edilmesiyle birlikte, kesintiye uğrayacak... 9. Bir olay yaratarak, bunu komünist Küba MIG'leri, kışkırtılmamış bir saldırı olarak, uluslararası sularda uçan bir USAF* uçağını imha etmiş gibi göstermemiz mümkündür, a. Aşağı yukarı 4 veya 5 F-101 uçağı, Florida'daki Homestead Hava Üssü'nden, Küba civarına gönderilecek.

4 ABD Hava Kuvvetleri

57

11 tYLULUN (jtKgtK KUMANI

Görevleri, zıt yönde olacak ve Güney Florida'daki hava savunma tatbikatı için soyutlanmış bir uçağı taklit (si-müle) edecek...

b. Böyle bir uçuşta, önceden bilgilendirilmiş bir pilot, Charley'in^ en son noktasına kadar (diğer) uçaklarla arasındaki mümkün olan en fazla mesafeyle uçar. Küba adasının yakınlanndayken pilot, MIG'ler tarafından gafil avlandığını ve düşmekte olduğunu haber verir. Ardından başka hiçbir çağrı yapılmaz. Pilot, bu sırada doğrudan batı yönüne, en düşük irtifada uçar ve güvenilir bir alana. Elgin destek sahasına iniş yapar. Uçak, burada uygun kişiler tarafından karşılanır, uçağa gerekli araç gereçler yüklenir ve yeni bir kuyruk numarası verilir. Takma bir ad altında görevini tamamlayan pilot, eski kimliğine ve normal işine geri döner. Ardından, pilot ve uçak ortadan kaybolmuş olur.

c. Uçağın tahminen vurulup düşürüldüğü zamanda, bir denizaltı veya küçük bir yüzey tarama uçağı, Küba sahillerinin aşağı yukarı 15-20 mil yakınlarında F-101 parçalan, paraşüt veya benzeri bir şeyler arayacaktır. Homestead Hava Üssü'ne dönen pilotlar ise bildikleri kadarıyla gerçek bir hikâye anlatacaklardır. Arama gemileri ve uçakları gönderilecek ve uçağın parçaları bulunacaktır."

Mc Namara sayfanın sonundaki gereksiz bürokratik lafları bir çırpıda geçti. Sakin olabilmek için derin bir nefes aldı. Önüne konulan, tam anlamıyla bir şov planıydı. Ama cinayet ve dünyayı birbirine katma şovu! Kimbilir bu adamın kafasından daha neler geçiyordu? Akıl hastanesine kapatılmalı, diye düşündü. Sonra mümkün olan en yumuşak tavrını takınarak General Lemnitzer'e döndü: "Sayın General önerinizi Başkanla birlikte

5 Telsiz Iconuşmcıların da düşmanı temsil eden C harfi için IcuUamlan Amerilcan askeri argosunda bulunan bir kod.

KAMIKAZE OPERASYONU

inceleyeceğimizden emin olabilirsiniz. Size en kısa sürede bu konudaki fikirlerimizi bildireceğimizi söyleyebilirim."

Toplantı bitmişti. Mc Namara, General Lemnitzer odadan çıktıktan sonra "rapor"un sayfalarına elleri terleyerek bir daha göz atmaya başladı. Okudukça sinirleri bir kat daha geriliyordu. Bir yandan da küfürler savuruyordu, General muhakkak engellenmeliydi.

59

Bölüm 8

13 Mart 1962

Beyaz Saray - Oval Ofis

Saat: 19:00

Generalin önerileri dehşet vericiydi, hiçbir sivil hükümetin kabul edemeyeceği türden önerilerdi bunlar. Lemnitzer açıkça hükümet desteği ile bir komplo kurulmasını öneriyordu. Böyle bir planı sivil bir hükümetin kabul etmesi, kendi ipini çekmesi demektir. Ayrıca sayılan maddelerin hemen hepsi birer suç niteliğindeydi. Herhangi bir Birleşik Devletler Başkam'nın planı onaylaması, aynı zamanda o suça ortak olmak anlamına geliyordu. Lemnitzer bizzat Kennedy'ye "Birlikte bir suç işleyelim" demeye getiriyordu. Mc Namara durumdan alalecele Başkan Kennedy'yi haberdar etti.

Doğrusu Başkan da Lemnitzer'den birtakım garip çıkışlar bekliyordu ama bu kadanni değil: "Tanrım!" dedi. "Delillerle uğraşıyoruz. Bu adam kafayı yemiş olmalı..."

Savunma Bakanı Mc Namara önlerine çıkan her sorunda hep "serinkanlı" tarah oynamak zorunda hissediyordu kendisini. Bu sefer de öyle yaptı. Başkan'ı daha da kızdırıp erken ve yanlış bir

160

KAMIKAZE OPERASYONU

adım atmasını engelleyecek bir üslup seçmişti: "Haklısınız Sayın Başkan, ama kendisi çok ciddi."

Kennedy farkında olmadan sesini yükseltmişti: "Böyle bir planı kabul edebileceğimizi nasıl düşünebilir?" Bir masayı yumruklamadığı kalmıştı. Durdu ve soluklanmak gereği hissetti, sonra biraz sakinleşir gibi oldu: "Peki, söyler misiniz Sayın Mc Namara, ne yapacağız? Bu adamı nasıl bertaraf edeceğiz? Dahası, böyle birinin bize rağmen, kendi başına bu tarz eylemlere kalkışma riski var. Yani adam bizi de bir oldubitti ile karşı karşıya bırakabilir..."

Başkan haklıydı. Bu tür adamlar "serseri mayın" gibiydiler. Nereye çarpacakları hiç belli olmazdı. Attıkları adımları fazla düşünme gereği hissetmezler, ellerindeki gücü sonuna kadar kullanma yanlısı olurlardı.

Mc Namara da Başkan'la aynı fikirde idi. Sorunu çözmeleri gerektiğini biliyordu. O yüzden kanaatini Başkan'a açıkça belirtmek istedi: "Mümkündür Sayın Başkan. Pentagon'da, CIA'de ve orduda onun gibi düşünen daha yüzlerce kişi var. Bunlar hükümetten bağımsız olarak birtakım hareketlere girişebilirler."

Kennedy, Mc Namara'nın cevabını gayet kısa ve açık bir şekilde tamamladı: "Bu riski göze alamayız."

Şimdi önlerinde Lemnitzer meselesini nasıl halledebilecekleri sorunu duruyordu. Kennedy ile Mc Namara adeta sessizce anlaşmışlardı.

"O halde?" diyerek durumu açıkça ifade eden yine Başkan oldu.

Mc Namara ise itidalli gitme yanlısıydı. Başkan'la hemfikirdiler ama yöntem konusunda Başkan daha radikal davranmak isteyebilirdi. O yüzden kelimelerin üzerine basarak: "Şu an ordu ile ipler gergin Sayın Başkan. Birdenbire üzerlerine gidemeyiz. Görevden de alamayız. Öncelikle bizden bir cevap bekliyor. Cevabımızın 'Hayır' olduğunu anladıklarında daha da hırçınlaşabilir, işte o zaman birtakım eylemler tezgâhlayabilirler" dedi.

61

11 EYLÜL'UN GERÇEK ROMANI

Kennedy'nin endişe ettiği de buydu. O yüzden demokratik seçimle işbaşma gelmiş hiçbir Başkan'm telaffuz etmek dahi istemeyeceği kelimeyi kullanmak zorunda hissetti kendini: "Bu bize karşı bir tür darbe olur o zaman..."

Mc Namara, Başkan'a karşı çıkmadı, ama daha sert bir hamle beklediğini de ifade etme gereği duydu: "Öyle olur Sayın Başkan; ama bu sessiz bir darbe, yani politikalarımıza karşı olur. Yoksa açıktan bir hareket yapabileceklerini sanmıyorum."

Kennedy için ise açık veya dolaylı bir darbe hiç fark etmiyordu. Sonunda her ikisinde de sivil otoritenin varlığı çığneniyordu; "Bu bile yeterli Sayın Mc Namara... Bu bile yeterli... Düşünsene bir anda kendimizi Küba'ya karşı bir savaşın içinde bulabiliriz. Belki de Sovyetlerle bir savaş içinde. ÜsteUk bu, bizim tercihimiz olmayacak. Düşünmesi bile ürkütücü... Peki o halde ne yapacağız söyler misiniz?"

Mc Namara kafasında bir formülle gelmişti görüşmeye: "Lemnitzer'i bir süre sonra sessizce görevden uzaklaştıracamız. Bir başka göreve atayacağız. Yetkileriniz bunun için yeterli. Ekibini ise ya etkisizleştirir, ya görevden alır, veyahut uzaklaştırırız. O süre zarfında da hareketlerini izleriz."

Şimdi geriye sadece "Nereye?" sorusu kalıyordu. Kennedy bu konuda da açık davrandı ve doğrudan sordu: "Kolunun buraya kadar uzanamayacağı bir yere göndermeliyiz onu. Siz nereyi önerirsiniz?"

"Bence Avrupa'daki NATO Komutanlığı'na atanmasını sağlamak uygun olur Sayın Başkan."

"O halde bir an önce yapalım bunu..."

Mc Namara yine ihtiyatlı yaklaşıyordu konuya ve Başkan'a "Evet ama uygun bir zamanı kollamalıyız" telkininde bulundu.

"Sizinle mutabıkım Sayın Mc Namara. Bu adamın bir an önce ayak altından çekilmesini istiyorum. Nereye giderse gitsin. Cehenneme kadar yolu var..."

KAMİKAZE OPERASYONU

Mc Namara Beyaz Saray'dan ayrıldığında Kennedy düşünceli görünüyordu. Demek ki devlet içinde bazı güçler halen onu zor durumda bırakacak planlar peşinde koşuyorlardı. Üstelik bunlar, kolayca görevden uzaklaştırılabileceği makamlarda değil; askeri bürokrasinin en tepe noktalarında bulunan kişilerdi. Bu kişileri küçümsemenin büyük hata olacağının farkındaydı. Her an kendisini ve iktidarını zor durumda bırakacak bir girişimde bulunabilirlerdi. Kendi kendine, ne olursa olsun onlara pabuç bırakacağını zannediyorlarsa çok yanılıyorlar. Yakında Kennedy'nin neler yapabileceğini görecekler, dedi.

Kennedy ve askeri bürokrasinin bir kesimi arasında sessiz ve derinden bir çarpışma yaşanıyordu. Başkan, elindeki tüm kozları oynamaya kararlı görünüyordu...

63

Bölüm 9

22 Kasım 1963

Dallas-Teksas

Öğle 12:31

Kasım ayının son günleri için oldukça güzel bir havaydı. Dallas o sabah olağanüstü bir güne uyanmıştı. Tüm kent, Başkan'ı karşılamamanın heyecanı içindeydi. Karşılama töreni havaalanından başlamış, şehrin ana caddelerini izleyen güzergâhta sürüyordu. Kafile, yol boyunca ağır ağır ilerliyordu.

Jacqueline Kennedy de o gün muhteşem ve mutlu görünüyordu. Oysa bir süre önce düşük yapmıştı ve Başkan'm çapkınlıklarından bıkmış haldeydi. Pembe tayyörü içindeki "First Lady" Dallas Havaalanı'nda Air First One'dan indiklerinden beri eşi John Fitzgerald Kennedy ile birlikte etrafa gülücükler dağıtıyor, halkı selamlıyordu. Yolun iki yanına dizilmiş kalabalık, Kennedy çiftini çılgınca alkışlıyordu. Manzarayı görenler, sevgi seline dönüşmüş bu güzergâh üzerinde Başkan ve eşinin, hayatlarını değiştirecek bir olay yaşayacağına asla ihtimal vermezdi.

Üstü açık Lincoln araba, Houston ve Elm Caddelerinin kesiştiği noktaya doğru ağır ağır ilerlemekteydi. Arabada Kennedy

I 64

KAMİKAZE OPERASYONU

çiftinden başka, Vali Connaly ile eşi Nellie, sürücü ve hemen onun yanındaki gizli servis görevlisi vardı. Hemen arka yanında ise motosikletli polis eskortları ile gizli servise mensup korumalar ekibe eşlik ediyordu.

Jackie bir ara kocasına döndü: "John, şu halkın ilgisine bak. Herkes işini gücünü bırakmış, seni görmeye gelmiş. Kalabalığa baksana, geçen seçimde Cumhuriyetçilere oy verdiler ama ilk seçimde tüm oylar senin olacağı benziyor."

Aslında Jackie tümüyle haklı sayılamazdı. Halk Kennedy'yi seviyordu gerçekten, ama daha o sabah tutuculuğu ve WASP kültürüne yakınlığı ile bilinen kentte Kennedy karşıtı bildiriler dağıtılmış ve söz konusu metinlerde Başkan "komünist işbirlikçisi" ilan edilmişti. Bu nedenle polis alarmdaydı, birkaç kendini bilmez protestocunun hareketine engel olmaya odaklanmıştı. Oysa az sonra olacakları kimse hayal bile edemezdi.

Yolun hemen sağına Teksas okul kitapları deposu bulunuyordu. Az ileride ise bir demiryolu köprüsü ve geçidi gözüküyordu. Sol tarafta ise çimenlik vardı. İnsanlar o çimenlikten Kennedy'ye tezahürat yapmaya devam ediyorlardı. Saatler 12.30'u göstermekteydi.

Tam o esnada kalabalıktan bir adam şemsiyesini açıp kapadı. Garip olan şeydi ki, o gün Dallas'ta hava açıktı. Yağmur yağmıyordu. Ya da şemsiye taşımaya gerektirecek yakıcı bir güneş yoktu. Kasım ayıydı. Adamın şemsiyeyi açıp kapamasıyla birlikte demiryolu köprüsünün parmaklıkları kenarındaki iki kişide birden ani bir hareketlenme oldu. Bu kişilerden biri orta yaşlı, iri yapılı, öteki ise daha zayıf ve uzun boyluydu. Çahhkları arkasına gizlenmiş iki kişi sağa sola bakındılar. Yakınlarında kimse yoktu. Sonra zayıf ve uzun boylu olanı yanındaki tenis çantasına benzeyen uzunlamba çantadan bir tüfek çıkarttı. Tüfek ayrıca bir beze sarılmıştı, bezi de açtı. Daha iri yapılı olanı ise çevreyi gözetlemekle meşguldü.

65

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

"Tam zamanı" dedi iri yapılı adam, "hazır ol ve 30'a kadar say."

Daha zayıf olan büyük bir dikkatle tüfeği çıkarttı, son bir kez mekanizmanın ayarlarını kontrol etti, namluyu korkuluklara dayadı ve tüfeğin dürbününden hedefine baktı. Hedef, olanca çıplaklığıyla kendilerine doğru gelmekteydi. Lincoln araba yaklaşıyordu.

Aynı anda Teksas okul kitapları deposunun en üst katında da bir hareketlenme oldu. Burada biri sarışın, biriye Latinleri andıran esmerlikte iki kişi vardı. Soğuk yemek artıkları, kızarmış tavuk kemikleri, boş gazoz şişeleri ve bitmiş bir sigara paketi göze çarpıyordu. Belli ki bekleyen kişiler, uzunca bir süredir oradaydılar ve yiyecek içeceklerini de yanlarında getirmişlerdi. Şemsiyeli adamın işaretiyle onlar da hareketlendiler.

Kitap kolilerinin üzerine oturmuş olanı, pencereye yakın sarışın olana: "Her şey hazır mı? Hedef, görüş açımıza gelinceye kadar tahmini süre 30 saniye. Saymaya başla!" dedi.

Penceredeki adam çoktandır hazır beklettiği tüfeği pervaza dayadı. Dürbünle önce etrafı yokladı. Birkaç saniye sonra Kennedy'yi taşıyan arabanın önce bumu, sonra gövdesi görüldü. Yol kavisiydi ve tam istenilen mesafe ve açığa gelmesini bekledi. Pencere hizasındaki Teksas meşesinin yaprakları görüşü daraltıyordu. Bütün meşeler kışın yapraklarını dökerken Teksas meşesinin özelliği tam tersine kış mevsiminde yapraklanmasıydı. Adam nefesini tuttu, dipçığı sıkıca omuz hizasına dayadı, parmakları tetikteydi ve dürbünüyle hedefe kilitlendi. Bir yandan da sayıyordu: "10...9...8...7...6...5...4...3...2...1!"

Saatler tam 12:31'i gösteriyordu. Bir anda kuşların sertçe kanat çırpması ile ısıklık sesi karışımı bir ses duyuldu. İlk ses, köprünün bulunduğu taraftan geliyordu. Kalabalığın çoğu sesi fark etmemişti bile. Ancak silah sesine alışık, uzman birilerinin anlayabileceği türden bir sestir bu. Sonra Başkan'ın sarsıldığı görüldü.

166

KAMİKAZE OPERASYONU

Gayri ihtiyari boğazını tutmuştu. Aynı anda Vali Connaly de geri döndü. Ancak o da bir kurşun yiyip yanında bulunan eşi Nel-lie'nin kucağına yığıldı. Bayan Nellie Connaly elinde tuttuğu sarı çiçekleri bırakmış, eşinin yığılan gövdesine bakıyordu çaresizlik içinde. Kimse olan biteni tam anlamış görünmüyordu. Sadece arabanın hizasındaki çimenlikte bulunan birkaç kişi durumu fark etmişti. Çocuklu bir aile, fotoğraf çeken birkaç vatandaş.

Arabanın içinde ise tam bir can pazarı yaşanıyor. Aynı anda Kennedy bir kurşun daha yedi. Kurşun doğrudan kafatasına isabet etmişti. Dikkatli ve yakın bir göz, dağılan kafatasının parçalarını görebilirdi. Durumu ilk fark eden, FBI ajanı Clinton J. Hill, korumalara özgü bir içgüdü ile arabaya doğru atıldı. Arabanın arkasına sıçrayarak Başkan'a gelen kurşunlara kendini siper etmek istiyordu. Ajan Hill, diğer yandan da, panik içindeki Jackie Kennedy'yi arabanın içinden çıkarmaya uğraşıyordu.

Jackie o hengame içinde bağıyordu: "Aman Tanrım! Kocamı vurdular. Kocamı vurdular!" Bayan Kennedy arabanın içinde dört dönüyor ve kocasına yardım edecek birilerini arıyordu.

Yolun sağında film kamerasını kurmuş Dallaslı konfeksiyoncu Abraham Zapruder ise kamerasının vizöründen gördüklerine inanmıyordu: Başkan vurulmuştu! O da herkes gibi o gün şehirlerini ziyaret edecek Başkan'ı görmeye gelmiş, üstelik görmekle yetinmemiş, bu tarihi anı kamerasına kaydederek ölümsüzleştirmek istemişti. Ancak bu olanlar, aklının ucundan bile geçmezdi. Zapruder önce kısa bir tereddüt geçirdi, sonra çekime devam etti. Pozisyonu o kadar uygundu ki, çektiği filmle Kennedy'nin vuruluş anını tüm detaylarına kadar kaydetmişti. Zapruder sürekli kendi kendine "sakın olmasını" telkin ediyordu. Zaten az sonra araba görüş açısından çıkacak ve kaybolacaktı. Topu topu bir dakikalık görüntülerdi bunlar. Alalecele kamerasını topladı ve ortadan kaybolmaya karar verdi. Ne yapacağım bilemiyordu. Elindeki film acaba iyi görüntü verecek miydi?

67

I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Tüm anı kaydettiğinden emindi ama görüntüde nelerin olduğunu henüz tam olarak bilemiyordu. Filmi banyo ettirmeden de bunu anlayamazdı. Tam o esnada içine bir korku düştü Zapruder'in. Çektiği film aynı zamanda bir delildi. Hem de öyle bir delildi ki tarihin en önemli olaylarından biri içinde saklıydı. Acaba bu yüzden başına bir şey gelir miydi? En iyisi, kimseye fark ettirmeden oradan uzaklaşmak ve eve gidip filmi saklamaktı. Ne yapacağına sonra karar verebilirdi.

Tam o esnada Dallas Emniyetinden Polis Memuru Joe Marshall Smith, az ilerideki çimenli tepe yönünden burnuna hafif bir barut kokusu geldiğini hissetti. Orada bir garipUK olduğu kesindi, hemen

çimenli tepeye yöneldi. Tepeye yaklaştığında bir adam tarafından önü kesildi. Garip adam, kimliğini çıkarıp "gizli servisten olduğunu" ve "daha ileri gitmemesini" söyledi.

Memur Smith bir an tereddütte kaldı, içgüdüleri ona çimenli tepeye doğru gitmesini söylüyordu. Ancak yine aynı polis alışkanlıklarının kendisini yanıltacağı durumlar da vardı. Polislerin çoğu gerçekte aralarında hiçbir hiyerarşik ilişki olmamasına rağmen gizli servis mensuplarını üstleriymiş gibi algılamaya ve onların emirlerine itaat etmeye meyilli olurlardı. Oysa bu, tümüyle psikolojik bir yanılsamaydı. PoUslar de gizli servis mensupları gibi devleti ve yasaları temsil ediyorlardı. Bir polis suç işlendiğinden eminse ve şüpheleri onu bir yöne doğru sürüklüyorsa, özellikle de ani gelişen olaylarda, inisiyatifini kullanmalıydı. Bunu yaparken kendisini kim engellerse engellesin dinlemek zorunda değildi. Hatta gerekli görürse o kişiyi tutuklayabilirdi bile. Polis Memuru Joe Marshall Smith içgüdülerine uyup daha ileri gitmediğine sonradan çok pişman olacaktı.

O esnada bir koşturmaca daha yaşanmaktaydı. Başkan Kennedy'ye ateş edildiği söylenen Dallas Okul Kitapları Deposu'na doğru büyük bir polis akını oldu. Bina kordon altına alınmıştı. Daha tam olarak ne olup bittiği bile anlaşılmadan birdenbire

I 68

ii

KAMİKAZE OPERASYONU

"fail"ın ismi ortaya atılmıştı. "Fail" kısa bir süre önce binanın depo bölümünde işe başlayan Lee Harvey Oswald'di. Ancak Oswald sıcağı sıcağına binayı terk etmişti. O andan itibaren tüm şehir "katiF"ın arandığı bir av sahasına dönüşecekti.

Nitekim kısa bir süre sonra gelen, Oswald'la ilgili bir bilgi herkesi şok edecekti. Oswald önce evine gitmiş, sonra da Patton Bulvarı üzerinde karşılaştığı Polis Memuru J.D. Tippit'i vurmuştu. Bu haberin üzerinden de çok geçmemişti ki Oswald'm, kaçtığı sinemada yakalandığı öğrenilecekti. Suikastın "resmi faili" artık ellerindeydi.

69

Bölüm 10

22 Kasım 1963

Dallas-Carousel Kulüp

Saat: 22:00

Commerce Sokağı üzerindeki Carousel kulüp sakin görünüyordu. Dallas'ta o gün yaşananlardan sonra insanların sokağa çıkmaya bile istekleri kalmamıştı. Herkesin "ulusal yas" durumuna geçtiği bir zamanda gece kulübünü açık tutmak da zaten anlamsızdı. O yüzden kulüp, o gün sadece "dostlara" açık bir buluşma mekânı işlevi görecekti. Kulübün işletmecisi Jack Ruby, ellili yaşlarının başında, orta boylu bir adamdı. Aslen Polonya Yahudisiydi ve tam adı Jacob Leon Rubinstein'dı, Jack Ruby adını alarak kendine daha Amerikanvari bir hava katmayı seçmişti. Sürekli koyu renk takım elbise giyer, fötr şapka takardı. Bu haliyle tipik bir gangster görüntüsü verirdi. Uzunca bir süredir Carousel isimli bu kulübü işletiyordu. Dallas mafyasının sayılı isimlerinden. Söylentilere göre ünlü mafya babaları Santos Traficante ve Mayer Lenski ile ilişkileri vardı. Kulübü de mafya adına işlettiği iddia ediliyordu.

Carousel kulüp, aslında striptiz gösterileri yapılan bir yerdi. Her taraf kırmızı ve siyaha boyanmıştı. Ruby, burada ödüllü

170

KAMIKAZE OPERASYONU

amatör striptiz yarışmaları tertip eder, şahsi taleplere yönelik porno gösteriler düzenlerdi. Ruby elindeki "kızları" pazarlama-sıyla da biliniyordu.

Bunun yanında, kumar oynatma ve uyuşturucu satışı da kulübün "normal" faaliyetleri arasındaydı. Kısaca Carousel kulüp bir keşiş manastırı. Ruby de bir aziz sayılamazdı! Müşterileri arasında Dallas'ın ticaret ve yeraltı dünyasının ileri gelenleri, bürokrasinin muhtelif kademelerinden kişiler ve birçok polis de vardı. Bazı geceler Dallas Emniyet Müdürlüğü'nün kimi polisleri "iş çıkışı" Carousel kulübe "şöyle bir uğrarlar"di. Ruby onları özel olarak ağırılar, ceplerine para sıkıştırır, bazen de kızlarıyla birlikte olmalarına göz yumardı. Burada işler böyle yürüyordu.

Jack Ruby en dipteki masasına kuruldu. Masa hem daha loş, hem de gözlerden ve kulaklardan uzaktaydı. Altın sarısına boyanmış, bumerang şekilli bardaki barmene seslendi: "Andy, bana viski yolla, duble ve sek olsun!"

Barmen Andy, patronunun bu talebine alışık değildi. Kendi kendine, anlaşılan bizim Jack bile Başkan'm öldürülmesinden etkilenmiş, diye düşündü.

Ruby, viskisini yudumlarken kapı açıldı ve içeri iki kişi girdi. Uzun boylu ve iri yapılı olanı Dallas Emniyet Müdürlüğünden tanıdığı üst

düzey bir yetkiliydi, sivil giyinmişti. Diğer kişiyi ise tanımıyordu. Ruby onları görür görmez kendine çekidüzen verme gereği hissetti.

Polis olan, Ruby'ye yaklaştı: "Konuşmamız lazım Jack."

"Tamam Dean. Buyrun, oturun"

"Bu arkadaş çok uzaklardan geldi. Dallas'ta havalar nasıl diye merak etmiş ama gördüğü havadan hiç memnun kalmadı" diye söze girdi Dean.

Ruby polisin "arkadaş" diye andığı ve ismini vermediği bu kişinin bir tür "denetçi" olduğu düşündü. Buralara kadar kalkıp geldiğine göre durum çok önemli olmalıydı. Sabahki aksiliklerden

71

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

sonra bir tepki bekliyordu ama bu kadar erken değil. Ruby, "Biraz bekle Dean" diyerek, çalışanlara döndü: "Tamam çocuklar, bar kapanmıştır. Bize yiyecek bir şeyler getirin ve hemen gidin."

Barmen, iki garson ve bir de her nasılsa kalmış striptizci kız Karen toparlanıp kapıya yöneldiler. Patronlarının gizli kapaklı ilişkilerine ve dostlarına alışıktilar.

Herkesin çıktığından emin olduktan sonra Dean söze başladı. Sesinde kızgın ve emreder bir ton vardı: "Az önce sorgudaydım. Oswald öttü ötecek. Sinyal veriyor. Bu işleri başıma siz sardınız, beni yaktınız, ben de sizi yakacağım, der gibi bir hali var o... çocuğunun."

"Ama şu ana kadar bir şey söylemedi, değil mi?"

Polis şefi Dean için ise önemli olan artık Oswald'm o ana kadar konuşmaması değil, bundan sonra konuşma ihtimaliydi: "Söylemedi ama Başkan'ı vurduğunu da kabul etmiyor. Daha doğrusu, çevresinden gelecek tepkileri bekler gibi bir hali var. Ama eminim, oradan çıkar çıkmaz ötecek. Polislere güvenmediği çok açık. O yüzden bizleri oyalayıp duruyor."

Ruby, adamların oraya boşuna kalkıp gelmediklerinin farkındaydı. Soruyu açıktan sormayı tercih etti ama yine de konuşurken endişeli görünüyordu: "Peki Dean benden ne istiyorsun? Adam yakalanmış, şimdi sizin elinizde. Ben ne yapabilirim ki?"

Polis Dean, Ruby'ye üzerine aldığı görevi beceremeyen bir insan gibi tepeden bakıyordu. Nitekim sesini daha da sertleştirerek doğrudan suçlamaya geçti: "Bize memur Tippit'i tavsiye eden sendin. Merak etmeyin, Oswald'm işini bitirir, arkadaşım, dedin. Biz de sana güvendik. Yoksa başka bir formül bulurduk. Tippit'in paraya

ihtiyacı var, onu kumarda borçlandırımdı, diyordun. Ayrıca Başkan'ın suikastçısını vuran polis şöhreti bile ona yeter, demedin mi? Oysa ne oldu? Bu salak, ava giderken avlandı. O Oswald'i halledeceği yerde Oswald onu halletti. Şimdi başımızda büyük bir bela var. Oswald konuşursa hepimiz hapa yutarız. Olabilecekleri tahmin dahi etmek istemiyorum..."

UT-

KAMIKAZE OPERASYONU

Jack Ruby, itiraz edecek gibi oldu. Tüm cesaretini toplayıp "Fakat Dean" dedi, "Tippit, bulabildiğimiz ve senaryoya en uygun seçenektir. Böyle bir aksilik çıkabileceğini nereden bilebilirdik ki? Üstelik adam bu uğurda hayatını verdi..."

Şef Dean ise lafı adeta ağzına tıkarasına Ruby'nin sözünü kesti. Artık doğrudan Ruby'yi suçluyordu: "Bak, Ruby, sen de bilirsin ki, bu işler hata affetmez. Burada kumar borcunu vermeyen bir sokak serserisinin kafasına kurşun sıkmaktan söz etmiyoruz. Amerikan tarihinin en önemli olayından söz ediyoruz. Hatırlıyor musun bümam ama daha bugün öğleyin Amerikan Başkanı vuruldu. Ve onu vurduğunu ilan ettiğimiz adamın ortadan kaldırılması gerekiyordu. Biz de sana güvendiğimiz ve senin önerdiğin adamı görevlendirdik, ama yapamadı. Sonuç ortada, bunun bahanesi olamaz."

Jack Ruby, iyice gerildiğini hissetti. Yüzünü ter basmıştı. Sinirden ikide bir ellerini ovuşturuyordu. Bir an öldürüleceği endişesine kapıldı, bir şeyler yapmalıydı. Polisin yanındaki adam, onun için özel olarak getirilmiş bir tetikçi miydi yoksa? İçinden ikisini birden vurup oradan kaçmak geldi. Silahı yanındaydı ama çekme fırsatı bulabilir miydi acaba? Peki ya onu yaşatırlar mıydı? Sonra karşısındakileri biraz daha dinlemeye ve sorumluluğu reddetmeye karar verdi: "Şimdi bunun faturasını bana kesmek mi istiyorsunuz Dean? Ben sadece istenileni yaptım. Aksilik çıktı ise benim hatam değil."

Dean, adeta Ruby'nin patronu gibi konuşuyordu. Fakat onun da daha yukarıda patronları vardı. Ve onlar harekete geçti mi o iş ya yapılır ya yapıldı. Başka bir seçenek yoktu. Bu yüzden Dean, görevin kaçınılmazlığını bir kez daha vurgulama ihtiyacı hissetti: "İstesen de istemesen de artık senin sorunun. Talimatlar çok yukarıdan geliyor, tahmin edemeyeceğin yerlerden. O yüzden yanın kalan işi bitirmek zorundasın."

Ruby'nin sesi titriyordu. Zar zor ağzından "Nasıl yani?" sorusu dökülebildi.

"^

11 EYLUL'UN GERÇEK ROMANI

Dean'ın cevabı son ve kesin vuruşu yapar gibiydi: "Oswald'i sen vuracaksın. Biz yapamayız. Dünyanın gözleri üzerine çevrilmiş bir sanığı Emniyetin penceresinden atıp 'intihar etti' diyemeyiz. Hem zaten bütün polisler bizle birlikte hareket etmiyor. Teşkilat içinde durumdan şüphelenen kişiler var. O yüzden iş sana düşüyor."

Ruby kendisine yüklenen görev karşısında adeta şok olmuştu. Aslında her şeyi bal gibi anlamıştı ama anlamazlıktan gelir gibi yaptı: "Ne yani, Emniyete girip Oswald'i vurmamı mı istiyorsunuz?"

"Aynen öyle Jack! Bu işi daha fazla dallandırıp budaklandıramayız. İş başkasına da havale edemeyiz. Sen de böylelikle hatanı affettirmiş olacaksın. Merak etme, biz sana yardımcı olacağız. Emniyet Müdürlüğüne rahatlıkla ve silahlı olarak girip çıkmanı sağlayacağız. Ayrıca Oswald'in ne zaman dışarı çıkarılacağını da bildireceğiz. Sen de gelip işi bittireceksin."

"Benim yapmam şart mı? Başka bir adam bulsam size..."

"Hayır Jack! Bu işi sen yapacaksın. Birincisi, adam aramaya vaktimiz yok. En geç iki gün içinde Oswald Emniyet Müdürlüğünden çıkacak. İkincisi, senin bulduğun adamın işi bitirememesi neticesi buradayız. Üçüncüsü, senden başka kimseye artık güvenemeyiz. Ayrıca hatanı ancak böyle affettirebilirsin ve Emniyet Müdürlüğünde dikkat çekmeyecek tek kişi sensin. Sen zaten oranın malısın Ruby. Söylesene, teşkilatta domino ve poker oynamadığın kimse kaldı mı? Herkes seni tanır, sen de herkesi. Kimse bu adamın burada ne işi var demez. Seni o binada görmeye o kadar alıştılar ki..."

"Peki daha sonra bana ne olacak? Diyelim Oswald'i vurdum. Nasıl açıklayacağım? Ne olacak söylesene! Ne kadar hapis yatarım? Ayrıca beni de vurmayağınızın garantisi ne?"

Dean, Ruby'yi artık tava getirdiğinin farkındaydı, ona biraz güven telkin etmenin bir sakıncası olmadığını düşündü. Önemli olan işin yapılmasıydı. Ruby de kabul etmek üzereydi nasıl olsa sonunda. Ellerini Ruby'nin sırtına koydu: "Hadi Jack, çocuk olma. Sen buradaki zincirin en güvenilir halkasıydın. Yeter ki ağzını sıkı tut. İş bitirdikten sonra zamanla olay soğuyacak."

UT-

KAMIKAZE OPERASYONU

Sen de Oswald'i vurduktan sonra 'Başkanımızı vuran komünist p..i karşımda görünce dayanamadım çekip vurdum' gibi laflar edersin.

Merak etme, toplumdan alkış bile alırsın. Ayrıca her aşamada arkanda olacağız. Hatta 'geçici delilik' gibi bir rapor bile uy durabilir iz. Birkaç sene ile yırtarsın. Süreni doldurup çıkana kadar da korumamız altında olursun. Merak etme, hapiste her ihtiyacın karşılanır. Çıktığında yine kulübün başına dönersin. Kahramanlar gibi bir karşılama töreni düzenleriz sana."

"Bilemiyorum Dean., ben hiçbir zaman tetikçi olmadım., bu iş çocuk oymncağı değil."

Polis şefi Dean, Ruby'le artık karşısında suçunu itiraf ettirmek istediği biri var gibi konuşuyordu. Ne de olsa yeterince sorguya katılmıştı. İnsan psikolojisi nedir bilirdi: "Ha şunu hileydin! Evet, çocuk oyuncağı değil. O yüzden senden bunu istiyoruz. Vakit daralıyor Jack. Bunu şu an senden başka kimseden isteyemeyiz. Mecburen görev sana düşüyor."

Dean Ruby'nin dalgınlığını sabote edercesine söze girdi: "O halde anlaştık Jack. Her an hazırlıklı ol. Ertesi sabah erkenden Emniyet Müdürlüğüne gel, dolu olacaksın. Bizim çocuklar seni garaj kapısından içeri alacaklar. Silahı sen seç. Ama fazla vaktin olmayacak. Tek atışta işi bitirmelisin. Biz sana gerekli zemini hazırlayacağız. Ayrıca kendini üzme Jack. İnsanm hayatta yapmak zorunda olduğu şeyler vardır. Onlardan kaçamazsın. Bunu da öyle kabul et."

Hep birlikte kapıya doğru yöneldikler. Ayak seslerinden başka tık yoktu etrafta. Birden o ana kadar susan adam döndü ve balyoz iriliğindeki elini Ruby'ye uzatı. Ruby, ellerinin üzerinde zehirli bir örümcek yürüyormuş gibi ürperdi. Muhtemelen adam, düşman bellediklerini silahla değil, boğarak veya kaburgalarını sıkarak öldürüyordu. Adamın buldozer gibi bir duruşu ve hidrolik pres gibi kolları vardı: "Bay Ruby" dedi, "tanıştığımıza memnun oldum. Umarım bir daha karşılaşmak zorunda kalmayız." İfade tehdit doluydu. Ve sonra eğitilmiş bir sirk filinin gösterisini bitirmesi gibi çıkışa yöneldi.

75

Bölüm 11

Pentagon

özel ve Yarabıcı Operasyonlar Tasarlama Bürosu

24 Kasım 1963

Saat: 11:00

Kennedy'nin öldürüldüğü haberi Pentagon'da da bomba etkisi yapmıştı. Başkan'ın ölümü dolayısıyla bayraklar yarıya indirilmiş ve ülkedeki yas havası Pentagon'a da hakim olmuş görünüyordu ama görünüşe aldanmamak gerekti. Komutan ve subayların bir kısmı üzülmüş numarası yaparken bir kısmı durumdan hoşnut olduklarını gizlemiyorlardı. En yaygın yorum Kennedy'nin "komünistlere yaranmaya çalışırken bir komünist tarahndan öldürüldüğü" idi.

Kennedy'nin öldürülmesi, Teğmen Clayton'da da şok etkisi yaratmıştı. Ancak o, Kennedy'nin öldürülmesine samimi olarak üzülen ender askerler arasındaydı. Bu yüzden gerekmedikçe konuyu açmamaya karar verdi. Zaten daha önceden Başkan'ı savunduğu için mesai arkadaşlarının gözünde "sabıkalı" sayılıyordu. Adeta her biri yeminli birer Kennedy düşmanı olan subaylar "Kennedyci" bir subaya pek hoş gözle bakmayacaklarını açıkça hissettirmişlerdi.

I 76

KAMIKAZE OPERASYONU

Teğmen Clayton o gün büroya biraz geç gelenler arasındaydı. Kapıdan içeri girdiğinde Yüzbaşı Stephan Moller'ı olay hakkında konuşurken buldu: "Bakın Oswald için deli diyorlar ama bu henüz kanıtlanmış değil. Bence o bir deliden ziyade bir komünist ajanı. Kesinlikle deli değil, ne yaptığını çok iyi bilen, görevlendirilmiş biri."

Teğmen James Sanger, Yüzbaşı Stephan Moller'm sözünü kesti: "İyi ama adam pekâlâ deli de olabilir. Deli olmasa bir ABD Başkanı'nı niçin vursun? Bunu yapmak için insanın muhakkak deli olması lazım. Bugüne kadar son olay hariç tam üç ABD Başkanı suikasta kurban gitti. Bu kaüllerin hepsi deli idi. İlk kurban, Abraham Lincoln'dü. Burada, Washington'da Ford Tiyatro-su'nda John Wilkes Booth isimli bir deli bir aktör tarahndan öldürüldü. Suikasta kurban giden ikinci Başkanımız James Abram Garfield'dı. O da ISSI'de, Washington'da bir tren istasyonuna girerken, işsiz güçsüz bir meczup tarafından vuruldu. Üçüncüsü William McKinley idi. Washington'a gelen delegeleri karşılarken anarşist bir meczup tarahndan vuruldu, bir hafta sonra da öldü. Diğer Başkanlar'a karşı da başka başarısız suikast girişimleri oldu. Saldırganların hepsi de birer deli idi. Oswald niçin bir istisna olsun ki?"

Teğmen Clayton, asıl bunlar deli olmalı, diye düşündü kendi kendine, aşıkâr bir gerçeği göremiyorlar. Yazık, o kadar da okumuş, bu işlere kafa patlatan adamlar sözde. Olaydaki tuhaflıkları nasıl fark edemiyorlar! O öfkeyle dönüp hepsine birden şunları söyledi: "Yani

şimdi siz diyorsunuz ki, siyasi adamları siyasi olmayan, üstelik de deli adamlar vurur. Yani şu koskoca memlekette Başkanlarımızı vuracak bir akıllı adam çıkmaz, değil mi? Bu işler bu kadar basittir. Arkasında başka nedenler, başka kişiler olamaz, öyle mi?"

Herkes susmuştu. Bakışlar Clayton'a döndü. Bir kez daha Binbaşı Barnett'la karşı karşıya gelmişlerdi. Binbaşı Barnett'ın

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Clayton'la tartışmaktan usanmış bir hah vardı. Yine de Clayton'a çıkışmaya karar verdi. Bu "Kennedyci subay" artık iyice baş ağrısı oluyordu: "Aynen öyle" dedi Barnett ve devam etti, "asıl siz ne demeye getiriyorsunuz Teğmen? 'Başka güçler' demekle neyi kastediyorsunuz? Devlet içinden birilerini mi? Yani Amerikan devleti kendi Başkanı'nı vuracak ya da vurulmasına göz yumacak kadar aciz bir devlet mi? Bunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Teğmen Clayton, hışımla Binbaşı'ya döndü. Kennedy'den dolayı bir kez daha karşı karşıya gelmişlerdi. Gözlerinden adeta alev fışkınıyordu. Aynı sertlikte: "Baksanıza" dedi, "ben Amerikan devleti içinden biri yaptım demedim. Henüz bunu kanıtlayacak delil yok ortada. Ancak şu an için Oswald'm yaptığını kanıtlayacak bir delil veya itiraf da mevcut değil. Ayrıca siz oturduğunuz yerden kararınızı vermişsiniz zaten. Elinizde olsa mahkemeye bile çıkartmadan adamı şuracıktaki asarsınız. Üzerinden henüz 48 saat bile geçmemişken siz bu derece önemli bir olayı çözdünüz bile. Oswald hakkında hiçbir bilginiz olmadan onun hem komünist hem de deli olduğuna karar verdiniz. Bu çapta bir olay, çok yönlü olarak soruşturulmadan nasıl karara varılabilir ki? Hem size ne oluyor ki, siz sevinmelisiniz. Burada sizin tabirinizle 'Kennedyci' olan benim. O halde bırakın, üzülme ve soru sorma hakkımı kullanayım."

Saatler 11:2re yaklaştığı esnada Çavuş Raphael Bum'ün sesi yan odadan duyuldu. "Çabuk gelin, Oswald dışarı çıkartılıyor."

Tartışma bıçakla kesilmiş gibi durdu. Hepsı birden yandaki odaya doluştular. Ekranda Dallas Emniyet Müdürlüğü Binası'n-dan yapılan naklen yayın görölüyordu: "Sayın seyirciler, şu anda Başkan Kennedy'nin katil zanlısı olarak yakalanan Lee Harvey Oswald, sorgudan dışarıya çıkarılıyor. Katil zanlısının şu ana kadar fazla bir şey anlatmadığı ve iddiaları reddettiği söyleniyor. Buradan Dallas Şehir Hapishanesi'ne götürülecek..."

Tam o esnada ekranda bir hareketlenme belirdi. Dallas Emniyet Müdürlüğü'nün bodrum katında sadece polisler ve

KAMIKAZE OPERASYONU

muhabirler vardı. Tüm kameralar, çıkışa sabitlenmişti. Oswald polisler eşliğinde kapıda görüldü. Üzerinde sadece koyu renk bir kazak vardı. Bindirileceği araba az ileride kendisini bekliyordu. Tam bu esnada kalabalık arasından takım elbiseli, iri yapılı, başında fôtr şapka olan bir adam öne doğru çıktı. Oswald'm hizasına geldiğinde elinde bir tabanca belirdi. 38 kalibrelik bir Colt Magnum'du. Oswald'a doğrulttu ve tek el ateşledi. Koridorda bir padama sesi yankılandı. Oswald bir anda iki büküm olmuş gibi ellerini kamına doğru götürdü. Yüzünde net bir acı ifadesi okunuyordu. Herkes donup kalmıştı. Başkanın katili olduğu söylenen kişi, kameraların gözü önünde, naklen yayında bir başka katil tarafından vuruluyordu. Ekranda koşuşturmalar ve katili yakalamaya çalışan polisler görölüyordu. Tüm ülke şok olmuştu. Sadece spikerin şu sözleri duyuluyordu: "Sayın seyirciler, inanılmaz... inanılmaz... Az önce Başkan'ın katili vuruldu. Oswald vuruldu... Oswald'i vuranın Jack Ruby isimH biri olduğu söyleniyor..."

Aynı şok havası Pentagon'daki odaya da hakimdi. Herkes birbirinin yüzüne bakıp duruyordu. Sessizliği Teğmen Clayton'ın sesi bozdu: "Gördünüz mü? Şimdi de konuşmasın diye Oswald'i vurdular. Siz Oswald'i vurana da deli dersiniz herhalde. Bu nasıl bir komedidir? Başkan'ın katil zanlısı en güvenli yer olması gereken Emniyet binasında vuruluyor? Bu size normal geliyor mu? Ortada tuhaf bir şeyler döndüğünü hissedemiyor musunuz?"

Kimse söyleyecek laf bulamıyordu. Buna Binbaşı Barnett da dahildi. Ortaliğa tam bir şaşkınlık hali egemen olmuştu. Ancak bu konuşma Binbaşı Barnett için bardağı taşıran son damla idi. Bir Kennedyci subayı daha fazla içlerinde barındıramazlardı. O hissimla soluğu Korgeneral Fredy Calahan'ın yanında aldı. Artık Teğmen Clayton'a güvenemeyeceklerini, onun "sıkı bir Kennedyci olduğunu" belirtti. Bu durumda Clayton'ın Pentagon'dan uzaklaştırılması gerekiyordu ve gereken yapılacaktı...

79

Bolum 12

15 Temmuz 2001 Kaliforniya 13:00

Muhteşem bir villa idi. Kaliforniya'nın ıssız bir bölgesinde hayli geniş bir arazi üzerine kuruluydu. Aslında binaya villa demek haksızlık olurdu, daha çok bir şatoyu andırıyordu. Tek farkı. Ortaçağ

mimarisine değil de Meksika mimarisine benzeme-siydi. Dikine uzun beyaz duvarlan, hatta duvarlarda mazgal delikleri bile vardı. Binaya varmadan önce kilometreler boyunca çevrelenmiş tel örgülerden ve ağaçlık bir bölümden geçmek zo-rundaydımız. Tel örgüler belli aralıklarla aydınlatma lambaları ile donatılmıştı. Ağaçlıklı yol villaya varıncaya kadar bir kilometre kadar sürüyordu. Dikkat çeken noktalardan biri ise çevrede çiftlik hayvanlanınm dolaşmasıydı. Hatta aralarında birkaç tavusku-şuna bile rastlamak mümkündü.

Bölgenin girişı, elleri silahlı nöbetçiler ve Land Roverlı dev-riyerlerce kontrol altına alınmıştı. Ayrıca ancak dikkatli bir gözün fark edebileceği gözetleme kameraları yerleştirilmişti. İçeri girmek bir dizi prosedür gerektiriyordu. Önce silahlı nöbetçiler

I 80

KAMIKAZE OPERASYONU

SİZİ kapıda karşılıyor, kimliğiniz alınıyor, davetli listesinde isminiz olup olmadığına bakılıyor ve sonra listedeki derecelendirmenize göre evin içinde dolaşabilmeniz için manyetik bir kart veriliyordu. Yani sıra arabanız tüm bölümlerine kadar kontrol ediliyor, zeminine bile detektörle ve aynalı bir sistemle bakılıyordu.

Ne var ki o gün farklı bir gündü. İçerden gelen talimata göre gelenler "çok özel" konuklardı ve hiçbir şekilde kontrol edilmemeleri, isim dahi sorulmaması istenmişti. Not almak için bile olsa yazılı kayıt kesinlikle tutulmayacaktı. Bu, kapıdaki nöbetçilerin ilk defa şahit oldukları istisnai bir durumdu. Diğer istisnai bir durum ise çiftliğin kâhyası Marko Rosetti'nin gelenleri bizzat kapıda karşılamasıydı. O güne kadar Marko konuklan ya evin girişinde karşılar ya da patronunun yanında dururdu. Anlaşılan "patron" bugün daha girişten itibaren hiçbir sorun çıkmamasını istiyordu. O yüzden nöbetçilere, gelen arabalara kapı açmak düşmüştü sadece. Girişte büyük kemerli ve ihtişamlı bir kapı bulunuyordu. Kapı, altını andıran özel bir alaşımdan yapılmıştı, Kaliforniya'nın yakıcı güneşinin altında parlıyordu. Sıcaklık kırk dereceye yakın olmalıydı.

Önce kapıda askeri bir araba belirdi. Zeytin yeşili arabanın siyah perdeleri kapalıydı. İçerdeki siluetin şapkasından gelenin bir subay olduğu anlaşılıyordu. Ve yine arabanın önündeki forstan, bunun Amerikan ordusundan bir general olduğu belli oluyordu. Araba, arkasında tozlar bırakarak malikâneye doğru yola devam etti. İki dakika sonra kapıda siyah bir Limuzin görüldü. O da bir an yavaşladı ve sonra tekrar hızla içeri doğru yol aldı. Gelen üçüncü

araba, metalik gri son model bir Mercedes'ti. Arka koltukta bir kişi görünüyordu. Arabayı şoför kullanıyordu. Hızla nöbetçilerin yanından geçip ağaçlıklı yola daldı. Onu Hava Kuvvetleri'ne ait bir başka minibüs izledi. İçinde iki kişi göze çarpıyordu. Bunlar da subaydı ama geldikleri arabanın pek de öyle ehven olmayışına bakılırsa general olmadıkları kesindi.

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Beşinci araba, metalik bir BMW idi. Gelen kişi arabayı kendi kullanıyordu. Bu kişinin malikânenin yabancısı olmadığı anlaşılıyordu. Kâhya Marko ile göz temasıyla selamlaşmışlardı. Altıncı araba ise bir Hummer Jeep'ti. Görünüşü ile daha çok namlusu sökülmüş bir tankı andırıyordu. Gelen kişi koyu renk güneş gözlükleri takıyordu. Adamın oldukça sert ve esrarengiz bir görünümü vardı. Daha çok CIA'in operatif ajanlarına benziyordu. Bütün arabaların art arda gelişi topu topu on beş dakika sürmüştü.

Malikânenin girişinde eski Roma binalarında bulunan çarpıcı mermer sütunlar bulunuyordu. Bunun çok özel ve pahalı bir mermer türü olduğu her halinden belliydi. Ana girişe yine mermer basamaklardan oluşan bir merdivenden çıkılıyordu. Hemen hizasında bir Apollon heykeli göze çarpıyordu. Binanın sağında kalan bölümde ise bir yüzme havuzu bulunuyordu. Zeminin turkuaz fayansları, suya kendi rengini vermişti. Az ötedeki tel kafesli bölümde iki Doberman köpek vardı. Sıcaktan bunalmış görünüyorlardı, yine de gelen konuklara yerli yersiz hırlamaktan geri kalmıyorlardı. Belli ki köpekler sadece geceleri serbest bırakılıyorlardı.

Gelenler bir bir içeri girdiler. Giriş, heykeller ve tablolarla süslenmişti. Holün tavanı oldukça yüksekti, insana Kaliforniya'nın çölden bozma bölgesinde bulunan bir çiftlik evinde değıl de sanki güzel sanatlar müzesinde olduğu izlenimi veriyordu. Kütüphanenin kapısında altmış yaşlarında gösteren ama halen dinç, kovboy stili giyinmiş bir adam bulunmaktaydı. Bu, ev sahibi; tanınmış sanayici, bankacı ve eski ordu haberalma mensubu David Brinkley idi. "Hoş geldiniz dostlarım" diyerek gelenlerin bir bir ellerini sıkıyor ve nazik bir el hareketiyle misafirlerini içeri buyur ediyordu. Misafirlerin hepsinden sonra o da içeri girdi.

David Brinkley, konuklarına döndü: "Lütfen rahatınıza bakın. Bugün bütün hizmetçi ve uçaklara izin verdim. Malum, top-

KAMIKAZE OPERASYONU

lantımız önemli. Sadece biz bize olacağız. Kimse bizi rahatsız edemez. Korumalar bile eve yüz metreden fazla yaklaşamayacak. Aç olanlar ilerideki açık büfeden istediği yiyeceği veya içeceği alabilir."

Deri koltuklara gömülmüş birkaç konuk hareketlendi. Ayağa kalkıp tabaklarına bir şeyler doldurdular. Bazıları doğrudan içki bölümüne yöneldi, kimileri ise çoktan aralarında sohbete başlamışlardı bile.

Havayı tekrar David Brinkley'in sesi bozdu: "Baylar, bir konuğumuz daha olacak. Kendisi az önce beni arayıp yolda olduğunu bildirdi. Neredeyse gelmek üzeredir. Gelir gelmez toplantı düzenine geçeceğiz."

Nitekim az sonra çatının üzerinde bir helikopter sesi işitildi. Brinkley de konuğunu karşılamak üzere hole yöneldi. Binanın az ilerisinde bir helikopter iniş pisti göze çarpıyordu. Araç, havada önce bir kavis çizdi, sonra yavaşça alçalmaya başladı. Tekerlekler yere konduğunda ve pervanelerin dönmesi yavaşladığında aracın kapısı açıldı ve bir adam çevik bir hareketle yere atladı. Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü, ellili yaşlarda gösteren asker üniformalı adam binaya doğru yöneldi. David Brinkley kendisini kapıda karşıladı: "Hoş geldin Arthur! Biz de seni bekliyorduk."

Uzunlamasına masaya yedi kişi dizilmişlerdi. David Brinkley ve yeni konukla birlikte dokuz kişi olmuşlardı. Kapı kapatıldı ve herkes açılış konuşmasını yapmak üzere pür dikkat David Brinkley'in söze başlamasını bekledi, içeride çıt yoktu.

"Değerli dostlarım, Amerika'nın kaderinin gerçek şövalyeleri! Biliyorum, hatırlatmama gerek yok, bu odada konuşulanlar bu odada kalacak. Buradan çıkıldığında herkes bir taş kadar sessiz olacak. Hatta böyle bir toplantı hiç yapılmamış olacak. Ve umarım cep telefonlarınızı yanınıza almadınız. Dinlemeye karşı küçük bir önlem olarak. Gerçi şu an dinlemeye karşı azami derecede önlem alınmış bir odadasınız, duvarların arasına

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

bakır levhalar yerleştirildi. Ayrıca çevrede dalga bozucu elektronik aygıtlar da mevcut." Sonra derin bir nefes aldı ve önündeki sürahidenden bir bardak su yudumladı. "Heyecanımı mazur görün. Bugün burada Amerikan, hatta dünya tarihi için dönüm noktası olacak bir olayın ön hazırlığı için toplandık. Bu dönüşümün bir başlatıcısı olarak aranızda yer almaktan büyük gurur duyuyorum. Biliyorsunuz, biz uzun süredir çekirdek bir şekilde ör-güdenen.

Amerikanın geçmişinde ve geleceğinde de gerçek söz sahipleri olacak bir grubun üyeleri. Amerikan halkı evlerinde huzur ve güven içinde uyurken, biz bu rahatlığı onlara sağlayacak riskler alarak birçok önemli olaya perde arkasından yön verdi. Hepimiz bunun ağırlığını zaman zaman omuzlarımızda hissettik. Ama tarihin bize bahsettiği onurlu görevden bir an için bile olsa geri adım atmadık.

Bugün burada yapılacak toplantı Amerika'nın gerçek tarihi olacak. Çünkü Amerika'nın karar vericileri bizleriz. Fakat ne yazık ki, bu tarihi yazamıyoruz, çocuklarımıza ve torunlarımıza anlatamıyoruz. Tarihsel bir dönüm noktasına doğru hızla ilerliyoruz. 21. yüzyılda Amerika'nın mutlak hakimiyeti için bizler yeni bir hamlenin eşiğindeyiz. Aranızdan bazılarının bu harekâttan haberi var, bazıları ilk defa burada öğrenecek. Ve şu andan itibaren olayın komuta merkezinde olacaksınız."

David Brinkley, bir an durdu. Odada klimanın serinliği hissediliyordu. İçlerinden bazıları bu soluklanmayı fırsat bilip purolarını veya sigaralarını yaktılar. "Şimdi" dedi Brinkley, "sözü değerli dostumuz ve kader arkadaşımız Tümgeneral Arthur Nor-ris'e bırakıyorum. Kendisi Cheyenne Dağı'ndan henüz geldi. Bize içinde bulunduğumuz karar anının gerekçelerini aktaracak."

Tümgeneral Arthur Norris eski Roma Sezarlarını andıran bir edayla sandalyesinden doğruldu. Önce masadakileri süzdü: "Baylar, yirmi birinci yüzyıla girdiğimiz şu günlerde Amerika Birleşik Devletleri de kritik bir karar aşamasına geldi. Sokaktaki sıradan

I 84

KAMIKAZE OPERASYONU

insanın ve sivil yönetimlerin bunu idrak etmesini bekleyemeyiz. Sıradan insan ufukta kara buludan görmedikçe, cebindeki parasında ciddi düşüşler hissetmedikçe ve yurdu düşman postallarıyla ezilmedikçe her şeyin normal gittiği zehabına kapılabilir. Oysa bizler alarm çanları çalmadan çok önce o çanın sesini işitebilenleriz. Biz kurucu atalarımızdan devraldığımız ülkemizi kıskançlıkla korumak durumundayız. Bizim rehavete kapılma gibi bir özgürlüğümüz olamaz. Oysa son on yıldır, özellikle Sovyet sisteminin çökmesi ile birlikte kimi çevrelerde ve düne değin Clinton yönetiminin izlediği çizgide rehavet izleri görmek mümkündü. Sanki Sovyetlerin çöküşü bize otomatik olarak güvenlik, istikrar ve dünyanın lideri olma vasfını vermiş havasmdaydık. Özellikle stratejik tercihlerimizde, askeri

poUtikamızda ve savunma bütçemizde bir öngörüsüzlük hakim oldu. Evet, Amerika dünyanın lideridir. Amerika halen en büyük güçtür. Ama tarih bu duygunun verdiği rehavede önce inisiyatifi yitirmiş, ardından da çökmüş imparatorluklarla doludur. Amerika bugünkü konumuyla on-on beş yıl kadar daha ciddi sorunlarla karşı karşıya kalmayabilir. Peki ya on-on beş yıl sonra ne olacak? Amerika Birleşik Devletleri sıradan bir güç rolü mü oynayacak, yoksa tarihi misyonunu dünya çapında yayarak lider ülke pozisyonunu mu koruyacak? İşte kritik soru ve dönemeç dediğim bu.

Amerika Birleşik Devletleri içe kapanarak büyümedi, tam tersine riskler alarak; gücünü önce, çevresine sonra da Atlantik ötesine yayarak geliştirdi. Bugün artık bir karar daha vermek zorundayız. Gücümüzü tüm dünyaya yaymak, dostu düşmana ispadamak ve dünyayı bizim koyduğumuz kurallar çerçevesinde yeniden yapılandırmak durumundayız. Bu tercihten kaçınmak bize zaman kaybettirmekten başka hiçbir işe yaramayacaktır. Birleşik Devletler gerekirse uzun soluklu ve sürece yayılmış bir savaşı göze alarak, bir daha kimsenin itiraz edemeyeceği ve tehdit oluşturmayacağı egemenliğini pekiştirmelidir. Bu öylesine bir egemenlik

85 |

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

olmalıdır ki askeri, siyasi, ekonomik ve ideolojik alanlarda tam bir hakimiyet sağlanabilsin. Amerika'nın buna gücü var. Önümüzdeki sorun, gücün kullanımı ve zaafa uğratılması ile ilgili. İşte tam bu noktada bize büyük bir görev düşüyor."

Tümgeneral Arthur Norris soluklanma gereği duydu. Önündeki soğuk limonatadan birkaç yudum aldı. Yanında getirdiği dosyaları karıştırdı. İçlerinden ikisini ayırdı. Bir an kendini Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin toplantısındaki "Kral Arthur" gibi hissetti. Sesinde ve tavrında dünyanın kaderini elinde tutan bir adam edası vardı. Sonra devam etti: "Zaten devletin ilgili birimleri ve think tank kuruluşları da söz konusu tespitleri yapmış bulunuyorlar. Eksik olan, kararlılık ve siyasi irade. Bir de mekanizmanın fitilini ateşleyecek bir gerekçe. NIC'nin^ 2 Aralık 2000'de hazırladığı Global Trend 2015 raporu, bize bunun ipuçlarını vermekte. Ama bundan da önemlisi 'Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi' olarak adlandırılan raporda geçenlerdir. Söz konusu raporda belirtilenlere büyük oranda katılıyorum ve bunları kendimize referans noktası olarak almamız gerektiğini düşünüyorum. Bu görüşler, bizim kendimizi yakın hissettiğimiz ye-ni-muhafazakâr

akıma ait biliyorsunuz. Aramızda şu anda onların bir temsilci de bulunmakta."

Tümgeneral Norris, masanın en sağ ucunda oturan, tıknaz görünümlü, yuvarlak çerçeveli gözlükleri olan Abraham Rosenberg'e başıyla hafifçe selam verdi. Rosenberg de tebessüm dolu bir ifade ile onu selamladı. Bunun ardından Norris konuşmasına devam etti: "Bana göre bu rapor, giriş bölümünde de belirtildiği gibi Pax Americana'nın ancak Amerikan gücüyle korunup, sürdürülebileceği tespitinden hareket etmekte. Amerikan gücü olmadan Pax Americana da olmaz. Daha da kötüsü, Pax Americana olmadan Amerika da olmaz. Tarih, önümüze yeni ve stratejik

6 Ulusal istihbarat Konseyi

86

KAMİKAZE OPERASYONU

bir fırsat sunmakta. Birleşik Devletler ve koruması altındaki uluslararası sistem, artık Sovyet tehdidi altında değil. Dünyadaki ağırlığımız hemen her alanda kabul ediliyor. İçerde tarihinin en uzun ekonomik büyümesine sahibiz. Durum, Amerikan ideallerine hiç bu kadar yakın olmamıştı. İşte biz fırsatı ya görüp değerlendireceğiz ya da görmezden geleceğiz."

Tümgeneral Arthur Norris, duraksadı, elindeki raporun sayfalarını karıştırdı ve üzeri çizilmiş bir bölüme geldiğinde durdu: "izin verirseniz size rapordan bir bölüm okuyayım." "Bakın raporun giriş bölümünde aynen şu tespit yapılmış ve bizim tespitlerimizle paralel: 'Birleşik Devletler'in günümüzde hiçbir küresel rakibi yoktur. Amerika'nın temel stratejisi, bu avantajı konumunu mümkün olan en uzun süre boyunca korumak ve genişletmek olmalıdır. Bununla birlikte mevcut durumdan huzursuz ve güçlenme potansiyeline sahip devletler bulunmaktadır; bu devletler, olanak buldukça, göreceli olarak barış, refah ve özgürlüğün kazanıldığı bu ortamı tehlikeye sokacak adımlar atabilirler. Şu ana dek, Amerikan askeri kuvvetlerinin caydırıcılığı ve dünyanın her yerine yayılmış olması sayesinde bunu yapamadılar. Ancak bu güç göreceli ya da mutlak olarak azaldıkça; bu güce bağlı olarak oluşan huzurlu ortam da kaçınılmaz biçimde yok olacaktır... Savunma harcamalarında yıllar boyunca yapılan kesintiler. Amerikan ordusunun savaş gücünü zayıflatmış ve Pen-tagon'un askeri üstünlüğünü gelecek yıllarda da koruma planlarını tehlikeye atmıştır. İyi tasarlanmış bir savunma politikası olmayan ve savunma harcamaları konusunda yerinde

artışlar yapmayan Birleşik Devletler, önemli bir stratejik fırsattan yararlanma şansını kaybetmiştir."

Tümgeneral Norris, alıntıyı bitirirken son cümleleri üzerine basa basa okumuştı. Ancak dinleyenler o ana dek General'in konuşmasında "olağanüstü" sayılabilecek hiçbir şey görememişlerdi. Bunlar zaten bildikleri konulardı ve her asker aşağı yukarı aynı

^71

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

tespitleri yapabiliirdi. Ve ayrıca yine her asker, her zaman savunma bütçesinin arttırılmasını isterdi. Yoksa buraya Generalin konuşma egosunu tatmin için mi çağılmışlardı? Böyle giderse sıkılmaya başlayacakları kesindi. Onlar General'in ağzından, gözlerini yerinden fırlatacak bir şeyler duymak için buradaydılar.

Tümgeneral Norris de durumun farkındaydı. Konuşma giderek sıkıcı bir yöne doğru kaymaktaydı: "Sizden biraz daha sabretmenizi rica ediyorum dostlanm, bütün bunları söylememin bir nedeni var. Biz bütün süreci tersine çevirecek bir planın uygulanması aşamasındayız. Ama bazı hususları iyice anlamadan neyi, niçin yaptığımızı da bilemeyiz. Sizi temin ediyorum ki, toplantının sonunda bütün meraklarınız giderilecek. Amerika'nın önemli bir dönüm noktasının ilk karar vericileri arasında bulunmaktan büyük bir gurur duyacaksınız. Nitekim 1992 yılında yayınlanan Savunma Politikası Kılavuzunda da bu noktalara işaret edilmişti. Bakan Dick Cheney de, ki bizim görüşlerimize yakın olduğunu belirtmeliyim, rapora ilişkin eleştirileri yanıtlarken ilgili noktaların altını çizmişti."

General tekrar önündeki notları karıştırdı, altı çizili cümleyi bulduğunda okumaya devam etti: "Silahlı kuvvetleri ya istediğimiz bir konumda tutmayı sürdürür ve gelişmeleri daha rahat biçimlendirebiliriz ya da elimizdeki avantajı çöpe atarız. Ancak bu yalnızca, daha yüksek bedellerle ve Amerikalıların yaşamını daha fazla riske atan daha büyük tehditlerle karşılaşacağımız günün gelişini hızlandıracaktır." Görüldüğü gibi Bakan Cheney de durumun farkında. Sadece o değil. Kongre ve Senato'da, Beyaz Saray'da ve hükümet içinde birçok kişi durumun farkında. Hatta biliyorsunuz, bazılarıyla kontak halindeyiz, bazıları ise çoktandır üyemiz. Kısacası, Amerikan egemenliğinin pekiştirilmesi ve daha da yaygınlaştırılması esas hedefimizdir. Bu amaca giden her yol ve araç meşrudur. Hiçbir büyük zafer, bedel ödemeksizin kazanılmaz. Her komutan askerlerini cepheye sü-

KAMIKAZE OPERASYONU

rerken bilir ki; içlerinden bazıları ölecektir. İşte bugün dünyaya da böyle bakmak durumundayız. Ve bunun için de bazı şeyleri göze almak zorundayız. Stratejik üstünlüğümüzü sürdürmek, ancak stratejik hamlemize bağlıdır. Açıkça söylüyorum. Bu hamlenin şartları, sivil yönetim tarafından oluşturulacak gibi görünmüyor. O halde o şartları bizler hazırlayacağız. Öyle bir hazırlayacağız ki, zaten başka türlü davranmaya şansları kalmayacak." Tam o esnada General Norriss, gözleriyle birisini arar gibi yaptı. Nitekim az sonra aradığı kişiyi masanın en geri ucunda buldu: "Ya siz Senatör? Politikacıların, hükümetin ve özellikle de Başkan'ın ne gibi tavır takınacağını sanırım içimizde en iyi siz özetleyebilirsiniz."

General Norris'in söz verdiği kişi. Senatör Douglas Young-blood'dı. Youngblood, deneyimli bir siyasetçi idi. Son seçimlerde Cumhuriyetçi Parti'den tekrar Senato'ya girmişti. Youngblood, son derece yakışıklı ve karizmatik bir adamdı. Bu özellikler güçle de birleşince kadınların ilgi odağı olmuş, adı birçok kez aşk skandallarına karışmıştı. Öyle karda yürüyüp iz bırakmayan tiplerden pek sayılmazdı, hatta bir ara eski sekreterinden bir gayri-meşru çocuğu olduğu bile öne sürülmüştü. Kadına her ay yolladığı yüklü miktardaki çekler bir dönem, basın gündemini uzun süre işgal etmişti. Hatta bu yüzden basın ona "Cumhuriyetçilerin Clinton'ı" adını takmıştı.

Douglas Youngblood, radikal sağ görüşleriyle tanınıyordu. Kürtaja, -sekreterinden olan çocuğu aldirtmaması buna bağlanıyordu. Latinlerin Amerika'da artan nüfusuna karşıydı. Ayrıca örtük ırkçı fikirleri de vardı. Siyahlardan nefret ediyordu. Tam bir WASP'ti. Beyaz, Anglo-Sakon ve Protestan elitlerin haricinde kimsenin politikaya el atmaması gerektiğine inanıyordu. Amerikan toplumunda suç oranlarının bu kadar yüksek çıkmasını siyah ırkın yasa tanımaz hareketlerine bağlıyordu. Kısaca Youngblood'a göre Amerika'nın bugün içinde bulunduğu durum, "ırksal

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

yozlaşma"nın sonucuydu. Ona göre devlet, eşitlikçi düşüncelerin zorlamasıyla herkese "aşın hak dağıtımı" sonucu kendi çürümesinin önünü açmaktaydı.

Douglas Youngblood beyaz keten gömleğinin kollarını kıvırdı. Sonra tok bir sesle lafa girdi. Kelimeleri özenle seçtiği belli idi: "Bakın" dedi, "Bush'un iktidara gelmesi, zaten bizim siyasal tercihimizin bir ürünüydü. Amerika'yı tekrar Demokratlar'a bırakamazdık. Onların demokratik ideallere olan saplantıları bizim planımızı uygulamamıza engel olurdu. Belki Kennedy sorunu çözüldü ama Demokratlar içinde bu geleneği tümüyle tasfiye edemedik. O yüzden Bush mümkün olan seçenekler içinde en uygun gördüğümüzüzdü. Florida'daki 537 oy, seçimin kaderini tayin etti. Emin olun, sonucun Cumhuriyetçiler lehine çıkması için az uğraşmadı. Bu iş için sadece Bush'un Vali kardeşi Jeb Bush uğraşmadı. Bu bir tesadüf değildi elbette. Bugünleri hesaplamanın ve planımızın bir parçasıydı."

Senatör, sistemin bir parçası olarak, söyledikleriyle aslında sistemin bir "oyun"dan ibaret olduğunu itiraf eder gibiydi. Demokratik idealler söylemi, gerçekte kamuoyunu yönlendirmenin bir parçasıydı. Diğer bir deyişle Douglas Youngblood, aslında kılıfına uygun bir "darbe" yapıldığını söylemeye çalışıyordu; "Ancak" diye devam etti, "Bush'un iktidarda olması da bizim asıl sorunumuzu çözmeye yeterli değil. Bu sadece bir aşama. Bunu bilelim. Esas olarak Bush hükümetinin de herhangi bir sivil hükümetten fazla farkı yok. Her hükümet gibi dengeleri hoş tutmaya çalışarak, riskli ve radikal kararlar almaktan çekinerek davranıyor. Fakat biz kabineyi ve Başkan'ı öyle bir çevreledik ki, en azından şu an bizim istemediğimiz şeyleri yapacak durumda değiller. Ne var ki, asıl önemli olan, bizim yapmak istediklerimizi yapmaları. Fakat bunu normal yollardan onlara dikte ettiremeyiz. O yüzden bir oldubitti durumu yaratmalıyız. Bu, öylesine kesin bir şekilde olmalı ki, sert bir kroşe yemiş gibi

I 90

KAMIKAZE OPERASYONU

sersemlesinler ve önlerine koyacağımız programı uygulamaktan başka çareleri kalmasın. Bizim yapmaya hazırlandığımız hamle ile birlikte Bush'un balayı bitecek. Çok uzun olmayan bir süre içinde Bush kabinesinin bir gecede nasıl savaş kabinesine dönüşeceğini izleyeceğiz. Hiç merak etmeyin, çok yakında miğferli bir Bush göreacağız. Hatta savaşçı söylemlerinde bizi bile geçecek. Bizim bu planımız hükümet üzerindeki ataleti silkip atacak!"

Douglas Youngblood, bu konuşmayı içerideki "dostları"na karşı değil de kamuoyu önünde yapsaydı siyasi hayatı bir anda biterdi.

Hatta "hükümete karşı komplo kurmaktan" rahathkla yargılanabilir di. Demokratik sistemin bir parçası olan Senatör, kendi partisine ve hükümetine karşı bir tür darbe hazırlamaktan söz ediyordu. Ve eğer Senatörlerin çoğu Youngblood gibi düşünüyorsa, o darbe aslında çoktan yapılmış demektir.

91

Bölüm 13

15 Temmuz 2001 Kaliforniya 14:00

Herkesin merakla beklediği o an gelmişti. Tümgeneral Arthur Norris artık bomba haberi patlatmanın zamanı geldiğine inanıyordu: "Değerli dostlarım, askeri olarak harekete geçmemiz; önce dünyanın belli bölgelerini, sonra da tüm dünyayı kontrol altına almamız lazım. Tabii bu bir günde olacak iş değil. O yüzden Amerika'nın bundan sonraki yılları savaş içinde geçecek. Kimileri bizim hayalimize 'imparatorluk kurma hevesi' diyecektir. Desinler. Tarihe imparatorluklar yön vermiştir. Eğer imparatorluklar olmasaydı dünya halen barbar kabileler çağını yaşıyor olurdu. İmparatorluklar gittikleri her yere düzen ve uygarlık götürmüşlerdir."

Norris bir an duraksadı. Yine nutuk atmaya başladığını fark etti. Kısa bir soluk aldı, önündeki bardakla oynadı: "Kısacası, bizim iyi bir başlangıç yapabilmemiz için yeni bir Pearl Harbour'a ihtiyacımız var. Düşünün, eğer İkinci Dünya Savaşı esnasında, Japonlar Pearl Harbour'a saldırmasalardı bugünkü dünyanın tablosu ne olurdu? Birleşik Devletler durup dururken savaşa girebilir miydi?

KAMIKAZE OPERASYONU

Savaş gemilerimiz batınlı, yüzlerce askerimiz öldü ve yaralandı. Bütün bunlar acı vericidir ama eğer yine Pearl Harbour olmasaydı Amerikan halkını savaşa girmeye ikna edebilir miydik? Avrupa'da olan bitene kayıtsız ve rahatını bozacak her şeyden ödü kopan bir halk nasıl seferber olacaktı? İşte bu sayede Japonlar bize aradığımız gerekçeyi bir altın tepside sundular. Eğer Pearl Harbour'un sunduğu ortam olmasaydı en iyi ihtimalle Birleşik Devletler savaşa çok sonra girecekti. Bu ise dengeleri tümüyle değiştirebilirdi."

Salondakiler General'in giderek sadede gelmekte olduğunu hissediyorlardı. O kadar ki, sıkıntılı ifadeler takınmış yüzler gitmiş; yoğun bir merak duygusuyla Norris'in ağzından çıkacak sözlerle odaklanmış, keskin göz ve kulaklara sahip bir topluluk gelmişti.

"Evet" dedi Tümgeneral Norris, "bize de bir Pearl Harbour lazım. Ancak bugünün dünyasında kimse durup dururken Amerika'ya saldırmayacağına göre, bu saldırıyı kendi kendimize organize etmemiz gerekiyor. Bu öylesine bir saldırı olacak ki, hemen ertesinde ne ülkemizin içinden ne de dışından biri ABD'nin yapacaklarına itiraz edebilecek."

Plandan ilk defa haberdar olanlar kulaklarına inanamıyorlardı. Belki şimdiye kadar rakiplerine ya da diğer ülkelere karşı komplo kurmuş, örtülü operasyonlar yürütmüş kişiler de vardı içlerinde ama kendi ülkelerine karşı bir saldırı tertipleme hazır-lığıyla ilk defa karşılaşıyorlardı. Bu durum Kennedy suikastını ve Watergate skandalini bile aşıyordu.

Tümgeneral Norris, hemen sağındaki Yarbay rütbeli Hava Kuvvetleri subayına döndü: "Dostlarım, size Amerikan Hava Kuvvetleri'nden çok özel ve teknik bir birliğin komutanı olan Yarbay Maurice Silverman'ı tanıtmaktan gurur duyarım. Harekâtın teknik planlaması ve yürütülmesi tümüyle ona ait olacak. Kendisi birazdan planımızı size kaba hatlarıyla açıklayacak. Sizden ricam. Yarbay Silverman'ı dikkatle dinlemeniz. Biz planı

93

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

tüm detaylarıyla düşündük gerçi. Ama hesaplanmayan aksilikler olabilir. O yüzden konuyu dinlerken bir de bu açıdan düşünmenizi ve endişe duyduğunuz noktaları bizimle paylaşmanızı rica ediyorum. Böyle bir eylemin olası sonuçlarını ve etkilerim bizimle yüksek sesle tartışın. En aykırı ya da en karşıt fikirleri bile dinlemeye hazırım. Yeter ki planımızın daha sağlıklı yürümesine hizmet etsin. Şimdi sözü Yarbay Silverman'a bırakıyorum." Odada çıt çıkmıyordu. Herkes pür dikkat Silverman'a ve söyleyeceklerine odaklanmıştı kendisini: "Beyler" diye söze başladı Yarbay Silverman, "bilmenizi isterim ki planımızın ana fikri bana ait değil. 1960'lı yılların başında Pentagon'da görevli genç bir teğmen tarafından başka niyetlerle 1945 yılındaki bir olaydan esinlenerek önerilmiş. Biz onu tozlu raflardan çıkardık ve biraz modernize ederek hazırladık. Neyse, planın esası şu; uzaktan kumandalı uçaklarla Amerika'nın simgesi sayılan büyük binalara saldırılacak. Olay sonrası bu eylemi Arap kökenli radikal tsla-mi militanların yaptığını ilan edeceğiz. Böylelikle Amerikan halkı tıpkı Pearl Harbour sonrası gibi hiçbir savaşa hayır diyemeyecek, hatta intikam duygusunun etkisiyle bunu tutkuyla

isteyecek. Elimizde zaten saldırı listeleri ve planları var. Sonra kimi işaret edersek oraya saldırılacak."

Odadakilerin hayreti iyice artmıştı. Ortada sıkı bir plan olduğu belli idi olmasına ama acaba hedef neresiydi? Dahası, eylem ne zaman olacaktı? Bu sıkıntılı atmosferi Wall Street borsacısı ve mali konularda uzman bir avukat olan Theodore Milton'ın sorusu bozdu: "Affedersiniz Yarbay, söz konusu eylemin ne zaman gerçekleşeceğini de öğrenebilir miyiz acaba?"

Milton'ın tel tel kabarmış bıyıkları bir fok balığını andırıyordu. Ayrıca adamın jambon kalınlığında kolları vardı ve ellerinin üzeri simsiyah bir kıl kümesiyle doluydu. Kısa boyuyla da tam bir "Zürih Cücesi"ydi". CIA adına birçok para aklama işlemi

7 Zürich bankerlerine verilen isim.

94

I

KAMİKAZE OPERASYONU

gerçekleştirmiş, Keymen adalarındaki paravan şirketlere para transferleri yapmış, yasadışı CIA fonlarını "Kıyı Bankacılığı" işlemlerinin gizli hesaplarına aktararak beslemişti. Ancak bu soruyu sadece merakından sormuyordu. "Saldırı" lafını duymaz kafası başka türlü çalışmaya başlamıştı. Kendisi finans dünyasının devleriyle çalışıyordu ve zaten burada bulunuş nedeni de oydu. Bu çapta bir olayın finans dünyasında ne gibi çalkantılara yol açacağını hesaplamak onun işiydi. Ayrıca Milton'ın sorusunda daha gizh ve kişisel bir amaç da saklıydı. Acaba bu olayı fırsat bilip kendisine yüksek kâr getirecek bir mali girişimde bulunabilir miydi? Mali piyasaların ayak oyunlarında bir tilki kadar kurnaz olan Milton, olayları önceden öğrenmenin insanlara ne kadar büyük avantajlar ve peşi sıra servetler kazandırdığını biliyordu.

Yarbay Silverman konuşmasının kesilmesinden hiç hoşlanmamıştı. Kaşlarını kaldırdı. Sinirli sinirli bardağındaki buzları karıştırarak Milton'a döndü: "Söz konusu planın çok yakın bir zamanda gerçekleşebileceğini söyleyebilirim. Bu gibi operasyonların tarihini bazen tertipleycileri bile tam olarak kestiremez. Üstelik, bir gün saptansa bile aksilikler çıkabilir, hesapta olmayan siyasi gelişmeler tarihi ertelememizi gerektirebilir. Size söyleyebileceğim, sadece yakın bir zamanda olacağıdır. En geç iki ay içinde."

Milton, hemen kafasından hesap yapmaya başlamıştı bile. Temmuz ayının ortasında olduklarına göre, en geç Eylül ayının

ortasına doğru eylem gerçekleştirilecek demekti. Bu bilgi ona milyonlarca dolar kazandırabilirdi. Ama bir noktayı daha öğrenmeliydi. Hangi havayolu şirketlerinin uçakları saldırılar için kullanılacaktı? Bunları bilmeden yapabileceği yatırımlar hiçbir işe yaramazdı. Fakat sonra sormaya karar verdi.

Milton'ın sorusu diğerlerini de cesaretlendirmişti, içlerinde en esrarengiz ve ürkütücü görünümlü olan; binaya bir Hummer Jeep ile gelen ve güneş gözlüklerini odada bile çıkarmayan, CIA

95 |

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

elemanlarını andıran bir tipti. Kısaca "Joe" diye biliniyordu. Ama yakın çevresi ona daha ziyade "kafakoparan" adını takmıştı. Bu unvanı, El Salvador iç savaşı esnasında yakaladığı devrimci geriUalan ve muhalifleri sorguladıktan sonra kafalarını kesmesinden dolayı edinmişti. Psikopat yapılı, tipik bir kontrgerillacı idi. "Ölüm Mangaları"nın bir üyesiydi. Amerikan Kıtalar Okulu'nda işkence, terör ve kontrgeriUa eğitimi almıştı. El Salvador'da en vahşi saldırıların sorumlusu "Atlacatl Taburu"nın bir üyesiydi. Oradaki birçok katliamın, suikastın arkasında bu taburun üyeleri vardı. Ama bugün ortaya konulan plan, onun gibi birinin bile tahayyül sınırlarını aşıyordu.

Joe: "Benim iki sorum olacak size" dedi. "Birincisi, hedef ya da hedefler belli mi? İkincisi, söylediğiniz teknolojiye bir aksilik çıkmayacağından emin misiniz? Bizim orada, yani Langley'de^ çok ilginç planlar gördüm, duydum. Ama bu, şimdiye kadar duyduğum en çılgın plan."

Joe'nun ya da Kafakoparan'm "çılgın" tanımlaması Yarbay Silverman'm kulağına iltifat gibi gelmişti: "Haklısınız, tam da sizin dediğiniz gibi çılgın bir plan. Çünkü çılgın olmak zorundayız. Bu çılgın dünyayı ancak çılgın kişiler ve çılgın planlar yola getirebilir. Zaten o kadar çılgın olduğu için eylemi teröristlerden başkasının yapabileceğini kimse aklına dahi getiremeyecek. Sokaktaki sıradan insan, devletin böyle eylemler yapabileceğini düşünmez. Böyle düşünmeye çalışsa bile güvenlik korkusu onu frenler ve bunu kendine bile itiraf edemez, böyle bir şeyi devletine kondurmak dahi istemez. O yüzden de teröristler izahına dört elle sanılır."

Joe da insanların olayı böyle karşılayacağından emin görünüyordu. Geçmişte yaptıkları birçok eylemi "teröristler"ın üzerine atmışlardı. İnsanların çoğu da hakikaten böyle düşünmüştü.

8 CIA'nın merkezinin bulunduğu yer.

96

KAMİKAZE OPERASYONU

içinden, şu devletin yaptığı her açıklamaya inanan, koyun sürüsü gibi toplum olmasaydı işimiz ne zordu, diye geçirdi.

Tam bu düşüncelere dalmışken Yarbay Silverman'm sesi onu düşüncelerinden sıyırdı: "Diğer sorunuza gelince, saptanmış bir yer adı veremiyorum. Tabii ki düşünülen birkaç hedef var. Sadece şunu söyleyebilirim ki, bunlar çok büyük binalar olacak. Ayrıca bir de askeri hedefimiz var. Ancak o işi başka bir ekip üstlenmiş durumda. Böylelikle orduyu da ajite edeceğiz ve orduda bize direnmeleri mümkün kesimlere baştan gözdağı vermiş olacağız."

Çalan telefon Silverman'ı susturdu. Odanın klasik atmosferine uyan eski model bir telefonda bu. Telefona bakmak, ev sahibi David Brinkley'e düşüyordu. Hafifçe yerinden doğruldu, birkaç adım attıktan sonra ahizeyi kaldırdı. "Buyrun, ben Brinkley..."

Hattın öteki ucundaki sesteki kim olduğunu hemen anlamıştı. "Evet efendim, toplantımız sürüyor. Arkadaşların hepsi burada. Konuyu tartışmaya devam ediyoruz."

Brinkley sustu ve karşı tarafın cevabını bekledi. Sonra "Tamam efendim, yarın yanınızda olurum. İsterseniz özel jetimi hazırlatıp akşam da olabilirim... Gerek yok mu, tabii nasıl isterseniz efendim."

Masaya döndü ve toplantıdaki kişilere kısa bir açıklama yapma gereği duydu: "Özür dilerim, tahmin etmişsinizdir. Tepede-kiler, toplantıdan çıkacak sonuçları merakla bekliyormuş. Kendilerini daha sonra bizzat bilgilendireceğim."

Söz tekrar Yarbay Silverman'daydı: "Sorunuzun diğer kısmına gelince, inanın dostlarım, bugün teknolojinin geldiği seviye ile bir uçağı pilotsuz olarak, uzaktan kumanda ile uçurmak, uçurtma uçurmaktan kolay. Uçurtmanız elektrik tellerine takılabilir ama bu teknoloji asla. isterseniz sizi önce teknolojinin işleyişi hakkında bilgilendireyim. Öncelikle bu teknoloji, sivil amaçlı

97 |

n

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

planlanmıştır. Yani uçaklarda bir problem çıktığında, kötü hava koşullarında veya benzeri şartlarda uçağın kumandasının tümüyle yer kontrol tarafından ele alınması amaçlanmıştır. Zaten bugün

modern uçakların hemen hepsi uçuş mesafesinin önemli bir bölümünü, kalkış ve iniş aşamaları hariç, otomatik pilota gerçekleştirir. Pilotlar sadece belli ayarlamaları yaparlar ve olağanüstü bir durum ya da rota değişikliği gerekmedikçe uçak adeta kendi kendine uçar. Pilot bu aşamada sadece işlerin yolunda gidip gitmediğini kontrol etmekle yükümlüdür. Aslında mevcut uçaklar bile bu sistem sayesinde tümüyle uzaktan kumanda ile uçurulabilir. Gördüğünüz gibi beyler, uçuş teknolojisinin Wright kardeşlerden bu yana hayli geliştiğini söyleyebilirim!"

Aralarından yine sabırsız biri çıkmıştı. Yarbay Silverman'm sözü bir kez daha kesildi. Masanın ortalarında oturan, petrokim-ya endüstrisinin ileri gelen CEO'larmdan biri olan Ralph Morris'ti bu kişi. Petrokimya endüstrisi, olacaklardan doğrudan etkilenecek endüstri dallarının başında geliyordu. Eylemin sonunda işin ucu, Ortadoğu'ya kadar uzanacak gibi görünüyordu. O yüzden her şeyden emin olmak istiyordu. Özellikle petrol şirketleri arasında pastadan pay kapma yarışı kızışacaktı besbelli. "Affedersiniz Yarbay" dedi, "bu teknik, ilk defa mı kullanılacak, yoksa testleri yapıldı mı?"

Yarbay'm sinirlendiği, yüzünün renginin kırmızıya çalmasından ve damarlarının şişmesinden belli oluyordu. Nasıl aptalca bir soruydu bu! içinden, Tanrım, böyle ahmakları nasıl içimize alırız! Adam ordunun test etmediği hiçbir şeyi kullanmadığını bilmiyor olamaz, dedi. Sonra Morris'e döndü: "Sizin çalışma alanınızı sorabilir miyim?"

Morris, biraz korkarak "Şey" dedi, "petrokimya endüstrisi diyebiliriz."

"Siz denemediğiniz bir ürünü piyasaya sürer misiniz?" dedi

Silverman aşağılayan bir ses tonuyla. | 98

KAMIKAZE OPERASYONU

Morris cevap verme cesaretini bile bulamadı kendinde. Masadakilerin bakışlarını üzerinde hissetti. Aptal biri olarak görülmek hiç hoşuna gitmemişti.

Yarbay öfkesini boşalttığı için sakinleşmişti. "Yine de cevaplayayım" diye devam etti, "ilk deneme NASA tarafından yapıldı. Buna kontrollü çarpma deneyi adı verildi. 1 Aralık 1984 tarihinde Rogers kurumuş göl yatağına, NASA uzmanları dört motorlu bir Boeing 720'yi insansız olarak başarıyla indirdiler. Test, uçak yangınlarının söndürülmesi amacına yönelikti. Testle ilgili bilgileri şu anda NASA'nın resmi internet sitesinde bulabilirsiniz.

Ayrıca ordu için çalışan silah üreticisi şirketler de bu teknolojiyi geliştirmekte ve denemeler yapmaktadır. Örneğin Raytheon firması JPALS sistemi ile geçen yıl Eylül ayında başarılı bir test yaptı. Bir F/A Hornet uçağı uzaktan kontrol edilerek yere indirildi. Sistemi sivil uçaklarda da deneyen firma, FedEx'e ait bir kargo uçağını yere indirmeyi başardı. Bu konuda askeri alanda da büyük ilerlemeler kaydedilmiştir, ama isterseniz o alandaki bilgileri bu teste bizzat katılmış, buraya çok yakın olan Edward Hava Üs-sü'nde görevli Yüzbaşı Phillippe Dune anlatsın."

Yüzbaşı Dune için oldukça onore edici bir durumdu bu. Sahneye çıkmış bir müsamere çocuğı heyecanıyla üstünü başını düzeltti: "Bu tip bir deney, bir süre önce Boeing firması tarafından, benim de içinde bulunduğum bir ekibin kontrolünde, halen görev yaptığım, Kaliforniya Çölü'ndeki Edward Hava Üs-sü'nde gerçekleştirildi. X-45 adı verilen uçak, Boeing'in 'Hayalet Projeler' üreten bölümü tarafından geliştirilmişti. Drone uçak; yani insansız, uzaktan kontrollü uçak, 2500 metrede ve 360 kilometre hızla seyretti ve sonunda başanlı bir şekilde yere indirildi. 2008 yılında hizmete girmesi bekleniyor. Ayrıca predator denilen daha küçük uçaklar da bombalama ve casusluk amacıyla kullanıldı. Yani sıra Northop'un 'Global Hawk' teknolojisi Amerikan Hava Kuvvetleri için özel olarak geliştirildi, iki model vardı.

99

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Bunlardan biri 40.000 metreden yere çakıldı. Diğer Kaliforniya'dan Alaska'ya gidip geldi. Üstelik diğer uçağın düşüş nedeni, teknik yetersizlik değil, bir başka uçaktan aldığı yanlış sinyallerdi. Bütün bunlara ilaveten Fransızların Sagem Crecerelle, Kanadalıların Bombardier CL-327, İngilizlerin Box System Phoenix-leri var. Hepsini de yakında dünya ordularının en önemli silahları arasında göreceğiz. Halen mevcut olan teknik altyapı, bizim planımızı gerçekleştirmek için yeterli. Umarım Yarbay'm ve benim açıklamalarım sizleri tatmin etmiştir."

O ana kadar sessiz oturan uzun suratlı, ezik burunlu, -ki burnunun bu hale gelmesi eskiden boks yapmasından dolayıydı-saçları yeni kırışmaya başlamış Tim Madsen "Etmez olur mu Yüzbaşı!" diye lafa girdi. Adamın konuşması yılan tıslamasını andırıyordu. Aslında Madsen'in alerjik astımı vardı. Büyük ihtimalle ya odadaki klima

dokunmuş ya da Kaliforniya'nın çöl havası, astımını nüksettirmişti. Bu yüzden cebinde sürekli "Ventolin" isimli ilacı taşıyordu.

Tim Madsen, Amerikan devleti ile özel silah şirketleri arasında birtakım "çok özel" bağlantıları yürütüyordu. Çoğu 'karabilim' kapsamına giren bu projelerin takibi ve devletin taleplerine uygun neticelenmesi, onun koordinatörlüğündeydi. Silah şirketleri ve devlet arasında bir tür 'koordinatör' işlevi görüyordu. Savunma Bakanlığı ve büyük silah şirketlerinin üst yönetimleri içinde oldukça önemli isimler onun dostları arasındaydı. Devletin resmen üstlene-meddiği ya da gizli kalmasında yarar gördüğü projelerin taşeronu Tim Madsen'di. Bağlantıları o kurar, gerekirse araya paravan şirket veya vakıflar sokardı. Bu yolla hayli servet edinmişti. Hatta kendine küçük bir de şirket kurmuş, onun üzerinden dış ülkelere, hatta muhalif gerilla hareketlerine, ABD'nin görünürde 'terörist' olarak tanımladığı örgütlere bile silah satmıştı. Bu gibi işleri Panama'da ortağı olduğu bir başka denizcilik şirketi aracılığıyla sağlamıştı. Dünyada savaş ve çatışmaların artması. Tim Madsen'in cebinin dolmasıyla eşanlamlıydı. Devlet ise onun bu gibi faaliyetlerini

I 100

KAMIKAZE OPERASYONU

ya görmezden gelmiş ya da bizzat yeşil ışık yakmıştı. Hatta 1985'te patlak veren İranganate skandalinin bir aşamasına dahil olduğu bile iddia edilmişti. Ama "hatırlı dostlar"ın araya girmesiyle bu işten son anda paçap sıyırmıştı. Şimdi orada bulunması, kendisi için büyük avantajdı. Hem bağlantılı olduğu silah devlerini eylem öncesinden, fark ettirmeden yeni üretim politikalarına yönlendirecek hem de kendisi, bunun ardından gelişecek savaşlar, işgaller ve benzeri durumlardan dolayı yeni ticari bağlantılar kurabilecekti. Yarım kalmış bir sürü projenin hızla tamamlanması da cabasıydı.

Tim Madsen, adeta ellerini ovuşturarak konuşmasına devam etti: "Sizi temin ederim ki bu projelerin hepsinden haberim var. Hatta bazılarının finansmanı ve diğer bağlantıları için bizzat aracılık bile ettim. Kaliforniya'daki deneye bizzat katıldım, gözlerimle gördüm, ki Yüzbaşı ile de zaten oradan tanışıyoruz. Bu uzaktan kumanda sistemi gerçekten harika. Hatta bu sisteme sahip bir uçağı rahatlıkla bir silah olarak kullanabilirsiniz. Hiçbir endişeniz olmasın."

Ev sahibi David Brinkley tekrar sözü almıştı. Çevresindeki "dost"larını yorgun gözlerle süzdü, "Başka soru yoksa toplantıyı kapatıyorum" dedi ve katılanlara teşekkür etti. Sonra birden döndü:

"Bir dakika, sizden bütün bunlara hazırıklı olmanızı ve gelişmeleri ona göre takip etmenizi bekliyorum. Aranızdan bazılarından doğrudan yardım alacağız. İlgili arkadaşlar sizinle tekrar ilişki kuracaklardır."

Toplantı bitmiş ve herkes öğreneceğini öğrenmişti. Kısa bir süre sonra Amerika büyük bir gürültüyle güne başlayacak ve o günden sonra dünya eskisi gibi olmayacaktı. Kendileri bu amaç için toplanmış kişilerdi. Hepsi de bunun gerekliliğine inanıyordu. Aralarında inanmayanlar varsa bile onlar da bu işten kârlı çıkacaklardı nasıl olsa. Hepsi de şu veya bu ölçüde tarihe yön verecek tarafta olmanın megalomanik sarhoşluğu içindeydiler. Bazılarının dile getirmediği, planın işleyişine dair kuşkulardan olsa da bu kadar muazzam bir plan yapan gücün, ortaya çıkacak aksilikleri ya da

101

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

kaosu aşacak önlemleri de vardı elbet. Özellikle de bu, bilinçli olarak istenmiş bir kaos ise.

Konuklar yavaş yavaş dağılmaya hazırlanıyordu. Tam o esnada ev sahibi David Brinkley'in sesi duyuldu, yüzünde muzip bir ifade vardı: "Bir dakika beyler, görüyorum ki, herkes gitmeye hazırlanıyor. Eminim, önemli işleriniz de vardır. Ancak size bir sürprizim olacak."

David Brinkley, konukların cevap vermesini beklemeden az ilerideki telefona yöneldi. İç hattan bir numara çevirdi. Karşısında kâhyası Marko Rosetti vardı: "Dostlarımız için hazırladığımız sürpriz tamam mı, güzel, o halde derhal yollayın!" Konuklarına dönüp "Şimdi benimle birlikte dışarı havuza kadar gelmenizi rica ediyorum dostlarım" dedi.

Havuzun yanına geldiklerinde birden etrafın meşalelerle aydınlatıldığını, büyük bir sofra kurulduğunu ve envai çeşit içkinin bulunduğunu gördüler. Çevreye yerleştirilmiş kolonlardan hafif bir piyano sesi yayılıyordu. Konuklardan Theodore Milton manzarayı görünce derin bir "Oooo" çekti. O ciddi Yarbey Silverman bile "Vay canına" diyenler arasındaydı. Sofrada bir kuş sütü eksik denebilirdi. David Brinkley tepkilerden memnun görünüyordu. "Bitmedi arkadaşlar" dedi ve tam o esnada, sözün devamını dahi getiremeden, birkaç metre ilerdeki ağaçlıklı yola kapıları yandan açılır cinsten bir Ford minibüs yanaştı. Yanaşıyla birlikte de

konukların gözlerim fal taşı gibi açmalarına sebep olan bir manzara çıktı ortaya. Minibüsün içinden bir düzine kadar kız fırlamıştı.

David Brinkley, "Halen gitmek isteyen var mı?" diye sordu yüksek sesle. Kimseden çıt çıkmıyordu. Roma İmparatorluğu'nun Sezarlarına özenenler, Amerika'nın bir "Yeni Roma" olmasını isteyenler, şimdi de eski Roma'nın sefahat âlemlerini taklit ediyorlardı. Tek eksikleri, başlarında Sezarlara özgü defne yapraklı taçlar olmamasıydı. Güç sarhoşluğu, sefahat sarhoşluğuna dönüşmüştü!

I 102

Bölüm 14

7 Ağustos 2001

Albay James E. Clayton'm evi

Michigan Gölü

Saat: 08:00

Michigan gölü çok güzel görünüyordu. Etrafta birkaç ağaç evden başka konut yoktu, kuşların ve uzaktaki kampçıların sesinden başka bir ses duyulmamaktaydı. Ağustos ayı için ideal bir gündü, sıcaklık 24 derece civarında olmalıydı.

James Early Clayton on iki senedir Harbor Country diye bilinen bölgede yaşıyordu. Daha doğrusu, ordudan albay rütbesinde iken ayrıldıktan sonra karısı Sementa'nın memlekeri olduğu için Chicago'ya yerleşmişlerdi. Clayton, Sementa'nın aile ilişkileri sayesinde burada iş bulmuş, orduya elektronik parçalar sağlayan bir şirkette "danışman" olarak çalışmaya başlamıştı. Bu sayede hem askeri geçmişi ile bağını koparmamış hem de ordu içinde yeni tanıdıklar edinmişti.

Aslında Clayton, askeri yaşamını noktaladığı zaman Okla-homa'ya dönmeyi düşünmüştü. Bir zamanlar reddettiği, hatta bu yüzden ailesiyle arasının açılmasını bile göze aldığı çiftlik yaşamını özler olmuştu. Ancak karısı Sementa onun isteğine

103 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

karşı çıkmış, çocuklarının eğitimi ve gelişmesi için Chicago'nun daha iyi bir seçenek olduğunda ısrar etmişti. James Early Clayton, ilk başta karısının bu ısrarından rahatsız olmuştu, hatta tartışmışlardı. Ancak tam o sıralarda annesi Gertrude'un ölüm haberi gelmiş ve Clayton, Oklahoma'ya dönme isteğini tümüyle kaybetmişti.

Clayton son yıllarda yazılarını Michigan gölünde geçiriyordu. Artık tümüyle yalnız bir adam olarak yaşamaya alışmıştı. Karısı Sementha'yı beş sene önce bir trafik kazasında kaybettiğinden beri kendisini iyice boşlukta sayıyordu. Kızı Nicole ve oğlu Alan ile torunları da ara sıra yanma uğramasa yalnızlık duygusu hepten içine kök salacaktı.

Gerçi halen dinç bir adamdı ama buna rağmen sanki hayatın akışına teslim olmuş gibi bir ruh hali vardı. O yüzden burada geçirdiği günlerden memnun bile sayılabilirdi, kimsenin onu rahatsız ettiği yoktu, vaktini dilediği gibi değerlendiriyordu. Her sabah önce bir kır koşusuna çıkıyor, sonra dönüp kahvaltısını ediyor, gündelik gazeteleri okuyordu. Öğle yemeğinden sonra teknesiyle göle açılıyor ve saatlerce gölün en ücra noktalarına varıncaya kadar geziniyordu.

Tarihe olan düşkünlüğü hiç azalmamış, hatta daha da ileri gitmişti. Ülke çapında tanınmış bazı tarih dergilerine makaleler yolluyordu ara sıra. Bunun dışındaki tek sosyal etkinliği, eski okul ve Vietnam günlerinden kalan arkadaşlarıyla buluşmasıydı. James Early Clayton, Pentagon'dan sonra Vietnam'a gönderilmesini kendisinden alınmış bir tür intikam olarak algılamıştı. Bunda Korgeneral Fredy Calahan'm rolü olduğuna adı gibi emindi. "Madem sen bizim çizgimize uyum göstermedin biz de seni cehennemin tam ortasına yollayalım da gör gününü" demek istemişlerdi. Ancak Vietnam deneyi Clayton için çok önemli olmuş, çoktandır hissettiği bazı şeyleri bizzat pratik olarak gözlemlene olanağı bulmuştu. Vietnam'da bİT asker olarak görevlerini yerine

I 104

KAMİKAZE OPERASYONU

getirmiş, emirlere uymuş ama özellikle Amerikan ordusunun Vietnam halkına uyguladığı zulme hep karşı çıkmış, aynı nedenle üstleriyle birçok kez tartışmıştı. Pek çok kez emrindeki birlikle sıcak çatışmaya giren Clayton, sonunda Vietnamlıların "düş-man"dan çok, ülkelerini savunan insanlar olarak görmeye başlamıştı. Tabii çevresinde böyle düşünen subaylar fazla değildi. O yüzden de çoğu kez kendi komutasındaki birlikleri çatışma ortamına sokmamaya çalışmış, Vietnamlılarla karşı karşıya gelme-m.eye gayret etmiş, sadece kuşatılmış Amerikan birhklarine yardım etmişti. Neyse ki, sinirlerinin artık dayanamaz noktaya geldiği bir anda bacağına bir kurşun yemiş ve savaştan uzaklaşmıştı. Bu kaza onun için

neredeyse bir mutluluk kaynağı olmuştu. Zaten kısa bir süre sonra da Birleşik Devletler, Vietnam'dan çekilmek zorunda kalmıştı.

Clayton Vietnam Savaşı sonrası artık bazı kanaatlerinden daha emin olmuştu. Birleşik Devletler içinde bir gizli güç —ki bunun orduda da uzantıları mevcuttu- ülkenin kaderini elinde tutmak için üstün gayret gösteriyordu. Ülkede bütün olup bitenler, Kennedy Suikastı, Vietnam Savaşı ve benzeri gizli-açık operas-yonel faaliyetler hep aynı gücün tercihleri doğrultusunda gerçekleşiyordu. Onlar önce birtakım planlar yapıyorlar, sonra bir gerekçe yaratıyorlar ve halkı da bu yönde etkileyerek hedeflerine ulaşıyorlardı. Bu gerçeğin farkına vardığı andan bu yana, yaşananlardan tiksiniyordu. Gerçek bir yurtsever olarak ülkesi için canını verebilirdi. Fakat Amerika'nın kuruluş felsefesinden çoktan uzaklaştığını; demokrasi, özgürlük, eşitlik ideallerinin süslü birer laf olmaktan öteye geçmediği hissediyordu. Ortada politikacıların basiretsizlik veya hatalarından daha üst seviyede bir durum olduğuna artık emindi.

Birden mutfaktan gelen kaynama sesini fark etti. O kadar dalmıştı ki çaydanlıkta kaynayan su neredeyse bitmek üzereydi. Aceleyle koştu, bir el bezi bulup ateşten alt kısmı karmış

105

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

çaydanlığı dikkatle tutup kaldırdı. Sonra gözleriyle etrafta bir bardak aradı. Bardakların çoğu kirliydi ve günlerdir isteksiz olduğu için bulaşık yıkamayı ertelemişti. Kendi kendine "Lanet olsun" dedi, "bulaşıkları bugün muhakkak halletmem gerek." Kahvesini alıp verandaya çıktı. Vakit öğleye geliyordu, güneş tepesinde hizalanmıştı. Az ilerde gölde su kayağı yapmaya çalışan biri motoruyla hızla geçerken kendisine el salladı. Clayton tam el kaldırıp cevap vermeye hazırlanıyordu ki motor uzaklaşıp gitti. Sallanan iskemleye oturup, kahvesinden bir yudum aldı. Gözleri yine uzaklara dalmıştı. Sementa'yı özlüyordu...

James Early Clayton yine o uğursuz kaza gününe dalıp gitmişti. Bu yüzden kendini suçluyordu ve o kahrolası duygudan kurtulduğu söylenemezdi. Karısı Sementa bir gün göğsünde bir sertlik tespit etmiş ve kuşkusunu gidermek için hastaneye gidip test yaptırmaya karar vermişti. Ancak Clayton o gün çok önemli bir iş toplantısı olduğu için karısına eşlik edememiş, "Sen git, testleri yaptır, ben sonra hastaneye gelir, seni orda bulurum" demişti. Tek başına yola çıkan Sementa, otobanda ilerlerken, zikzak yapan serseri bir

motosiklet sürücüsüne çarpmamak için aniden direksiyonunu kırmış, önce bariyerlere çarpmış, sonra da birkaç takla atmıştı.

Clayton o günü düşündükçe büyük bir vicdan azabı duyuyor, kahroluyordu... Bir an karısının yüzünü görür gibi oldu, Sementha, sanki göl kıyısından ona sesleniyordu, "James, hadi gel, çok güzel bir gün. Yürüyüşe çıkmaya ne dersin?" Boğazında birden hıçkırıklar düğümlenmeye başlamıştı, sonra artık yavaş yavaş kırışmaya başlayan yüzünde birkaç gözyaşının ıslaklığını hissetti. Yüksek sesle "Affet beni sevgilim" diyerek başını iki kolunun arasına alıp, sandalyede büküldü kaldı.

Aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyordu, telefonun çaldığını duydu. Ahizeyi kaldırdı: "Buyrun, ben James Clayton!"

Telefonun ucundaki ses Pentagon yıllarından kalan tek dostu, onun gönderilmesine direnen ve o zamanlar kendisi gibi

I 106

KAMİKA2E OPERASYONU

Teğmen olan Bili Brooke'tu. Brooke da Albay rütbesiyle ordudan ayrılanlardandı. Ancak gayriresmi danışman olarak Pentagonla ilişkisini halen sürdürüyordu.

"Hey dostum James" dedi, "nerelerdesin, uzun zamandır sesin soluğun çıkmıyor..."

"Seni gidi bilim manyağı, ben buradayım, ya sen neredesin?"

"Minneapolis'teyim" diye cevapladı Bili Broke, "fakat önümüzdeki hafta bir iş için Chicago'ya geleceğim. Umarım bana ayıracak zamanın vardır."

"Elbette" dedi Clayton, "eski dostlara ayıracak vaktimiz her zaman vardır."

"Güzel" dedi ve bir an duraksadı Brooke, "eski dostlar dedik de, biliyorsun ara sıra da olsa Pentagon'a halen uğrarım. Bizim eski bölümde bazı dosyaları yeniden tasnif etmek gerekiyor. Çoğu zaten bilgisayar ortamına aktarıldı, ama bazı dosyalar ya bulunamıyor ya da eksik çıkıyor. O zaman bizim eski birimden birileri beni çağırıp dosyalara dair bilgilerime başvuruyorlar. 'Kamikaze Operasyonu' adını verdiğin dosyanı hatırlıyor musun?"

"Evet" dedi Clayton, "o benim ilk önerimdi. O fikri bulana kadar ne sıkıntılar çektiğimi hatırlarsın."

"Hah işte, o zaman o dosya bir kere de benim önüme gelmişti. Bilirsin, o sıralar havacılık teknolojisinden en iyi anlayan kişi bendim. Ben de birkaç teknik detay ekleyip geri göndermiştim."

"Bak, ben bunu bilmiyordum. Ben o dosyaların doğrudan Korgeneral Calahan'a gittiğini ve bir daha geri dönmek üzere kilit altına alındığını sanıyordum."

"Aslında çoğunlukla öyleydi ama bazen teknik yetersizlikler olduğunda ya da ilave izahlara gerek duyulduğunda, dosya öneri sahibine bildirilmeden, o konuda uzman sayılan bir başkasının önüne gelirdi. Fakat bu, öneri sahibine söylenmezdi. Ben de öyle yaptım ve senin burnunun dibinde, yine senin olan dosyayı

107 I

II^ ^m^

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

biraz daha genişlettim. Umarım bunca zaman sonra bunu öğrenmekten dolayı bana gücenmedin."

"Yok canım, niçin güceneyim, prosedür bu... Peki bunca yıl sonra bunu bana niye anlatıyorsun?"

"Çünkü Pentagon'a en son uğramalarımдан birinde senin dosyanın bir süre önce tozlu arşivlerden çıkartılıp, çok gizli olarak sınıflandırılarak, özel bir kurye ile Hava Kuvvetleri'nden birilerine gönderildiğini öğrendim."

"Yapma be!" diye güçlü bir ses çıktı Clayton'm ağzından. "Peki ne yapacaklarımış bunca yıl sonra benim dosyamı?"

"Bilmiyorum, ama çok üst kademedeki birinin istettiğini öğrendim. Üstelik hiçbir şekilde okunmadan ve kopyası çıkartılmadan yolanılması istenmiş. Kim olduğunu bilsen şaşar kalırsın."

"Söyle o zaman!"

"Biraz sabret dostum, söylersem buluştuğumuzda konuşacak ne kalır? Birkaç gün sonra geldiğimde anlatırım. Şimdilik hoşça-kal, seni ararım..."

Clayton'ın içine bir şüphe düşmüştü. O dosyayı yazalı neredeyse kırk yıl olmuştu. Bunca yıl sonra neden tozlu raflardan çıkartılıyordu? Diyelim çıkarttılar, peki bu dosyayla ne yapmayı planlıyorlardı? Böyle yüzlerce öneri varken niçin kendi önerisi istenmişti? Kamikaze uçaklar fikrini kim, ne yapsmdı? Üstelik ülke savaşta değildi. Önerisi savaş koşulları gözetilerek düşman hedeflerine göre hazırlanmıştı. Ortada bir düşman olmadığına göre o halde kime karşı kuflanacaklardı?

Birileri bir şeyler çeviriyor ya, bakalım ne olacak, dedi kendi kendine.

f

108

Bölüm 15

Minneapolis

10 Ağustos 2001

Saat: 12:00

Çocuklar neşe içinde koşuşuyorlardı. Kimileri kaydıraktan kayıyor, kimileri ise muhtelif renklere boyanmış tahterevallinin üzerinde kahkahalar atıyorlardı. Arı vızıltısı gibiydi bağrıışmaları. Bazılarının yanlarında ebeveynleri, bazılarınm yanında ise bakıcıları vardı. Az ileride pamuk helva ve dondurma satıcıları göze çarpıyordu. Etrafa yerleştirmiş banklarda ise işsiz güçsüz yaşlılar pinekliyor veya birbirleriyle gevezelik ederek vakit geçirmeye çalışıyorlardı. Daha ilerideki yeşillik bölgede, küçük bir suni göl bile mevcuttu. Orası ise daha çok genç âşıklar veya öğlen iş çıkışı ayaküstü atıştırmak isteyenlerce tercih ediliyordu.

Bili Brooke hemen her gün bu parka uğrardı. Burada kendini mutlu hissediyor, yanma yaklaşan güvercinlere yem atıyor ve bazen de çocuklarla sohbet ediyordu. Çok istemelerine rağmen Biü Brooke ve eşinin çocukları olmamıştı. Parktaki çocuklarla şakalaşarak çocuk özlemini de biraz olsun gideriyordu. Bazense banka çöker, gazetesini açıp okumayı tercih ederdi. Çoğu kez

109 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

yanında termosta getirdiği kahvesini yudumlayarak en az iki saatini burada geçirirdi.

Ertesi gün Chicago'ya gitmeyi planlamaktaydı, dostu James Early Clayton'la uzun zaman sonra buluşabilecekti böylece. Tam bunları düşünürken biraz ileride rengârenk elbiseleri içinde bir palyaço fark etti. Beyaz ve pembeye boyanmış yanakları, kırmızı top bumu, açık yeşil saçları ve mavi, beyaz, kırmızı üzerinde altın sarısı yıldızlar olan elbisesi ve iri ayakkabılarıyla parka doğru yürüyordu. Elinde çok sayıda balon vardı. Brooke, bir an, daha önce parkta hiç palyaçoya rastlamadığını düşündü. Ama bir palyaço için çocuk parkından daha uygun bir yer olabilir miydi? Fakat bu arada ikinci tuhaflığı fark etti. Palyaço çocuklara doğru değil, kendisine doğru yönelmişti. Belki de önce banklardan birine oturup biraz dinlenmek istiyordu.

Oyun sahasının içindeki birkaç çocuk palyaçonun gelişini fark etmiş, sevinç içinde "Palyaçoya bakın" diye bağırıp, gelen bu komik adamı işaret ediyorlardı. İçlerinde en afacan görünenlerden bir kız

ve bir erkek çocuk palyaçoya doğru koşmaya başlamışlardı bile. Ancak adam çocukların bağırışlarına ilgi göstermeden doğrudan Brooke'un bulunduğu banka yöneldi. Sanki çocuklardan mümkün olduğunca uzaklaşmak ister gibi bir hali vardı. Aralarında beş metre kadar bir mesafe kalmıştı ki Brooke, gelen palyaçoya "Hey ahbap, baksana çocuklar sana sesleniyorlar" diyecek oldu ve o anda adamın elinde, balonlar arasına gizlenmiş bir susturuculu tabanca olduğunu fark etti. Sadece "flo-op" diye bir ses duydu, hareket etmeye fırsat dahi bulamadan ilk kurşunu göğsüne yemişti. Kurşunun yarattığı itme etkisiyle hafifçe geriye doğru kaykıldı. Palyaço bir adım daha yaklaştı ve bu sefer kafasını nişan alarak ikinci kurşunu sıktı. Brooke'un kafası bankın gerisine doğru düşmüş, gövdesi ve kolları sabit kalmıştı. Okuduğu gazete, rüzgârın etkisiyle adeta göğsüne yapışmıştı.

Palyaço elindeki balonları bırakıp hızla geriye döndü. Saçları kıvrır kıvrır olan çilli kız, palyaçonun uçuşan paçalarına yapışmış,

I 110

KAMIKAZE OPERASYONU

"Gitme, gitme" diye yakarıyordu. Palyaço kızdan kurtulmak istercesine ayağını silkeledi, sonra baktı olacak gibi değil, "Şimdi geliyorum çocuklar, siz oradaki balonları alın, ben hemen döneceğim" diyerek uzaklaştı. Çocuklar sevinç içinde Brooke'un cesedinin ayakları arasına sıkışmış balonlara doğru hamle yaptılar. Birer balon kapmışlardı ki, erkek olanı daha önce kendileriyle sohbet eden, hatta bazen şeker, dondurma ikram eden adamın hiç kıpırdamadığını fark etti. "Bayım" diye seslendi ve kolundan tutup çekiştirdi. Fazla bir güç harcamasına gerek kalmadan banktaki adam öne doğru bir hareket yaptı, sonra dizleri üzerine kapandı. Göğsünden ve kafasından kan sızıyordu. Küçük afacan "Anne, anne" diye koşmaya başladı. Palyaço ise adeta buhar olup ortadan kaybolmuştu. Az ilerideki patika yoldan kapıya yönelmiş ve yolun başında kendisini bekleyen bir minibüse atlamıştı.

Az sonra olay yerine bir polis ekip otosu geldi, hemen ardından da bir ambulans parkın girişine yanaştı. Ambulanstan inen doktor, adamın çoktan öldüğünü anladı, iş artık polislere kalmıştı. Memur Johnson ilk olarak ölen kişinin kimliğine baktı. Cesedin üzerinden orduya ait bir kimlik çıkmıştı. Adm Bili Brooke olduğu hemen kayda geçti. Ölen, emekli bir albaydı, ancak bunun yanında bir başka kimlik daha bulundu. Bu, Pen-tagon'a giriş izni olarak düzenlenmiş

ayrı bir kimlikte ve halen geçerliydi. Demek ki adamın Pentagon'la ilişkisi var, diye düşündü polis memuru. Adamın öldürölüş biçimi de garipti. Görgü şahidi çocuklar şahsı bir palyaçonun vurduğunu söylüyorlardı. Memur Johnson, bir an çocukların hayal gücünün geniş olduğunu, parktaki bir palyaço ile katili karıştırmış olabileceklerini düşündü. Ancak birkaç yetişkin de çocukların ifadesini doğrulayınca durum hepten garip bir hal almıştı. Hiç silah sesi duyulmadığına göre susturuculu bir silah kullanıldığı kesindi. Ayrıca katilin en can alıcı yerlere ateş etmiş olması, cinayetin profesyonel biri tarafından işlendiğini gösteriyordu. Planlı bir

111

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

saldın olduğu belli idi. Katil, adamın o parka düzenli olarak geldiğini bilen biri olmalıydı, bunun için palyaço kıyafetine bürünmüştü.

Memur Johnson yardımcısı Roger'a döndü: "Bu olay bizi aşacağa benziyor. Hemen merkeze bildir. FBI'ya da bildirseler iyi olur. Hatta askeri istihbarattan birilerini de haberdar etmek gerek."

V

112

Bölüm 16

Albay James E. Clayton'm Evi

Michigan gölü

11 Ağustos 2001

Saat 08:00

Pencereye bir karga konmuş, gagasıyla tahta pervaza vurup duruyordu. James Early Clayton gaga seslerine uyandı. Gün çoktan ışımişti. Saat sabahın sekizi olmuştu, artık uyanma zamanıydı. O gün tembelliği üzerindeydi Clayton'm, üzerindeki pikeyi pencereye doğru savurdu. "I-anet karga" dedi, "biraz daha geç uyandıramaz mıydın?"

Hafifçe doğruldu, ayaklanm yere değdirerek terliklerini üs-tünkörü aradı. Doğrudan mutfığa yöneldi, çaydanlıktaki suyu yokladı ve sonra yeterli olduğuna karar verip ocağı yaktı. Buzdolabının kapağını açtı, düzensiz olarak yerleştirdiği yiyecekler arasında kahvaltılıkları buldu. Genişçe bir tabağa biraz peynir, salam, yağ ve zeytin koydu. İki dilim de ekmek aldı. İrice bir kupaya iki poşet çay atıp, üzerine kaynar suyu boca etti. Sonra oturma odası gibi kullandığı geniş bölüme geçti. Bu arada biraz ilerideki televizyonun

kumanda düğmesine bastı. Önce kadınlara özgü bir sabah jimnastiği programı çıktı. Hemen

ıryı

11 EYLUL'UN GERÇEK ROMANI

kanal atladı, diğer kanalda ise çocuklar için çizgi film vardı. Birkaç kanal daha geçtikten sonra bir haber programına denk geldi. Makyaj yapılmasına rağmen sabah mahmurluğu spikerin yüzünden okunuyordu. Genel politika ve ekonomi haberlerinden sonra sıra güncel olaylara gelmişti.

Önce bir trafik kazası haberi verildi, karayolunun tam ortasında bir benzin tankeri alevler içinde yanıyordu. Oradan oraya koşan itfaiyeciler ve yanmış arabalar akıyordu görüntülerde. Clayton böyle haberleri izleyemiyordu. Tam tuşa basıp kanal atlamak üzere iken haber bitti. Yeni haber "Minneapolis'te Garip Cinayet" olarak verilmişti. Ekranın sol üst köşesinde bir resim görünüyordu. James Early Clayton gözlerine inanamadı. Gayri ihtiyari televizyonunun sesini açtı. Kulağına spikerin şu cümleleri geldi: "Dün öğle saatlerinde Minneapolis'te bir parkta oturmakta olan Bili Brooke isimli ordudan emekli bir albay, palyaço kılığma girmiş katil tarafından vuruldu. Göğsüne ve kafasına aldığı iki kurşun neticesi olay yerinde ölen Bili Brooke'un cesedi şehir morguna kaldırıldı. Yerel polis yetkilileri, Brooke'un ölümüyle ilgili soruşturmanın sürdüğünü belirttiler."

O gün görüşecekler diye beklerken eski dostu Bili Brooke'un ölüm haberi ile karşılaşmıştı. Üstelik haberde arkadaşını palyaço kılıklı birinin vurduğu söyleniyordu. En tuhafına giden de bu olmuştu. Bir palyaço Brooke'u neden vursundu? Üstelik bildiği kadarıyla Brooke, kimseyle sorunu olmayan bir adamdı. Son derece geçimli ve yumuşak huylu bir kişiydi. Ticari hırsları veya cinsel aşırılıkları yoktu. Bu işte bir tuhafılık olmalıydı. Bu ölüm, normal bir ölüm değildi... İyi ama Brooke'u kim, niçin öldürmüş olabilirdi? Birden son telefon konuşmaları aklına geldi. "Kamikaze Operasyonu" dosyasının Hava Kuvvederi'nden üst rütbeli birileri tarafından alındığını söylediğini hatırladı. Acaba bununla bir ilgisi olabilir miydi? Sonra bir daha düşündü ve bugünkü buluşmalarında Brooke'un kendisine dosyayı kimlerin aldığını

I 114

KAMIKAZE OPERASYONU

anlatacağı, hatta bunu söylerken biraz tedirginleştığı akhna geldi. Fakat bu sadece bir ihtimaldi. Bilmediği çok başka bir neden de olabilir. Ama içinden bir ses ona bu olayın "Kamikaze" dosyası ile ilgili olduğunu söylüyordu.

Clayton bir an endişeye kapıldığını hissetti. Eğer Brooke, tahmin ettiği nedenle vurulduysa kendisi de tehlikede olabilir miydi? Aralarında böyle bir konuşma geçtiğini bilen var mıydı acaba? Eğer olay tahmin ettiği gibi Kamikaze dosyası ile ilgili ise işin ucu eninde sonunda kendisine de dokunacak demektir. Dosyayı hazırlayan, bizzat kendisiydi. İyi ama bir dosya kırk yıl sonra bir insanın başına nasıl bir bela açabilirdi ki? Bütün bu düşünceler içinde bir an boğulduğunu hissetti Clayton. Bu aşamada hiçbir şeyden emin olamazdı. Belki de Bili Brooke hiç bilmediği başka karmaşık işlere bulaşmıştı.

Clayton kendi başına kalmıştı şimdi. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Şüphelerini kiminle paylaşabilirdi? Resmi makamları işe karıştırmanın manası yoktu. Bu da kendi araştırmasını kendisinin yapması anlamına geliyordu. Fakat bu araştırmayı başkalarını ve kendini tehlikeye atmadan nasıl yürüteceği konusunda tereddütlüydü. Daha da kötüsü, nereden başlayacağını bilemiyordu.

115

Bölüm 17

Michigan Gölü

12 Ağustos 2001

Saat 11:30

Etrafta ne bir motor ne de bir insan sesi duyuluyordu. James Early Clayton biraz geç kalkmıştı. Gece karmakarışık rüyalar görmüştü. Pentagon'un labirenti andıran koridorlarında seçemediği gölgeler kendisini kovalamıştı. Sonunda arkadaşı Bili Brooke ışıklı bir kapı açmış ve onu kurtarmıştı. Ama bu kapı da Vietnam'daki bir çatışmanın ortasına açılıyordu.

Başı çatlayacak şekilde ağnyordu. Dünden beri sinirleri aşın gerilmişti. Kalkar kalkmaz yaptığı ilk iş, soğuk bir duş almak ve koyu bir kahvenin ayıltıcılığına sığınmak oldu. Başının ağrısı hafifler gibi olunca, kafasından kovduğu düşünceler tekrar ortaya çıktı. Arkadaşı Bili Brooke'u kimler, niçin öldürmüştü? Ne yapmak, kimlerden yardım istemeliydi? En önemli sorusu ise şuydu; bir harekette bulunmalı mıydı? Ya bütün bunlar kendi kuruntusu ise, ortalığı velveleye

vermenin bir anlamı yoktu. Eski bir askerin paranoyak fantezileri olarak alaya alınması da mümkündü.

Vakit öğleye yaklaşıyordu. Biraz balık avlamanın sinirlerine iyi gelebileceğini düşündü. Üstelik bu iyi bir öğle yemeği de

I 116

KAMİKAZE OPERASYONU

olabilirdi. O yüzden fazla uzaklara gitmeden, daha önce bolca balık bulduğu öteki taraftaki koyumsu çıkıntının yakma kadar gitmeyi planladı.

Teknesinin ipini çözdü, motoru çalıştırdı ve dümene geçerek rotasını, saptadığı bölgeye doğru çevirdi. Birkaç yarış kanolu genç yanından geçti. Gençlerin hevesle küreklere asılsı Clay-ton'ı yeniden coşkulandırdı. Hayat da bir tür kürek çekmek değil miydi eninde sonunda?

Beş dakikadır yol yapıyordu, belirlediği noktaya yaklaşmıştı, sonunda durmaya karar verdi. Her zaman teknede olan olta takımını açtı, ucuna yemini taktıktan sonra gerinerek suya fırlattı. Önce ağırlığın suya çarpış sesi duyuldu, sonra misinin çevresinde halkalar oluştu. Artık beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Birkaç dakika geçmişti ki misinin ucunda bir kıpırdanma fark etti: "Tamamdır" dedi, "yakaladım seni." Makarayı yavaşça geriye doğru sarmaya başladı. Oltadaki titremeler artmıştı, birkaç metre daha çektikten sonra çengelin ucunda iri bir balık görüldü. "Güzel" dedi, "birkaç tane daha yakalarsam tamamdır."

Balığın solungaçları açılıp kapanıyordu. Yabancı bir ortama geldiğini anlamış gibi gözlerini adeta Clayton'a dikmiş bakıyordu. Balığın ağzındaki çengeli seri bir hareketle çekip çıkardı. Yanındaki kovaya atmak için eline aldığı balık direnircesine çırpındı, kuyruğu korkuyla oynuyordu.

Clayton oltayı tekrar suya bıraktığında biraz ileride bir teknenin kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Yaklaştıkça, gelenin motorlu lastik bir bot olduğu anlaşılıyordu. İçinde bir kişi vardı. Clayton tüm dikkatini bota ve bottaki adama vermişti. Atletik vücutlu, yanık tenli, otuzlu yaşlarda biriydi bottaki adam. Sert yüz çizgileri vardı. Aşağı doğru sarkan bıyıkları da bu havayı tamamlıyordu. Koyu renk güneş gözlüğü kullanıyordu. Yüzündeki bıçak izi dikkatini çekti, bu adama daha önce buralarda rastlasa mutlaka hatırlardı.

117

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Sonunda adam, Clayton'm teknesine adeta yapıştı: "Hey ahbap" diye seslendi, "sabahtan beri balık avlamaya çalışıyorum ama bir tane bile tutamadım. Sıkıldım, artık dönmek istiyorum."

Clayton'ın ilk gözüne çarpan, botta ne bir oltanın ne bir kova veya kabın bulunmasıydı. Bu oldukça tuhaf bir durumdu. Belki de aletlerini kıyıda bıraktı ve sonra da bir tur atmak için buralara geldi, diye düşündü. Ardından gelen adama dönüp: "Bu nerede avlandığınıza bağh bayım" dedi, "eğer gölün diğer tarafında avlandıysanız bulma şansınız azalır, ama buralara doğru geldikçe artar, isterseniz bir daha deneyin. Vakit daha erken."

Koyu renk gözlüklerini ani bir hareketle düzelten adam: "Hayır" dedi, "fazla vaktim yok. Dönmek zorundayım. Ama bir başka sefer şansımı dediğiniz yerde deneyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Siz bilirsiniz, ama bu kadar kısa sürede gölün tadını çıkar-tamazsınız. Anlaşılan, buraya uzaklardan gelmişsiniz."

"Hollywood'dan bir film ekibiyle geldik. Buralarda bir film çekiyoruz. Ben dublörüm."

Adamın atletik vücudu ve yüzündeki yara, şimdi daha bir anlam kazanmıştı. Karşısındaki kişi dublör olduğuna göre birçok tehlikeli film sahnesinde rol almış olmalıydı. Yine de adamda tarif edemediği, tedirgin edici bir yan vardı.

Adam tam "Hoşçakal ahbap" deyip botuna manevra yaptırmaya hazırlanırken birden döndü ve "Hey" dedi, "bana artık lazım değil, belki susarsın." Eğilip botun zemininden aldığı metalik termosu Clayton'a doğru fırlattı. Yapacak bir şey yoktu, Clayton termosu havada kaptı. Dönüp baktığında adam çoktan uzaklaşmış, kendisine el sallamaktaydı.

Tekrar oltasına dönen Clayton, aslında hiç fena olmadı. Yanıma su almayı unutmuşum, diye düşünüp termosun kapağını açtı. Ancak birkaç yudum içtikten sonra suyun hemen bittiğini fark etti. İçinde daha çok su olması gerekirdi, diye geçirdi içinden.

I 118

KAMİKAZE OPERASYONU

Termos sanki doluymuş gibi ağırdı. Evirip çevirdi, tabanı ağzına bir hayli yakın bir termostu bu. Çok garipti, insan böyle bir termosla ancak bir, bilemedin iki bardak içebilirdi. Sonra birden aklına takıldı; az önceki adamın kolunun kenarında yarısı gözüken bir dövme vardı, siyah bir kobraya benziyordu. Yanında başka çizimler daha vardı, ama onları çıkartamamıştı. Birdenbire ak-hnda Vietnam

yıllarından kalma bir imaj belirdi. Her askeri timin kendine özgü bir dövmesi vardı. Ama "Kobra"yı sadece ve sadece çok özel operasyonel timler kullanıyordu. Kendi aralarında "Kobral", "Kobra2", "Kobra3" diye ayrılmışlardı.

Clayton'm gözleri bir anda yuvasından çıkacakmış gibi oldu. Su haznesinin sınırlı kapasitesine rağmen ağır olan termos, aslında zaman ayarlı bir bombaydı! Bir an ne yapacağını şaşırdı. Bomba her an patlayabilirdi. Kendisini mi, bombayı mı at-smdı? Düşünceler kafasından ışık hızıyla geçiyordu. Sonra birden kendisini suya atmanın daha mantıklı olduğuna karar verdi. Bir yerlerden kendisini izliyor olmalıydılar. Teknenin havaya uçuğunu düşünmeleri daha çok işine gelirdi. Bir süreliğine de olsa öldüğünü sanmaları ona vakit kazandırabilirdi. Zaten belli ki bu suikastı planlayanlar, olaya motor patlaması süsü vermek istemişlerdi. Çok rahat yapabilecekleri halde kendisini açıkça vurmamışlardı.

Termosu hemen teknenin iç bölümüne doğru fırlattı, aynı anda kendisini de suya attı. O hızla kulaç atmaya başladı. Tekneden on-on beş metre kadar uzaklaştı. Güvenli bir mesafede olup olmadığını bilemiyordu. Birden arkasına dönme ihtiyacı duydu. Tam o esnada büyük bir infilak oldu teknede. Bombanın çok etkisi suda da hissedildi. İrice bir su kütlesi yukarı doğru fırladı, hemen beraberinde havada tahta parçaları uçuşmaya başladı. Teknenin iskeletinden son kalan parçalar, alev alev yanıyordu. Havada uçuşan birkaç küçük kıymık parçası Clayton'm yüzüne ve kafa derisine isabet etmişti. Bombanın şiddetinden biraz

119

11 EYLÜL'UN GERÇEK ROMANI

KAMİKAZE OPERASYONU

sersemlemiş görünüyordu, buna rağmen çabucak kendini toparladı ve en yakın sahile doğru yüzmeye başladı. Suyun yüzeyinde çok sayıda balık ölüsü birikmişti.

Karşı sahile çoktan varan botlu adam ise durumdan emin olmak için patlamayı beklemişti. Hedefin yok edildiğini gözleriyle görmeliydi. Önce patlamanın alevlerini ve beraberinde sesini işitti, sonra çıkan dumanları gördü. Hemen şişme botunun havasını indirdi, katladıktan sonra az ötedeki ağaçların arasına park ettiği GMC kamyonetin arkasına attı. Kontağı çevirdi ve iri kamyoneti patika yoldan aşağı doğru sürmeye başladı. Görev tamamlanmıştı.

Clayton kıyıya vardığında kendini toprağa bıraktı. Nefes nefeseydi. Az önce ölmüş olabilirdi. Uzaktan birilerinin yardıma geldiğini fark etti. Onlar gelmeden ortadan kaybolmaya karar verdi. Son gücüyle ağaçların arasına daldı. Epeyce bir süre arada soluklanarak yürüdü. Sonunda uzakta beliren kulübesini gördü, ihtiyatla yaklaştı. Etrafta kimse yoktu. Alelacele banyoya daldı, aynada yüzüne baktı. Korkunç görünüyordu. Yüzü sararmış, patlama esnasında saplanan kıymıklardan bazıları yüzünün belli bölümlerinde yaralar açmıştı. Yaralarını alkollü bir pamukla silip yatak odasına geçti. Gardirobunu açtı, bir-iki gömlek ve tişört, birkaç havlu ve iç çamaşırı ve bir de kot pantolon ayırdı. 45'lik Colt silahını ve yedek şarjörünü aldı. Çekmecenin altındaki gizli bir bölmeyi eliyle yokladı. Bir tomar para çıkardı, 6500 dolar kadardı. Bu para kendisine bir süre yeterdi. Hepsini valize attı. Az önceki patlama birazdan buralarda günün konusu olurdu. Bölge polisi ve FBI harekete geçmeden ortadan kaybolmalıydı.

Bir an oğluna ve kızma haber vermeyi düşündü, sonra vazgeçti. Bu onları da tehlikeye atmak olurdu. Biraz üzüleceklerdi ama babalarının öldüğünü düşünmeleri şimdilik herkesin yararlıydı. Onlara daha uygun bir yer ve zamanda haber yollayabilirdi.

I 120

Clayton halen ne yapacağını bilemiyordu. Ama en azından artık bir şeyden emindi: Brooke'u öldürenler onun da peşindeydiler. O halde bu olayın kendi projesinin birileri tarafından alınmasıyla ilgisi olmalıydı mutlaka. Hiç değilse konu netleşmişti. Demek ki kuşkuvarında haksız değildi. Dikkatli adımlarla evi terk etti. Arabasını almadı. Gölün karşı tarafına, az önce teknesinin patladığı yöne doğru baktı. Birkaç tekne ve motorun o bölgeye doluştuğunu fark etti. İnsanlar minik gölgeler halinde görünüyordular. Kendisini aradıklarından emindi. Fazla beklemeden ağaçların arasından, bayırın aşağısındaki otoyola doğru yöneldi. Kimse onu görmemişti. Usulca yola indi, geçen birkaç arabaya el salladı. Ancak kimse durmadı. Bir an önce gitmeliydi. Kendisini öldürmeye çalışan adam halen buralarda olabilirdi.

Az sonra bir Peugeot sürücüsü yanma yanaştı:

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Şehir merkezine."

"Sizi merkeze değil ama merkeze yakın bir noktaya bırakabilirim isterseniz. Ben O'Hare Uluslararası Havaalanı'na gidiyorum."

"Çok güzel, ben de zaten oraya gitmek istiyordum." "Bin o zaman, ne bekliyorsun!"

Clayton, teşekkür ederek koltuğa yaslandı. Şimdi tek düşüncesi, Washington'a gidecek bir uçak bulmaktı.

121 I

İR

I

Bölüm 18

12 Ağustos 2001

Washington DC

Saat 18:00

American Airlines uçağının tekerlekleri yere değdiğinde Clayton derin bir oh çekti. Üzerinde daha birkaç saat önce öldürülmeye kalkışılmış birinin gerilimi vardı. Üstelik yan koltukta oturan geveze yolcunun sohbet girişimleri gerilimini daha da arttırmıştı. Adam banyo ekipmanları ve havuz sistemleri satan bir şirketin temsilcisiydi. Yol boyunca bu alandaki yeniliklerden ve lüks jakuzilerden bahsedip durmuştu. Hatta bir tanesini Clayton'a satmaya bile kalkmıştı. Bu geveze ve can sıkıcı yol arkadaşını o günkü suikast girişiminden sonra başına gelen en talihsiz olay olarak algıladı Clayton. Neyse ki yolculuk bitmiş ve adamdan kurtulmuştu.

Uzunca bir süredir Washington'a gelmemişti. Şehir yine aynı görünüyordu. Gözünde eski anıları canlandı. Özellikle de Se-mentha ile beraber olanları, fakat şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Ne yapacağına ve kimleri arayacağına halen karar verememişti. Daha da kötüsü, başı dertte biri olarak eski arkadaşlarını araması durumunda onları da belaya bulaştırabilirdi.

I 122

KAMİKAZE OPERASYONU

Havaalanının çıkışında birikmiş taksilerden birine el salladı. Siyahi şoför önünde sert bir fren yaparak durdu. Clayton'ın tek istediği; bir an önce bir otele gitmek, duş almak, bir şeyler atıştırmak ve uyumaktı.

Pop kliplerinden fırlamış izlenimi veren siyahi şoföre dönüp "Şehir merkezine gideceğiz, bildiğin rahat, temiz ve çok pahalı olmayan bir otel var mı?" diye sordu.

Bir taksi şoförü için bu, dünyanın en kolay sorusuydu. Tüm otelleri avuçlarının içi gibi bilirlerdi. En salaşından en lüksüne. Hatta

getirdikleri her müşteri için bazı otellerin resepsiyonundan "bahşiş" bile alırlardı.

"Tamam bayım" dedi şoför ve gaza bastı. Trafiğin biraz sıkışık olmasına rağmen kırk beş dakika sonra şehrin merkezindeydiler.

Taksi, Kongre kütüphanesinin tam karşısında, eski bir apartmandan bozma "Capitol Hill Suites HoteF'in önünde durdu. Gerçekte burası bir suit oteldi ama tek kişilik geniş odaları da vardı. Her taraf maun mobilyalarla döşenmişti. Otelin en dikkat çekici özelliği, lobiden itibaren, bütün katları, hatta odaları saran çerçeveli film afişleriydi. İnsan sanki bir otele değil de sinemaya geldiğini sanabilirdi. Nitekim girişte Clayton'ı "Rüzgar Gibi Geçti"nin afişi karşıladı, Clark Gable ve Vivien Leigh muhteşem görünüyordardı. Onun hemen yanında Humprey Bogart ve Ingrid Bergman'lı "Casablanca"nın afişi duruyordu.

Clayton, resepsiyona yanaştı. Şişman ve bir o kadar sevimli görünen resepsiyon görevlisi önündeki ekrandan müsait bir oda seçti ve sonra dönüp: "Üçüncü kat, 302 numara bayım" dedi.

Clayton iki gecelik konaklama ücreti olan 250 doları görevliye verdikten sonra bir bellboy çantasını kaptı. Az sonra odadaydılar. Genç görevliye beş dolarlık bir bahşiş uzattı. Birden çok uykusu olduğunu hissetti ve sipariş vermekten vazgeçti. En iyisi yatıp uyumaktı. Sabah yaşadıklarıyla uçak yolculuğu birleşince büyük bir yorgunluk çökmüştü üzerine.

İİ

123

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Gözüne duvardaki afişler takıldı yine. İlki "Paris'te Son Tango" idi. İtalyan yönetmen Bernardo Bertolucci'nin bir dönem olay yaratan filminin afişinde Marlon Brando ve Maria Schneider birbirlerine çıplak şekilde sarılmış görünüyordardı. Marlon Brando karısı intihar etmiş ve kendisine ismini bile bilmediği genç sevgili edinmiş bir adamı oynuyordu. Diğer ise "Akbabanın Üç Günü" idi. 1975 yapımı, başrollerini Robert Redford ile Faye Du-naway'in oynadığı filmde işi, sadece CIA için kitap okumak olan bir adamın okudukları yüzünden başına gelenler anlatılıyordu. Üçüncü afiş ise "Taksi Şoförü" idi. Robert de Niro, dünyanın pisliklerine savaş açmış bir taksi şoförünü canlandırıyordu.

Üçü de bana uyar, diye düşündü James Clayton, genç bir sevgilim olmasa da benim de kanım öldü. CIA adma olmasa bile Pentagon

adma bu işlere bulaştım. İkisi de aynı kapıya çıkar. Ama en çok da üçüncüsü uyar. Devlet içindeki pisliklerle tek başıma savaşmak zorundayım. Kafasını yastığa koydu. Çok geçmeden uyumuştı.

Sabah uyandığında ilk işi, eski dostu Frank Kelling'i aramak oldu. Kelling'le Pentagon günlerinden ve Washington DC'de paylaştıkları evden sonra ayrı düşmüşlerdi. Bunda Kelling'in denizci olmasının da payı vardı. Yine de ara sıra bile olsa birbirlerini arayıp sormuşlar, bazense bir araya gelmişlerdi. Daha da önemlisi Frank, karısı Sementha ile evlenmesine vesile olan kişiydi. Bir anlamda mutlu bir evlilik yapmasını Frank'e ve onun sonradan eşi olacak Jennifer'a borçluydu. Ne var ki Frank kendi evliliğini sürdürememiş, karısı Jennifer onun başka kadınlarla olan ilişkisini hep kıskanmış ve sonunda boşanmışlardı. O günden beri Frank bir daha evlenmemiş ama çapkınlıklarım hep sürdürmüştü.

Frank Kelling Pentagon görevinden sonra ONİ olarak bilinen Deniz Kuvveleri İstihbaratı "Naval Intelligence"da uzun süre çalışmış, sonra "Askerlik bana göre değil" diyerek Binbaşı rütbesine

I 124

KAMİKAZE OPERASYONU

kadar gelmişken istifayı basmış ve babasının kurduğu şirketin başına geçmişti. Ama şirket zaten ordu ile iş gördüğünden bağlarını bir şekilde hep korumuş, hatta ara sıra ONİ'nin bazı operasyonlarında "paravan şirket" gibi yardım bile etmişti. Bu yüzden Deniz İstihbaratı çevrelerinde halen ilişkileri ve prestiji olan biriydi Kelling. Onu "kendilerinden biri" sayıyorlardı.

Kelling telefonu açtığında Clayton'm sesini duyduğuna sevinmişti: "tiey Clayton, dostum, nereden çıktın sen böyle!"

"Frank, beni iyi dinle" diye söze girdi Clayton, sesinin tonundan endişeli olduğu belli oluyordu. "Seni acilen görmem gerek. Başım belada, yardımına ihtiyacım var." "Anlat dostum, neler oluyor anlat."

"Şimdi telefonda anlatamam, yanma gelmem lazım. Yalnız benim burada olduğumdan ve seninle görüşmeye geleceğimden kimseye bahsetme."

Clayton'm korkusu sadece kendisi için değildi. Zaten bu olay yüzünden bir arkadaşını kaybetmişti, bir ikincisini kaybetmeye katlanamazdı. Kelling, belki biraz zıpır, playboy karakterli ve şı-mank zengin izlenimi verirdi ama iş sıkıya bindi mi sağlam adamdı. Korkusuzdu, gözünü budaktan sakınmazdı. Clayton adresi bir

kâğıda not etti ve "Yarım saat içinde görüşürüz" diyerek telefonu kapattı.

Kısa bir süre sonra Potamac nehri yakınlarında, Kelling'in şirket binasındaydı. Kendisini Kelling'in "özel sekreteri" olarak tanıtan bir bayan karşıladı Clayton'ı. Birden çalışma ofisinin dev kapısı aralandı ve arkadaşı Frank görüldü. İki ellerini yana açarak "Hoş geldin dostum!" dedi.

Oldukça geniş ve modern tarzda döşenmiş bir odaydılar. Arka tarafı boydan boya pencereydi ve Potamac nehri görünüyordu. Frank kırılmaz camdan büyükçe bir çalışma masasının arkasında, iri bir koltuğun içine adeta gömülmüştü. Clayton'ı gördüğüne ne kadar sevindiği her halinden belli oluyordu:

it;

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

"Söyle bakalım dostum, nedir meselen?"

Clayton sanki kendilerini dinleyen biri varmış gibi yavaş bir tonda konuşmaya başladı: "Bak Frank, başım ciddi belada, dün öğlen az daha beni öldürüyorlardı. Bana yönelik saldırıdan önce ise Pentagon'daki çalışma arkadaşım Bili Brooke'u öldürdüler, belki duymuşsundur."

"Hayır, şu sıralar işten başımı kaldıramıyorum, olan bitenle ilgilenecek fazla vaktim olmadı. Anlatsana neler oluyor?"

"Sanırım devlet içi bir komplo tertipleniyor. Ve bu komplonun benim kırk yıl önce hazırladığım bir planla ilgisi var."

Frank hiçbir şey anlamamış gibi bakmıyordu. Yine de "Peki ama kim bunlar, yani seni öldürmeye kalkanlar ve komplo hazırlayanlar..." diye sormadan duramadı.

"Sanırım Hava Kuvvetleri'nden üst düzey birileri, ama kim olduklarını ve ne yapmaya çalıştıklarını henüz ben de bilmiyorum."

Frank Kelling, arkadaşının içinde bulunduğu durumun ciddiyetini anlamıştı, merakı katlanarak artıyordu:

"Peki konu ne, neden kırk yıl önce yazdığın bir plan bugün başına dert olsun? Dahası plan ne?"

"Bunu sana anlatamam Frank, anlatamam, çünkü hem ayrıntısını bilmiyorum, hem de senin de başın belaya girebilir."

"Pöh, bela benim göbek adım. Bir bilsen kaç kışkanç ve öfkeli koca tarafından kurşunlanmaktan son anda kurtuldum, inanmazsın!"

"Bu işler senin gönül işlerine benzemez. Karşımızda devletin içinden birileri var. Bunların çılgın girişimler yapmak üzere olduklarından eminim."

"İyi ama benden ne istiyorsun? Para mı, silah mı, saklanacak yer mi? Hangisi?"

"Sadece beni ordu istihbaratından, güvenilir birileriyle görüştürmeni Frank."

I 126

KAMİKAZE OPERASYONU

Mesele anlaşılmıştı. Böyle işleri yerine getirmek. Frank için çocuk oyuncuğydı. Pentagon'da tanımadığı kimse yok gibiydi. Özellikle de Deniz istihbaratı söz konusu olduğunda.

"Olur" dedi, "seni hemen Deniz Istihbaratı'nın başındaki kişilerden birilerine yollayayım. Aslında onlar da şu sıralar ülkede önemli olaylar olacağından şüpheleniyorlardı. Geçenlerde aralarında konuşurlarken duydum. Ama benim yanımda fazla detaya girmek istemediler herhalde."

Clayton öneriyi önce tereddütle karşıladı. Deniz istihbaratı bu işin altından kalkabilir miydi?

Frank arkadaşının endişesini sezmiş olacak ki: "Merak etme James" diye güven verici bir sesle konuştu, "onların hepsi işinin ehlidir. Denizcidirler diye küçümseme. Son yıllarda öyle ilginç operasyonlara imza attilar ki, CIA, FBI onların yanında nal topladı, inan bana, hepsi işinin uzmanıdır. Sadece şu sıra Bush yönetimi ve Yeni Muhafazakârlarla araları biraz limoni galiba. Cheney ve Rumsfeld'in ordu üzerindeki kapris ve baskılarına karşı direnebilenler de tek onlar. Emin ol, sana yardım edebilirler. Hem benim aracılığım ile gideceğin için seni sonuna kadar dinleyeceklerdir. Gerekirse seni koruma altına bile alırlar."

Frank Kelling'in güven verici sözleri Clayton'ı rahatlatmıştı. Zaten fazla bir seçeneği de yoktu. Rastgele bir yerlere gitmesi durumunda yanlış adamlara çatabilirdi: "Tamam, o zaman onları hemen ara."

Frank, Clayton'ın "hemen" sözüne biraz alınmıştı: "Ne yani birlikte yemek yemeden, bir iki kadeh içmeden mi?" diye sitem etti.

"Üzgünüm Frank, başka zaman, onlarla hemen temas kurmamı sağla dostum."

Frank durumun taşıdığı önemi anlamış görünüyordu. "Peki o zaman, üstelemeyeyim" dedi ve önündeki telefonu tuşladı. Karşısına çıkan kişiye "Albayım" diye hitap ediyor ve oldukça

samimi görünüyordu. Ardmdan aynı rahatlıkla devam etti: "Şu an yanımda eski bir ordu mensubu arkadaşım var. Albay James Early Clayton. Kendisin basma çok ilginç şeyler gelmiş ve istih-bari değeri olan bir durumdan şüpheleniyor. Kendisiyle görüşmenizi rica ediyorum. Size anlatacağı önemli hususlar olabilir."

Cevap belli ki olumluydu: "Teşekkür ederim Albayım, hemen yolluyorum" dedi ve telefonu kapattı.

"Pentagon'da Albay Howard Brent'i göreceksin. Seni bekliyorlar."

Ardından tekrar telefonu tuşladı: "Arabamı hazırlayın, Albay Clayton'ı Pentagon'a götüreceksiniz."

İki eski arkadaş tekrar dostça sarıldılar, Frank: "Kendine dikkat et James" dedi, "unutma bana halen bir yemek borçlusun. Hem belki sonra biraz çapkınlık yapmaya bile vaktimiz kalabilir..."

Clayton'm bunları düşünecek hali yoktu. Tek düşüncesi, ONİ yetkilisiyle bir an önce buluşmaktı.

Clayton yıllar sonra tekrar Pentagon'daydı. Buraya ilk gelişinden bile daha heyecanlıydı. Kırk yıl önceki gelişi isteksizken bu sefer bir an önce varmak istemişti.

Deniz İstihbaratı'na ait bölüme girdiğinde heyecanı daha da artmış görünüyordu. En büyük endişesi, söyleyeceklerinin ciddiye alınmamasıydı. Ama artık çok geçti. İşte Albay Howard Brent yazlık beyaz üniforması içinde karşısındaydı. Odada bir de Binbaşı vardı.

"Tanıştırayım" dedi Albay Howard Brent, "Binbaşı Rick Bartlett, kendisi bizim istihbarat değerlendirme birimimizdendir. Çekinmeden onun yanında da konuşabilirsiniz. Kendisi bize yardımcı olmak için burada."

Clayton ter içindeydi, konuya nereden gireceğini bilemiyordu: "Bakın Albay Brent" diye başladı, "bu söyleyeceklerim gizli bilgi. Açıklamam aslında suç. Pentagon'dan ayrılırken, orada

KAMİKAZE OPERASYONU

n

I

yaptığımız planlardan bahsetmemek üzere bağlayıcı yemin ettirildim. Yeminim halen geçerlidir. Umarım bunun farkmdasınızdır."

"Merak etmeyin Albay Clayton, bizim önümüze ne gizli bilgiler geldi bilseniz. Hiçbiri de bu kapının dışına çıkmadı. Hem resmi olarak aramızda yapılmış bir görüşme hiçbir zaman olmadı, değil mi?"

Albay Brent'in sözü üzerine Clayton cesaretlendi. Doğrusu Albay Brent'e kanı ısınmıştı. Kendini beğenmiş ve zor durumdaki insanlara tepeden bakan bir tipe hiç benzemiyordu.

"Ben uzun yıllar içinde bulunduğumuz binada çok özel bir birimde görev yaptım. Bu birimin görevi, çok özel operasyon planları yapmaktı. Yaptığım planlardan birisi de 'Kamikaze Operasyonu' kodu ile uzaktan kumandalı uçakların şehirlerdeki gökdelenlere çarptırılması üzerineydi. Geçenlerde eski mesai arkadaşım Bili Brooke ile yaptığım telefon görüşmesinde, yazdığım planın Hava Kuvvetleri'nden üst düzey birileri tarafından tozlu raflardan çıkartıldığını öğrendim. Üç gün sonra arkadaşım öldürüldü. Dün öğlen de beni öldürmeye çalıştılar. Bütün bunların birbiriyle ilintili olduğunu düşünüyorum. Bence ordu içinden birileri bir komplo hazırlığı içinde. Ama bunun ötesinde bir kanıt sorarsanız size gösteremem."

Sustu ve karşısmdakilerin tepkilerini bekledi. Albay Howard Brent ile Binbaşı Rick Bartlett'in yüz ifadeleri değişmiş, daha endişeli bir hal almıştı. Ancak Clayton adamlardaki ifade değişimini, öyküsünün inanılmaz oluşuna mı yoksa başka bir şeyler bildiklerine mi yoracağını bilemedi.

Sıkıntılı beklemeyi Albay Howard Brent bozdu: "Bize gelmekle doğru bir tercih yapmışsınız Albay Clayton" dedi.

Onu Binbaşı Rick Bartlett'in "Bingo!" diyen sesi izledi.

Clayton anlattıklarının bu kadar kısa sürede kabul görmesine şaşırmıştı: "Ne yani... şimdi... Siz bu konuda bir şeyler mi biliyorsunuz yoksa?"

I 130

Albay Howard Brent "Hem evet, hem hayır" diyerek olayı iyice esrarengiz bir havaya sokarken sonunda toparladı: "Anlattığınız olayı değil. Ama buna benzer başka bir olay daha var. Bir süredir iz

üzerindeyiz. Ve sanırım endişelerinizde haklısınız. Uzun süredir ordu içinde faşizan bir klik, hükümet politikalarını etkilemek için eylem planları yapıyor. Bunun istihbari bilgisine sahibiz. Dediğiniz gibi bunlar ağırlıklı Hava Kuvvetleri içinde kümelenmiş vaziyetler. Kara Kuvvetleri'nden de kısmen destek alıyorlar. Ayrıca CIA içinde bir ekip de bunlarla birlikte hareket ediyor. Yanı sıra sivil toplum uzantıları var. Muhtelif sanayi ve sermaye kesimleri bunları destekliyor. Amaçları, savaş çıkarmak. Amerika'nın dünya üzerinde ancak böyle hakim olacağına inanıyorlar. Başlarında Hitler özentisi bazı komutanlar var ama ne garip ki çoğunluğu Yahudilerden oluşan Neo-Con'lar da bunlara fikir babalığı yapıyor. Bir süredir bunlarla bizim aramızda bir sürtüşme yaşanıyor."

Clayton en çok bu sözü duyduğuna sevinmişti. Demek ki Amerikan ordusu içindeki ekipler savaşında doğru ekibin yanındaydı. Albay Howard Brent ile Binbaşı Rick Bartlett birbirlerine bakıyorlardı. Bakışlarında "Söylesek mi, söylemesek mi" türünden bir sıkıntı sezileniyordu. Gerçi Albay Clayton kendilerinden biri değildi, ama o da bir askerdirdi. Dahası, şu an mücadele etmeye çalıştıkları cephenin açık hedefiydi. Ve en önemlisi, onun planı ile ilgili bir şeyler döndüğüne göre kendilerine yardımcı olabilirdi.

"Yeni bir durumla karşı karşıyayız" diyerek söze girdi Albay Brent, "bizim elimizdeki bilgilerle sizin getirdiğiniz bilgileri birleştirdiğimizde olay daha bir ilginçlik kazanıyor gözümüzde. Şimdi isterseniz de istemeseniz de işin içindesiniz. O yüzden sizden başkalarına yaptığımız gibi yemin etmenizi istemeyeceğiz. Güvenilir bir insana benziyorsunuz. Geçmişte Kara Kuvvetleri'nden olsanız da öncelikle bir askersiniz. O yüzden bildiklerimizi sizinle

7F1

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

paylaşacağız. Belki bundan sonraki gelişmelere o gözle bakabilirsek birbirimize daha faydalı olabiliriz."

Clayton'm duymak istediği de buydu. Bu konuda kendisine bilgi verecek ve yardım edecek herkesle işbirliği yapmaya hazırdı: "Benim bilmediğim ama benimle ilgili durumu etkileyen ne var?"

Bu sefer söz sırası, Binbaşı Rick Bartlett'taydı. Bartlett, İrlanda göçmeni bir ailenin çocuğuydu. Siyasi olarak Demokratlara yakındı, ama o her şeyden önce çekirdekten yetişme bir istihbaratçıydı.

"Hikâye biraz karışık ama anlatmaya çalışayım, çok kısa bir süre önce bizim bir ajanımız Kanada'da yakalandı. Moskova'da-ki

Büyükkelçilikte görevli Marc Bastien isimli bir memur aracılığıyla sayfalarca bilgiye ulaşmıştı. Ancak bu kişi 'sarhoşken fazla antidepresan almaktan dolayı' öldü. Tabii biz buna inanmıyoruz. Sanırım birileri taş koydu ve 'Mike' kod adını kullanan ajanımız, ki bizde Albay rütbesi ile çalışıyordu, sadece kredi kartı dolandırıcılığı suçuyla hapse atıldı. Bunların hepsi zabıtlara geçti. Fakat bilirsiniz, deşifre olan bir ajan hiçbir zaman sahiplenilmez. Dolayısıyla biz de açıkça 'Evet, bizim adamımız' demedik. Hatta onu orada şimdilik kaderiyle baş başa bıraktık. Sadece dolaylı yollardan avukatlar edinmesini sağladık. Gerçek adı Del-mart Vreeland. Daha önce deniz yoluyla yapılan narkotik kaçak-çıhğma yönelik operasyonlarımızda çok başarı göstermiş biridir. Ajanımız Vreeland, bütün operasyonu aslında Kanadalı yetkililere anlattı. Fakat Kanadalılar önce onu ciddiye almadılar..."

Clayton meraktan kuduruyordu. Dinlediği ilginç bir casusluk öyküsüydü ama bunun kendisiyle ve Kamikaze Operasyo-nu'yla ne ilgisi vardı? Sabırsızlık göstererek sordu: "İyi ama bütün bunların benimle ne ilgisi var?"

Binbaşı Rick Bartlett, Clayton'm üzerindeki gerilimin farkındaydı. O yüzden gayet sakin bir şekilde devam etti. "Sizinle elbette doğrudan bir ilgisi yok. Ama sonunda iş gelip sizin Kamikaze Operasyonu'na dayanıyor galiba."

KAMİKAZE OPERASYONU

Clayton sarsıldı. Kanada, Ruslar, ajanlar, kırk yıl önceki bir plan... Durumun netleşeceğini düşünürken kafası hepten karışmıştı.

Binbaşı Rick Bartlett, Clayton'm aceleciliğine aldırmandan olayı anlatmaya devam etti: "Sonunda öğrendik ki ajanımız geçtiğimiz günlerde, Kanadalı görevlilere hapisneden bir mektup yazmış. Bu mektupta yakında New York, Pentagon ve nükleer reaktörümüzün bulunduğu Three Mill Island'a yönelik büyük saldırılar olacağını, bu saldırılarda uçakların kullanılacağını ve suçun İslamcı teröristlerin üzerine atılacağını belirtmiş. Hatta bu bilgilerden hareketle SVR^ üst düzey bir yetkilisi kanahyla CIA Başkan Yardımcısını uyardı. Şu ana kadar bir hareket yapılmadı ama. Ajanımız ise halen hapiste..."

Clayton: "Kafama bir şey takıldı" diyerek Binbaşı Bartlett'in sözünü kesti, "bütün bunlar doğruysa Ruslar niçin bizi uyardı? Onlar bize pek dost sayılmazlar değil mi?"

Binbaşı Rick Bartlett gülümsedi: "Haklısınız, ama devletler, hele de servisler arası ilişkiler biraz gariptir. Ne zaman dost, ne zaman

düşman olacakları bilinemez. Hatta bunu dostluk olsun diye yaptıkları hiç söylenemez. Çünkü Amerika'nın başına gelen her kötülük, Rusya'yı sevindirir. Bu olayda da niçin böyle hareket ettiklerini bilemiyoruz. Ama bir tahminimiz var elbette. Bizce sadece SVR'nin uyarısı değil, bu bilgilerin ajanımıza sızdırılması bile Rusların eseri. Sanınız ki Ruslar dünyanın karışmasına henüz hazır olmadıklarını düşündüler, buna izin vermek istemediler. Eğer Amerika içinden bir güç bunu planlıyorsa dünyayı ele geçirebileceğine güveniyor demektir. Bu da şu aşamada Rusların işine gelmedi. Kendilerini hazır hissetseler seslerini çıkarmazlar, hatta teşvik bile ederlerdi. Malum Rusya, halen sisteminin çöküşünün sorunlarını yaşıyor."

9 KGB'nin yerine kumlan "Rusya Dış İstihbarat Servisi"

133 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Rusya veya bir başkası kim uyardıysa uyarmıştı, Clayton bunu fazla önemsemedi. Önemli olan, ABD'de istihbarat servislerinin plandan haberdar olmasıydı. Ancak daha da önemlisi, ne yapacaklarıydı. Eylem derhal engellenmeliydi. O endişe ile sordu: "Elimiz kolumuz bağlı oturmayacağız herhalde. Peki siz ONİ olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz? Durumu hükümete ileteceksiniz herhalde."

Bu sefer sözü Albay Howard Brent aldı; "Heyecanınızı anlıyorum Albay Clayton, ancak şimdilik durumu izlemekle yetiniyoruz. Bizim de ajanlarımız var. Fakat uyarıyı doğrudan biz yapamayız. Komplocu güçlerle sürtüşmemiz biliniyor. Onları ekarte etmek için bir manevra yaptığımızı sanabilirler. Bazı konularda harekete geçmek, bir zamanlama ve güçler dengesi meselesidir. Şu an Deniz Kuvvetleri içinde konuya hiç bulaşmama yanlısı kesimler de var. Hem FBI içinde de bizimle birlikte hareket eden güçler mevcut. Onlar 6 Ağustos'ta çiftliğinde iken Başkan'a bazı bilgiler iletiler. Ayrıca hedeflerin hangi binalar olduğunu henüz tespit edebilmiş değiliz. Şunu bilin ki, bazı şeylerden emin olduğumuz an harekete geçeceğiz."

"Pöh" dedi Clayton, "daha ne bekliyorsunuz ki, her şey olup bittikten sonra mı harekete geçeceksiniz?"

Albay Howard Brent, Clayton'm çıkışma rağmen sükunetini bozmadı: "Albay Clayton, bize güvenin. Elbette bir şeyler yapacağız. Ama bu bir zamanlama meselesi. İsterseniz şu an sizi koruma akma

alalım. Bir deniz üssü veya bir uçak gemimizde sizi misafir edelim, size ulaşamamışlar. Hiçbirini istemezseniz size koruma verelim."

Clayton artık iyice kızmıştı: "Benim bireysel güvenliğimi düşünerek mi buraya geldiğimi sanıyorsunuz? Belki binlerce insanın öleceği, ardından da bir dünya savaşının çıkabileceği bir durumdan söz ediyoruz burada. Siz ise bekleyelim diyorsunuz. Olacak iş değil." O hissimle yerinden kalktı.

I 134

KAMIKAZE OPERASYONU

Albay Howard Brent: "Bir dakika Albay Clayton, bizi dinleyin" diye arkasından bağıırıyordu.

Clayton, bir yandan adımlarını sıkılaştırıyor, bir yandan da söyleniyordu: "Hepsi bürokrat bunların. İyi tarafta olanları bile. Hiçbiri ülkeyi düşünmüyor. Hepsi dengeleri düşünüyor, zamanlamayı düşünüyor. Canları cehennem!"

Albay Howard Brent ve Binbaşı Bartlett, Clayton'ın arkasından bakakalmışlardı. Binbaşı Bartlett, Albay'a döndü: "Ya bu adam ortalığı daha da karıştırırsa!"

Albay Brent: "Yurtsever bir insana benziyor" dedi, "bırakalım karıştırırsa karıştırsın. Merak etmeyin, yine gelecektir. Devlet içinde irtibata geçebileceği bizden başka güç yok..."

135

Bölüm 20

13 Ağustos 2001

Washington DC

Capitol Hill Suites Hotel

Saat: 14:30

James Early Clayton hayal kırıklığına uğramış vaziyette, otele geri döndü. Tam oda anahtarını isteyecek iken, resepsiyon görevlisi: "Bay Clayton" dedi, "sizi görmek isteyen bir misafiriniz var. Lobide bekliyor." Az ileride, nispeten kuytu bir köşeye oturmuş adamı gösterdi.

Clayton meraklandı, biriyle randevusu yoktu, arkadaşı Frank Kelling ve Donanma İstihbaratı dışında kimse burada olduğunu bilmiyordu. Merak ve hafif bir tedirginlik duygusuyla adama yöneldi. Nasıl olsa kendisi herkesin içinde vurmaları, zayıf bir ihtimaldi ama yine de belli olmazdı:

"Buyrun. Ben James Clayton... Beni arıyormuşsunuz."

Adam oturduğu yerden doğruldu, önce kimliğini uzattı, sonra da kendini tanıttı: "Memnun oldum Bay Clayton. Ben de FBI kontr-terör bölümünden Ajan John O'Neill."

I 136

KAMİKAZE OPERASYONU

işin rengi belli olmuştu. Demek FBI, kendisini burada bile bulmuştu. Bulduklarına göre öldüğünü düşünüyor olamazlardı. Demek ki, Michigan Gölü olayındaki garipliği onlar da fark etmişler ve harekete geçmişlerdi. FBI Ajanı John O'Neill, iri yapılı, uzun boylu, biriydi. Genişçe bir surat ve dudak yapısı vardı. Kalın kaşları dikkat çekiyordu, siyah saçlarının ön kısmı hafif dökülmüştü. İşinin ehli bir adama benziyordu.

John O'Neill yavaşça oturuşuna çekidüzen verdi ve öne doğru eğilerek: "Albay Clayton" dedi, "öldürülmek istendiğinizi biliyoruz. Daha önce de arkadaşınız Bili Brooke öldürüldü. Bizce her iki olay arasında bir bağlantı var. Fakat siz bizden yardım istememek ve bilgi vermemek konusunda ısrarlı görünüyorsunuz. Size saldırı girişiminden sonra ajanlarımız derhal bölgeye gittiler. Teknenizde bir bomba patladığını tespit ettiler. Önce biz de sizin öldüğünüzü düşündük. Fakat ormanda bir kişi sizin sudan çıktığınızı ve gizlice evinize doğru gittiğinizi görmüş. Dolayısıyla kaçığınıza kanaat getirdik. Askeri geçmişinizden dolayı Washington DC'ye geleceğinizi tahmin ettik, yanılmadık. Uçak yolcu ve otel konaklama listelerine bir göz attığımızda ise size ulaştık."

Clayton: "Bravo" dedi, "doğrusu FBI iyi çalışıyor." Tam o esnada oturdukları yerin duvar hizasındaki afişe takıldı Clayton'm gözü. Bir 007 James Bond filminin afişiydi. 1989 yapımı, Timothy Dalton ve Carey Lowell'in başrollerinde oynadığı "Öldürme Yetkisi." Şimdi ise bir FBI ajanı ile filmin afişi altında oturmuşlar ve "öldürme yetkisi"ne sahip olduğuna inanan birileri tarafından öldürülme girişimini konuşuyorlardı. Şu kader, bazen insanlara ne ilginç mesajlar veriyordu!

John O'Neill, Clayton'dan hiçbir tepki almamıştı. Konuyu biraz derinleştirmekte yarar gördü. Clayton sıkışmıştı, olanları "tesadüfle açıklayamayacağı bir noktadaydı: "Haklısınız Ajan O'Neill" dedi, "öldürülmek istediğim doğru. Ayrıca arkadaşım

137

I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Bill Brooke da öldürüldü. Fakat kimlerin ve niçin beni öldürmek istediklerini bilmiyorum."

Böylelikle FBI'ya bazı hususları açıklamamaya eğilimli olduğunu da hissettirmiş oluyordu. Hemen beraberinde, üstü örtük ve imalı mesajlarla karşısındakinin nabzını yoklamaya karar verdi. Bir FBI ajanına ne kadar güvenilebilirdi? Karşı taraf adına hareket ediyor veya Clayton'm ne bilip bilmediğini öğrenmek için gönderilmiş olamaz mıydı? Önce kafasındaki endişeleri silmesi gerekiyordu. Sözlerini dikkatle seçerek ve ajan O'Neill'in "Niçin?" sorusuna cevap vermek zorunda kalmadan kendisinin bir soru sormasının yararlı olacağını düşündü:

"Kontr-terör bölümünden olduğunuzu söylemiştiniz Bay O'Neill" dedi, "benim olayımla niçin ilgileniyorsunuz? Yoksa bu olayda bir terör izi mi görüyorsunuz?"

O'Neill, zeki bir adamdı, karşısındaki kişinin kendisiyle bazı bilgiler paylaşmak istediğini ama yeterince güvenmediğini hemen anladı. Bazen böyle durumlarla karşılaşılırdı ve daha dostane bir sohbet, ortamı yumuşatabilirdi. Hem zaten Clayton'ı suçlamak için elinde hiçbir neden yoktu. Sesine daha samimi bir ton vererek Clayton'm sorusunu cevaplamaya çalıştı:

"Bakin, ben çok uzun süredir FBI'da çalışıyorum. Fakat çok yakında ayrılacağım. Bu benim son araştırmam bile olabilir. Aslında, benim yerime bir başkasının gelmesi daha uygun olurdu. Fakat hakkınızdaki bilgi önüme geldiğinde bürodaki diğer arkadaşlar yoğunlu. Benim de yapacak işim yoktu. Ama daha çok bir içgüdü beni buraya getirdi. Sanki size ve arkadaşınıza yönelik saldırı daha sistemli bir terörle bağlantılı olabilir diye düşündüm. Bazen öyle olayların arkasından öyle ilginç bağlantılar çıkıyor ki..."

Clayton, havayı biraz dağıtmaya karar verdi ve O'Neill'in sözünü kesti: "Bir şeyler yemek ya da içmek ister misiniz?"

"Bir kahve fena olmaz."

138

, KAMIKAZE OPERASYONU

"Sizce sakıncası yoksa..." dedi ve durdu Clayton, ardından devam etti. "Bana biraz mesleki geçmişinizden söz eder misiniz? Yanlış anlamayın, sizin yeterliliğinizi ölçme cüretinde bulunmuyorum. Sadece bana ne kadar yardım edip edemeyeceğinizi anlamaya çalışıyorum."

Clayton'm samimi açıklaması olayı sorgudan çok bir sohbe doğru kaydirmıştı. Üstelik altında bazı noktaları anlatma isteği yattığı da açıkça belliydi.

"Tabii ki, hiçbir sakıncası yok. 25 yıllık bir FBI ajanıyım. Örgütün birçok bölümünde çalıştım. 1995'ten beri de kontr-terörizm departmanından sorumluyum. Özel olarak ise Usame Bin Laden ve örgütü El Kaide'nin ülkemize yönelik faaliyetlerini izliyorum. Hatta bu konuda bir masa bile kurduk. 1993 Dünya Ticaret Merkezi bombalamalarından beri bu alana yöneldim. Terörist Remzi Yusuf un yakalanmasında rol oynadım. Söz konusu örgütün ülkemiz için ciddi bir tehdit olduğunu düşünüyorum."

Clayton, önce El Kaide, Müslümanlar ve kendisi arasında bir bağ kuramamıştı. Sonra birden sabah Pentagon'daki görüşmesinde Binbaşı Rick Bartlett'in söylediği sözler aklına geldi. Binbaşı'nın "Kanada'daki ajanımız yakında New York, Pentagon ve nükleer reaktörümüzün bulunduğu Three Mill Island'a yönelik büyük saldırılar olacağını; saldırılarda uçakların kullanılacağını ve suçun islamcı teröristlerin üzerine atılacağını belirtti" dediğini hatırladı. Birden Ajan O'Neill'in aslında tam da aradığı kişi olabileceğini düşündü. Konuşma daha da ilginç bir hal almıştı. Ne var ki Ajan O'Neill, Müslüman teröristlerin ciddi bir tehdit olduğunu düşünüyordu. Clayton ise başka kokular alıyordu.

"Ancak" diye devam etti O'Neill, sesi bu sefer biraz üzgün, hatta kırıgın çıkıyordu. "Ne yazık ki, üstlerimden bu konuda yeterince yardım ve destek göremedim. Hatta bırakın desteği, engel bile oldular. Buna halen bir anlam veremiyorum. Örneğin bir süre önce Yemen'de USS Cole destroyerimiz aynı örgüte

139

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

bağh militanlarca bombah botlarla saldırıya uğradı. Ben de konuyu araştırmak için Yemen'e gitmeye karar verdim. Fakat ne ile karşılaştım biliyor musunuz? Yemen'e girmem engellendi. Hem de kim tarafından? Bizzat kendi ülkem, yani ABD'nin Yemen Büyükelçisi Barbara Bodine tarafından? ilginç değil mi?"

Clayton, John O'Neill'in samimi, yurtsever ve görevine düşkün bir FBI ajanı olduğuna kanaat getirmişti. Ancak yine de ona her şeyi anlatamayacağını düşündü. John O'Neill güvenilir biri gibi görünse de, üstlerinin konuya tepkilerini tahmin edemiyordu.

Dostça bir sesle: "Ajan O'Neill" dedi, "sizin görev bilincinize saygı duyuyorum. Ancak bir soru sormama izin verin. Acaba hiç aklınıza geldi mi? Devletin bir başka birimi, sizin Yemen'de yapacağınız araştırmalarda, hiç istenmeyen bulgularla karşılaşmanızdan korkmuş olamaz mı? Siz karşınızda teröristler bulmayı beklerken devlet içi güçlerle karşı karşıya gelme ihtimaliniz yok muydu? Üstelik bildiğim kadarıyla El Kaide dediğiniz örgüt ve onun lideri Usame Bin Laden, Afganistan savaşı esnasında CIA tarafından Sovyetler'e karşı kullanıldı. Yani bunun gibi konuları kastediyorum..."

"Bu ihtimali ben de düşündüm" dedi John O'Neill, gözlerinden bir hayal kırıklığı ve öfke okunuyordu. "Ancak ima ettiğiniz durumu devlete yakıştıramam. Bence o esnada daha politik ve diplomatik nedenlerle böyle davrandılar."

Clayton, iyi niyetin bu kadarı da fazla, dedi içinden: "Anladığım kadarıyla bunlar daha ziyade dağda bayırda gezen, göçebe kılıkh birtakım militanlar. Üstelik kimin adına hareket ettikleri hiç belli değil. Yani birileri onları kullanıyor olamaz mı? Bunların bize karşı fazla bir tehlike yaratabileceklerini hiç sanmıyorum. Tabii eğer birileri bunları organize edip, kendi amaçları doğrultusunda yönlendirmiyorsa. Mesela siz hiç bu yönde işaretlere, bulgulara rastladınız mı?"

I 140

KAMIKAZE OPERASYONU

Clayton biraz da bilinçli olarak John O'Neill'in önkabulleri-ne saldırmıştı. Amacı, O'Neill'i biraz sarsıp farkh ihtimallerin de üzerinde durmasını sağlamaya çalışmaktı. Ancak ondan sonra kendisine açılabilirdi. Yoksa böyle bir bakışa sahip bir ajana İslamcı militanların değil de devlet içinden bir grubun asıl tehlikeyi oluşturduğunu söylemek riskli olabilirdi. Yine de John O'Neill'deki samimiyete ısınmıştı.

"Evet" dedi John O'Neill, "bazı Arapların ülkemize öğrencilik bahanesiyle sızdığını düşünüyorum. Bence bunlar El Kaide hücreleri. Ülkemizde eylem hazırhğmda olduklarından eminim. Hatta bazı garip kişiler, tuhaf ilişkiler tespit ettik bile. Ne var ki, bunları soruşturmamız ya örgütün yukarılardan ya da başka yerlerden engellendi. Örneğin daha yaz başında Florida-Tampa'ya konuyu soruşturmaya gittim. Bazı bilgi ve belgelere ulaştım. Ancak içinde kanıtların olduğu çanta bir otelde çalındı, iki saat sonra çantayı

başka bir otelde bulduk, ancak içi boşaltılmıştı. Fakat kim ne derse desin ben Amerika'ya karşı büyük bir saldırı bekliyorum."

Ben de bekliyorum. Ancak sizin sandığınız adresten değil. Onlar bir figürandan öte olamazlar, demek geçti Clayton'm içinden. Fakat kendini frenledi. Belli ki Ajan John O'Neill henüz bunu tartışmaya açık değildi.

"Ajan John O'Neill, sizinle daha çok sohbet etmek isterdim. Fakat hem yorgunum hem de yapmam gereken işler var. Size şu aşamada yalnızca şunu söyleyebilirim: Ben de garip şeyler döndüğünü düşünüyorum. Başıma gelenlerin de o garip durumlarla ilgisi var. Size bunları daha ayrıntısıyla anlatmak isterdim. Ancak benim de henüz tam emin olmadığım noktalar var. Önsezilerinizde haklısınız. Ben boşuna öldürülmek istenmedim, şimdilik bu kadarını bilin. Eğer sağ kalırsam sizi arayacağım. Belki o zaman daha detaylı konuşabiliriz. Lütfen daha fazla üstelemeyin. Yasal olarak vermem gereken bir ifade varsa gelir ifademi veririm. Ancak buna gerekçeniz olduğunu sanmıyorum."

141

11 EYLÛL'ÜN GERÇEK ROMANI

"Anlıyorum, ben sadece belki anlatmak istersiniz diye düşünmüştüm. Ayrıca kendinizi tehlikede hissettiğinizde çekinmeden büromuzu arayın. Sizi temin ederim, arkadaşlarım kısa sürede yanınızda olacaktır. Ben de yardımcı olmak isterdim ama ayın sonlarına doğru FBFdan ayrılıyorum. Artık orada yapabileceğim fazla bir şey kalmadı, yeni bir işe başlıyorum. Buna rağmen size cep telefonumu bırakıyorum. Her zaman arayabilirsiniz. Sizi tanıdığımı memnun oldum Albay."

"Nerede başlayacağınızı sorabilir miyim?"

"Elbette" diye cevapladı John O'Neill, "New York'ta, Dünya Ticaret Merkezi'nin güvenlik sorumlusu olarak işe başlayacağım. Üstelik FBI'dan aldığımın iki katı maaşla. Böylelikle bu yıpratıcı bürokrasiden ve istihbaratçılık oynayan ama aslında cahil ve kifayetsiz kişilerden de uzaklaşmış olacağım..."

142

Bölüm 21

Komplocular Bakım Onarım Komutanlığı'nda

17 Ağustos 2001

Saat: 11:00

MetaUk gri Toyota üssün girişine yaklaştığında hızını yavaşlattı. Üssün girişindeki asker, eliyle dur işareti yaptı. Arabayı kullanan kişi nöbetçi kulübesine yanaşıp durdu. İçindeki kişi sivil giyimliydi. Kimliğini uzattı ve üs komutanı General Timothy Martin'i görmek istediğini belirtti. Nöbetçi er, kimliğe baktı. Amerikan Hava Kuvvetleri'ne ait askeri bir kimUkti bu. Üzerinde Yarbay Maurice Silverman yazıyordu. Arabadaki kişiye döndü: "Bir dakika bekleteceğim Yarbayım." Önündeki telefondan dahiH bir numara çevirdi. Karşısına doğrudan nöbetçi subay Teğmen Larry Gaffney çıktı. "Komutanım" dedi nöbetçi er, "Yarbay Maurice Silverman, General Martin'i görmek istiyor."

Nöbetçi subay, önündeki listeye baktı. Bu liste, General'in şahsi ve özel ziyaretçilerinin admm yazılı olduğu on kişilik bir listeydi. İçlerinde akraba ve arkadaşları da vardı. General Mar-tin'in talimatına göre listedeki kişiler geldikleri an bekletilmeksizin kendisiyle görüşebilirlerdi. Yarbay Maurice Silverman'm

143 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

adı, bilgisayardan print edilmiş listeye sonradan mürekkepli kalemle eklenmişti. Silverman ve Martin Körfez Savaşı yıllarından beri arkadaşlıklar. O yıllarda Martin henüz bir albaydı. Silverman ise genç bir teğmen.

Teğmen Gaffney hattın öteki ucundaki askere "Ziyaretçiyi bana ver" dedi.

Asker emre uyup arabada bekleyen Yarbay Silverman'a "Yarbayım, Teğmenim sizinle konuşmak istiyor" diyerek ahizeyi gösterdi.

Yarbay Silverman arabadan inmek zorunda kaldı: "Evet Teğmen, ben Yarbay Maurice Silverman."

"Yarbayım, General Martin şu an uçuşta. Ancak kendisi dönene kadar sizi odamda misafir etmekten ve soğuk bir içecek sunmaktan şeref duyarım."

Yarbay Silverman "Teşekkür ederim Teğmen, birazdan yanınızda olacağım" derken Teğmen Gaffney yolu tarif ediyordu bile: "Büyük hangarları geçtikten sonra ana komutanlık binasını göreceksiniz. Giriş katının solunda, en dipteki odadayım. Üzeri--ne dosyalar yığılıyormuş gibi birini görürseniz o benim."

Silverman espri yeteneği olan genç subayları her zaman sevmişti. General Martin'i beklerken genç adamla biraz çene çalmak hiç fena olmazdı.

Yarbay Silverman tekrar Toyota'sma bindi ve gaza bastı. Araba üssün içerisinde ilerliyordu. Ancak buraya bir askeri üstün ziyade dev bir tamirhane demek daha iyi olacaktı. Üs, Amerikan Hava Kuvvetleri'nin ağırlıkla ikmal ve bakım işlerinin görüldüğü bir birimdi. Esas işlevi hava ikmal uçaklarının bakım ve tamiri idi. Ayrıca bu tip uçakların tonlarca yakıtı da üsteki çok özel, devasa tanklardan sağlanmaktaydı. Bunun yanı sıra ülkenin muhtelif yerlerinden getirilmiş çeşitli tip ve özellikte savaş uçağı, zaman zaman burada tamir veya revizyon işlemlerinden geçiriliyordu. Çorak bir arazi üzerine kurulan üssün kapladığı

I 144

KAMIKAZE OPERASYONU

alan oldukça genişti. Manzara daha çok bir petrol rafinerisini andırıyordu, üssün batı bölümü yer altı ve yerüstü petrol depolarına ayrılmıştı. Bu bölgede çok sıkı kurallar uygulanıyordu. Aynı nedenle üssün kendine ait bir itfaiye birUği bile vardı, ki buna havadan yangın söndürme uçakları da dahildi.

Üssün doğu bölümünde ise iri hangarlar bulunmaktaydı. Bunlardan ikisi oldukça büyük, biri orta boy, diğeri ise daha küçüktü. Büyük boy hangarlar tamir ve revizyon işlemlerine ayrılmıştı. İçlerinde uçaklar sökülüp takılıyor, parçalar ince işlemlerden geçiriliyor ve sonra tekrar uçuşa hazır hale getiriliyordu. Uzman teknisyenler, mühendisler ve benzeri nitelikteki personel burada görev yapıyordu. Aralarında aslında sivil olan ama ordu için çalışan görevliler de vardı. Söz konusu hangarlar daha ziyade bir uçak fabrikasını andırıyordu. Orta boy hangarda ise tamiri biten veya tamir için sırasını bekleyen uçaklar yer almaktaydı. En küçüğü ise helikopterlere ve ufak çaplı diğeri hava araçlarına ayrılmıştı. Üssün kuzeyinde bir uçuş pisti ve kontrol kulesi göze çarpıyordu. Tamir, ikmal veya iniş için gelen uçaklar buraya iniyor veya tamirleri bitenler deneme uçuşlarını buradan yapıyorlardı.

Komutanlık binası ve diğeri birimler, üssün güneyinde kalmıştı. Yarbay Silverman'ın arabası pist hizasından sağa doğru kıvrıldı. Tahminen 200 metre kadar ileride komutanlık binası gözüküyordu. Modern bir yapıydı ve üssün diğeri bölümlerine oranla epeyce güzel

görünüyordu. Giriş kapısına yaklaştığında arabasından indi, kapıdaki asker kendisine hiçbir şey sormadı, beUi ki uyarılmıştı.

içeri girdi, elli metre kadar ilerledikten sonra en dipteki odaya yaklaştı. Teğmen, konunun geldiğini görünce ayağa kalktı ve elini uzattı: "Hoşgeldiniz Yarbay!" dedikten sonra az ilerideki iskemleyi çekip oturması için Silverman'a uzattı.

Silverman bir anda gençlik günlerine döndü. O da böyle bir odaya tıklanmış, lanet olası çizelgelerle, nöbetçi değişimleriyle,

145

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

KAMIKAZE OPERASYONU

i

birliğin saçma sorunlarıyla uğraşmak zorunda kalmıştı. Kendini boğuluyor gibi hissettiği günler olmuştu. Neyse ki Körfez Savaşı çıkmış, o da birliğiyle beraber kendisini bir anda Ortadoğu'da bulmuştu. Bu sayede askerliğin bunaltıcı rutinliğinden kurtulmuş, kendini gerçek bir asker gibi hissetmişti. Savaş, onun doğasında vardı. Silverman'a göre savaş "milletleri ayakta tutan bir gerçeklik"ti. Eğer savaşlar olmasaydı milletler bir arada kalamazlar, kendi iç çelişkileri içinde kaybolur giderlerdi. Ayrıca savaşlar milletlerin ayaktakımını eleyip, doğal bir nüfus kontrolü yapıyor ve bazı insanların gerçek kişiliklerini bulmalarını sağlıyordu. Hele erkekler bir savaş yaşamadan asla 'erkek oldum' diyemezlerdi. Tarihteki bütün önemli liderler, kahramanlar, varlıklarını savaşa borçluydular. Korkaklar ve pasifistler bunu anlayamazlardı.

Silverman karşısında duran genç Teğmen'e baktı. Acaba orduya girerken böyle mi düşünmüştü? Yoksa o da ömrünü bir masa etrafında tüketecek şanssız askerlerden mi olacaktı? Neyse ki yakında gerçekleştirecekleri planlarıyla Amerikan ordusuna sinmiş uyuşukluğu bir nebze de olsa atabileceklerdi.

Silverman'ı daldığı düşüncelerden Teğmen Gaffney'in sesi çıkardı: "GeneraUm birazdan inmiş olacaklar. Kendisi deneme uçuşlarından vazgeçemiyor, bir tür tutku sanki. Emrinde o kadar pilot var, bıraksa onlar test edecekler ama vazgeçemiyor, sanırım bundan ayn bir zevk alıyor... Biliyor musunuz, geçenlerde az daha ne oluyordu bu yüzden? G basıncına maruz kalacakmış. Uçağa keskin ve ani bir dönüş yaptırmaya kalkmış. Kanatlar bu arada 60 derece yana yatmış. Tabii o esnada G basıncı belirtileri oluşuyormuş az daha. Gözleri kararmış. Neyse ki tam kontrolü kaybetmek üzereyken

duruma tekrar hakim olmuş, düz irtifaya geçebilmiş. 'Siz test pilotu değilsiniz' dediğimizde kızıyor."

Silverman manah bir şekilde gülümsedi: "BiUrim, General Martin sıradışı bir asker ve komutandır. Kendisiyle bir dönem

I 146

birlikte savaşmış olmaktan onur duyarım. Bir keresinde emrim-deki timle birlikte Kuveyt sınırında, özel bir operasyonda zor durumda kalmıştık. Saddam'ın askerleri tarafından kahrolası, daracık bir bölgede sıkıştırılmıştık. Yoğun ateş altındaydık. Üstelik kimse yardımımıza gelmiyordu. Durumu telsizle merkeze bildirdik. Bize sürekli 'Dayanın, şu an elimizde destek yok' deyip duruyorlardı. Konu o zaman Albay olan Martin'e iletilmiş. Öfkeden kudurmuş. 'Ateş altındaki askerlerimize nasıl yardım göndermezsiniz?' diye bağırıp çağırmış, hatta bir generale küfrettiği bile söylendi. 'Kimse gitmiyorsa ben giderim' diye yanındaki askerin M-16'sını kapmış ve en yakındaki helikoptere binmiş. Bunun üzerine emirler yağmış ve derhal yardım gönderilmiş. Biz bu sayede kurtulduk. Bir anlamda bugün yaşamamı General Martin'in o hareketine borçluyum."

Genç Teğmen, Yarbay'm anlattıklarını hayranlıkla dinliyordu. General'e olan sevgi ve bağlılığı ise yüzünden okunuyordu.

Yarbay Silverman, Teğmen'in General Martin'e olan hayranlığının farkına varmıştı: "Görüyorum ki komutanınıza çok bağlısınız. Bu çok iyi. Bir astın komutanına bağlı olması, ondan da ötede güven ve saygı duyması çok önemli bir özelliktir. Bugünlerde orduda böyle erdemlere fazla rastlanmıyor. Askerliği sıradan profesyonel bir meslek gibi görmenin sonuçları bunlar. Bütün bunları eski çağlarda kalmış şövalyece bir sadakat olarak görenler şu sıralarda çoğunlukta."

Teğmen Gaffney'in, onore edici sözler karşısında hayli memnun olduğu gözlerinden okunuyordu: "Teşekkür ederim Yarbayım" dedi, "ancak bu saygının sebebini General'in tavrında aramak gerekir."

"Doğru söylüyorsunuz Teğmen, saygı ve güven kazanılan şeylerdir. Oysa bugün Amerikan ordusu öyle bir atalet içinde ki askerlerin birçoğuna güvenip değil savaşa, tualete bile beraber gidilmez." Tam o esnada Silverman'ın aklından aniden bir

147 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

düşünce geçiverdi. Aslında buraya yapacakları eylemin son teknik hazırlıklarını öğrenmek için gelmişti, ancak üsteki durumu

bilmiyordu. Hangi subaylar işin içindeydi, hangilerinin durumdan haberleri vardı? Teğmen'in olaya dahil olup olmadığını bilmiyordu. Üsteki hazırlıklarda, General Martin'in altındaki subayların ketumiyeti hayati önemdeydi. Bu yüzden küçük bir nabız yoklama yapmaya karar verdi: "Siz" dedi Yarbay Silverman, Teğmen Gaffney'e dönerek, "komutanınız size bir emir verse, ancak bu emir bütün yasa ve yönetmeliklere aykırı olsa, ortaya çıkması durumunda askerlik hayatınız bile sönecek olsa, ancak bunun Amerika'nın yüksek çıkarlarına uygun olduğunu düşünseniz ne yaparsınız?"

Teğmen, zeki bir subaydı. Sorunun altındaki imayı hemen anlamıştı, ancak bozuntuya vermedi ve Yarbayla oynadıkları oyunu sürdürmeye karar verdi: "Yarbayım, sorunuzda saydığınız diğer şartlar bence baştan geçersiz olur. Çünkü komutanım zaten bana Amerika'nın çıkarlarına aykırı bir emir vermez. Ne emir verdiyse hepsi aynı kapsamdadır. O yüzden tereddüt etmeden ve başıma ne geleceğini düşünmeden uygularım."

"Peki, bunun sonunda askeri mahkemede yargılanmak, hatta idam edilmek ihtimali varsa bile mi?"

Teğmen'in yüzünde bir anda sanki bir futbol takımının taraftarı holigamn veya fanatik bir ideolojik militanın ifadesi belirdi. Biraz önceki sakin, ölçülü genç adam gitmiş, yerine katı ifadeli bir adamın çehresi oturmuştu: Yarbay'm bile beklemediği yüksek bir ses tonuyla "Komutanımla birlikte yargılanmak veya ölmek benim için şereftir" dedi. Bunu söylerken gayri ihtiyari olarak ayağa kalkmış ve hazır ol durumuna geçmişti.

"Aferin Teğmen, ben de senden bunu beklerdim."

General Martin emrindeki genç Teğmen'le ne kadar gurur-lansa yeri ydi.

Derken komutanlık binasının üstünde bir F-16'nın kulakları sağır eden gürültüsü duyuldu. Uçak sanki binayı yalayarak

I 148

KAMİKAZE OPERASYONU

geçmişti. Titreşimin etkisiyle masadaki bardaklar yerinden oynadı ve camlar titredi. Yarbay bir an kendini o refleksle yere atacak gibi oldu. Gözünde savaş anıları canlanmıştı.

"Merak etmeyin Yarbay, Generalim deneme uçuşundan dönüyor. Bazen bizlere bu tip şakalar yapmaktan hoşlanır. Az sonra iner. isterseniz biz de yavaş yavaş yanına gitmeye hazırlanalım."

Yarbay Silverman kendi kendine, tahmin etmeliydim, dedi, bu hareketi Martin'den başkası yapamazdı zaten.

On dakika sonra General Martin'in odasının kapısındaaydılar. General Martin, uçuştan yeni dönmüştü, hemen arkasındaki dolabın kapağını açmış, kolonyasını arıyordu. Aniden arkasını döndü ve hayret dolu bir nida "Silverman, dostummm" diyerek masanın önüne fırladı. Teğmen Gaffney bir topuk selamı verip, ani bir hareketle geri döndü ve kapıyı kapattı.

General son derece yapılı bir adamdı. Vücudu neredeyse irice bir ağacın gövdesi kadardı. Kafasındaki saçları kazıtmıştı, alnı ve saç derisi pırıl pırıl parlıyordu. Bu haliyle daha çok bir Budha büstünü andırıyordu. Aynı büyüklükteki elleriyle Yar-bay'a sıkı sıkıya sarıldı: "Hoş geldin, ama ben seni birkaç gün sonra bekliyordum."

"Haklısınız Generalim, ancak yukarısı beni çalışmalarını denetlemeye yolladı. Her şey yolunda mı, bir sorun var mı, göz at gel, dediler. Zaman daralıyor ve hiçbir sorun çıkınsın istemiyorlar."

"Anlıyorum. Her şey yolunda. Şu ana kadar hiçbir sorunumuz çıkmadı. Her şey hazır. Yukarıdan gelecek emirleri bekliyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum Generalim. Yine de yukarısı her şeyin iyi gittiğinden emin olmak istiyor."

"Şimdi bunları bırak, gel biraz hal hatır soralım. Ne içmek istersin?"

"Az önceki uçuşunuzla yüreğimi ağzıma getirdiniz Generalim."

149

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANİ

General Timothy Martin bu dostça takılmayı kahkahalarla karşıladı: "Aziz dostum Maurice, Pentagon'daki büyükbaşlar beni bu tımarhaneye tıktıklarından beri ben de delilik özgürlüğü kazandım. Eskiden ayak altındaydım ve yaptığım her hareket, söylediğim her söz birilerinin gözüne batıyordu. Oysa şimdi bir tür sürgündeyim. Herkes beni zaten deli biliyor. Bu yüzden yaptığım hiçbir hareket garipsenmiyor. Doğrusu durum, hoşuma bile gidiyor. Ben artık buranın sadece komutanı değil, aynı zamanda deliler kralıyım."

Yarbay Silverman tebessüm etti. General'i neşeli ve morali yüksek bulduğuna sevinmişti. Üstelik eski silah arkadaşının üzerinde kısa bir süre sonra Amerika'yı ve dünyayı birbirine katacak büyük bir operasyonun planlayıcılarından biri olarak tedirginlikten eser yoktu. Tam tersine dünyayla dalga geçer bir hali vardı. Hem nasıl dalga geçmesindi? Böylelikle kendisini Pentagon'dan ve kilit görevlerden

uzaklaştıranlardan da intikamını almış olacaktı. Onlar istedikleri kadar politika ve stratejileri saptadıklarını sansınlardı, sonunda bir eylem, onların bütün işe yaramayan, çöpe atılacak planlarını bir kalemde siliverecekti. Baskın basanın olacak ve zor, oyunu bozacaktı. General Martin'in kendilerini desteklemesi, bütün çılgınlığının ve inanmışlığının yanı sıra biraz da Pentagon'daki eski arkadaşlarına olan kızgınlığı yüzündendi. Amerika'nın gizli tarihinde General Martin'in de bir yeri olacaktı artık. O küçümsenen, arkadaşları tarafından "fazla radikal" bulunan General Martin, bir döneme yön vermek üzereydi. Hangarlarında sakladığı uçaklar, birkaç haftaya kalmadan kendisini ciddiye almayan bütün kaz kafalıların beyinlerine çakılacaktı.

Yarbay Silverman, General Martin'e dönerek "Peki bizim ortak deliliğimiz ne durumda acaba?" diye sordu.

General Martin önce soruyu duymamış gibi çalışma masasının üzerindeki model Dakota uçağının pervaneleriyle oynadı, sonra model Dakota'yı kaldırdı ve az ilerideki müzik setinin

I 150

KAMIKAZE OPERASYONU

kolonlarına doğru ani bir hareketle fırlattı. Müzik setinin hoparlörünü kaplayan bez parçası yırtıldı ve model uçak, kolona saplanıp kaldı. Ardından Silverman'a dönerek "Hiç merak etme" dedi, "her şey yolunda. O drone bebeklerin hepsi iyi. Onların sonu da aynen böyle olacak. Şimdi yataklarında mışıl mışıl uyuyorlar. Uyanma vakti geldiğinde hepsi de görevlerini yapacak."

General böylelikle şovunu da yapmış oluyordu. Bazen bir hareket, onlarca kelimeye bedeldi.

"Ondan hiç şüphem yok Generalim, ama yine de emin olmak zorundayım. Örneğin personelden bir gariplik sezen oldu mu? Ya da daha üst makamlar 'Ne oldu uçaklara, onarımları tamamlanmadı mı hâlâ?' diye sorabilirler. Daha da kötüsü, acil olarak geri istemeye karar verebilirler" şeklinde itiraz edecek gibi oldu.

General'in gözlerinin kötü bir şekilde kendine bakmakta olduğunu fark etti. Kaşları çatılmıştı bu sefer. Yarbay Martin bu bakışları tanıyordu. General kendini güvensiz hissettiğinde hep bu bakışları takınırdı ve bu, az sonra kopacak fırtınanın habercisiydi. Nitekim yanılmadı.

General'in sesi giderek daha yüksek tondan çıkmaya başlamıştı: "Söyle onlara beni ne zannediyorlar? Çünkü çocuk mu? Onlar daha

kısa pantolonlarıyla askercilik oynarlarken ben özel operasyonlar içindeydim. Burada oyun oynamıyoruz."

"Generalim, burada size karşı bir güvensizlik ya da sizi denetleme çabası yok. Ama siz de takdir edersiniz ki sorumluluğu büyük, dünya tarihini değiştirecek bir olayın hazırlayıcıları içindeyiz. Burada çıkabilecek en ufak bir aksilik, bütün planı suya düşürebilir. Bizler sadece risklerin en aza indirildiğinden emin olmak istiyoruz. Ayrıca yolunda gitmeyen bir şeyler varsa şimdiden önlem almak durumundayız. Bu yüzden sorunları dostça konuşabileceğimizi düşünerek eski bir silah arkadaşınız olarak ben geldim. Şimdi lütfen öğrenmek istediğimiz konuları sakın bir şekilde cevaplar mısınız?"

151

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI KAMIKAZE OPERASYONU

General Martinin ses tonu birdenbire alçalmış, bakışları da normale dönmüştü. Ama bu sefer Silverman'ın kendisi sinirlenmeye başlamıştı, içinden, tamam, General çok saygı değer bir asker ama şimdi bunda sinirlenecek ne var! Evet, Pentagon'da-kiler birçok konuda ona haksızlık ettiler ama geçimsizliği ve çabuk parlaması konusunda haklılar galiba, diye düşündü.

General artık iyice yumuşamış görünüyordu: "Haklısın dostum, özür dilerim, biliyorsun Pentagon'daki akbabalardan çok çektim. O yüzden bu tür sorular bana hep onları hatırlatıyor. O kadar ki siz kader arkadaşlarımdan sorularım bile bazen onlarm-kiyle kaşıtılabiliyorum.... Personeli sormuştun, bunun önlemleri alındı. Öncelikle hangarların kontrolü tümüyle bizim arkadaşlarımızın denetiminde. Bir süreden beri tayinler öyle ayarlandı ki, hep bizim ekipten arkadaşların buraya gelmesi sağlandı. Dahası, şüphe çekmemek için özel önlemler almadım, ki uçaklar tamir bekleyen herhangi bir uçak gibi muamele görsün. Ayrıca bizden olmayan personelin izinlerini öyle bir zamana denk getirdim ki hepsi eylemden önce izne çıkmış olacaklar. Eylem günü geldiğinde ise tamirleri bitmiş uçaklar gibi çıkış verilecek. Kimse onların ne amaçla kalktıklarını bilmeyecek bile."

General kısa bir soluk alma gereği hissetti, arkasındaki mini buzdolabından iki kutu bira çıkardı: "Hadi Silverman, biraz serinlemek ikimize de iyi gelecek. Sorunun diğer kısmına gelince, o bebekleri bize yollayanlar zaten bizim arkadaşlarımız. Yine de biz prosedüre uysun diye öylesine bir ön inceleme raporu hazırladık, bir

dizi sorun işaretledik. O kadar ki raporu görenler onların bir daha uçamayacaklarını bile düşünebilir." Sonra arkasına yaslanarak bir kahkaha patlattı. Bu, keyfinin yeniden yerine geldiğinin işaretiydi. "Aslında bunda haksız da sayılmazlar. Bu, onların zaten son uçuşu olacak, değil mi? En az dört ay süre istedik. Tepeden tırnağa bir revizyondan geçireceğimizi söyledik. İki aya yakın bir süredir de hangarlarımızdalar. Bu süre

I 152

zarfında onları soran bile olmadı. Soran olursa da bir bahane uydururuz. Kısacası, bir savaş çıkmadığı müddetçe onlar kimsenin hatırlayacağını zannetmiyorum"

"Peki ya teknik hazırlıklar?" dedi Silverman, "sistemin çalışacağından emin misiniz?"

"Bu konu beni aşar, o işle konunun uzmanı ekip ilgileniyor. Ben sadece bilgi ahyorum. Gerekli bütün teçhizatı getirdiler. Uçakların sistemlerine yüklediler. Hepsi de çalışır vaziyette imiş dediklerine göre. Yukarısı bugün olur versin, yarma her şey hazır olur diyorlar. Ama şu ana kadar dikkat çekmemek için bir deneme uçuşu gerçekleştirmedik tabii ki. Çünkü bu drone uçaklar birilerinin dikkatini çekebilir. Ayrıca yer kontrolün devreye girmesi lazım. Kontrol ünitesinde halen güvenemediğimiz birkaç personel var. Gerçi teknik ekipten çocuklar, içine bizden birilerini bindiririz, böylelikle pilodu bir uçuş görüntüsü veririz. Yer kontrol, uçağı uçururken biz de uçakta içkilerimizi yudumlarız diyorlar ama..."

"O halde" diye söze girdi Yarbay Silverman, "denemeyi muhakkak yapmalıyız. Sistemin işleyeceğinden pratik olarak da emin olmalıyız. Bu riski göze almak zorundayız. Sistemde çıkabilecek en ufak bir anza bütün planı yatırır. Gerekli ayarlamaları yapıp fazla dikkat çekmeden, bir kontrol uçuşu havasında en az bir saatlik bir uçuş gerçekleştirmek zorundayız. Bu yapılmadan eyleme yukarıdan okey verileceğini sanmıyorum. Ehmizdeki uçakların tıkr tıkr işleyeceğinden emin olmak durumundayız."

"Katılıyorum, bunun için arkadaşlara hazırlıkları yapmaları talimatını veririm. Ayrıca personel risklerini yok etmek için gerekli ayarlamalarla da bizzat ben kendim ilgilenirim. Sonucunu da en kısa sürede sana bildiririm. Sanırım bir hafta içinde hallederiz. Sana telefon açtığımda 'Kuşlar sağ salim yuvaya kondu' parolasını söylemem yeterli olur sanırım."

"Evet, yeterli olur. Hiç sanmıyorum ama olur da bir aksilik çıkar ve uçaklar düşecek olursa bunun normal bir arıza olduğunu

153 |

|

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

söyleyeceğiz, pilotlarsa paraşütle adadıklarım. Sonra kaza yerine gidecek rapor ekibi, bizim arkadaşlarımızdan olacaktır. Ona göre bir rapor hazırlayacaklardır. Bunun uzaktan kumandalı bir uçuş olduğu asla anlaşılmamalı. Unutmadan... Biliyorsunuz, eylem anından önce uçakların askeri uçaklar olduğunu belli edecek en ufak bir işaret bile kalmamalı gövde üzerinde. Hava Kuvvetleri'ne ait yazılar ve simgelerin hepsi kazınmalı veya silinmeli. Mümkün olduğunca sivil uçak görüntüsü verilmeli. Ama tam sivil görüntüsü de veremeyiz. Gövde üzerine sahte pencereler koyabilir, hatta uydurma bir havayolu ismi ve amblemi bile ekleyebiliriz ama bunu üsteki diğer kişilerin dikkatini çekeceği için yapamayız. O zaman herkes o sabah, üstün sivil görünümlü uçakların havalandığını bilecektir. Oldukça garip bir durum olur bu. Ondan sonra herkes bizim bebeklerimizi sivil bir uçak olarak algılayacaktır. İlk bakışta bir Boeing yolcu uçağından fazla bir farkları olmayacak. Dikkatli birkaç göz, bir gariplik olduğunu fark etse bile bunun önemi yok." Sonra aniden durdu. Espri yaptığını belirten muzip bir ifade ile Ge-neral'e döndü: "Tabii bir de depolarını doldurmayı unutmazsınız umarım!"

"Merak etme Maurice" dedi General Martin gülümseyerek, "belirttiğin tüm hususlara titizlikle uyulacaktır. Ayrıca bir olumsuzluk olursa hemen haberdar edileceksin. Planda bir değişiklik olursa sen de beni haberdar et. Eminim daha yapacak bir sürü hazırlık vardır."

Evet, Silverman'ın organize etmesi gereken daha çok iş vardı. Ancak General Martin'in bunları bilmesi şart değildi. Gerçi General Martin'in, planın Pentagon'a yönelik kısmını bilmekten çok hoşnut olacağını düşündü ama o planın sadece bu kısmını bilse yeterdi. Önemli olan, uçakların güvenliği idi. Bu planda General Martin'e düşen rol o kadardı. Daha fazlasını bilmesi gerekmiyordu.

| 154

KAMİKAZE OPERASYONU

Buna rağmen General Martin'in haberdar olması gereken bir konu daha vardı. Silverman: "Biliyor olmalısınız General" dedi, "10 Eylül'de başlayacak bir tatbikat olacak. NORAD^o ve NRO'nun^{^^} işbirliğinde gerçekleştirilecek 'Vigilant Warrior'^{^^} ve 'Vigilant Guardian'^{i^}

tatbikatının bir hafta sürmesi planlanıyor. Bütün planımız, bunun üzerine kuruldu. Hükümet ve ordunun geri kalanı, askercilik oynandığını sanırken biz tepelerine bineceğiz. O yüzden neyin gerçek, neyin simülasyon olduğunu anlamaya fırsatları bile olmayacak. Bunu bilin ve tatbikatla ilgili resmi bilgilere bir de o gözle bakın. Kimbilir belki birileri sizden o günlerde tanker uçak istemeye kalkabilir!"

Mesaj alınmıştı. Demek ki, ne olacaksa 10 Eylül'den sonraki bir hafta içinde olacaktı. Önlerinde fazla bir vakit kalmamıştı. General Martin tekrar şakacı kimliğine büründü ve Silverman'a göz kırptı: "Uçurtma şenliği için istediğiniz uçurtmalar o güne kadar eksiksiz hazır olacaktır Yarbay!"

10 Kuzey Amerika Hava Savunma Komutanlığı

11 Ulusal Keşif Ofisi

12 Müteyakkız Savaşçı

13 Müteyakkız Muhafız

155

Bölüm 22

8-9 Eylül 2001

New York- Manhattan Adası

İkiz Kuleler

Güney Kule'nin 49. katındaki sigorta şirketinde çalışan Bob Mayer, o sabah işe geldiğine pişman olmuştu. Cumartesi günüydü ve buna rağmen yetiştirmesi gereken işler vardı. Daha masasındaki bilgisayarın başına yeni oturmuştu ki birden elektrikler kesildi ve masaüstü görüntüsü olarak kullandığı yarış arabası ekrandan kayboldu. "Lanet olsun" diye haykırdı Bob Mayer, "elimdeki raporları düzenleyemezsem Pazartesi günkü toplantıya nasıl sunarım? Patron öfkeden köpürür."

Beş dakika kadar elektriğin gelmesini bekledi ancak hiç kıpırdanma yoktu. Sonra hışımla önündeki telefona eğildi ve dahili hattan kule idare amirliğinin numarasını tuşladı.

Karşısına idari görevli James Henson çıkmıştı: "Buyrun idare, ben James. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"42. kattan arıyorum, burada elektrikler kesildi. Durum nedir? Elektrik ne zaman gelecek?"

Sorunun cevabını Henson da kesin olarak bilmiyordu, sadece önündeki ekranlardan durum tespiti yapabiliyordu: "Bu

KAMİKAZE OPERASYONU

planlanmış bir durum, bize söylenen böyle. Şu anda 40. kattan yukarısında elektrik yok. Çeşitli tadilatlar ve kablo döşeme işlemleri yapılacakmış. Genel bir kontrol söz konusu. Sorunun hemen hallolabileceğini zannetmiyorum."

Bob Mayer teşekkür bile etmeden telefonu kapadı. "Lanet olsun! Böyle bir şey olacağından benim niye haberim yok?" Belli ki kesinti sürecekti ve raporları Pazartesi gününe yetiştirmesi mümkün değildi. Çantasını toplayıp ofisten ayrılmaya karar verdi.

Birkaç dakika sonra bazı adamlar üzerlerinde işçi tulumları ve baretleri bulunduğu halde takım çantaları, özel metalik koliler, pilli fenerler ve elektronik aletlerle birlikte kulelere doluştular. Ellerinde telsizler de vardı. Kulenin idari işlerinin bağlı olduğu New Jersey liman idaresi çalışanları, gelenlerin bazılarını daha önceden de tanıyorlardı. Son birkaç haftadır sıklaşan ve alışılmışın dışında önceden duyurulmayan bazı tatbikat ve tamirler sebebiyle binalara gelmişlerdi. Hatta "güvenlik nedeniyle" bazı katlar ve kompleksin kimi bölümleri tümüyle boşaltılmıştı. Elinde binaların planları tutan ve şef olduğu anlaşılan, siyah güneş gözlüklü, yüzü çiçek bozuğu izli, uzun boylu adam kendilerini bekleyen bina görevlisine dönüp İrlanda aksanıyla "Şu an kesinti başlatılan bölümler hangileri?" diye sordu. Adam kendini Richard Thompson olarak tanıtmıştı.

Liman idaresi çalışanlarından Michael Guzman: "40. kat ve yukarısında hiçbir şey çalışmıyor" diye cevapladı. "Peki siz bu işleri nasıl halledeceksiniz? Ayrıca çalışmayı ne kadar süre içinde bitireceksiniz? Malum bazı çalışanlar homurdanıyor da."

Richard Thompson gayet sakin, kendinden emin ve işinin ehli biri imajı veriyordu: "Çalışmayı bir an önce bitirmek zorundayız. Umarım halledemeyeceğimiz, program dışı bir sorunla karşılaşmayız. Yoksa revizyon çalışmamızı uzatmamız gerekebilir."

Kule sorumluları son cümleden hiç hoşlanmamışlardı. "Uzayabilir" demek, ofislerde isyan çıkması ve prestijlerinin

TITI

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

yok olması demektir. "O kadar vaktimiz yok, en fazla Pazartesi sabahına kadar bina apaydınlık olmalı" diye hep bir ağızdan itiraz ettiler.

Gelenlerin şefi istediği etkiyi yaratmıştı. Hepsi de revizyon çalışmasının planlanan sürede bitirilememesi ihtimali karşısında büyük bir korkuya kapılmışlardı. Artık ne isteseler işin hallolması adına kabul edeceklerdi.

"Merak etmeyin" dedi Thompson, "biz her ayrıntıyı planladık. Belki biraz zaman alacak ama sonunda kesinlikle işimizi bitireceğiz. Gece de çalışıp sizin üstlerinize mahcup olmamanızı ve Pazartesi günü normal bir düzende işe başlanmasını sağlayacağız. Ancak takdir edersiniz ki öncelikle işimizi tamamlamalıyız. Sorun çıkmaması için gerekirse her katı gözden geçirmemiz lazım. Bazı parçaların ve bağlantıların değişmesi sorunu çıkabilir. Bütün bunlar vakit alacak. Unutmayın, yukarıya doğru yetmiş kattan söz ediyoruz. Yine de yarın öğlene kadar çalışmayı bitirmeyi hedefliyoruz. İçiniz rahat etsin."

Kule görevlileri neredeyse utançtan kıpkırmızı olacaklardı. Onlar sadece elektriklerin gelmesini düşünürlerken adamlar yetmiş katı tarayacaklar, gerekirse tamir edecekler ve en az bir gün uykusuz kalacaklardı.

Bu duygunun verdiği eziklikle görevlilerden Peter Bucaretti: "Haklısınız" dedi. "isterseniz daha fazla vakit kaybetmeyelim. Size nasıl yardımcı olahm? Şu an asansörler çalışmıyor. Katlarda durum ne, tam olarak bilemiyoruz. Hatta güvenlik kameraları bile çalışmıyor."

Richard Thompson, en çok da güvenlik kameralarının çalışmaması işimize yarayacak, ne yaptığımızı göremeyeceksiniz, diyerek içinden kıs kıs gülüyordu: "Yardımcı olma isteğinize gelince, elbette bazı konularda sizden yardım istememiz gerekecek. Ama biz bağımsız çalışmayı severiz. Hem sizin de işleriniz aksamasın. Buraya geldiğimizde planımızı yaptık. Kırkinci

158

KAMİKAZE OPERASYONU

kattan itibaren her yirmi kat ile son on kat ve çatıya dörder kişilik ekipler halinde çıkacağız. Sonra herkes kat kat tarayacak ve yukarı doğru çıkacak. Her katın elektrik bağlantı noktalarını kontrol etmemiz lazım. Sorun çıkarsa sizi çağırırız. Bize yapabileceğiniz en güzel yardım, öncelikle çalışacağımız katlara kimsenin çıkmamasını sağlamak ve daha sonra da yiyecek ve içecek bir şeyler ikram etmenizdir. Malum, aç açına bazı şeyler olmuyor." "Pekâlâ, size

aşağıdan kumanya yollayacağız. Tabii özel bir isteğiniz varsa ondan da getirebiliriz" dedi merakla dinleyenlerden Scott Berry.

"Ne yazık ki katları yürüyerek çıkmak zorundasınız. Biraz yorucu olacak ama..."

Richard Thompson neredeyse adamın lafım ağzına tıkarcasına sözünü kesti: "Siz işin o yönünü düşünmeyin. Biz ne şartlarda çalıştık bir bilseniz." Ardından beraber geldiği ekibine döndü: "Herkes hangi katlar arasına çıkacağını biliyor. Ben de arada sizleri kontrole geleceğim. Bir sorun çıkarsa telsizle bana bildirin."

Adamların çoğu iri yarı tiplerdi. Bazılarının saçları asker tıraşı gibi kesilmişti. BeUi bir disiplinle öne fırladılar. Yanlarında getirdikleri alet ve çantaları kaptıkları gibi merdivenlere yöneldiler. Ellerindeki onca ağırlığa rağmen katları o kadar hızlı çıkıyorlardı ki, onları gören, yarış yapıyorlar sanabilirdi. Ekip aslında ordunun ve CIA'nın özel patlayıcı uzmanlarından oluşuyordu. Onlar için inşası yıllar süren herhangi bir yapıyı saniyeler içinde yok etmek çocuk oyuncağıydı. Koca koca binalar, köprüler, barajlar bir anda kumdan kaleler gibi yok olabiliyordu onların ellerinde.

Mavi ceketli ve mavi-gri çizgili kravatlı kule güvenlikçisi Dennis Nogan da onlarla birlikte fırlamıştı: "Size yardım edeyim. Bakalım katlarda ne gibi sorunlar var?"

Richard Thompson tekliften hiç memnun olmamıştı ama bozuntuya da vermedi. Gülümsemeye çalıştı: "Elbette, ne de olsa

159

1 1 EYLÜL UN GfçRÇtK KOMANI

binayı siz bizden daha iyi tanıyorsunuz. Hem katlarda halen insanlar varsa ikna etmeniz gerekebilir."

Katlara çıkma işlemi tamamlandığında Richard Thompson, telsizinden herkesin yerinde olup olmadığı son bir kez kontrol etti: "Ekip bir, ekip iki, ekip üç, ekip dört, beni duyuyor musunuz? Sorumluluk alanlarınıza ulaştınız mı?..."

Kısa bir sessizlikten sonra telsizde tekrar bir cızırtı duyuldu: "Ekip bir yerinde... ekip iki yerinde... ekip üç yerinde... ekip dört yerinde..."

Thompson, durumdan hayli memnun görünüyordu: "O halde herkes göreve başlasın...."

Az sonra beş kişilik bir ekip daha belirdi. Onlar da asansörlerin elektronik sistemlerini gözden geçireceklerini ve gerekirse bazı onarımlar yapacaklarını söylüyorlardı. Gerçi kulelerin kendi asansör tamir ekibi vardı ama yeni gelenler, sadece elektrik sistemini gözden

geçireceklerini söylüyorlardı. Onların başında da adının Antony Orlando olduğunu söyleyen bir Hispanik vardı. Kara yağız bir delikanlı olan Orlando aşağı katlardaki, yani kulenin en dibindeki asansör zeminine inmeleri gerektiğini söylüyordu. Onların da ellerinde planlar mevcuttu. Üstelik yükleri de diğerlerine oranla daha ağır gözüküyordu.

Adamların her biri çıkmaları gereken katlara dağılmışlardı. Fazla vakitleri yoktu, derhal kolonlara ve onları tutan kirişlerin bağlantı noktalarına ulaşmaları gerekiyordu. Önce katlarda kolonlara yakın zeminin bir bölümünü söktüler. İçinden metrelerce kablo, yüzlerce elektronik bağlantı noktası geçen zeminin altı, patlayıcıları yerleştirmek için en uygun yerdı. Böylelikle hem elektrik tesisatını gözden geçiriyor izlenimi verebilecekler, hem de patlayıcıları binayı ayakta tutan temel ağırlık noktalarına rahatlıkla yerleştirebileceklerdi.

Patlayıcı döşeme işini gerçekleştirmeden önce binanın bütün mimari planlarını ve mühendislik bilgilerini gözden geçirmişlerdi.

I

KAMİKAZE OPERASYONU

Patlayıcıları nerelere, ne miktarda koyarlarsa istedikleri sonucu alabileceklerini inceden inceye hesaplamışlardı. Yerleştirmede iki tür patlayıcı kullanacaklardı. Bunlardan ilki semtex^{^^} idi. Diğer de özellikle vurulması planlanan katlar hizasına yerleştirilecek olan napalm⁵ bombaları idi. Napalm'ler yanma etkisini kuvvetlendirmek için konulacaktı. Semtexlerin her biri birer margarin kalıbını andırırken, napalm'ler için daha ziyade küçük piknik tüpü benzeri ebatlarda düzenekler kullanılmıştı. Ayrıca hepsinin üzerlerine bir detenatör, yani elektronik ateşleyici düzeneği monte edilmişti. Bu düzenek sayesinde patlayıcılar uzaktan kontrollü ve eşzamanlı olarak patlatılabiliyorlardı. Aralarında gözle görülür hiçbir kablo veya bağlantı noktası mevcut değildi. Dolayısıyla eğer bilinçli bir arama yapılmazsa patlayıcıların varlığını tespit etmek neredeyse imkânsızdı. ı[^] Ayrıca daha sonrası için de önlem almışlardı. Patlayıcıları bıraktıkları yerlerin yakınlarına küçük birer dinleme aleti yerleştirmişlerdi. Böylelikle eğer biri tesadüfen patlayıcıları bulursa kulelere önceden gü-venlikçi, temizUKçi, asansör tamircisi, şirket personeli gibi çeşitli kimliklerle yerleştirilen komplocu ekibin elemanları duruma derhal müdahale etme imkânı elde edecekti.

Her katta önceden dört temel nokta saptamışlardı. Bunlar kulelerin köşelerini ayakta tutan çelik kolonlardı. Patlayıcıları tespit edilen

noktalara yerleştirmeleri, yaklaşık yarım saatlerini alıyordu. Bu ise son hızla çalışmaları durumunda bile yetmiş kat

14 Çekoslovakya kayıraklı, taşınması son derece kolay bir plastik patlayıcı türüdür. Detenatr aracılığıyla ateşlenir. Hamurumsu görünümdedir, her şekle girebilir, kokusuzdur, çok özel algılayıcılar haricinde saptanması zordur. Napalm bombalarını ABD ilk olarak Vietnam Savaşı'nda kullandı. Bugünse daha genel manada yangın çıkartıcı kimyevi madde kaşımılarını ihtiva eden bombaların hemen tümü napalm olarak adlandırılmaktadır. İlginçtir, 11 Eylül'den bir hafta önce Kule güvenliğinin bir parçası olan köpekler geri çekilmişti. Söz konusu köpekler patlayıcı maddeleri bulmak üzere eğitilmişti.

VH

15

16

150

161

11 EYLÜL'N GERÇEK ROMANI

boyunca en az 35 saat demekti. Hiç mola vermeseler bile yarm akşama kadar çalışmaları gerekecekti.

83. kattaki bir uluslararası ithalat-ihracat şirketinin önünde iki "bombacı" aralarında görev paylaşımı yapıyorlardı. Biri diğerine "Tony" diye seslenirken diğeri de ona "Jimmy" diye hitap ediyordu. Ancak bu isimlerin hepsi takma idi. Gerçek isimlerinin ne olduğunu kimse bilemezdi. Hatta belki de uzun süredir gerçek isimlerini kendileri bile unutmuşlardı, işlerine dalıp gitmiş adamlar birden bir ayak sesi duydular. Elindeki semtex kalıplarını alalacele yanlarında getirdikleri çantaya atıldılar ve elektrik teknisyeni rollerine geri döndüler.

Bir kule güvenlik görevlisi yanlarında bitivermişti: "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Ekibin elemanları iyice tedirgin olmuşlardı. Çünkü yanlarındaki, herhangi bir çalışan değil, bir güvenlik görevlisiydi. Ellerindeki akım ölçer cihazlarıyla elektrik bağlantı noktalarını kontrol eder gibi yaptılar: "Görüyorsun işte, uğraşıp duruyoruz. Bir an önce bitse de evimize gitsek" diye gvenUkinin sorusunu cevapladılar.

Ancak gvenlikide bir tuhafılık vardı. Dikkatle eşyaları süzüyor ve yanlarından bir türlü ayrılmak istemiyordu. Sonra birden patlayıcıların bulunduğu çantaya doğru bir hamle yaptı ve "Bakalım ne gibi aletlerle çalışıyorsunuz?" diye merakla elini daldırdı. Ekibin

her iki üyesi de beklemedikleri bu hareket karşısında donup kalmıştı. GüvenUkçinin merakı kendileri için ciddi bir sorun demekti. Adam çoktan çantaya elini daldırılmış ve bir semtex kalıbını çıkarmıştı bile.

Alaycı bir ifade ile konuştu: "Vay vay vay, neler görüyorum? Bir patlayıcı kalıbı. Demek elektrikleri bununla tamir ediyorsunuz." Ardından adamların hamle yapmasına fırsat vermeden be-Hndeki silahı çekti: "Sizi tutukluyorum, burada ne yapıyorsunuz böyle?"

162

KAMIKAZE OPERASYONU

Ekibin her iki elemanı da birbirine bakıyordu, gafil avlamışlardı. Biri cebindeki bıçağa elini atmış, diğeri ise güvenlikçiye saldırmak için fırsat kolluyordu. Eğer yakalanırlarsa bütün iş yatar demekti. Her ikisi de öfkeden kıpkırmızı kesilmişlerdi.

Sonra birden onları esir alan güvenlikçi kahkahalarla gülmeye başladı. Silahını yavaşça indirdi: "Aptallar" dedi, "size şaka yaptım! Ben de sizdenim!"

iki bombacı da keskin birer küfür padattı, aptal yerine konmak hiç hoşlarına gitmemişti. Biri: "Asıl sen aptalsın! Şaka yapılacak zaman mı? Seni öldürebilirdik" diye çıktı.

Güvenlikçi birden ciddileşti: "Merak etmeyin, şu an katlarda gezinen dört güvenlikçi var. Onlardan biri de benim. Hepsi de bizden. Kısa bir süre önce buraya güvenlikçi kadrosundan yerleştirildik, i" Şimdiye kadar bir sorun çıkmamasını da bize borçlusunuz."

Koridorun ucunda kaybolurken "güvenlikçi"nin kahkahaları halen duyuluyordu. Normal durumda sırf bu şakayı yaptığı için adamın boğazını kesebilecek bombacılar kıllarını bile kıpırdatmadılar. Sadece "Lanet olası herif, böyle manyakları niye içimize alırlar ki!" diye söyleniyorlardı. Ölmeye ve öldürmeye programlanmış adamların şaka anlayışı da bir garip oluyordu!

En alt katlara inen Antony Orlando ve beraberindeki ekipse işin en güç kısmını yüklenmişlerdi, asansör sistemine yakın, binanın orta göbeğindeki güçlü sütunu hedeflemişlerdi. Bu sütunlar ne kolonlara ne de kirişlere benziyordu. Son derece sağlamdı ve öyle birkaç semtex kalıbıyla hakkindan gelinebilecek gibi değildi. Kısacası, binanın bel kemiği, burası idi. Onu yok ettiniz mi bütün iskelet bir anda çökerdi. Nitekim 1993'teki saldırılarda teröristler bir kamyonet dolusu padayıcı kullandıkları halde hiçbir sonuç alamamışlardı. Bunun için çok daha etkili padayıcılar

17 İlginçtir, İkiz Kuleler'in güvenliğinden sorumlu şirket olan "Securacom"un Direktörü, Başkan Bush'un kardeşi Marvin Bush'tur.

163

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

kullanmak gerekiyordu. Komplocuların buldukları çözüm ise "Blue-82 Daisy Cutter" modeli "Termobarik Bomba"!¹ idi. Her ne kadar söz konusu bombalar uçaklardan atılmak üzere dizayn edilmişse de, patlayıcı düzeneğinde yapılan gerekli değişikliklerle yerde de iş görebiliyordu.

En ufak bir kaza ya da aksilik istemeyen Antony Orlando, ikide bir ekip üyelerini uyarıyordu: "Dikkat edin... dikkat edin... hepimizi havaya uçurmak mı istiyorsunuz?..."

Sonunda çalışma bitmişti. Uzaktan kumandalı tetikleyicileri de yerleştirdiler ve bağlantıları özenle son bir kez gözden geçirdiler. Şimdi sırada onları kamufle etmek vardı. Yanlarında getirdikleri çimentoya benzer ama plastik bazlı özel bir kaşımı bombanın üzerine kalın naylonlar serdikten sonra sıvamaya başladılar. Karışımın özelliği, hemen donmasıydı. Dışarıdan bakıldığında sonradan yapılmış bir çıkıntı gibi duruyordu ama değildi. Çevresini büyük panolarla kapattılar ve panoların üzerine adeta alay eder gibi bir de uyan levhası astılar: "Dikkat! Onarım Çalışması! Yeni betonlama yapıldığı için lütfen dokunmayınız!"

Sonunda bütün kritik noktalar bombalarla donatılmıştı. Bütün işlem 35 saat sürmüştü. Cumartesi sabahından Pazar akşamına kadar kulenin ağırlığını kendi üzerine çökertecek bombalar birer birer, önceden saptanmış noktalara yerleştirilmişti. Şef Richard Thompson son kontrolleri yaptı ve herkesten işini bitirdiğine dair ayak üzeri rapor aldı.

Bütün bunlar olurken "tamiratçılar" planın çok önemli bir ayağını daha sessizce halletmişlerdi. Bu ise eylem sırasında drone

18 Termobarik bombalar patladıkları bölgede, içlerinde bulunan amonyum nitrat ve alüminyum tozu sebebiyle, hızı 250 km'ye varan suni bir fırtına oluşturur, ilaveten çok kuvvetli basınç ve ısı etkisi vardır. TNT'den beş kat daha güçlüdür. Ortaya çıkardığı yüksek ısı ile çevresindeki tüm madeni engelleri eritir. İçindeki "etilen oksit" sebebiyle kavurucu ve eritici bir ısı dalgası oluşur. Patlama ve basınç etkisi ise 300 metre yarıçapındaki bir alanda her şeyi yok eder, çökertir; en iyi tahkim edilmiş binalar ve sığınaklar bile dayanamaz.

KAMIKAZE OPERASYONU

uçakları binaların üzerine çekecek elektronik Beacon düzeneği-nin^{^^} 77 ve 83. katlar arasındaki boş dairelere yerleştirilmesiydi. Bunun için söz konusu katlarda boş birkaç daire, paravan bir şirket tarafından kiralanmış ve düzenek buralara yerleştirilmişti. Beacon düzeneği aslında uçağın konacağı yeri işaretleyen ve uzaktan kontrol edilen uçakların hedeflerini sapmadan bulmalarını sağlayan bir elektronik nirengi noktasıydı. Aynı düzenekler daha önce Kuzey Kule'ye de yerleştirilmişti.

Ekibin işi bitmişti, İkiz Kuleler'in işletme sorumluları, bunca zahmete katlandıkları için ekibe teşekkür bile ettiler. Topluca bir araca atlayan bomba ekibi, artık rahatlamıştı.

Şef Richard Thompson en önde oturuyordu, arkasına döndü ve geridekilere seslendi: "Çocuklar, bundan sonra havai fişek şenliğini izlemeyi bekleyeceğiz!..."

19 Bir uçağa, iniş aşamasında birkaç mil öteden kılavuzluk etmek için yatay (LOC), rota boyunca (Marker Beacon) ve düşey (GS) kılavuzluk sağlayan bir sistem kullanılır. Yerdeki ve uçaktaki cihazları kullanan bu sisteme ILS denir. (Instrument Landing System) ILS, uçağı iniş pistine yaklaştırmak için devreye girer ve uçağı iniş için düzgün bir yükseklik ve rotaya sokar. Marker Beacon, modüle edilmiş bir taşıyıcı sinyali almak için gerekli görsel veya işitsel devreleri içerir. Bir Marker Beacon görsel indikatörü genellikle bir lamba tesisatıdır. Kullanıcı tarafından monte edilir ve üzerinden uçulan Marker'ı gösteren üç lambası (mavi, amber, beyaz) vardır. Aynı zamanda sesli sinyallerle Marker'ın üzerinden varılacak alanı gösterir. Marker Beacon alıcısı 75 Mhz'de çalışan sabit bir frekans kullanır. Söz konusu düzenek uçak manevraları için referans noktaları sağlar. Uçak, varış noktasının görsel menzili içindeyken ona doğru yönelir. Nitekim 11 Eylül günü drone uçakların Kuleler'e varmasından az önce sistem çalıştırılmıştır. Manhattan çevresindeki amatör radyocular, Kuleler'den gelen bu sıradışı sinyalleri fark etmişlerdir.

164

165

Bölüm 23

Washington DC

10 Eylül 2001

Saat: 16:00

James Early Clayton, 29 gündür Washington'daydı. Bu süre zarfında konuya ilişkin ipuçları aramış, son bir umutla birkaç kere daha Deniz İstihbaratı ile görüşmüş, ancak hiçbir somut sonuca varamamıştı. Günler ilerliyordu ve yakında bazı olayların patlayacağı kesin gözüküyordu. Clayton huzursuzdu, kafasında sürekli "neresi", "ne zaman?" soruları dolaşıyordu. Böyle çaresizce olacakları beklemek onu yoruyordu. Ayrıca ailesine haber gönderemediğine de çok üzülüyordu.

Diğer yandan kişisel güvenliğini de düşünmek zorundaydı. Gerçi o günden bugüne kendisini öldürmek isteyenler bir daha ortada görünmemişlerdi ama hiç belli olmazdı. Hep tetikte olmakta fayda vardı, silahını yanından hiç ayırmıyordu. Geceleri tabancasını yatağının baş ucunda emniyeti açık ve hemen uzanabileceği bir mesafede bulundurmaya âdet edinmişti. Her hareket ve kişiden kuşkulandırılmıştı. Her gün aynı yolu kullanmıyor, ıssız yerleri değil daha ziyade kalabalık ortamları tercih ediyordu.

I 166

KAMIKAZE OPERASYONU

Fakat bütün bunların yetmeyeceğinin, hatta komik olduğunun farkındaydı. Dahası, böyle giderse bir paranoya girdabına bile kapılabilirdi. Zaten emareleri yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. Bir keresinde gece karanlığında şehri turlarken uzun süredir arkasından gelen bir adamı önce atlatmış, sonra ıssız bir ara sokağa girmiş ve beklemişti. Tam hizasına geldiğinde, horozu kalkık tabancasını adamın burnuna dayamış, sonra da duvara yaslayarak üstünü aramıştı. Zavallı adamın korkudan beti benzi atmıştı. Sırf bu olay bile sinirlerinin giderek ne kadar bozulmakta olduğunun bir göstergesiydi.

Bir süre sonra, kaldığı oteli de terk etmişti. Eğer FBI onu otelde bulabiliyorsa diğerleri haydi haydi bulurlardı. Kelling, dostu Clayton'ın kalması için şehrin dışında, nispeten ıssız bir bölgedeki evini ona tahsis etmişti. Böylelikle Clayton hem gözlerden uzak bir bölgede kalma hem de kafasını dinleme imkânı bulmuştu. Vaktinin çoğunu ya kitap okuyarak ya da DVD Player'da film izleyerek geçiriyordu. Arkadaşı Kelling'ten başka gelen giden yoktu. Kendisinden başka evdeki tek canlı, Kelling'in köpeği Don Juan'dı, bu bir Alman kurduydu. Clayton köpeğin ismini ilk duyduğunda çok gülmüştü, tam

da köpeğin sahibine yaraşır bir isimdi. Don Juan eski ve eğitimli bir K-9 köpeğiydi. Kısa sürede kaynaşmışlardı.

Kelling, iki üç günde bir uğrayarak Clayton'm tüm ihtiyaçla-nnı getiriyordu. Clayton, bu sayede dostluğun anlamını bir kere daha anlamıştı. Frank Kelling bir anlamda kendi hayatını hiçe sayarak arkadaşına yardım ediyordu. Kelling "vurdumduymaz" biri gibi görünse de aslında kendi içinde değerleri olan bir adamdı. Böyle sıkıntılı durumlarda insanın çevresinde güvенеbileceği birinin olması çok ümit vericiydi.

İşte yine bir gün bitmek üzereydi. Düşünmek ve endişelenmekten başka bir işi olmayan bir adam için durum azap vericiydi. Çaresizlik ve kapana sıkışmışlık duygusunu iliklerine

167 |

»|

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

kadar hissediyordu. Uyuşuk uyuşuk pineklemekten başka yapacak işi yoktu. Çok sevdiği halde bahçeye bile çıkamıyordu. Oysa çiçek ve ağaçlarla oyalanmak ona iyi gelebilirdi.

Bir ara dışarıdan bir motor gürültüsü duyuldu. Ev, yolun ters tarafında kaldığından oralarından çok az araba geçerdı. Kapalı perdeleri hafifçe araladı. Yolun hizasında, bahçe çitlerinin ötesinde özel bir kurye şirketine ait bir araba durmuştu, içinden iki adam indi. Üzerlerinde kurye şirketinin standart giysisi ve amblemi vardı. Bahçe kapısını aralayıp içeri girdiler. Sakin görünüyordı, ellerinde ufak bir posta kolisi taşımaktaydılar. Fakat kimsenin Clayton'a bir paket yollaması mümkün değildi. Tanıldığı birilerinin burada olduğunu bilmesi imkânsızdı.

Clayton: "İşte en nihayetinde geldiler" dedi. Bir an arka kapıdan kaçmayı düşündü, sonra vazgeçti. Bunlar profesyonel katillerdi ve avlarını ellerine geçireceklerinden emin davranırlardı. Bu durumda tek seçeneği, kalıp küçük bir şans da olsa onlardan önce davranmaktı. Zaten uzun süredir ölümden korkmuyordu, yaşayacağını yaşamış, göreceğini görmüştü. Tek endişesi, komplocuların ne yaptığını ortaya çıkarmadan ölüp gitmekti. Ancak o konuda da nasıl olsa fazla bir şey yapamamıştı, artık her sonuca hazırlıklıydı.

Silahını yokladı. Emniyeti açık, mermisi namluya sürülü 14'lük Colt tabancasını eline aldı. Adamlar merdiven basamaklarına kadar yaklaşmışlarken, Clayton aniden kapıyı yarı araladı. Yaklaşan

adamlar hiç istiflerini bozmamışlardı. En önde yürüyen ve tıknaz görünümlü olan, paketi iki eliyle tutuyor ve paketin altındaki girintide bir tabanca saklıyordu. Diğer uzun boylu, kumral, saçları dökük bir tipti. O da elini sürekli olarak montunun cebinde tutuyordu.

Clayton "Durun!" dedi, adamlar durmakla durmamak arasında bir bocalama geçirdikten sonra önce yavaşladılar ve basamaklara on metre kala durdular. Clayton bulunduğu açıdan her

158

KAMIKAZE OPERASYONU

ikisini de rahatlıkla görebiliyordu. Havada düello öncesinin gerilimi vardı. Clayton bir an kendisini kovboy filmlerindeki silahşorların vuruşma sahnesinde gibi hissetti. Ne var ki içinde bulunduğu durum gerçektir. Bulunduğu yer de bir kovboy kasabası değildi.

En önde olan adam seslendi: "Bay Kelling'e bir paket getirdik. Siz Bay Kelling misiniz?"

"Bay Kelling burada yok, ayrıca postalarını burada kabul etmiyor. Çok istiyorsanız işyerine götürebilirsiniz."

İki adam da tereddütte kalmışlardı. BeUi ki bütün planlarını Clayton'm kapıyı açması, paketi almak için kollarını uzatması ya da kendileriyle sohbet etmesi üzerine kurmuşlardı.

"Fakat nasıl olur, bize verilen adres bu" diye ısrar etti arkada duran adam.

Öndeki ise "Evet, bu durumda ya paketi size teslim edeceğiz ya da siz adreste yok diye tutanak imzalayacaksınız" diye ısrar etti.

Bir anlık bir suskunluk oldu ve öndeki adam tekrar harekete geçti. Tam adımını verandanın basamaklarına atmıştı ki Clayton çoktan silahını çekmiş ve adamlara doğrultmuştu bile: "Bir adım daha atarsanız sizi şuracıkta mıhlardım" dedi.

Koliyi taşıyan adam: "Sakin olun bayım, biz sadece posta görevlisiz" diyerek oyunu sürdürdü.

Diğeri ise "Tamam bayım, istemiyorsanız almazsınız ama indirin şu silahı" demekteydi. Tüm amacı, Clayton'm bir an için gevşekUK gösterip silahını indirmesi idi.

Clayton orah bile olmadı: "Size derhal buradan gitmenizi söylüyorum" diye emreder bir ses tonuyla bağırdı.

Şimdi adamlar ya çekip gidecekler ya da görevlerini yerine getirmek için bir hamle yapacaklardı. Arkada duran: "Hadi gidelim!" dedi arkadaşına. Fakat bunu söylerken ufak bir göz işareti yapmayı da ihmal etmedi. Belli ki, iki kişi olmalarına

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

güveniyorlardı. Yavaşça dönermiş gibi yaparlarken birden silahlar ortaya çıktı. İlk ateş eden, arkadaki olmuştu. Peş peşe iki silah sesi işitildi. Clayton kapıyı kendisine siper etti. Kurşunlar kapının pervazına tok sesler çıkartarak saplandı. Etrafa kıymık parçaları sıçırıyordu. Önde olan, diğer elindeki kutuyu atana kadar bir saniye kadar gecikmişti ama o da sonunda silahını ateşledi. Mermiler kapıya saplanıp kaldı.

Clayton derin bir nefes aldı ve öndeki adamı hedefleyerek iki kere tetiğe bastı. Kendine siper arayan adam gecikmişti. Kurşunlardan biri midesine, diğeri de göğsüne isabet etmişti bile. Vücudu merminin basınç etkisiyle geriye doğru kaydı ve bir çuval gibi yığıldı. Diğeri ateş pozisyonunu koruyordu. Artık Clayton'la karşı karşıyaydılar. Bu mesafeden hedefi ıskalaması çok güçtü. Nitekim ilk kurşun Clayton'm sağ kolunu sıyırdı. Adamın ikinci kez tetiğe basması, her şeyin sonu olabilirdi. Fakat birden derinden bir hırıltı işitildi ve adamın silahı tutan eline doğru ok gibi fırlayan Don Juan çıktı meydana. Köpek çevik bir hareketle dişlerini adamın koluna geçirdi. Adam yere yığılmıştı, üzerine çıkıp boğazına doğru saldırdı Don Juan.

Clayton iki eliyle silahı kavramış vaziyette önce ilk vurulan adamı yokladı. Yerde boylu boyunca yatan adamda hiçbir hayat belirtisi yoktu. Sonra köpeğin bertaraf ettiği diğer suikastçıya doğru yaklaştı ve "Geri çekil Don Juan" diye bağırdı. Köpek hırıltılarını havlamaya dönüştürerek önce altındaki adamın üzerinden kalktı, sonra biraz geriledi ama uzaklaşmadı. Adamın en ufak bir hareketinde tekrar saldırı pozisyonu almıştı. Clayton önce birkaç metre öteye fırlamış tabancayı almak için dikkatli bir şekilde eğildi. Tabanca "toplu" tabir edilen bir Smith Wesson'di. Sonra adama döndü: "Sakin bir yanlış yapma!"

Bu arada kargo aracı süsü verilmiş kapalı kamyonetteki şoför, durumun aleyhlerine geliştiğini görünce gazlayıp kaçtı, ihtimal ki onun görevi, sadece şoförlüktü. Olaya hiç karışmamıştı. Aldığı emir bu yönde olmalıydı.

KAMIKAZE OPERASYONU

Adam yavaşça doğruldu, Clayton'la aralarında üç metre kadar mesafe vardı ve üzerine Clayton'm silahı çevrilmişti; "Ellerin

ensende, yavaş adımlarla ve hareket yapmadan içeri giriyoruz şimdi" dedi.

Önce bahçeyi, sonra merdivenleri, ardından verandayı aşır içeri girdiler. Don Juan hemen adamın yanı başında, ayakta bekliyordu. Hırıltı bir şekilde nefes alıyor, sarkan dilinden salyalar akıyordu. Clayton dışarıdaki cesetle ve elindeki adamla ne yapacağını bilemiyordu. Önce polis çağırmayı düşündü, sonra vazgeçti. Polis çağırması demek soruşturma ve belki de gözaltı demekti. Kaybedecek zamanı yoktu. Sonra adamı konuşturmanın en iyi yol olduğuna karar verdi. Ama nasıl konuşturacaktı? Adam "Konuş" deyince konuşmazdı ki, işkence de yapamazdı. Vietnam yıllarında bile bu gibi insanlık dışı işlere hiç bulaşmamıştı.

Ne var ki önce adamı bağlaması gerekiyordu. Gözleriyle etrafı kolaçan etti, ipe benzer bir şey göremiyordu. Sonra birden gözü perdelerle takıldı, uçlarında sim işlemeli halatımsı süsler sarkıyordu. "Bizim Frank'ın pahah zevkleri işe yarayacak galiba" dedi ve ayağa kalkıp uçlarından çekmeye başladı. Doğrusu, umduğundan kolay olmuştu. Fazla bir zorlamaya gerek kalmadan süs halatları yerlerinden kopmuştu.

Adamı, ellerinden ve ayaklarından sıkıca bağladı. Don Juan'ı adamın başında nöbetçi bırakarak kısa süreliğine dışarı çıktı. Bahçedeki cesedi ortadan kaldırması gerekiyordu. Neyse ki ceset fazla ağır değildi. Ayaklarından tutup, verandanın altındaki boşluğa doğru çekti. İyice ittikten sonra ilerideki birkaç saksıyı ve çim biçme makinesini önüne getirdi. Bu kamuflaj şimdilik yeterdi. Cesedin çaresine ayrıca bakacaktı.

Tekrar geri döndü, tahmin ettiği gibi adamın üstünde hiçbir kimlik yoktu.

"Şimdi seninle bir oyun oynayacağız" dedi, "ama önce bazı sorularımı cevaplaman gerek."

"Boşuna uğraşma moruk! Ağzımdan laf alamazsm."

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

"Senin ve arkadaşların kim olduğunu merak etmiyorum bile. Zaten tahmin ediyorum, büyük ihtimalle ordunun özel bir birimindensiniz. Yani sen de bir askersin aslında. O yüzden az önce beni öldürmeye kalksan da aldığım eğitime uygun olarak bir asker gibi davran ve bana 'moruk' demeyi bırak. Hem senin o moruk dediğinin daha biraz önce arkadaşını hakladığını ve seni de esir ettiğini unutma. Şimdi edebini takın ve bana Albay diye hitap et."

"Pöh" dedi adam, "Albaymış! Senin ordudan emekli olman bir yüzüyl bulmuştur herhalde!..."

Adam lafını tamamlayamadan suratına sert bir yumruk yedi: "Seni uyardım!... Beni niçin öldürmeye kalktığınızı sormayacağım. Orası belli. Ne yapacağınızı biliyorum. Sadece ne zaman ve nerede yapacağınızı bilmiyorum. Bunu da bana sen söyleyeceksin."

Adam gerçekten de Clayton'm neyi kastettiğini bilemiyordu: "Bak Albay, neyi kastettiğini anlamıyorum. Hem bu işlerle başın belaya girdiğine göre biliyor olmalısın, senin öğrenmek istediğin neyse onu biz alt kademedekiler bilemeyiz. Sadece seni ortadan kaldırmamız söylendi. Biz verilen emirleri yerine getiririz, onun ötesine karışmayız."

Clayton adamın haklı olduğunu düşündü. Fakat yine de ağzından işe yarar bazı bilgiler alabilirdi: "Evet ama..." dedi, "sizin gibiler genellikle aynı kaba pisler. Hepiniz aynı kümesin tilkisi-siniz. Ekipler halinde çalışırsınız. Ne olduğunu bilmeseniz bile diğerlerinin neler yaptığını gözlersiniz. Şimdi bana son zamanlarda çevrendekilerde gözlediğin tuhaf davranışları anlat. Topluca bir yere gidildi mi? Özel bir yer ismi geçti mi? Aceleleri var gibi görünüyorlar mıydı?"

"Nereden bileyim ben, herkes durmadan bir yerlere gider, gelir. Kimse nereye gittin, nereden geldin diye sormaz. Örneğin bizim buraya seni öldürmeye geldiğimizi bize emri verenden başkası bilmiyor. Diğerlerim ben nasıl bileyim?"

172

KAMIKAZE OPERASYONU

"Anlaşıldı, senin ağzından laf çıkmayacak, o halde Vietnam yıllarından kalma bir oyun oynayacağız. Ben bu oyunu hiç oynamadım ama oynayan çıldırmışları gördüm."

Adamdan aldığı toplu tabancayı tekrar belinden çıkardı ve masanın üzerine koydu. Bağladığı suikastçısının gözlerinin içine bakıyordu: "Ben insan öldürmekten nefret ederim. O yüzden şimdi kaderini şansa bırakıyorum. Bir anlamda ölümü sen seçmiş olacaksın. Ben sadece aracılık edeceğim."

Silahın altı mermi alan toplu bölümünü açtı. İçinde üç mermi kalmıştı. İkisini dışarı çıkardı ve birini içinde bıraktı. Sonra seri bir hareketle toplu bölümü içeri soktu. "Tırrr" diye bir sestten sonra durdu. Adama döndü, silahı alnına dayadı: "Buna Rus Ruleti derler."

Hiç beklemeden tetiği çekti, silahın horozu tok bir ses çıkararak düştü ama padamadı. Adam irkilmişti. Birden alnından boncuk boncuk terler boşanmıştı.

"Şanslıymışsm, ilk badireyi atlattın. Şimdi söyle, nelere şahit oldun ya da duydun?"

Adam delirmiş gibiydi: "Bilmiyorum, bilmiyorum, ne gibi ilginç şeyler?"

Clayton tabancanın topunu bir daha döndürdü ve tekrar tetiğe bastı. Yine klik diye bir ses işitildi, silah yine patlamamıştı. Adamın suratı kıpkırmızı olmuştu, damarları şişmiş, gözleri yerinden fırlamıştı. Sonra birden ayaklarının dibinde bir ıslaklık fark etti, adam korkudan idrarını kaçırmıştı.

Şimdi alay etme sırası Clayton'daydı: "Madem ölümden bu kadar korkuyordun niçin bu işlere bulaştın asker?"

"Lanet olsun... lanet olsun..., dur, dur, dur... işine yarar mı bilemem ama son zamanlarda ekiptekilerin bir bölümü New York'a hareket etti. Dikkatimi çekense hepsinin tamirci kıyafeti giymesiydi. Bir ara İkiz Kuleler gibi laflar edildiğini işittim. Fakat tüm bildiğim bu kadar, yemin ederim..."

173

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

KAMIKAZE OPERASYONU

Adam, umduğundan kolay çözülmüştü.

Clayton, tabii ya, başka neresi olabilir ki, dedi kendi kendine, ben bunu neden düşünemedim?

"Söyle, ne zaman gittiler?"

"Üç gün önce..."

İşin rengi belli olmuştu. Hedef, Dünya Ticaret Merkezi'nden başkası olamazdı. Üç gün önce harekete geçtiklerine göre eylemi en geç bir hafta içinde gerçekleştirecekler demekti. Clayton acilen bir şey yapması gerektiğini düşündü. Kaybedecek zamanı yoktu. Sonra birden aklına John O'Neill geldi. Dünya Ticaret Merkezi'nde güvenlik sorumlusu, olarak işe başlayacaktı. "Tamam" dedi, "durumu bildireceğim, ondan iyi bir isim olamaz..."

Fakat önce cesedi yok etmeliydi. Ayrıca esir tuttuğu suikastçısını ne yapacaktı? Bu konuda yardım almaktan başka çaresi yoktu. Adamı salmayı veya poUse teslim etmeyi düşündü, ama her iki seçenek de başına iş açabilirdi. Yukarı kattaki yatak odasına geçti, telefonu tuşladı. Karşısında dostu Kelling vardı.

"Frank" dedi, "tekrar denediler."

Kelling önce ne olduğu tam anlayamamıştı: "Neyi denediler?"

"Öldürmeyi" dedi Clayton, "az önce iki kişi beni öldürmeyi denedi."

Frank şaşırarak görünüyordu, bir an sustu: "Ne oldu peki?.."

"Biri öldü, diğeri şu an elimde, tutsak."

"Ne, öldü mü!..."

"Üzgünüm Frank, seni de bu olaya bulaştırdığım için özür dilerim."

"Önemli değil, önemli olan senin sağ kurtulman.... Şimdi beni iyi dinle. Hemen oraya geliyorum. Ayrıca Albay Howard Brent ve Binbaşı Rick Bartlett'a da haber vereceğim. Onlar işe bir çözüm getirebilirler. Hem belki adamı sorgulayıp bir şeyler öğrenebilirler."

Clayton, Kelling'in heyecanını yatıştırmaya çalıştı: "Tamam gelin ama sorgulanacak bir şey yok. Ben sorguladım ve öğrene-

I 174

ceğimi öğrendim. Onlara söyle, New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'ne saldıracaklar. Üstelik saldırı çok kısa süre içinde gerçekleşecek sanırım. Ben birazdan New York'a gitmek üzere havaalanına doğru yola çıkıyorum. Saldırıyı önlemeliyim. Senden ve ONI'deki dostlarından ricam, evdeki sorunu çözmeniz. Adamı bağladım, bir yere kıpırdıyamaz. Zaten Don Juan da başında nöbet tutuyor. Ceset ise verandanın altındaki boşlukta. Şimdilik hoşçakal dostum, tüm yardımların için teşekkür ederim."

Sonra tekrar bir numara daha tuşladı Clayton. Bu kez karşısında eski FBI ajanı John O'Neill vardı. "Hatırladınız mı, ben Albay Clayton, bir ay önce sizinle Washington'da görüşmüştük" diyerek kendini tanıttı.

"Elbette Albay Clayton, nasılsınız?"

Clayton'ın nezaket konuşmalarıyla kaybedecek vakti yoktu: "FBI'dan ayrılıp, DTM'deki görevinize başladınız mı?"

"Evet, hem de bugün başladım. Hatta sabahdan beri dostların tebrik telefonları kesilmiyor. Sizin telefonunuzu da onlardan biri sandım."

"Beni çok iyi dinleyin Bay O'Neill. Haklıydınız, bana boşuna saldırmadılar. Ki, bugün bir daha denediler. Büyük bir plan var. Ama sizin zannettiğiniz gibi teröristlerin değil, bizzat devlet içinden birilerinin organize ettiği bir plan. Birileri Dünya Ticaret Merkezi'ne saldıracaklar. Kulelerin güvenlik sorumlusu olarak bunu bilmek

birinci dereceden hakkınız. Size bunu ihbar ediyorum. Kaybedecek vaktimiz yok. Çok kısa süre içinde gerçekleştirecekler."

Hattın öteki ucunda bir sessizlik oldu, John O'Neill duyduklarına inanamıyordu: "Nasıl saldırıyı planlıyorlar ve siz bunu nasıl öğrendiniz?"

"Bakın, plan aslında benim planım. Ama ben bu planı henüz genç bir teğmen iken Pentagon için yapmıştım. O zaman daha İkiz Kuleler bile yoktu. Ayrıca sadece Amerika'nın düşmanlarına

1^

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

karşı kullanılacağı söylenmişti. Planın özü ise sivil uçakların büyük binalara saldırması üzerineydi. Şimdi birileri benim planımı güncellemiş. Hedeflerinde ise DTM var. Zaten beni de o nedenle ortadan kaldırmaya çalıştılar."

John O'Neill, ne diyeceğini bilemiyordu. DTM'de işe başladığının ilk günü böyle bir haber alacağını hayatta düşünemezdi. Bunun kötü bir şaka ya da Albay Clayton'ın hayalinin eseri olmasını diledi: "Sizi anlıyorum ama bu istihbaratı nereden ve nasıl aldığınızı öğrenebilir miyim? Kesin bir bilgiden mi, yoksa bir varsayımdan mı söz ediyoruz? 1993 DTM saldırılarından bu yana binalara yeniden saldırılacağıma dair o kadar çok ihbar alındı ki."

Clayton sinirlenmemek için kendini zor tutuyordu, fakat kendine hakim oldu. Son ümidi John O'Neill'in kendisini dinlemesi ve ciddiye almasıydı. Onu ikna edebilmek için her şeyi yapmaya hazırdı:

"Bakın, sizinle açık konuşacağım. Bu bir bilgi değil. Ama olayları uç uca eklediğinizde başka türlü olamaz. Benim planım tozlu raflardan almıyor, sonra bunu bana bildiren arkadaşım öldürülüyor. Ardından ben iki kere öldürülmek isteniyorum. Ayrıca şu anda Kanada'da hapis yatan bir Deniz İstihbaratı ajanı durumu teyit edecek bilgiler veriyor. Son olarak beni öldürmek isteyen adama göre bir ekip üç gün önce New York'a hareket etmiş ve DTM'ye gideceklermiş. Daha ne olsun? Bunları alt alta koyup toplayın sizce ne oluyor?"

"Söyledikleriniz gerçekten ilginç ve dikkate değer ancak sizin de kabul ettiğiniz gibi doğrudan bir bilgiye dayanmıyor. Daha ziyade başınızdaki geçen olaylara ve tahminlerinize dayanıyor. Bana bu kişilerin kim olduğunu söyleyemiyorsunuz, bir tarih veremiyorsunuz. Bu durumda benden ne yapmamı bekliyorsunuz? Daha işe başladığım ilk günü DTM yönetimine gidip, 'Ordudan emekli eski

bir albayın bazı varsayımları var. Bir süre kuleleri kapalı tutsak iyi olur' mu diyeyim? Hem terörist-

I 176

KAMIKAZE OPERASYONU

1er değil, devlet içinden bir grup diyorsunuz. Söyler misiniz devlet ajanları uçak kaçırıp, sonra da kulelere mi çarptıracaklar?"

Clayton: "Anlamıyorsunuz" diye adeta bağırды, "böyle bir eylem için teröriste, korsana, kaçırılmaya gerek yok. Bunlar uzaktan kumandalı uçaklar olacak diyorum size. Nasıl yapacaklarının ayrıntısını ben de bilmiyorum. Fakat bir şekilde yapacaklar. Sizden tek istediğim, beni dikkate almanız ve gerekli adımları atmanız."

John O'Neill'in hisleri, karşısında bir kaçık olmadığını söylüyordu. Ayrıca adamın askeri geçmişı ve başına gelen olaylar gerçekten anlamlıydı. Üstelik haklı çıkması durumunda gerçekten bir felaket olurdu. Bu durumda hiçbir şey yapmamak, bir şeyler yapmaktan daha pahalıya mal olabilirdi. Sonunda sakın bir ses tonuyla Clayton'ı cevapladı:

"Sizinle bir anlaşma yapalım Albay. Ben sizin iddianızı FBI'daki dostlarım vasıtasıyla gayriresmi olarak araştıracağım. Bakalım, bu yönde istihbarat almışlar mı hiç? O zaman durum daha da ciddiye biner. Ama şunu da söylemeliyim, eğer istihbarat alsalardı benim mutlaka haberim olurdu. Buna karşılık siz de derhal buraya gelin. Bana söylediklerinizi gerekirse kule idaresi, şehir idaresi, polis ve FBI önünde bir daha tekrarlayın. Yoksa birdenbire insanların önüne çıkıp böyle bir iddia var diyemem. Siz bürokrasinin ve güvenlik birimlerinin üst kademelerinin nasıl çalıştığını benim kadar tahmin edemezsiniz."

Clayton'm içinden, tahmin etmeme gerek yok, şu anda bizzat yaşıyorum, demek geçti ama belli ki. O' Neill hem iyiniyetli idi hem de elinden geleni yapacaktı. O yüzden "Tamam" dedi, "akşam yola çıkıyorum, yarın sabah yanınızda olurum. Lütfen beni ciddiye alın ve şu andan itibaren bilgi toplamaya çalışın. İnanın bana, fazla zamanımız kalmadı. Görüşmek üzere. "

Telefonu kapatıp aşağı indi. Esirinin kıpırdayacak hali yoktu. Kaderine razı olmuş, bekliyordu. Hem kaçsa bile artık onun için

177

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

fazla bir önemi yoktu. Üzerine montunu aldı, cebinde kalan parasını kontrol etti, silahım beline soktu. Frank Kelling'e ve

dostlarına olayları açıklayan bir not bıraktıktan sonra adamın bağlarını son bir kez sıktı.

Kapıya yönelmişken birden geri döndü: "Sana teşekkür etmeyi unuttum sevgili dostum. Hayatımı kurtardım" dedi ve Don Juan'm kafasını sevgiyle okşadı. Don Juan kendisine gösterilen ilgiye kuyruğunu sallayarak ve sevimli bir şekilde havlayarak cevap verdi.

Clayton buzdolabına yöneldi ve iki parça iri biftek çıkardı: "Kusura bakma dostum, şimdilik bu hediyemi kabul et. Dönebi-lirsem sana daha nefis yiyecekler alacağım. Hatta sana bir kız arkadaş bile bulma sözü veriyorum."

Clayton, kapıyı çarpıp çıkarken, Don Juan biftekleri büyük bir iştahla midesine yollamaya başlamıştı bile...

Bölüm 24

Maine

Portland Uluslararası Havaalanı

11 Eylül

Saat: 05:45

r

"Lütfen dikkat! Boston yolcuları uçuş işlemleri için kontrol noktalarına müracaat edin lütfen!" Havaalanının içinde hoparlörlerden çınlayan ses, bir anda bekleyenlerin üzerindeki sabah mahmurluğunu dağıttı. Görünürde çok az yolcu vardı. Bekleme salonundaki banklarda uyuklayan bir siyahı yolcu ayağa kalktı. Gri takım elbisesini düzeltti ve az ötedeki bavulunu kavrayarak ileri doğru yürüdü. Onu aceleci ve heyecanlı tavırlarıyla dikkat çeken genç bir adam izledi. Genç o kadar heyecanlıydı ki kalkarken walkman'ini düşürdü, zarar görüp görmediğini bile kontrol etmeden aleti sırt çantasının gözüne attı ve adeta koşarcasına kontrol girişine doğru yöneldi. Kimbilir belki ilk kez uçağa biniyordu, belki de uçak fobisi vardı. Az ileride, daha ağır hareketlerle hazırlanan bir aile göze çarpıyordu. Kadın "Ben bir şeyleri unutacağımızı biliyordum, bak işte, annem için aldığım hediyeyi unuttuk işte" diye söyleniyordu. Adam bezgin bir ifade

178

179

!

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

KAMIKAZE OPERASYONU

İle kadının suratına baktı ve kafasını sallayıp, hiçbir laf etmeden valizleri kaptı. Ufaklıklar ise anne babalarının tartışmasına hiç orali olmadılar, neşe içinde kapiya doğru koşturuyorlardı.

Tam bu esnada iki kişi daha hareketlendi. Onlar diğeri yolcular gibi fazla telaş görünmüyordı. Koyu tenli iki kişiden biri, otuzlu yaşlarda gösteriyordu. Üzerinde siyah pantolon ve mavi gömlek vardı, omzunda askılı bir çanta taşıyordu. Yirmili yaşlarda gösteren diğeri, beyaz bir gömlek giymişti. Her ikisi de son derece sakindi, sanki tatile çıkmış gibi bir havaları vardı. Önce check-in prosedürünü tamamladılar. Havayolu görevlisi kimliklerini aldı. Öndeki mavi giysili, bir ehliyet uzattı. Üzerinde Mu-hammed Atta yazıyordu. Havayolu görevlisi, kimlikteki fotoğrafla adamın yüzüne baktı. Her ikisi de tutuyordu, "İyi yolculuklar bayım" dedi. Sıra diğeri gelmişti. Onun kimliğinde ise Ab-dülaziz El Ömeri yazmaktaydı.

işlemler bittikten sonra yolcuların biriktiğı son çıkış noktasına yöneldiler. İnip kalkan uçaklar gözüküyordu. Pist görevlileri, ikmal ve bakım elemanları, uçakların son kontrollerini yapmaktaydı.

Abdülaziz El Ömeri, birden Atta'ya döndü ve "Bu saçmalığa bir anlam veremiyorum" diye serzenişte bulundu. "Bize önce Maine'e gelmemizi söylediler, geldik... Şimdi de Boston'a gitmemizi istiyorlar, gidiyoruz. Ancak hiçbir açıklama yapmadılar. Sadece çok gizli bir eğitim programına dahil olduğumuzu söylüyorlar. Sence bu normal mi?"

Muhammed Atta, Abdülaziz El Ömeri'ye göre daha olgun ve sakin biriydi: "Hadi, fazla düşünme" dedi, "bizim işimizin kuralı da bu. Zaten Amerika'ya geldiğimizden beri normal bir hayat mı yaşıyoruz? Baştan beri onlara tabiyiz ve onlar ne isterse yapıyoruz. Bunların askeri üslerinde sözümona 'konuk öğrenci' olarak bulunduğumda ne saçma davranışlar gördüm, bir bilsen. İnan bana, bu manasız 007'cilik oyunu onların yanında hiç kalır.

180

Onlar böyle esrarengiz davranışlara bayılır. Bütün hayatları böyle. Hem unutma bugün Amerika'da bulunuyor ve rahat bir yaşam sürebiliyorsak, onların sayesinde. Bunu bize sağladıkları sürece bence sorun yok. İstedikleri her yere giderim. "

"Haklısın ama ben sıkıldım" diye itiraz etti Abdülaziz El Ömeri, "geldiğimizden beri hep aynı terane... Şunu yap, şuraya git, bunu bekle. Yeter artık. Çocuk oyuncağı değil bu. Üstelik bizden ne

beklediklerini halen anlayamadım. Bizi böyle gezdirip duracaklarsa o kadar parayı niçin harcıyorlar?"

İki arkadaşın konuşması giderek ayak üzeri bir tartışmaya dönüşmüştü.

"Halen olayı kavramamışsın" diye çıktı Muhammed Atta, "işin mantığında bu tür gariplikler var. Ben bunları sorgulamamayı yıllar önce öğrendim. Bizi buralara kadar kim yolladı? Pakistan, Suudi Arabistan ve Mısır istihbaratından oluşmuş CIA ile bağlantılı bir ağ değil mi? Bana öğrenci olarak Hamburg'a gideceksin dediler, gittim. Bunun için aileme ve çevreme onlarca yalan söyledim. Amerika'ya geleceksiniz dendi, geldim. Havacılık Okulu'na gideceksiniz dendi, gittim. Bütün bunları niçin yaptığımı sormaya kalkarsam bir gün bile tutmazlar beni burada. İyisi mi, sen işin bu gibi külfetlerini bir yana bırak da nimetlerini yaşamaya bak. Hem ense yaptığımız günleri de unutma. Florida barları ve kızları gibi mesela..." Bu sözleri söylerken arkadaşının sırtını sıvazlamış ti Atta.

Derken kendilerine doğru bir adamın geldiğini gördüler. Uzun boylu, iri yapılı ve adaleli bir adamdı. Bu vücut yapısıyla giydiği takım elbise, hem komik kaçmış hem de her an dikişlerinden sökülecekmiş izlenimi vermişti. Yanlarına birkaç metre kala durdu, son derece resmi bir şekilde ve zorlama bir nezaketle "Bay Atta ve Bay Ömeri mi?" diye sordu.

Her ikisi de adamın sorusunu "Evet" diye cevapladılar fakat "Peki ama siz kimsiniz?" diye sormaya gerek bile duymadılar.

181 |

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Tipine bakılırsa adam belli ki CIA'dendi. Birkaç gündür yaşadıkları garip seyahate şimdi bir de CIA eklenmişti.

Abdülaziz El Ömeri artık sinirlenmeye başlıyordu: "Bari uçuş işlemlerimizi iptal ettirelim. Şimdi iki yolcunun olmadığını fark ederlerse sorun çıkabilir" diye diretti.

Gelen adamın tartışmaya niyeti yoktu. Ömeri'ye dönüp: "Merak etmeyin" dedi, "işin o yönünü bize bırakın, arkadaşlar halledecekler."

Adam önde, Atta ve Ömeri arkada yürümeye koyuldular, havaalanının ayrı bir bölümüne doğru gidiyorlardı. Arada başka resmi görevlilere ve kontrol noktalarına rastladılar ama kimse onlara hiçbir soru sormadı. Az sonra piste açılan bir kapının önünde durdular. Dışarıda bir araba beklemekteydi. Hep birlikte arabaya bindiler. Araba pistin en uç noktasına doğru hareket etti, iki dakika

sonra durdular. Az ileride kalkışa hazır, Gulfstre-am III model, 12 yolcu kapasiteli özel bir jet bekliyordu. Kuyruğundaki numara hariç üzerinde hiçbir işaret ve şirket ismi görünmüyordu. Uçağın her tarafı beyazdı ve henüz yeni yükselmeye başlayan güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. İş adamlarının hizmetinde olan türden lüks ve küçük jet, CIA'in "çok özel" operasyonlarında kullandığı bir uçaktı. Bu tarz jetler CIA'in paravan şirket envanterlerinde görünmekteydi, ^o Her türlü hava koşulunda uçabilen, ikmal almadan uzun süre havada kalabilen, hızlı bir jetti Atta ve El Ömeri'yi bekleyen.

Mavi elbiseler içinde bir hostes, konukları kapıda karşıladı. Ancak vücut hatları ve yüz ifadesi fazlasıyla erkeksiydi. Vücudunun sıkı bir idmandan geçtiği, kas yapısından belli oluyordu. Bu haliyle rahatlıkla akrobat olarak iş bulabilirdi! Zoraki bir şekilde gülümsemeye çalışarak: "Ben Vilma, uçuş hostesinizim. İyi yolculuklar dilerim" dedi.

20 Uluslararası Af Örgütü raporJanna göre, Gulfstream III modeli jetler, 11 Eylül sonrasında CIA'in insan kaçırma ve işkence operasyonları skandallarındaki birçok kez kullanıldı.

I 182

Bölüm 25

Florida - The Colony Beach, Tennis Resort Otel Saat: 06:00

Başkan George W. Bush, yatağından kalktığı anda kendini oldukça iyi hissediyordu. Gecesi keyifli geçmişti; yatmadan önce özel bir akşam yemeğine katılmış, burada kardeşi Jeb, eski Vali Bob Martinez ve bazı Cumhuriyetçilerle birlikte olmuştu. Dostluklar tazelenmiş, anılar yad edilmiş ve ülkenin içinde bulunduğu siyasi duruma dair yorum ve şakalar yapılmıştı.

Bush'un memnuniyeti sabah kalktığı anda davranışlarına ve enerjisine yansımıştı. Hemen banyoya gitti, ellerini ve yüzünü yıkadı. Eşofmanlanm giyip otelin tenis sahasında 4 mil kadar sabah koşusu yaptı. Tekrar oteldeki odasına döndü, ıhk bir duş aldı. Duş kendini daha da iyi hissetmesini sağlıyordu.

Birazdan Sarasota'daki bir ilköğretim okulunu ziyarete gidecek ve bu sayede eğitimle ilgili görüşlerini de kamuoyuyla paylaşma fırsatı bulacaktı. O günkü programında öğleden sonra Pentagon'u ziyaret etmek de vardı. Önce jambon, yumurta, peynir, zeytin ve portakal suyundan oluşan kahvaltısını yaptı. Gün başlamak üzereydi.

183 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Saatler 07:15'i gösterdiğinde odaya danışmanları ve Beyaz Saray'ın güvenlik bölümünden birileri geldi, hemen toplantı masasına geçtiler. Gündemde, o günün ilk "olağan istihbarat brifingi" vardı. Aslında bu brifingi her gün ona CIA Başkanı George Tenet'in veya bir başka üst düzey CIA yetkilisinin vermesi gerekiyordu. Ancak Tenet bu özel gezi programında yer almadığı için brifingi Beyaz Saray'ın güvenlik bölümünden bir görevli veriyordu o sabah. Bush her sabah aldığı bu sıradan istihbarat raporlarından sıkılıyordu, fakat yapabileceği bir şey de yoktu, dinlemek zorundaydı.

Gündemin ilk maddesinde, Bush'a suikast ihbarı vardı. Gizli servisin aldığı istihbarata göre dört Sudanlı terörist, Bush'a Saratosa'da suikast girişiminde bulunacaktı. Bunun üzerine Saratosa polisi tarafından o gece bazı tutuklamalar yapılmıştı. Bush, konu hatırlatıldığında umursamaz göründü. "İlgili makamlar gerekeni yapıyorlardır herhalde" diyerek geçiştirdi. Sonra çevresindekilere döndü: "Merak etmeyin Başkanlık'tan ayrılma niyetinde değilim daha. İster öterek, ister başka yolla... Peki, devam edelim. Sayın Cheney'in ilgilendiği tatbikat ne durumda? Bugün onunla ilgili bazı gelişmeler olması gerek..."

Güvenlik Sorumlusu önce bir yutkundu, ardından önündeki notlara bakarak: "Sayın Başkan" dedi, "bize verilen bilgiye göre tatbikat sürüyor. NRO¹ ve NORAD² birlikte yürüttükleri bir tatbikat bu. 'Stratejik Oyunlar Bölümü'nün bir planı doğrultusunda devam ediyor. Bu oyunlar, 'Acil Durum Egzersizleri' adı verilen bir dizi tatbikattan oluşuyor. Dünden beri uygulamada ve bir hafta sürmesi planlanıyor. Bugün de bu tatbikat kapsamında 'Vigilant Warrior'³ kod adı verilen bir operasyon gündemde. Ayrıca 'Northern Vigilance'⁴ kodlu ve Rusya'dan gelen

21 Ulusal Keşif Ofisi

22 Kuzey Amerilca Hava Savunma Komutanlığı

23 Müteyakkız Savaşçı

24 Kuzeyli Teyakkuz

184

KAMIKAZE OPERASYONU

bir hava saldırısını simüle eden bir tatbikat daha söz konusu. Bu tatbikat çerçevesinde çok sayıda uçak ve personel Alaska'da konuşlandırılmış vaziyette."

Bush karşısındaki sorumluya belli etmeden içinden, ah şu askerler, dedi. Oyun oynamayı ne kadar da çok seviyorlar! Sürekli

tatbikat, tatbikat.... Gerçek bir savaşta ne yapacaklarını ben de merak ediyorum doğrusu...

"Sayın Cheney görevinin başında olmalı o halde?"

Bu, Güvenlik Sorumlusu'nun bilgisi dahilinde değildi. Başkan Yardımcısı'nın şu anda nerede olduğuna dair ancak tahmin yürütebilirdi: "Sanırım Sayın Cheney, şu an Beyaz Saray Durum Oda-sı'nda yerini almış olmalı. Biliyorsunuz, Mayıs ayından beri tatbikatın gidişatından sorumlu kişi o. Aynı zamanda Kontr-terörizm Danışmanımız Richard Clarke da durumu takip ediyor olmah. Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Pentagon'daki ofisinde tatbika-tın safhalarını izlemeye hazırlamıyordur herhalde. Hava Kuvvetleri Komutanı General Richard Mayers^^ da konuyu izlemekle meşgul. Genelkurmay Başkanı Henry Shelton ise şu sıralar Avrupa yolculuğu nedeniyle Atlantik üzerinde uçuyor olmah. O nedenle kendisi tatbikata direkt olarak katılamıyor, ama bilgi alıyordur."

Güvenlik Sorumlusu otomatiğe bağlanmış gibi anlatmaya devam ediyordu: "Tatbikatın her aşaması, kendi içinde özel kod adlarına bölünmüş, ayrı stratejik merkezlerden yürütülmekte. Hatırlayacağınız üzere bir süre önce 'Amalgam Virgo'^^ adında bir tatbikat daha yapıldı. Uçak kaçırma senaryosu üzerine kurulmuş bir tatbikatı bu. Bugün ve önümüzdeki günlerde de benzer simülasyonlar yapılacak. Nebraska'daki Offutt Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki Stratejik Komutanlık Merkezi'nden yürütülen

25 General Richard Mayers 11 Eylül'den sonra Genelkurmay Başkanı oldu.

26 Virgo; astrolojik haritada Başak Burcu'nu simgeler. İlginçtir ki 11 Eylül devlet içi darbesini perdeleyen simülasyon tatbikatlarından birinin adında Başak'a bir gönderme vardı ve 11 Eylül, astrolojik olarak Güneş, Başak Burcu'nda iken gerçekleşmiştir.

185

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

'Global Guardian'^^ adında daha geniş kapsamlı bir tatbikat da mevcut. Bu tatbikat sabah 08:00 gibi başlamış olmalı, Amerikan nükleer gücünü kullanıma hazır tutmak ve nükleer bir saldırıya karşı mücadele etme kabiliyetini artırmak üzere planlanmış bulunuyor. Bunların yanı sıra Hava Savaş Oyunları Kumanda Ça-hşmaları kapsamında altında 'Crown Vigilance'^^, Birleşik Devletler Uzay Kumanda Çalışmaları kapsamında 'Apollo Guardi-an'^^ ve her biri birer NORAD tatbikatı olan 'Vigilant Guardi-an'^3° ve 'Amalgam

Warrior'^ ^ gibi tatbikatlar da 'Global Guardian' çalışması ile birlikte yürütülüyor."

Bush, anlatılanları dinlemiyor gibiydi. Belli ki bu kadar çok tatbikat ismi ve planı kafasını karıştırmıştı. Aslında Güvenlik Sorumlusu'nun kafası da karışık. Brifingi, ordudan birilerinin vermesi çok daha uygun olurdu. Başkan'm sorabileceği teknik ayrıntıları, ordu sorumluları daha iyi cevaplayabilirdi. O da sıkılmıştı. Bir an önce Bush'un yanından ayrılmak istiyordu, fakat kendini devam etmek zorunda hissetti. Yarın öbür gün tatbikatlarda bir aksilik olursa Başkan "Bundan benim niye haberim yoktu?" diyebilirdi. Onun için devam etti: "Ayrıca aynı tatbikat çerçevesinde Stratejik Komutanlık Merkezi 'Kırmızı Tim' elemanları tarafından yürütülen bir savaş oyunu daha var. Bu senaryoya göre düşman ajanları rolündeki organizasyonlar, internet üzerinden içeri girip, emir ve kontrol sistemi anahtarına sahip olacaklar. Bu iş için de hacker pozisyonunda bir ajan kullanılarak kumanda sistemleri ele geçirilmeye çalışılacak."

Başkan Bush, onaylar gibi kafasını sallıyordu, arada bir de "hımm", "gayet iyi" gibi mırıldanmalarda bulunuyordu. Uyku mahmurluğunu daha üzerinden atamamıştı.

27 Küresel Muhafız

28 Hükümdarlık Teyakkuzu

29 ApoUo Muha&zı

30 Müteyakkız Muhafız

31 Devasa Savaşçı

186

KAMIKAZE OPERASYONU

Güvenlik Sorumlusu devam etti: "Sayın Başkan, ayrıca NRO'nun bizzat içinde olacağı bir tatbikat daha mevcut. Senaryoya göre NRO'nun Washington Dulles Uluslararası Havaalanı'na 4 mil uzakta bulunan binalarından birine mekanik bir problem yüzünden ticari bir jetin çarpması söz konusu. Bunun ardından acil müdahale ekipleri devreye girecek. Plan, bölümün şefliğini de yürüten ve aslında bir CIA ajanı olan John Fulton'm fikriymiş. Buna göre NRO'nun üç bin elemanının binaları terk etme senaryosu uygulanacak."^^

Gri takım elbiseli Güvenlik Sorumlusu, Başkan Bush'a ayrıca NORAD'm bunlara benzer üç senaryosu daha olduğunu, senaryoların New York, Washington DC ve Pensilvanya'da gerçekleştirileceğini de söyledi. Hepsi de kaçırılmış uçaklar

senaryosu üzerine kuruluydu. Kendilerine bildirilen NORAD senaryosuna göre birden fazla kaçırılma hikâyesi vardı.

Bush bütün bunlardan sıkıldığını fark etti. Hem az sonra programındaki okula doğru yola çıkmak zorundaydı: "Teşekkür ederim" dedi, "onlar tatbikatın planlamasını yürütürsünüz biz de işimize bakalım."

Odaya zaten diğer görevliler dolmuşlar di. Her birinin Baş-kan'a hatırlatacağı görevler vardı. Bush yerinden kalktı: "Evet" dedi, "şimdi sırada ne var?"

Bütün protokol ve gezi işlerinden sorumlu danışmanlarından Andrew Card, Başkan Bush'un yanına doğru yaklaştı: "Çıkmak zorundayız Sayın Başkan" dedi, "biraz daha oyalanırsak okuldaki programımıza geç kalacağız."

"Hakısm Andy, haydi yola koyulalım."

Başkan Bush, beraberindekilerle birlikte koridorda ilerlerken az önceki brifingde anlatılanları bir kere daha düşündü. "Uçaklar ha... Çok ilginç... Demek uçak çarptırma oyunu oynayacaklar..."

32 Kitapta anılan tüm tatbikat isimleri ve içerikleri gerçektir.

187

Bölüm 26

Dünya Ticaret Merkezi

Kuzey Kulesi

11 Eylül 2001

Saat: 08:46

\

KAMIKAZE OPERASYONU

Manhattan adası olağan günlerinden birine başlıyordu. Burası New York'un finans ve ticaret devlerinin toplandığı bir merkez olarak aslında Amerikan ekonomik sisteminin atardamarı sayılabilirdi. Kolonileşmenin başlangıç yıllarında yerlilerden sadece 24 dolar değerindeki boncuk, battaniye, kumaş, tencere, tava karşılığında satın alınan adada belki de açgözlü "beyaz adam"ın Wall Street geleneği ilk o zaman başlamıştı!

"Löver Manhattan" diye bilinen bölgenin çevresine denizden itibaren Özgürlük Anıtı, Ellis Adası Ulusal Anıtı, Tarihi Burun Clinton Kalesi, Battery Park, New York Borsası ve Wall Street, Trinity Kilisesi, Woolword Building, Tarihi Belediye Binası, Federal Hail, Eski St. Patrick Katedrali gibi önemli yerler ve binalar sıralanmıştı.

Ancak hiçbir Dünya Ticaret Merkezi Kuleleri' nin ihtişamında değildi. İkiz Kuleler, New York'un hemen her yerinden görülebilen dünyaca ünlü yapılar, Manhattan adasının incileriydi. Onlar dünyaya hükmeden finans mabedinin

I

ihtişamlı "J" ve "B" sütunlarıydı.^ Para tanrısının rahipleri her gün mabedin sunağına adak olarak çekler, tahviller, hisse senetleri, ticari anlaşmalar sunuyorlardı!

110 katlı ve 417 metre yüksekliğindeki Dünya Ticaret Merkezi Binaları üç futbol sahası büyüklüğünde ve "uğursuz" kabul edilen bir alanda yer alıyordu.^ Kulelerin yapımında binlerce ton çelik kullanılmıştı. Yaklaşık 50 bin kişinin çalıştığı ve her gün binlerce kişinin ziyaret ettiği Dünya Ticaret Merkezi'nin yedi binalı kompleksinde pek çok restoran, kafeterya, resmi daire ve Marriott Oteli bulunuyordu. 1973 yılında hizmete açılan kulelerde 99 asansör mevcuttu. Dünyaca ünlü restoran Windows on The World, antenli olan Kuzey Kule'de yer almaktaydı. Dünya Ticaret Merkezi inşa edildiğinden bu yana son derece çarpıcı ve hareketli bir ekonomik ve sosyal merkez olarak Amerikan yaşamında kendini hissettirmişti.

11 Eylül sabahı da diğer günler gibi başlamıştı. İnsanlar gene büyük bir telaşla işlerine koşturup yapacakları iş planları ve anlaşmaları gözden geçirmeye hazırlanıyorlardı. Kuzey Kule'nin 96. katındaki yönetim danışmanlık şirketinin sekreteri Claudia Hansen her zamanki gibi işe erken gelenlerdendi. Hemen masasının başına geçti, o gün yapılacak işleri bir çırpıda gözden geçirdi. Patronlarına hatırlatması gereken önemli randevuları ayrıca not aldı. Birazdan telefonlar çalmaya başladılar. Alelacele çantasını karıştırdı, içinden küçük bir ayna çıkardı ve son kez saçlarını ve makyajını kontrol etti. Sarı saçlarını savururken yüzünden hafif bir tebessümün çizgileri geçti.

33 J ve B sütunları Süleyman Mabedi'nin girişinde yan yana bulunan "Yakin" ve "Boaz" sütunlarıdır. Masonik ritüellerde önemli simgesel değerleri vardır.

34 Halk arasında yaygın bir batıl inanışa göre iki cadde ile üç sokak arasındaki saha "uğursuz" kabul ediliyordu. Çünkü 1776 yılının Eylül ayında İngiliz donanması askerleri DTM'nin inşa edildiği alanı işgal etmişler, ABD'nin ilk Başkanı George Washington'un komutasındaki birliklerle çarpışmışlar ve bu çarpışma esnasında 3 bin 800 Amerikalı can vermişti.

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Claudia Hansen'm morali o gün oldukça yüksekti. Akşamı 38. kattaki hukuk bürosundan Greg Power ile birlikte geçirmişti. Aslında bu Claudia'mn uzun süredir arzuladığı bir durumdu. Greg'le Kule'nin kapısında karşılaştığı ilk günden beri aklı ondaydı. Daha sonra asansörde başlayan "tesadüfi" karşılaşmalar zamanla selamlaşmaya ve sonunda da yakınlaşmaya dönüşmüştü. Claudia, "Anı yaşa, içinden geleni yap" felsefesine inanan ve ona göre davranan bir kadındı. Yaşamın ertelenemeyeceğine inanıyordu.

iki oda ötedeki iş arkadaşı Brian Blake ise neredeyse tam tersine iman etmişti. O gerçek bir işkolikti. Nitekim birkaç saat sonra başlayacak olan "İş Yönetimi Açısından Zaman ve Gelecek Planlaması" başlıklı seminerin notlarını gözden geçirmekle meşguldü. Brian Blake'e göre hayatta başarı sağlamak, tümüyle bir planlama sorunuydu. Hastalık derecesinde titiz ve dakik biriydi. Masası ve dolapları iş akış şemalarıyla, neredeyse dakikası dakikasına hesaplanmış proje dosyalarıyla doluydu. Gelecek planlaması, onun uzmanlık alanıydı ve bu amaçla şirketlere danışmanlık ve eğitim hizmeti veriyordu.

Brian Blake, seminer notları ile uğraşırken gözü pencereye takıldı. İleride bir karaltı, bulundukları noktaya doğru hızla geliyordu. Sonra bunun bir uçak olduğunu fark etti. Ayağa kalktı ve daha iyi görebilmek için pencereye yöneldi. Yaklaştıkça uçağın önce gövdesi, sonra kanatları ve ardından da burnu iyice belirginleşmişti. Kuyruğu ise bir köpekbalığının yüzgeci gibi görünüyordu. Brian Blake paniğe kapıldı ve yüksek sesle "Sersem pilot, ne yapmaya çalışıyor!" diye söylendi. Uçak artık tüm haşmeti ile gözlerinin önündeydi. Adeta kanatlı, dev bir mitolojik yaratık üzerine doğru geliyordu. Brian Blake donup kalmıştı. Uçak pencereye iyice yaklaştığında refleks olarak ellerini yüzüne kapadı. Sanki üzerine gelen kocaman bir uçak değil de bir tenis topuymuş gibi içgüdüsel olarak korunmak istedi. Blake hiçbir şey hissedemedi; ne acı, ne korku ne de bir

KAMIKAZE OPERASYONU

anlık tepki. Sadece büyük bir patlamayla birlikte gelen bir gürültüyü ve ona eşlik eden kocaman bir alev kümesinin vücudunu

yaladığını algılayabildi. Gövdesi parçalanmış, her bir parçası bir alev topuna dönüşüp etrafa diğer eşyalar gibi saçılmıştı. Artık Brian Blake için tasarlanabilecek bir gelecek yoktu.

Claudia Hansen ise olduğu yerde kalakalmıştı. Duvarlar üzerine doğru eğilmişti. Önündeki masa ve sandalyeler adeta dev bir vakuma kapılırcasma kayboldu. Son görebildiği, üzerine bir jilet gibi gelen uçağın alevler içindeki kanatları oldu. Kanatlar, Claudia'nın gövdesini biçmişti. O andan itibaren onun için her şey ebedi bir karanlığa gömülmüştü. Gerçek, filmlerin özel efektlerine benzemişti adeta.

Çarpma ve ardından gelen patlamalar o kadar şiddetliydi ki bina büyük bir ivme ile önce titredi ve sonra yanlara doğru sallanıp adeta gidip geldi. Kule ilk şok dalgalarını eminceye kadar 12 saniye boyunca sallanıp durdu. Uçak tam olarak 93 ve 99'un-cu katlar arasına girmiş ve en ağır hasarı bu katlara vermişti. Birkaç dakika önceye kadar vazgeçilmez olan dosyalar, yazışma kâğıtları, faturalar, fakslar, fotokopiler, tüm kırtasiye malzemeleri bir anda kül olmuştu. Kırılan metal parçaları, camlar, çeşitli eşya ve dokümanlar kaldırırma doğru hızla inmekteydi. Çarpmanın ivmesi o kadar kuvvetliydi Kule'ye ait birçok eşya ve kopan parça, birkaç blok öteye sıçramıştı.

93 ve 99'uncu katlar arasında kimsenin sağ kalması mümkün değildi. Alevler birkaç saniye içinde etrafı sarmış; üstelik uçaktaki yaklaşık 10 bin galon civarındaki yakıt sadece katlara değil, asansör boşlukları yoluyla aşağı katlara, hatta lobiye doğru süzölmeye başlamıştı. Bir dizi patlama ardı ardına geliyordu. Her taraf is içinde kalmıştı. Göz açıp kapayınca kadar zehirli dumanlar etrafı kaplamaya başladı. Üstelik duman, havalandırma boşluklarından her yana sızıyordu. Normal bir yangına göre dizayn edilmiş tavandaki su püskürtücüler işlevsiz kalmıştı.

190

191

11 EYLÜL'UN GERÇEK ROMANI

Çarpmaya maruz kalan katlardaki zemin sanki eriyor gibi eğilip bükölmeye başlamıştı bile. Her şey sanki "Belleğin Israrı"nda³⁵ olduğu gibi cereyan ediyordu.

Aşağıda ise tam bir karmaşa yaşanıyordu. Kule'ye ilk yetişen, İtfaiye Şefi Joseph Pfeifer ve ekibi olmuştu. Çarpmadan tam 4 dakika sonra oradaydılar. Pfeifer, o gün bir Fransız TV ekibinin

çektığı New York itfaiyesi ile ilgili bir belgesel için o bölgedeydi.^ Deneyimli şef Pfeifer daha ilk uçağın çarptığı anda "Bu direkt bir saldırı gibi görünüyor" demişti, ilk alarmını olaydan 43 saniye sonra veren Pfeifer siyah-sarı giysisini giydi ve basma beyaz şef şapkasını taktı. Kısa süre sonra Kule'nin çevresi itfaiye ve polis arabalarıyla dolmuştu. İtfaiye amirleri hemen aralarında ayak üzeri bir toplantı yaptılar ve bunun bir söndürme değil, ancak "kurtarma operasyonu" olabileceğine karar verdiler.

Ekipler acilen yukarı katlara gönderilmeye başlandı. Ancak asansörler çahşmadığı için itfaiyeciler 110 katlı binaya kendi vücut ağırlıkları dışında üzerlerindeki bot, ceket, kask, maske, balta, oksijen tüpü gibi gereçlerle toplamda 25 kilogramı bulan yüklerle çıkmak zorundaydılar. Bu durumda bırakın kurtarmayı, sırf kadara çıkmaları bile bir saati bulabilirdi. Gerçekte itfaiyecilerin ilk mücadele etmeleri gereken, yangın değil; yerçekimi yasası olmuştu.

Diğer taraftan asansörlerde mahsur kalanlar ne yapacaklarını şaşırmişti. Sarsıntıyı hissettiklerinde ne olup bittiğine bir anlam verememişlerdi önce. İçlerinden bazıları sarsıntıyı depreme yordular. Kule'de bir fotoğraf stüdyosu bulunan Jim Passenger'ın aklına ilk gelense Kule'nin 1993'teki gibi tekrar bombalı saldırıya uğradığı idi. Ancak 93'teki saldırıda teröristlerin binaya ciddi

35 Ünlü ressam Salvador Dali'nin 1931 tarihli bir tablosu. "Yumuşak Saatler ya da Eriyen Zaman" olarak da bilinir.

36 Fransız Jules ve Gedeon Naudet kardeşlerin çektiği belgesel film. " 9/ U" adıyla dünya televizyon ve sinemalarında gösterildi.

192

^AMI^A£t UftKAİTUIMU

zarar veremediklerini hatırladığından fazla endişelenmedi. Kule'ye bir uçağın çarpacağı düşünüleliyordu bile. Önce Kule idare Merkezi ile iletişim kurmaya çalıştılar. Ancak karşlarına sadece otomatik kayıttan bir ses çıkmıştı. Sürekli olarak yardım geleceğini, panik yapmadan beklemeleri gerektiğini söylüyordu. Oysa bu mesaj, sıradan asansör arızaları düşünölerek hazırlanmıştı. Bütün sistemin devre dışı olduğu böyle bir gün için değil. Bekleyişleri giderek uzarken asansördekilerin sabırları da taşıyordu. Kısa sürede içerisinde dumanlar basmıştı bile.

88. kattaki uluslararası alım-satım şirketinde muhasebeci olarak çalışan 43 yaşındaki Fredy Flossmor, asansörün kaymakta olduğunu fark etti. Hemen acil durum butonuna bastı, kayma birden

durdu. Fakat tekrar kaymayacağını, hatta düşmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktu, içlerinde en rahat görünen, bir araştırma şirketinde saha anketörü olarak çalışan 19 yaşındaki Irma Cooper'dı. Normalde bu gibi durumlarda ilk kadınlar paniğe kapılırdı ama Irma'da telaştan eser yoktu. Elindeki gazetenin günlük astroloji sayfasını açmış, burcunu arıyordu. Yengec'e gelince durdu ve "Hah! İşte buldum" dedi ve sonra yüksek sesle okumaya başladı: "Bugün burcunuz sert etkiler altında kalabilir, ancak başınıza gelenleri sakın karşılayacak ve çevrenizdekilerle birlikte sorunu çözeceksiniz. Dostlarınızdan yardım istemekten çekinmeyin."

Asansördekilerin de sinirleri bozulmuş, bu yoruma birlikte gülmeye başlamışlardı. Yıldız fallarına inanmayan muhasebeci Fredy Flossmor bile "Olacak şey değil, tam da kızın içinde bulunduğu durum" diye tepki verdi.

Bilgisayar programcısı Pascal Wertz ise cep telefonu ile dışarıyla bağlantı kurmaya çalışıyordu. Bütün hatlar kilitlenmişti, içeri sızan ve giderek artan duman ile düşmekte olan asansörlerin çıkardığı sinir bozucu gürültüler acilen bir şeyler yapmaları konusunda bir uyarıydı, içlerindeki en uzun boylu adam Jim

193

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI KAMIKAZE OPERASYONU

Passenger asansörün tavamm kurcaladı ve kapağı kaldırıp, diğerlerinin de yardımıyla dışarı baktı. Tam olarak 80 ve 81. katlar arasında durmuşlardı. Birileri yerlerini fark etse bile kapı açılmadan onları kim çıkartabilirdi ki?

Tek çareleri, bir bölümü katlar arasında kalmış asansörün kapısını aralayabilmektir. Jim Passenger'ın aklına hemen yanında taşıdığı fotoğraf makinesinin ayaklığı geldi. Telaş içinde aşağıdakilere seslendi; "Çabuk bana fotoğraf makinemin ayaklığını verin!"

Herkes heyecana kapılmıştı. Pascal Wertz hemen ayaklığı uzattı. Passenger gene de son bir kez kapıyı yumrukladı ve seslendi: "Dışarıda kimse var mı?" Ancak hiç cevap alamadı. Bunun üzerine ayaklığı, kapının çok hafif ve loş ışık sızan aralığına doğru yerleştirdi. Sertçe yüklendi ama kapı yerinden bir milim bile kıpırdamamıştı. Birkaç kez daha denedi, olmuyordu. Ümitleri giderek tükenmekteydi ki son bir kez daha denemeye karar verdi. Bu kez tüm gücüyle abandı. Önce kapının iki kanadı esner gibi oldu, sonra "tak" diye bir ses duyuldu. Passenger bakamıyordu bile, ya ayaklık

kırılmış ya da kapı açılmıştı. Gözlerini o yana doğru çevirdiğinde kapının bir karış kadar açıldığını gördü. Bu bir mucizeydi. Ardından biraz daha yüklendi ve kapının bir insan gövdesinin sığabileceği kadar açıldığını fark etti. Hemen aşağıda bekleyen kader arkadaşlarına seslendi: "Hey, oldu galiba!" Her biri önce tek tek yukarı ve sonra da açılan aralıktan süzülürcesine kata çıktılar. En son Passenger çıktı. Tam derin bir "Oh!" çekerlerken birden az önce içinde oldukları asansör büyük bir hızla aşağıya düştü. Yaşam dakikaları savaşıyordu, kurtulmuşlardı!

Aslında en zor durumda olanlar uçağın çarptığı kadarın hemen yakınında ve yukarısında kalanlardı. Aşağı inmek ya da kaçmak için hiçbir şansları yoktu. Alevler ve dumanlar rüzgârın da etkisiyle onların bulundukları katlara doğru yayılıyordu, içlerinden bazıları, dumanlardan korunabilmek için kapıların

I 194

altını ısılatılmış bez parçaları ya da giysileriyle kapadılar. Oksijen giderek azalıyor, nefes almak imkânsız hale geliyordu.

103. katta sıkıştıkları odada Patrick Dolan çevresine bakındı. Kendisi ve arkadaşları çok kötü durumdaydılar. Islatarak ağızlan-na kapattıkları bez parçaları ile idare edebilecek gibi görünmüyorlardı. Şirkeünün halkla ilişkiler müdiresi Silvia Houtz astım hastasıydı, çok zor nefes alıyordu, göğsü hırıltılı bir şekilde inip kalkıyordu. Böyle giderse boğularak ölmeleri kaçınılmazdı. Diğer yandan giderek etrafı saran alevlerin sıcaklığı şartları daha zorlaştırıyordu. Fazla seçenekleri yoktu, hemen bir karar vermek zorundaydılar. Craig Hogan boynundan haç şeklindeki kolyesini çıkarmış, dualar mmlanmaktaydı. Patrick Dolan ona döndü: "Çabuk şu iskemleyi ver, sen de monitörü al ve camları kırmaya başla!"

Craig Hogan arkadaşının kendisinden istediğini robotumsu hareketlerle yerine getirdi. Biraz hava alma ümidiyle camları kırmaya başladılar. Ancak bu, iyi bir fikir değildi. Taze hava ile temas edince, için için yanan bölümler bir anda parlamış, duman daha kesif bir hal almıştı. Bir parça nefes alabilmek uğruna attıkları adım, akıbetlerini hızlandırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Üstelik pencerelerden sızan hava akımı, dumanı ve alevi daha üst katlara taşımak için birebirdi.

105. katta tam bir trajedi yaşanıyor. Bu katta mahsur kalan 50 kadar çalışan, ölümün giderek kendilerine daha da yaklaşmakta olduğunu fark ettiklerinden pencerelere doluşmuşlar-dı. Aralarında el

ele tutuşanlar da vardı. İnsanlar pencere kenarlarından adeta dışarı sarkarcasma el sallıyor, bağılıyor ve çevrelerinde dönüp dolanan poUs helikopterinden beyhude yere yardım istiyorlardı. Adeta alev ve duman püskürten bir ejderha, üzerilerine doğru geliyordu.

Öleceklerini anlayanlar son bir kez aileleriyle bağ kurmaya çalışıyorlardı. Ne var ki telefon sistemi çalışmıyordu, cep telefonları ise kilitlenmişti. Bir turizm şirketinde çalışan Angie Drexel, bir

195 |

|

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

KAMIKAZE OPERASYONU

Ümit Önündeki telefonu tuşladı. Eşi ve çocuklarına ulaşmaya çalışıyordu. Onlara son bir kez "Sizleri seviyorum" demek istemişti. Sevdiklerine "hoşça kalın" demeden ayrılmak istemiyordu bu dünyadan. O anda halen çalışan bir bilgisayar gördü. Derhal mail kutusunu açtı ve titreyen ellerine hakim olmaya çalışarak yazmaya başladı: "Hepinizi çok ama çok seviyorum. şu an bir felaketle karşı karşıyayım. Buradan sağ çıkabileceğimi zannetmiyorum. Fakat başıma ne gelirse gelsin bilin ki, hep yanınızda olacağım. Sevgili kocacığım Peter, birlikte geçirdiğimizi ve bana yaşattığın mutlu yıllar için binlerce kere teşekkürler. Canım çocuklarım, benim inci tanelerim, Marcus ve Cecilia sizleri babanıza emanet ediyorum. Sizleri çok çok seven anneniz Angie..." Gönder tuşuna bastı, mailin gittiğinden emin olmak istiyordu, gönderildi komutunu gördüğünde gözlerinden sicim gibi yaşlar boşamyordu.

28 yaşındaki Gerald Donovan, pencerenin pervazına sıkı sıkıya yapışmıştı. Hayatla arasındaki son bağı bir pencere pervazı olacağı hiç aklına gelmezdi. Birden çalıştığı uluslararası yatırım şirketine girmek için ne kadar uğraştığını hatırladı. Ardından bugünlerde Hong Kong'da olacakken, kız kardeşinin üç gün önce doğum yapmasından dolayı bu görevi bir başka arkadaşına devrettiğini düşündü. Arkasındaki bağırış ve çığklar artıyordu. Bayılıp düşenler vardı, bazıları ise zaten ölmüş olan arkadaşlarının cesetlerinin üzerine basmak zorunda kalıyorlardı. Alevler bütün katı sarmıştı. Gerald Donovan, son bir kez hayata ve gökyüzüne doğru baktı. Sonra içinden, ben bu cehennemde yanarak veya boğularak ölmek istemiyorum, dedi. Buraya kadardı. Son bir kez arkadaşlarına baktı. İçinden kimseyle vedalaşmak gelmedi. Nasıl olsa onlar da birazdan aynı şeyi yapmak zorunda kalacaklardı. Gözlerini yumup kendini

boşluğa bıraktı. Rüzgâr birkaç saniye yüzünü yaladı. Az sonra zemine çarptığında onun için her şey bitmişti. Çarpmanın şiddetiyle bütün kemikleri ve

I 196

kafatası kırılmış, iç organları parçalanmıştı. Kendisini birkaç dakika arayla başkaları da izleyecekti. Aralarında Donovan gibi ölümü bilinçli seçenler olduğu gibi, sanki kızgın bir nesneden elini çekmişçesine refleks olarak hamle yapanlar veya arkasındaki sıkıştırmaları ile düşenler de vardı.

(

197

Bölüm 27

CIA Jeti, Atlantik Okyanusu üzeri Saat 08:50

Muhammed Atta ve El Ömeri, içeri adımlarını attıklarında ikinci bir CIA gorili ile karşılaştılar. Adam daracık ve kısa koridorda ikisinin geçmesi için yana çekildi. İçeride beklediklerinden bile lüks bir manzara ile karşılaştılar. Son derece pahalı deri koltuklar, özenle hazırlanmış bir iç dekor, az ileride bir mini bar ile tv ekranı mevcuttu. Atta ve Ömeri birden kendilerini VIP yolcular gibi hissettiler.

Koridorun en dip tarafında, arkası dönük olarak oturan kişi ayağa kalktı, elini Atta'ya doğru uzattı ve tanıdık birine gösterilen samimiyetle: "Hoş geldin Muhammed" dedi.

Muhammed Atta şaşırarak görünüyordu, fakat hemen kendini topladı ve "Hoş bulduk Yüzbaşım" diyerek kendisine uzatılan eli sıktı.

Karşısındaki kişi, Alabama Montgomery'de eğitim aldığı Maxwell Hava Kuvvetleri Üssü'nden komutanı Yüzbaşı Gabriel Ferguson'dan başkası değildi. ABD'ye dost ve müttefik ülkelerden

I 198

K.AMIH,A^t Uh-tKAbYUINU

gelen kişilerin eğitim ve koordinasyonundan o sorumluydu. Ülkede böyle birkaç merkez vardı. Yabancı askeri ve istihbarat kuruluşlarının mensupları veya onların devşirdiği kişiler buralarda eğitilirdi. Bunların bir kısmı "ikili eğitim anlaşmaları" gereği normal askeri eğitimlerken bir kısmı da yine aynı anlaşmalar kılıfı altında sürdürülen daha özel operasyonlara yönelikti. Birkaç tane daha gizli merkez olduğu söyleniyordu. Çoğu kez CIA ile ortak çalışırlardı.

Yüzbaşı: "Otursamza" diyerek eliyle tam önündeki koltukla-n işaret etti.

Atta, Yüzbaşı'ya döndü: "Efendim tanıştırayım. Arkadaşımız Abdülaziz El Ömeri. O da Teksas'taki Brooks Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki Uluslararası Görevliler Bölümü'nde eğitim almıştır."

Yüzbaşı Ferguson "Biliyorum" der gibi başını salladı. "Evet, bir ara dosyasını okumuştum, bakalım elimizde işe yarar ne gibi gençler var diye... Tabii, eğitim amacıyla. Biliyorsunuz, dünyanın her yerinden gelen o kadar çok kişi var ki..."

Gulfstream 111 model jetin motorları yavaşça çalışmaya başladı. Bir süredir kalkış izni bekliyorlardı, inmekte veya kalkmakta olan birkaç büyük jet yüzünden kule kontrol gerekli izni bir türlü vermemişti.

Hostesin "Kalkışa hazırlanıyoruz. Lütfen kemerlerinizi bağlayın" uyarısı üzerine herkes kendisine çekidüzen verdi. Uçak önce bir yarım daire çizdi ve pistin üzerinde önce yavaşça, sonra hızlanarak ilerlemeye başladı. Yeterli mesafe ve hıza ulaştıktan sonra uçağın bumu dikleşti ve ani bir ivme ile yükseldiler. Havaalanı ve uçaklar giderek küçülen bir nokta gibi görünmeye başlamıştı. Biraz sonra tekrar kemerlerini çözdüler.

Saat 07:00'ye gelmek üzereydi. Abdülaziz El Ömeri kafasındaki soruya halen bir cevap bulamamıştı. Şu anki karmaşık ve çok gizli yolculuğa, topu topu bir uçak turu atmaları için mi çıkartılmışlardı? Bütün bu zahmete Yüzbaşı Ferguson'un kendilerini ne

199

ÎH

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

kadar tanıdığını anlamak için katlanmış olamazlardı. Böyle işlerde soru sorulmayacağını o da biliyordu bilmesine ama sonunda merakını yenemedi ve patladı:

"Yüzbaşı, bize günlerdir kilometrelerce yol kat ettirmeniz boşuna değil herhalde. Şimdi lütfen ne yaptığımızı ve nereye gitmekte olduğumuzu söyler misiniz?"

Gabriel Ferguson öfkesini bastırmaya çalışarak ve alaycı bir ifade ile Atta'ya döndü: "Arkadaşın çok sabırsız. Ona birçok ders öğretilirken sabır öğretilmemiş galiba."

Ömeri'nin davranışının sorumlusu Atta değildi lakin Yüzbaşı Ferguson Ömeri'nin davranışından dahi Atta'yı sorumlu tutuyordu besbelli.

"Ömeri biraz gergin de Yüzbaşı'm" diye söze girdi Atta, ardından seçtiği kelimelere dikkat ederek konuşmasını sürdürdü: "Doğruyu

söylemek gerekirse ben de biraz merak ediyorum. Nereye gittiğimizi öğrenme imkânımız varsa ben de öğrenmek isterim."

Yüzbaşı Gabriel Ferguson yüzünü ekşitti. Ancak karşısındaki insanları daha fazla kuşkulandırmadan bazı şeyler söylemesi gerektiğinin o da farkındaydı. Kendi kendine, bir saat kadar daha onları oyalamahyım, yoksa sorun çıkabilir, dedi ve devam etti: "Şöyle söyleyeyim: Bugün çok önemli bir gün. O nedenle istedik ki, yapacağımız çok özel bir operasyona yetişmesine özen gösterdiğimiz bazı arkadaşlarımız da bunda rol alsınlar. Sonunda size bir sürprizimiz olacak. Ancak biraz daha sabretmenizi istiyorum. Malum, ben de bazı emirler bekliyorum."

Atta ve El Ömeri ikna olmamışlardı, ancak yapabilecekleri fazla bir şey de yoktu. Üç bin metre yüksekte uçuyorlardı ve "Durdurun uçağı, biz inmek istiyoruz" diyemezlerdi. Yüzbaşı Ferguson'un tabiriyle her tür "sürpriz"e hazır olarak beklemekten başka çareleri yoktu.

Sonunda gerilimli havayı bozan Ferguson oldu: "Hadi arkadaşlar, bu işleri büyütmeyin. Yaşadığınız anın tadını çıkarmaya

KAMIKAZE OPERASYONU

bakın. Hem siz açsımdır. Bir kahvaltı söyleyelim. Kahve, portakal suyu, süt, çay ne isterseniz? Vakit biraz daha geç olsaydı içki bile içerdik."

Atta ve Ömeri'nin arasında çıkıntı gibi duran tahta bölüm, açılarak katlanabilir bir masaya dönüştü. Az sonra hostes bir servis arabasıyla çıkageldi. Kahvaltı tepsilerinde sosis, salam, peynir çeşitleri, haşlanmış yumurta, reçel, yağ, zeytin, domates ve kızarmış ekmek vardı. Atta kahve, Ömeri ise portakal suyu içmeyi tercih etti.

Bir süre sonra Atta, Ömeri ve Ferguson arasında bir sohbet başladı. Yüzbaşı Ferguson ikide bir diğerlerine Florida'da yaşamaktan memnun olup olmadıklarını. Amerikan kadınlarıyla aralarının nasıl olduğunu soruyor; arada birbirlerine çapkınlık maceralarını bile anlatıyorlardı. Konuşma zaman zaman da Yüzbaşı Ferguson'un askerlik anılarına kayıyordu. Görenler bu üçlüyü kırk yıllık dost ya da süperlüks jetlerinde iş görüşmesi yapan işadamları zannedebilirdi.

Yüzbaşı Ferguson ara sıra yerinden kalkıp kokpite gidiyordu. Hemen koltuğunun yanındaki telefonu kullanmak istemediğine göre birileriyle çok özel ve gizli görüşmeler yaptığı muhakkaktı. Atta ve El Ömeri bunun üzerinde fazla durmadılar. Önlerine konan kahvaltı,

neşelerini yerine getirmiş, endişelerini biraz olsun geçirmişti. Ufak jet Atlantik üzerine turlar atıp duruyordu. Kıyıdan elli mil kadar açıkta ve neredeyse iki saate yakındır havadaydılar. Saat 08:50'yi göstermekteydi.

Yüzbaşı Ferguson birdenbire sustu. Bu arada iki CIA gorili çaktırmadan Atta ve Ömeri'nin arkasına geçmişlerdi bile. Hostes Vilma da bir bahaneyle yanlarına gelmiş, elinin arkasında bir nesne saklar gibi ayakta bekliyordu. Ferguson yanındaki dolapta duran televizyon kumanda aletini eline alıp düğmeye bastı. CNN canlı yayma geçmişti. Ekranda dumanlar içinde büyük bir bina görünüyordu. Hemen altında ise "Dünya Ticaret Merke-zi'ne Bir Uçak Çarptı" yazıyordu.

2011

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Atta ve El Ömeri şaşırmış görünüyorlardı. Onlar "Neler oluyor?" der gibi birbirlerine bakarlarken Yüzbaşı Ferguson ve diğerlerinde en ufak bir tepki yoktu. Uzun süredir bekledikleri normal bir olay gerçekleşmiş gibi sakin ifadeler takınmışlardı.

Sessizliği bozan Atta oldu: "Neler oluyor Yüzbaşı? Bu uçak çarpma hikâyesi de ne?"

Bu kez Yüzbaşı'nın yüz çizgileri alaycı ve sadist bir görünüm almıştı. Ellerini iki yana açtı: "İşte size sabahtan beri söz etmeye çalıştığım bugünün özel operasyonu."

Atta kendilerini ilgilendiren garip bir durumun dönmekte olduğunu hemen anlamıştı: "İyi ama bunun bizimle ilgisi ne? Bu operasyonda bize de bir rol verileceğini söylemişsiniz. Bizim rolümüz ne olabilir ki?"

Yüzbaşı Ferguson hiç istifini bozmadı, gayet sakin, önündeki kutudan bir puro çıkarıp yaktı: "Sizin rolünüz mü? Belki farkında olmayabilirsiniz, ama siz başrolsünüz çocuklar. Bugünden itibaren tüm Amerika sadece sizden söz edecek. Az önce Kule'ye çarpan o uçağın içinde öldünüz."

Atta ve Ömeri bunun kötü bir şaka olmasını ümit ettiler. Ama Yüzbaşı hiç de şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Artık neler döndüğünü anlamışlardı. Kendileri operasyonun figüranı olarak seçilmişlerdi. Birden arkalarındaki gorillerin boğazlarını kerpeten gibi kavradığı hissettiler. Debeleniyor, ellerinden kurtulmaya çalışıyorlardı.

Atta'nın attığı bir tekme Yüzbaşı'nın ayağına geldi. Fakat Yüzbaşı hiç istifini bozmadı ve purosunun dumanını Atta'nın yüzüne doğru üfledi: "Üzgünüm" dedi, "bu kişisel bir şey değil."

Kendini hostes olarak tanıtan ama aslında öldürücü zehirler konusunda uzman olan Vilma, elindeki şmngayı El Omeri'nin boynuna sert bir hareketle batırdı. Omeri'nin işini bitirdikten sonra, diğer bir enjektörle Atta'ya yöneldi. Atta, son bir kez daha debelendi ama adam onu öylesine sıkı tutmuştu ki, sadece

| 202

|

KAMIKAZE OPERASYONU

omuzları oynayabildi. Hostes Vilma, şimdi bir hemşire rolüne bürünmüştü, ama şifa değil, ölüm dağıtan bir hemşire. Atta sıvının yakıcılığını hissetti. Kısa bir süre çırpındı, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu, nefes alamadı. Alın damarları patlayacakmışçasına şişmişti ve burnundan kan geliyordu. Sonra her ikisinin de debelenmesi durdu, kolları hafifçe yana düştü.

Yüzbaşı Ferguson üzerine düşen puro külünü bir parmak hareketiyle silkeledi ve sonra gorillere dönüp emir verdi: "Kaldırın bunları. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Uçak birden alçalmaya başladı. Deniz seviyesine yeterince yaklaştıklarında adamlar. Atta ve Omeri'nin cesetlerini uçağın kapısına doğru sürüklediler. Bu arada Vilma, bir dolaptan çıkardığı içi demir külçeler dolu ağırlık kemerlerini Atta'nın ve El Omeri'nin bellerine bağladı. Sonra kapının yanındaki kutu üzerinde bir düğmeye bastı. Kapı tıslamaya benzer bir ses çıkararak hafifçe aralandı. Yarım ay şeklindeki mandalı da çekilince kapı tümüyle açılmıştı, içeriye soğuk bir rüzgâr doldu. Adamlar önce Atta'yı, sonra da El Ömeri'yi sulara bıraktılar. Cesetler bir çuval gibi Atlantik'in soğuk sularını boylamıştı.

İçerideki televizyonda bir haber daha geçmeye başlamıştı. Spikerin sesi bu kez daha da heyecanlıydı. "Aman Tanrım" diyordu, "Güney Kule'ye de şimdi bir uçak çarptı." Az sonra ekranın altında bir yazı belirmişti.

"Amerika terörist saldırı altında...!"

203

Bölüm 28

Manhattan Adası Saat: 09:00

Birinci uçak Kuzey Kule'ye çarptığında O'Neill 32. katta kendisine ayrılan ofiste çalışmaya yeni başlamıştı. Bilgisayarın ekranındaki görüntüler titrerken, altındaki sandalye gidip gelmişti. Önsezileri James Early Clayton'm beklentisinin doğrulandığını söylüyordu. Ancak yine de durumdan emin olmak istedi ve telefona sanıldı. Lobideki güvenlik sorumlularından birini telefona istedi: "Ben John O'Neill, neler oluyor, bu sarsıntı da neyin nesi?"

Güvenlikçi, karşısındaki yeni amire ne diyeceğini bilemez haldeydi: "Şey... Efendim... biz de tam olarak bilmiyoruz, ama galiba üst katlarda bir patlama oldu..." dedi ve sustu. Sonra "Bir dakika dışarıdan gelenler var" derken birileriyle konuştuğu ve bilgi almaya çalıştığı belli oluyordu. Tekrar John O'Neill'e döndü: "Şimdi bazı görgü şahitleri ile konuştum, söylediklerine göre üst katlara bir uçak çarpmış."

O'Neill birden kanının donduğunu hissetti: "Kahretsin... Haklıymış!" diye bağırdı.

Telefonun ucundaki güvenlikçi yeni amirin verdiği tepkiyi çözmemişti ama üzerinde durmadı bile.

1204

KAMİKAZE OPERASYONU

O'Neill: "Hemen herkes lobide toplansın, ne olup bittiğini öğrenin, hasarı saptayın ve itfaiyeye haber verin. Kule'yi tahliye etmeye hazırlıklı olun. Ben de hemen aşağı geliyorum" dedi ve telefonu kapattı.

"Lanet olsun, lanet olsun" diye söyleniyordu. James Early Clayton'm uyarısını dikkate almakta geciktiği için çok pişmandı. Adam haklı çıkmıştı, bu öngörüsüzlüğünden dolayı kendini asla affetmeyecekti. Bu konulardan anlamayan biri olsa neyseydi! FBI'dan arkadaşları da son zamanlarda birçok kez "Büyük olaylar olacağına dair istihbarat aldıklarını" bildirmişlerdi.

O esnada John O'Neill'in oğlu John P. O'Neill Jr, trenle New York'a gelmekteydi. Babasını yeni işinde ziyaret edecek ve bilgisayar kurulumuna yardım edecekti. Manhattan yakınlarında iken uzaktan İkiz Kuleler'den duman çıktığını fark etti, merak içinde babasının cep numarasını tuşladı.

John O'Neill "Merak etme" dedi oğluna, "neler olup bittiğini anlamak ve hasarı tespit etmek zorundayım. Sonra görüşürüz." Bu konuşma baba ile oğlun arasında gerçekleşen son konuşma oldu.

Bir süre sonra O'Neill, FBI'dan yakın çalışma arkadaşı ve dostu John Lewis'in telefonunu çevirdi: "Beni iyi dinle Lewis" dedi. O'Neill, adeta soluk almadan konuşuyordu: "Biraz önce üst katlarda büyük bir patlama oldu. Ben iyiyim ama bu işin sonu nereye varır bilinmez. Sorumluları kim gösterilir, onu da bilemem. Ancak şunu bilin istedim. Bu iş bizim sanabileceğimizden çok farklı yerlere varacağına benzer."

Lewis: "Sakin ol" dedi, "belki bir kaza olmuştur ya da 1993'teki gibi teröristler bir bomba patlatmışlardır."

O'Neill'in cevabı kesindi ve hiç bu kadar kendinden emin olmamıştı: "Her ikisi de değil. Uçak çarptığı kesin, televizyonu aç. Üstelik bu terörist işi de değil, devlet içinden birilerinin yediği bir halt. Sadece şunu bil, başıma her ne gelirse gelsin olay.

205

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

teröristlerin işi değil. Ben istihbaratını aldım. Ama maalesef değerlendirmekte geciktim."

John Lewis şaşırılmıştı, o güne değin ömrünü El Kaide hücrelerinin yarattığı tehlikeye adayan, bu uğurda FBI yönetimi ile sürtüşen arkadaşı şimdi neredeyse tam tersim ispatlamaya çalışıyordu.

"Peki, benim ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Lewis.

Üzgün bir ses tonuyla: "Hiç" dedi O'Neill, "şimdilik bunu bil yeter..." Cümlesini bitirmeden hat kesilmişti. John O'Neill kurtarma çalışmalarını organize etmek için aşağı inmeliydi.

Aynı saatlerde James Clayton da kaldığı otelden ayrılmış, taksiyle Manhattan'a doğru yol almaktaydı. Jamaikalı şoför, Brooklyn Köprüsü üzerinde kilitlenen trafiğe küfredip duruyordu. Düşünceliydi Clayton, ne yapıp edip John O'Neill'i ikna etmeliydi. Derken gözleri bir an dalgınlıktan sıyrılıp henüz görüş açısına giren İkiz Kuleler'e takıldı. Kuleler'den birinin tepesinden siyah dumanlar yükseliyordu. İçinden bir şeylerin koptuğunu hissetti, korktuğu başına gelmişti.

O esnada taksinin telsizi çalıştı. Bağlı bulunduğu taksi şirketi bütün arabalarına mesaj geçiyordu: "Bütün şoförlerin dikkatine! Az önce Dünya Ticaret Merkezi Kuzey Kulesi'ne bir uçak çarptığı öğrenilmiştir. Trafik hızla kilitlenmektedir." Jamaikalı şoför kendi kendine söylendi: "Salak pilot! Koskoca binayı nasıl göremedi..."

Clayton: "Çabuk, daha çabuk!" diye seslendi şoföre, içinden bir ses, olayın daha bitmediğini söylüyordu. Ancak yol City Hail yakınlarında tıkanmıştı. Her taraf güneye doğru koşturan insanlarla doluydu. Ambulans ve itfaiye arabalarının sirenleri duyuluyordu.

"Dur" dedi Clayton şoföre ve bir 20 dolarlık uzattı. Paranın üzerini beklemeden Fulton Caddesi hizasında indi. O da koşturan kalabalığa katılmış, DTM yönüne doğru ilerliyordu. Broadway yakınlarında Park Place'a geldiğinde Kuleler tüm

I 205

KAMİKAZE OPERASYONU

çıplaklığıyla görünür olmuştu. Birden insanların bağrıışlarını duydu: "Bir.uçak daha geliyor... bir uçak daha geliyor..."

Gerçekten de Güney Kule'ye hızla yaklaşmakta olan bir uçak vardı. Son hızla geliyordu ve az sonra insanların çığlıkları ve "Aman Tannm!" diye bağışları arasında Güney Kule'ye çarptı. Çarptığı katlardan büyük alev ve duman kümeleri yükseliyordu.

Clayton "Çok geç... Çok geç... Başaramadım... Başaramadım. .." diye adeta inledi ve yaya kaldırımının üstüne çöktü kaldı, insanlar o panik içinde bu garip ve sarsılmış adamın farkında bile değillerdi. Tam o anda her nedense 40 yıl önce Penta-gon'a görev görüşmesine gittiğinde Korgeneral Calahan'ın kendisine söylediği sözler aklıma geldi: "Bunlar öyle planlardır ki yüzlencesini üretebilirsiniz ama bir tanesinin gerçekleştiğini görmeye bile ömrünüz yetmez."

Clayton kendi planmm gerçekleştiğini görmüştü... Bir zamanlar övünerek hazırladığı planın dramatik kurbanı durumuna düşmüştü...

Son bir gayretle kendim toparladım. Bundan sonra amacı, eylemi planlayanları açığa çıkarmaktı. "Amerika bir avuç darbeciye teslim olmamalı. Yemin ediyorum, bu alçakları deşifre etmek için elimden geleni yapacağım" diye söyleniyordu.

Clayton için hayatmm anlamı artık buydu: Darbecilerle hesaplaşmak. Fakat bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Önce John O'Neill'i bulmalıydı. Belki birlikte daha doğru bir karar verebilirlerdi.

Sonra içine birden ürkütücü bir his düştü: Ya John O'Neill'in de başına bir şey geldiyse? Acaba saldırı esnasında John O'Neill, uçağm çarptığı katlarda olabilir miydi? Bunu öğrenmenin tek yolu vardı: Kuleler'e gitmek! Zaten adımları onu yanmakta olan binalara doğru sürüklüyordu...

W

207

Bölüm 29

Dünya Ticaret Merkezi

Güney Kulesi

11 Eylül 2001

Saat: 09.03

İlk çarpmadan sonra dikkatler bütünüyle Kuzey Kule'de yaşanan can pazarına yönelmişti. Kimsenin aklına hemen yarandaki Güney Kuleye de bir uçağın çarpabileceği gelmemişti. Daha doğrusu, birçok insan başlarına gelenin planlı bir saldırı değil tesadüfi bir kaza olduğunu düşünmüştü. Birçoğu DTML'e çarpan uçağın pilotunun sarhoş olduğunu ileri sürmüştü, kimilerine göre de çarpan uçak, rotasını şaşırmış veya pilotu kalp krizi geçirmiş Cessna^{^^} tipi bir uçak idi.

DTM2'dekilerin ekseriyeti ne olup bittiğini ancak olaydan üç dakika sonra canlı yayına geçen CNN haberlerinden öğrenmişlerdi. Büyük çoğunluk ilk çarpışı takiben kuleyi terk etmeyi düşünmemişti dahi. "Neler oluyor" endişesi ile aşağı katlara inmeye çalışanlar ise "Kule 2'de sorun yoktur, lütfen yerlerinize dönün. Her şey kontrol altındadır. İki numaralı bi-

37 Tek motorlu küçük uçak.

I 208

KAMİKAZE OPERASYONU

na kesinlikle güvenlidir" anonsları üzerine ofislerine geri dönmüşlerdi.

Daha da vahimi, bu konudaki alışıldık prosedürler, her iki kulede de insan yaşamı için ciddi riskler doğmasına yol açmıştı. Standart prosedürler normal yangın durumlarına göre düzenlenmişti. Yetkililer o güne kadar kulelerde çıkabilecek bir yangının sadece belli katlarla sınırlı kalacağını, aşağıya veya yukarıya yayılmadan söndürülebileceğini varsaymışlar di. Kimse bir uçağın kuleye çarpması durumunda neler olabileceğine göre hazırlanmamıştı.

Mevcut prosedüre körü körüne bağlı olanlar, yeni durumu dikkate almadan, yazılı metinler kendilerine ne söylüyorsa onları tekrar etmeye başlamışlardı: "Eğer yangın bulunduğunuz katta veya yakında değilse yerinizde kalın!"

İnsanlara sahte bir "güven" hissini veren yanılsama, gerek kule güvenliği gerekse de New York 911 operatörlerinden defalarca tavsiye edilmişti. Görevlerine ve kendilerine ezberletilenlere aşın bağlı memurlar, istemeden de olsa birçok insanın ölüm emrini verdiklerinin farkında bile değillerdi. Bazen aptallık ve öngörü yoksunluğu, pekâlâ resmi kıyafete ve jargona bürünebiliyordu.

Fakat resmi çağrılara itibar etmeyenler de olmuştu ve böyle davrandıklarına sonradan şükredeceklerdi. 77. katta bulunan 50 yaşındaki Lisa Wood, bürokrat bir ailenin kızıydı, biliyordu ki eğer devlet bir konuda bir şeyler söylüyorsa onu şüphe ile karşılamak gerekirdi. Yaşından beklenmeyen bir çeviklikle fırtına gibi atılmış ve her şeyin kontrol altında olduğunu siz benim külahıma anlatın, demişti kendi kendine. Bütün bunlar, insanları yatıştırmak için söylenen içi boş sözlerden ibaretti. Bu gibi durumlarda söylenenin tersini yapmak gerekirdi. Bayan Wood kolej yıllarında atletizm takımında yer aldığından bu yana hiç bu kadar efor sarf etmemişti. Yorulmuştu yorulmasına ama ikinci uçak çarpmadan önce binadan çıkmayı başarmıştı.

209

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Sürü içgüdücü ya da otoriteye kayıtsız koşulsuz itaat, yaşamın önünde bazen engel olabiliyordu.

Bazen insanın kendi yaşama içgüdüleri, içinde bulunulan durumun ötesine taşıbiliyordu. Özellikle de bir çocuk söz konusu ise. Amelia Marshall, 45. kattaki inşaat şirketinde çalışıyordu. 8 yaşındaki küçük kızı Brenda'yı o gün iş yerine getirmek zorunda kalmıştı, çünkü kızım öğleden sonra doktora götürülecekti. Küçük Brenda iş yerindeki maket evlerle oynarken felakete yakalanmışlardı. Amelia Marshall, yapılan anonsları umursa-mamış ve kızını kaptığı gibi, asansörleri bile denemeden, doğruca tahliye merdivenlerine yönelmişti. Merdivenleri hızla inerken "Tanrım kızımı koru, kızımı bana bağışla" diye dua ediyordu. O an düşündüğü tek şey kızıydı. Belki kızı yanmda olmasaydı birçok arkadaşı gibi o da ofiste işine devam etmeyi tercih edecekti.

Latin Amerika ülkeleri ile ABD arasında meyve-sebze ticareti yapan, 92. kattaki şirketin sahibi Alfonso Romedo Kuzey Kule'ye uçak çarptığını bilmesine rağmen yerinden kıpırdamamıştı. Zira "çok önemli" bir işi vardı; o günkü banka işlemleri için gereken para, senet ve çek miktarların hesaplamaktaydı. Kasanın başına oturmuş, elde edeceği kârları düşünmekle meşguldü. Kapısı çalınmış ve şirket çalışanlarından Matilda Gonzales telaşla içeri girmişti: "Bay Alfonso" demişti, "burada kalmak tehlikeli olabilir. Biz arkadaşlarla aşağı katlara inmeyi düşünüyoruz."

Alfonso Romedo paraya düşkün bir tip olduğu halde, işlerini doğru dürüst ve zamaranda yapışkan sürece çahşanlarını sıkboğaz

etmemeyi öğrenmiş bir patrondur. Çalışanların isteğine karşı çıkmıştı. Elini "kaybolun" dercesine sallamıştı: "Benim biraz daha işim var." Romedo'nun "biraz iş" dediği, yanm kalan hesabı tamamlamak, çıkardığı para, çek ve senetleri tekrar kasaya yerleştirmekti.

79. katta güneydoğu yönündeki bürosunda bulunan Marc Schlegel ise o esnada eşiyle telefonda konuşmaktaydı. Korku

I 210

KAMİKAZE OPERASYONU

içindeki eşi Victoria Schlegel'i kendileri için bir tehlike olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Ancak kadın endişeliydi ve ikide bir "Terk et orayı" diyerek kocasını uyarıyordu. Bayan Schlegel iki gece önce rüyasında kocasını yıkılmış duvarlar arasında görmüş ve bunu hayra yormamıştı. Bay ve Bayan Schlegel telefonu kapatmadan. New York Liman'ın olduğu açıda, Özgürlük Heykeli yönünde bir karaltı belirmişti. Marc Schlegel, gelenin bir uçak olduğunu fark ettiğinde ağzından sadece "kahretsin" sözü çıkabilmişti. Uçak büyük bir hızla, bulunduğu kata doğru geliyordu. Marc Schlegel, kendim masanın akma attığında çok geçti. Bir ka-radeliğin çekim alanına girmiş nesneler gibi yok oldu. Victoria Schlegel telefonun uçundaydı. Son duyabildiği, kocasının canhıraş çığılıkları ve çığılıkları öten büyük bir gürültü olmuştu. Uçak binanın 77. ve 83. katları arasına çapraz şekilde dalmıştı. Bina çarpmanın ilk şiddetiyle önce hafifçe yana yattı, sonra tekrar dengesini buldu. Uçağın girdiği katların pencerelerinden eriyen alüminyum akıyordu. Zemin bazı bölümleri çoktan peltemsi bir görünüm almış ve yavaşça esnemeye başlamıştı.

84. kattaki borsa şirketinin işlem salonunda o günkü işlemleri izlemeye hazırlanan çalışanlar neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Büyük bir gürültüyle birlikte ona eşlik eden bir dizi patlama olmuştu. Uçağın kanadı borsa şirketinin işlem salonunu biçmişti. Kapılar çerçevelerinden karton oyuncaklar gibi sökülmuş; tavan ışıkları, dijital göstergeler yerlerinden uçmuştu. Biraz önce her iniş çıkışı milyonlarca dolar edebilecek şirketlerin ekran karşısındaki isimleri, hisse değerleri bir anda karanlığa gömülmüştü. Katın ortasında derinlemesine ve geniş bir yırtık oluşmuştu. Bina'nın güneydoğu köşesinde bulunan 50 kadar çalışan anında ölmüştü. Bazılarının cesetleri birbirlerinin üzerine adeta istiflenmiş, kopan organlarsa sağlam kalabilen duvarların üzerine yapışmıştı. Uçak yakıtı ve is kokusuna yanmış et kokusu karışıyordu.

"İTTİ

I

11 EYİÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Katın batı tarafında, yani Hudson Irmağı'na bakan köşesinde bulunan Jeremy Pantell, ayakta durmakta zorlanıyor, binayla birlikte o da sallanıyordu. Pencerelerden uçacağını ya da binanın tümüyle yana yatıp devrileceğini zannetti. Zar zor bir dosya dolabına yapıştı ama dolap da onunla birlikte hareket ediyordu. Sonra sallantı duruldu. Etrafı yoğun bir ısı, is ve duman kaplamıştı. Jeremy Pantell kendisi gibi çarpma bölgesinden sağ kurtulan birkaç şirket arkadaşına rastladı. Bunların arasında çarpmadan önce aşağı indikleri halde, uyarılar üzerine tekrar yukarı çıkan Frederick Tolbert ve Johnnie Scales de vardı. Birkaç kat kadar aşağı inmeyi başarmışlardı ki kolundan yaralanmış bir adam ile şişman bir kadınla karşılaştılar. Karşılarına çıkan insanlar, aşağı katların alev ve duman içinde olduğunu söylüyorlardı. Onlara göre tek çözüm, yukarı çıkmaktı. Bunun üzerine kadının kollarına girerek hep birlikte yukarı yöneldiler. Bir sesin yardım istediği duyuluyordu. Jeremy Pantell ve Craig Temple sesin geldiği yöne doğru gittiler. Jeremy Pantell yoğun duman karşısında durakladı, Craig Temple ise ilerlemeye devam etti ve molozlar altındaki Gerald Dwayne ile yüz yüze geldi. Onu sıkıştığı yerden kurtardıktan sonra tekrar yukarı yöneldiler. 91. kata çıkmışlardı ve burada kendileri gibi yukarı kaçmış bir grup insanla karşılaştılar. Bölüm kapıları kapalıydı. Yorgunluktan merdivenlere çöküp kaldılar. Çoğu şaşkıındı, bir kısmı birbirine sarılmış ağlıyordu, artık hayatta kalıp kalamayacaklarını bilemiyorlardı.

Merdivenlerden inip dışarı çıkabilenler, içinden kurtuldukları dehşetin çapını ancak o zaman kavrayabiliyorlardı. Yıkım tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Her taraf kopmuş bacaklar, kollar, yanmış vücut parçaları, ayakkabılar, üzerine kan sıçramış eşyalar, enkaz parçaları, bol miktarda cam parçası ve bir toz yığını ile doluydu. Başını yukarı çevirip bakanlar koca bir baca gibi tüten üst katları fark edebiliyordu. Görüntülere telsiz cızırtıları, insan

I 212

KAMIKAZE OPERASYONU

bağrıışmaları, kulelere yanaşan itfaiye ve polis arabalarının sirenleri karışıyordu.

Buna rağmen vurulan katlardan aşağıya atlayanlar. Kuzey Kule'ye oranla çok daha azdı. Bunun sebebi, çarpmanın gerçekleştiği sırada

o katlarda fazla insan bulunmaması ve bir kısmının daha önce aşığı katlara inmiş olmalarıydı. Oysa o esnada Kuzey Kule çevresinde çalışan birçok itfaiyeci, yukarıdan atlayan insanlar üzerlerine düşmesin diye dışarıya bile çıkamıyor ve aşığı inen insanları daha güvenli bir yere yönlendiriyorlardı. Her düşen insanın zemine çarparken çıkarttığı o çıldırtıcı sese kulaklarını kapamaya çalışıyor, başlarına gelen trajedinin sersemliğini yaşıyorlardı. Kuzey Kule'de adeta bir insan sağanağı yaşanmaktaydı. Güney Kule'nin etrafında çalışanlar ise atlayanların azlığından dolayı böyle bir önlem almaya gerek duymamışlardı.

itfaiyeci Danny Suhr da insanlara yardım edebilmek için koşuşturanlar arasındaydı. DTM'ye uçak çarptığı ihbarını alır almaz alarma geçen ve yardıma koşan New York İtfaiye Teşkilatı'ndandı. Danny Suhr'un payına Güney Kule düşmüştü. Uçak çarpalı henüz 17 dakika olmuştu, Danny Suhr binanın tam hizasında duruyor, şeflerinden aldığı talimatlara göre durumu kontrol ediyordu. Yukarıya bakan gözleri etraftaki kıyamet görüntülerine çevrilmişti ki tam üzerinde belli belirsiz bir ses ve ayaklarının dibine vuran bir gölge hissetti. Daha ne olduğunu anlamadan, göz açıp kapayıncaya kadar, yukarıdan atlayan talihsiz bir adam, Danny Suhr'un üzerine düşüverdi, itfaiyeciler ilk kayıplarını böylelikle veriyorlardı. Hem de kurtarmaya geldikleri bir insanın, üzerlerine düşmesiyle.

TTTT

Bölüm 30

Florida - Sarasota

Saat: 09: 07

Emma E. Booker Anaokulu

Amerika Birleşik Devletleri Başkanı George Bush yolda hayli keyifli görünüyordu. Programa uygun olarak Florida-Sarato-sa'da bir anaokulunu ziyaret edecek, masal okuyacak ve küçük yaşta çocukların eğitiminin ne kadar önemli olduğunu vurgulayacaktı. Çocukları kim sevmezdi ki? Ayrıca araştırmalar gösteriyordu ki Başkanlar'm çocuklarla birlikte çektiği her kare fotoğraf, imaj hanelerine artı puan olarak yazılıyordu. Aslında her şey bir "şov"dan ibaretti. Bütün bu gezinin altında Senato'dan eğitim bütçesine onay alabilmek endişesi yatıyordu. Yine de gün neşeli geçeceğı benziyordu. Saatler 08:35'i gösterirken Başkan Bush okula doğru yola çıkmıştı bile.

Kafilede Bush'un bütün özel organizasyonlanni yürüten, rutin gezi programlarını ayarlayan ve Beyaz Saray'daki özel işlerinden sorumlu olan ekibin başı Andrew Card, İletişim Direktörü Dan Bartlett, Beyaz Saray Durum Odası Yöneticisi Deborah Loewer, Beyaz Saray Basın Sözcüsü Ari Fleischer, Beyaz Saray

214

KAMIKAZE OPERASYONU

Basın Danışman Yardımcısı Scott McClellan, Beyaz Saray Danışmanı ve Bush'un Baş Politik Stratejisti Kari Rove bulunmaktaydı. Tabii onlara on iki kişilik bir basın grubu ve gizli servis ko-rumalan da eşlik ediyordu.

Başta çocuklar olmak üzere okul yöneticileri, öğretmenler, veliler, hatta tüm Saratosa halkı Başkan'ın okulu ziyaret etmesini ayrı bir kıvanç meselesi sayıyorlardı. Herkes neşe içinde Başkan'ın gelmesini bekliyordu.

Saatler 08:55'i gösterirken Bush'un siyah limuzini okulun kapısında göründü. Bush, koyu renk takım elbisesinin içine mavi gömlek giymiş, parlak kırmızı bir kravat takmıştı. Etrafa gülücüklerle karışık el salladı, birkaç adım attıktan sonra okul yöneticilerinin ellerini sıktı.

Bu sırada Beyaz Saray Basın Danışman Yardımcısı Scott McClellan'ın telsizine bomba gibi bir haber geçildi: "Dünya Ticaret Merkezi'ne bir uçak çarptı."

Scott McClellan olayın ayrıntılarını, hatta ne olduğunu henüz tam olarak öğrenememişti ama bir şekilde Başkan'ı bu durumdan haberdar etmeliydi. Boş bir andan faydalanıp hemen Bush'a yanaştı: "Efendim, az önce bir haber aldım. Dünya Ticaret Merkezi'ne bir uçak çarpmış."

Başkan sakın bir ifade ile McClellan'ın yüzüne baktı: "Sakin ol Scott, böyle şeyler her zaman olabilir, değil mi?"

Bush, anlaşıldı, dedi içinden, bunların, tatbikatın ayrıntılarından haberleri bile yok. Fakat şimdi danışmanına tatbikatın ayrıntılarını uzun uzun izah edemezdi, ortalığı velveleye vernenin anlamı yoktu. Hatta içinden, helal olsun askerlere, dedi, bizim Scott'ı bile gerçek olduğuna inandırmışlar.

Bush tekrar McClellan'a yöneldi: "Tamam Scott, biliyorsun sınıfa girmem gerek. Sonra beni bilgilendirin."

Bush, sınıfa girerken keyfini bozacak başka bir konuşma duymak istemiyordu. Yine de, acaba tatbikatta bir aksilik ya da

n EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

kaza mı oldu acaba, diye düşünmeden edemedi. Şimdilik hiç istifini bozmamak ve programa devam etmek en iyisiydi.

Sandra Kay Daniels'm sınıfına yöneldiler, tahtada "Okumak bir ülkeye çok şey katar" yazıyordu. Bush sınıfın tam ortasında bir sandalyeye oturdu, minik canavarlar gözlerini Başkan'a dikmişler, anlatacağı masalı dinlemeye hazırlanıyorlardı.

Saatler tam 09:07'yi gösterirken ekibin başı Andrew Card'ın Başkan Bush'un kulağına eğilip bir şeyler fısıldadığı görüldü. Card'ın vücut dilinden, ki ellerini birbirine kavuşturmuştu ve zorlukla konuşur gibi görünüyordu, çok önemli bir şey söylediği belli oluyordu. Söylenen sözler kısa ve netti: "Amerika saldırı altında. Dünya Ticaret Merkezi'ne ikinci bir uçak daha çarpmış bulunuyor."

Öndeki siyahi ufaklıklar, bu adamın niçin birden ortaya çıktığını ve masalcı amcalarının hikâyesini bozduğunu bir türlü çözememişlerdi.

Başkan Bush'un jnzü bir anda değişiverdi. Buna rağmen renk vermemek için üstün gayret gösterdiği her halinden belli idi. Otuz saniye kadar bir sessizlik oldu. Başkan'da hiçbir tepki belirtisi yoktu. Böyle önemli bir haber karşısında ne kalkıp gitmiş ne de maiyetindekilere bir emir vermişti. Adeta donup kalmıştı. Bu, beklemediği bir durumla karşılaşmaktan ziyade oyun zannettiği bir tatbikatın gerçek olduğunu öğrenmesinden kaynaklanan bir donukluktu. Kandırılmıştı! Ona her şeyin "sanal bir senaryo"dan ibaret olduğu söylenmişti. Uçakların çarpması kâğıt üzerinde olacaktı. Oysa koca koca Boeing'lerin hepsi gerçekte ve çarpmıştı! Hiç beklemediği bir olayın haberini alsa belki çok daha çabuk davranabilirdi. Ama hayalle gerçek birbirine karışmıştı. Oysa şimdi hayal görmüş olmayı ne çok isterdi. Öte yandan duruma hazırlıklı olduğu anlaşılan Basın Sekreteri Ari Fleischer, odanın en arka tarafından Bush'a okuyabileceği büyüklükte "Şimdilik bir şey söylemeyin" yazılı bir kâğıt göstermekteydi.

1216

KAMİKAZE OPERASYONU

Bush bir süre daha donuk gözlerle bakındı durdu. Amerika, yeni Pearl Harbour'ını yaşarken o tepkisizdi, içinden bir an babasını aramak geçti. Eski ABD ve CIA Başkanı George Herbert Bush, ona bu zor meselenin içinden nasıl çıkması gerektiğini söyleyebilirdi. Özellikle korktuğu zamanlar hep babasını düşünürdü. Ne yazık ki babası, yanında değil; Cariyle Grup'un bir toplantısı için Washington The Ritz Carlton Otel'deydi. Kaderin garip bir cilvesiydi belki, baba

Bush'un yanmdakilerden birisi. Cariyle Grup'un Suudi ortaklarından, Usame Bin Laden'in üvey kardeşi Şefik Bin Laden'di. Hep birlikte oturmuşlar, İkiz Kule-ler'e, çarpan uçak görüntülerini seyrediyorlardı televizyondan.^

Az sonra Başkan Bush, içine daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve sanki hiç böyle bir haber almamış gibi elinde tuttuğu "Evcil Keçi" isimli masal kitabından bir kız ve keçisiyle ilgili hikâyeyi çocuklara okumaya başladı: "Küçük kızın bir evcil keçisi vardı. Ama bu keçi, kızın babasını üzen şeyler yaptı..."

Hep birlikte cümleleri hecelediler ve Bush, çocuklara sorular sordu. Hatta bir ara çocukları sevindirmek için "Vav! Çok iyi oku3acılar bunlar, altıncı sınıf olmalıydılar!" diye takıldı bile. Tüm bunlar sekiz-dokuz dakika kadar sürdü. O esnada New York'ta Kuleler yavaş yavaş eriyor, uçağın girdiği katlarda öleceğini anlayan insanlar kendilerini pencerelerden aşağı atıyorlardı. Bush bu kritik dokuz dakika boyunca yerinden bile kıpır-dayamadı.

Saat 09:16'yı gösterdiğinde Bush ve beraberindekiler çocuklarla vedalaşıp alelacele yan odalardan birine geçtiler. Başkan oldukça sakin görünüyordu. O kadar sakindi ki hemen on-on beş adım arkasındaki televizyonda verilmekte olan saldırı görüntülerini izlemiyordu bile. Birkaç kez turlayıp, yapacağı açıklama için bazı notlar aldıktan sonra sırtı televizyona dönük şekilde

38 Cariyle Grup o günden sonra silah ihalelerinde en büyük payı kapalı grupların başında geldi.

217

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI KAMIKAZE OPERASYONU

Oturdu ve New York Valisi George Pataki ile bir süre görüştü. Pataki, durumun vahametini anlattıkça Bush'un gözleri dehşetle açılıyordu. Vali Pataki'ye, gereken tüm önlemlerin alınmasını ve acil yardım birliklerinin gönderilmesini emrettikten sonra danışmanların tavsiyesine uyarak, Beyaz Saray'la ilişki kurdu.

Hattın öteki ucunda Başkan Yardımcı Dick Cheney vardı.

"Neler oluyor Dick?" dedi Başkan Bush. "Bütün bunlar ne demek? Hani her şey bir tatbikattan ibaret kalacaktı?" Konuşurken sesi öfkeden titriyordu.

Cheney, böyle bir soru ile karşılaşacağını biliyordu, tatbikatın yürütülmesi tümüyle onun sorumluluğundaydı. Bush'a önce gizli

servis tarahndan Beyaz Saray'ın altındaki sığmağa nasıl apar topar indirildiklerini anlattıktan sonra hemen konuya girdi: "Üzgünüm Sayın Başkan. Sanırım birileri hepimizi atlattı. Tatbikat, kontrolümüzden çıktı. Şimdi gerçek bir saldırı altındayız. Hava Kuvvetleri ve NORAD içinden bir ekip, tatbikatı bahane edip, uzun süredir gözümüzün önünde saldırılan hazırlıyorlarmış demek ki. Elimiz kolumuz bağlı kaldı, kılımızı kıpırdatamıyoruz. Birileri kuyumuzu kazmak için sıkı bir plan kurmuş besbelli. Ama şimdilik bunu bir terörist saldırı olarak tanımlamamızda yarar var. Biz buradan gelişmeleri takip ediyoruz."

Bush'un içinden bağırp çağırarak, "Bütün bunlar sesin sorumluluğundaydı. Nasıl oldu da ortada bir gariplik döndüğünü fark etmedin?" demek geçiyordu; ama Cheney'ye karşı her zaman zayıf olmuştu: "Peki Dick" dedi, "oraya gelince durumu daha ayrıntılı değerlendiririz. Ben şimdilik kısa bir açıklama yapacağım ve derhal yola çıkacağım."

"İsterseniz buraya gelmekte acele etmeyin Sayın Başkan. Eğer eylemlerin devamı varsa başta siz olmak üzere hepimiz risk altındayız. En yakın hava üssüne gitseniz iyi olur."

"Bilemiyorum Dick, bilemiyorum... Başkan'ın görevi, komuta merkezinde olmaktır."

218

"Hiç değilse acele etmeyin, biz gizli servisle birlikte bazı bilgileri netleştirelim. Size durumun uygun olup olmadığını aktanınız. Ona göre bir karar alınız. Hem komutanızı bulunduğunuz yerden de yapabilirsiniz."

"Peki bakarız... Bana Bayan Rice'ı verin."

Cheney'nin hemen yanında oturan Condoleezza Rice, az sonra telefondaydı:

"Buyrun Sayın Başkan..."

"Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Rice?"

"Artık ilk aşamayı geçtik Sayın Başkan. Bunun planlı bir saldırı olduğu netleşti. Ortada bir plan varsa muhtemelen başka hedefler de vardır. FBI'm Ağustos ayında bize getirdiği rapor böylelikle doğrulanmış oldu. Ama bunu kamuoyuna söyleyemeyiz. O halde niçin bir şey yapmadınız diye topa tutarlar bizi. Şimdi ise muhtemel hedeflerden biri siz olabilirsiniz Sayın Başkan. Şu an bana göre Beyaz Saray dahil, ülkenin hiçbir yeri güvenli değil. Buraya hemen gelmenizi ben de isterim ama daha temkinli olmanız gerek. Yol

üzerindeki güvenli askeri üslere inip oradan yeni gelişmeleri değerlendirdikten sonra Washington'a gelebilirsiniz."

"Öyle yapacağım Bayan Rice."

George W. Bush, telefonu kapayıp yanındaki basın mensuplarıyla birlikte okulun kütüphanesine geçti. Ve buradan ilk açıklamasını yaptı. Arka planda "Başarı için oku" sloganı yazılı pankart görünüyordu.

Konuşurken sesi heyecanlıydı Bush'un. Gözlerinde aldatılmanın, şaşırmamanın ve çaresizliğin verdiği öfke okunuyordu:

"Bayanlar ve baylar! Şu an Amerika için zor bir anın içindeyiz. Bugün hepimiz ulusal bir trajedi yaşıyoruz. İki uçak Dünya Ticaret Merkezi'ne çarpmış bulunuyor. Öyle görünüyor ki ülkemiz bir terörist saldırı altında..."

219

İİ

Bölüm 31

Pentagon'a Bunker Buster Fırlatılıyor Saat: 09:38

Otoyoldaki araçlar vızır vızır akıp gidiyordu. Yolun karşı tarafında ise yeni bir güne başlayan Pentagon binası görünüyordu. Koridorları adeta bir karınca yuvasını andırıyordu. Oradan oraya koşuşturan muhtelif rütbedeki subaylar ve sivil memurlar, olağan bir güne başlamanın telaşı içindeydiler. Birazdan yine toplantılar yapılacak ve stratejiler belirlenecekti. Amerika Birleşik Devletleri'nin ve hatta dünyanın geleceğine ilişkin en önemli kararların alındığı bina, inşa edildiği günden beri "askeri sistemin beyni" olarak tanımlanıyordu. Beyaz Saray'dan sonra, ülkenin en önemli binası burasıydı. Hatta değerlendirmeye bağlı olarak birincisi bile denebilirdi. Çünkü bu koskoca askeri aygıtın sağladığı küresel hegemonya etkisi olmadan Amerikan sistemini ayakta tutmak mümkün değildi.

Saatler 09:15'i gösterirken Pentagon'a göre otoyolun sağında kalan bölgeye bir TIR'm yaklaştığı görülmüştü. Yol burada çatallaşıyordu. TIR hızını giderek yavaşlatarak sağa doğru çekmiş ve manevra yaparak bariyerin kıyısındaki dar boşluğa girmişti.

I 220

KAMIKAZE OPERASYONU

Böylelikle araç, arka tarafı Pentagon'u hizalayacak şekilde yerleşmişti. Hemen biraz ileride yol, dört yapraklı yonca şeklini alıyordu. Aracın üzerinde uyduruk bir taşıma şirketinin adı yazmaktaydı. Şoför mahallinde sürücünden başka mavi renkli işçi

tulumu giymiş bir kişi daha vardı. Az sonra TIR'm arka kapakları açıldı ve yere iki kişi atladı. Onlar da mavi renkli işçi tulumu giymişlerdi. Araç yola o kadar yakın duruyordu ki, yolun tam üzerinde olmadığı halde arkadan gelen araçların açısına göre sanki yolda imiş izlenimi veriyordu.

Araçtan inen kişiler, yanlarındaki kedi gözlü iki üçgen trafik işaretini hemen yolun kenarına belli aralıklarla dizdiler. Görenler araçta anıza olduğunu düşüneceklerdi. Trafik levhaları indiren adamlar hemen bir tekerleğin kenarına gelip, ellerinde iri tornavida ve sıkma anahtarlarıyla sanki aracı tamir ediyorlarmış görüntüsü verdiler. İlk bakışta dikkat çekici hiçbir şey yoktu. Birkaç adam, anızanmış araçlarını tamir etmekle meşguldüler. Doğabilecek tek aksilik, birilerinin kendilerine yardım etmeye kalkması veya bir trafik ekibinin 'Ne oluyor?' diye yanlarına yanaşması ihtimaliydi. Bu gibi aksilikler düşünülerek yanlarındaki tabancalara ayrıca bir de susturucu takılmıştı. Eğer meraklı bir araç sürücüsü veya kurallara aşın bağı bir trafik polisi yanaşır ve onlardan şüphelenirse derhal etkisizleştirileceklerdi.

Kızıl saçlı ve çilli yüzlü şoför, direksiyonun sağma doğru hafifçe eğildi ve radyonun düğmesine bastı. Spikerin sesi oldukça heyecanlıydı: "Aldığımız haberlere göre New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'nin İkiz Kuleleri'ne birer Boeing yolcu uçağı çakıldı. Kuleler, şu anda alevler içinde yanıyor. Gelişmeleri bildirmeye devam edeceğiz..."

"Tamam" diye bağırdı şoförün yanındaki adam, "bizimkiler birinci aşamayı tamamladı. Şimdi sıra bizde..."

Ekibin sorumlusu oydu. Aynı zamanda aralarındaki en yüksek rütbeli kişiydi. Son onay gelmeden kesinlikle eylemi başlat-

221

11 EYLÜL'UN GERÇEK ROMANI

mama emri almıştı. Bu yüzden biraz daha bekleyeceklerdi. Ne var ki radyodaki haberden sonra işin rengi çoktan belli olmuştu aslında. New York'ta olanlardan sonra eylemin iptali veya ertelenmesi söz konusu olamazdı. Bugün eylem günüydü.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Ön koltuktaki ince uzun, karga burunlu, elmacık kemikleri dışarı fırlamış eylem sorumlusu birden elindeki telsizin cızırtısını duydu. "Charlie bir, Charlie ikiyi arıyor... Charlie bir, Charlie ikiyi arıyor..."

Nihayet beklediği an gelip çatmıştı. Hemen telsizin mandalına bastı: "Charlie iki dinlemede, Charlie iki dinlemede. Charlie bir, sizi dinliyorum..."

Telsizde ikinci bir cızırtı daha oldu. Ardından "Yeşil ışık, yeşil ışık" sesi duyuldu. Bu, eyleme onay verildiği anlamına geliyordu. Kapıyı açtı ve hızla aşağı indi. Tekerlekleri tamir ediyor görüntüsü veren diğer iki kişiye "Dikkatli olun, başlıyoruz" dedikten sonra hemen TIR'ın kasasına atladı. İçeride iki kişi daha vardı. Onlara da "Hadi, hemen verileri girmeye başlayın. Hedefi ayarlayın, en küçük bir hata istemiyorum" dedi ve çadır bran-dasıyla örtülmüş nesnenin üzerindeki örtüyü kaldırdı.

Brandanın altından hayli etkileyici bir roket görüldü. Onun hemen altında ise minyatür bir rampa ve kablolar bulunuyordu. Bu aslında lazer güdümlü bir GBU-28 bombasıydı. Tasarımcıları ona "Sığınak Avcısı" adını vermişlerdi. Uzunluğu 153 inch^{^^} genişliği ise 14. 5" inch[^]ti. İlk olarak 199rdeki Körfez Savaşı esnasında kullanılmıştı. Sonra daha değişik ve gelişkin modelleri de üretilmişti. Normalde B-2 uçaklarına monte ediliyor ve havadan dikine atılıyordu. Betonu 8 metre, toprağı ise 30 metreye kadar delen bu süper bombalar, ayrıca içeride patlayarak, girdikleri yerlere büyük zarar veriyordu. Birincinin açtığı delikten diğer sığınak avcıları giriyor ve böylelikle daha derinlere inmek

39 153 inch=388,62 cm.

40 14,5 mch=36,83 cm.

I 222

KAMIKAZE OPERASYONU

mümkün oluyordu. En derin yer altı sığmakları, hatta kayalar bile söz konusu bombaya dayanamıyordu.

TIR'm içi adeta küçük bir füze üssü gibi döşenmiş ve yanmaz özel bir alaşımla kaplanmıştı. Az ileride yere sabitlenmiş metalik masanın üzerinde bir bilgisayar ekranı görünüyordu, onun hemen üzerinde dijital bir kumanda tablosu bulunmaktaydı. Adamlardan biri çoktan ekranın başına oturmuş, birtakım verileri girmekle meşguldü. Diğer, füzenin başında bazı ayarlarla uğraşıyordu.

Birbirlerine isimleriyle hitap etmeleri kesinlikle yasaklandığından konuşmalarını kod adlarıyla sürdürüyorlardı. Komutan olduğu her hareketinden belH olan adam, ekranın başmdakine döndü: "Timsah, verileri kontrol et, her şey tamam mı?"

"Evet Tilki, mesafe 650 metre, yükseklik ayarı tamam, eğim açısı tamam, hedefe kilitlenmiş bulunuyoruz."

Tilki emin olmak için son bir daha sorma gereği duydu: "Hesaplardan emin misin? Helikopter pistinin bulunduğu noktanın ortasındaki bölüm vurulacak. Yani Donanma Kumanda Merkezi ve ONI'ye ait bölüm. Sakm, hedefte bir şaşma olmasın. Bize ayak diremek ne demekmiş görsünler. Onların da payına şimdilik bu düşüyor. Gerçi bölüm şu an tamiratta ve boşaltılmış bulunuyor. Ama olsun, gereken mesajı hemen alacaklarından eminim..."

"Elbette Tilki, bütün hesaplamalar tamam. Bu mesafeden duvara yapışık bir sineği bile vurabiliriz."

"O halde geri sayımı başlatıyorum" dedi Tilki ve ateşleyiciyi eline aldı.

Bu arada monitör başında verileri yükleyen Timsah kod adlı kişi Tilki'ye dönüp sordu: "Bir kere daha sormak zorundayım efendim, Pentagon'un kendi hava savunma sistemindeki otomatik anti-füze bataryalarının çalışmayacağından emin miyiz?"

"O konuyu hiç merak etme sen, onların oldukça gelişmiş tanımlayıcıları var. Hepsini de tanımsız buldukları nesnelere veya

223

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

düşman füzelerine göre ayarlıdır. Ancak 'düşman' tanımı yaptıkları veya 'tanım alamadıkları' füzelere karşı otomatik olarak devreye girerler. Yani gelen füzeden hangi sinyali alırlarsa ona göre çalışırlar. Bizim sinyalimiz onlara 'dost' görüneceği için hareketsiz kalacaklardır. Unutmayın, bizim füzemiz de ordu malı, onların savunma sistemi de buna göre ayarlı. Başka türlü okumaları mümkün değil. Artık bundan sonra onlar bahane bulsunlar. Füze koruma sistemimiz niye çalışmadı diye..."

Bu açıklama ile birlikte son tereddütler de yok olmuştu. Tilki tekrar komut verdi; "Şimdi herkes aşağı, bu kuş ateşlendiğinde burası fırın gibi olacak, kimse kavrulmak istemez herhalde."

Komutu verdikten sonra bir kez daha roketi baktı, içeride bir şey unutup unutmadıklarını kontrol etti ve kendisi de aşağı indi. Karşısında Pentagon görünüyordu. Saymaya başladı:

"Beş, dört, üç, iki, bir..."

Birden metalik bir homurtu ve sarsıntı işitildi ve sonra da bir ıslık sesi duyuldu. Füze, arkasında duman ve alev izi bırakarak bir ok gibi fırladı. Her şey o kadar ani olmuştu ki durumu gözleriyle bile takip

edememişlerdi. TIR'm kasası bir anda alev ve duman içinde kalmıştı, içlerinden biri hemen kapıları kapattı.

Tam bu esnada otobanda station arabasıyla işine giden ziraat ilaçları pazarlamacısı Jary Fitzpatrick, üzerinden bir şeyin hızla geçip gittiğini fark etti. Tepesinde bir sıcaklık hissetti, ön cam da hafif işlenmişti. Neler oluyor, bu da ne, diye düşünür ve gayri ihtiyari hızını keserken birden dehşetli bir patlama sesi duydu. Ses, Pentagon yönünden geliyordu. Başını çevirdi ve Penta-gon'un batı kanadında büyük bir inhlak olduğunu gördü. O şaş-kmhkla frene bastı. Eğer biraz daha solda olsa idi zincirleme bir kazaya yol açması işten bile değildi.

Tilki ve arkadaşları az önce yolladıkları sığınak avcısının hedefi bulmasını büyük bir keyifle izlediler. Füzenin isabet ettiği bölümden önce büyük bir alev topu yükselmişti, sonra da alevle

I 224

KAMIKAZE OPERASYONU

karışık siyah dumanlar... Belli ki sığınak avcısı, Pentagon'un çelikle güçlendirilmiş kalın duvarlarını delmekle kalmamış, içerde de patlayarak büyük bir yıkıma ve yangına yol açmıştı. Vazife tamamlanmıştı.

Tilki "Toparlanın, gidiyoruz" talimatını verdiğinde herkes zaten ayrılmaya hazırdı. Ardından tekrar Tilki'nin sesi duyuldu; "Timsah ve Çakal, araca. Nereye götüreceğinizi ve kimlere teslim edeceğinizi biliyorsunuz. Kurt, Fil ve Keçi benimle kalın!"

Büyük TIR geri geri manevra yaparak otoyola çıktı. Bu sırada, üzerinde bir çiçek dağıtım şirketinin amblemi olan beyaz panel-van, adamların bulundukları yolun kenarına yanaştı. Kurt ve Keçi, yolun kenarındaki trafik işaretlerini alelacele toplayıp arabaya atladılar. Binmeleriyle aracın gazlaması bir oldu.

Yolda yavaş yavaş durmaya başlayan araçlardaki kişilerin dikkati, Pentagon'a çevrilmişti. Kimsenin garip şahısları ve yaşanan panelvana binişlerini gözleyecek durumu yoktu.

I

225

Bölüm 32

Pentagon Güvenlik Kamera Odası Saat: 09:40

Pentagon'un güvenlik kontrol odasındaki görevliler kameralara çeşitli açılardan kaydedilmiş görüntülere dehşet içinde bakakalmışlardı. Olaydan birkaç dakika sonrasıydı. Patlama anında

muhabbet ettikleri için neler olduğunu tam fark edememişlerdi. Bu yüzden kaseti geriye sarmışlar, tekrar izliyorlardı. Ohio'lu Deniz Eri Joe Prosser heyecandan neredeyse dilini yutacak hale gelmişti. Çavuş Gerald Capriotti'ye dönüp "Aman Tanrım!.. Benim gördüklerimi siz de görüyor musunuz?" diye sordu.

Elbette ki Çavuş Capriotti de görüyordu ve onun da şaşkınlık bakımından Er Prosser dan aşağı kalır yanı yoktu.

"Görüyorum Prosser, görüyorum. Bu lanet olası şey de ne öyle?"

Er hortlak görmüş bir ifade ile: "Çavuşum, sanırım az önce bizi vuran nesne, bir füze imiş" dedi.

"Tann'nm belası şeyi ben de görüyorum. Ama bu nereden çıktı böyle?"

I 226

KAMIKAZE OPERASYONU

Çavuş Capriotti, hemen telefonu aldı ve dahili hattan bir numara tuşladı. O günkü güvenlik subayı Teğmen Tony Wharton yerinde değildi. Çavuş Capriotti bu kez masadaki telsize sarıldı. Telsiz birkaç cızırtıdan sonra çalıştı, diğer tarafta Teğmen Tony Wharton vardı ve patlamayı duyar duymaz bahçeye doğru koşmuştu.

"Komutanım" dedi Çavuş Capriotti, "burada acilen görmeniz gereken bir şey var."

Teğmen Wharton bahçedeki koşturmacaya kendini o kadar kaptırmıştı ve ne yapması gerektiği o denli bilemez durumdaydı ki Çavuşu adeta azarlarcasına: "Şu an burada olandan daha önemli ne olabilir ki? Lanet olası bir nesne binaya çarptı, onun ne olduğuna bakmaya gidiyorum. Sen alarmı çalıştır ve diğer güvenlik sorumlularına haber ver" diye emretti.

"Fakat komutanım" diye kekeledi Çavuş Capriotti, "ben de tam onu anlatıyorum. Ne olduğunu aramanıza gerek yok. Bunu zaten güvenlik kameraları tespit etmiş durumda."

"Neymiş peki?"

"Görmeniz gerek efendim... Ama bir füzeye benziyor."

"Ne, füze mi?... " diye hayret dolu bir bağırış duyuldu telsiz cihazında. "Bekle beni, derhal oraya geliyorum. Ben gelene kadar da kimseye bu konuda bilgi vermeyin."

Teğmen Wharton Pentagon bahçesindeki bütün koşturmaca-yı bırakıp gerisingeri döndü. Güvenlik kameralarının bulunduğu odadaydı şimdi: "Söyle bakalım Çavuş, neymiş şu füze hikâyesi?"

"Hikâye değil efendim, gerçek, gelin siz de bakın. O bölgeyi çeşitli açılardan tarayan en az beş kameramız var. Bunların en az ikisi binaya çarpan nesneyi gayet net yakalamış durumda. Özellikle de tam geliş yönüne sabitlenmiş üç ve beş numaralı kameralar son ana dek durumu saptamış. Diğerlerinde de bölüm bölüm görünüyor."

227

11 EYLÜL'UN GERÇEK ROMANI

Sonra eliyle bir tuşa dokundu, ekranda görüntüler hızla geri sarıldı. Zaman sayacı 01.00'ı gösterdiğinde uzaktan bir nesnenin peşinde alev ve duman kümesi bırakarak Pentagon'a doğru gelmekte olduğu görüldü. Otoban yönünden geliyordu. Yaklaştıkça gayet belirgin biçimde bunun bir füze olduğu anlaşıyordu. Kameraya yaklaştığında neredeyse üzerindeki seri numarası görülebilecek kadar netti üstelik. Ancak bu kamera ters açıda kaldığından çarpış anını kaydedememişti.

"Şimdi de beş numaralı kamera bakın efendim" dedi ve o kameranın kayıt masasındaki geri sayım tuşunu çevirdi. Görüntüler aynı hızda aktı. Başlat düğmesine tekrar bastığında, yaklaşık dört metre uzunluğunda, kırk santim eninde bir füzenin Pentagon'un duvarına çarpışı ve infilakı hiçbir tartışmaya meydan bırakmayacak şekilde görülmüyordu. Üstelik füze, Amerikan ordusu envanterinde bulunan ve sığmak delici diye tabir edilen füzelere çok benziyordu.

Teğmen Wharton donup kalmıştı. Deniz Eri Joe Prosser ve Çavuş Gerald Capriotti, Teğmen'den emir bekliyorlardı. Ancak ortalığı tam bir sessizlik kaplamıştı.

Sonunda sessizliği Çavuş Capriotti'nin sesi bozdu: "Komutanım, bunun bir füze olduğunu itfaiyecilere bildirmeliyiz. Belki ona göre bir önlem alırlar, ne bileyim ona göre bir yangın söndürücü madde kullanırlar..."

Teğmen Wharton: "Hayır" dedi, "kimse bir şey söylemeyecek. Yukandan ne yapacağımıza dair bir emir gelmedikçe kimse bu konuda ağzını bile açmayacak."

Pentagon'un Genel Güvenlik Sorumlusu, Albay Frank Morris idi. Doğrudan Savunma Bakam'nm emirlerine bağlıydı. Odası, Bakan'ın üçüncü kattaki bürosuna yakın bir yerdedi. Eğer tahminleri onu yanıltmıyorsa şu an Bakan Donald Rumsfeld'le birlikte olmalıydı. Derhal Albay'a ulaşmak zorundaydı.

Teğmen telefonu çaldırdığında karşısına çıkan sekreter. Albay Morris'in Bakan'ın yanında olduğunu söyledi. Bunun üzerine

KAMIKAZE OPERASYONU

Bakanlık sekreterini aradı. Telefona çıkan kadına kendini tanıttı ve acil olarak o esnada Bakan'ın yanında bulunan Albay Morris'le görüşmesi gerektiğini bildirdi. Teğmen Wharton, hattın öteki ucunda Albay'm sesini işittiğinde: "Komutanım, burada çok önemli bir durum var" diye söze girdi.

Albay, Teğmen'e adeta salak muamelesi yaparcasına: "Biliyorum Warton" dedi, "saldırıya uğradık. Yoksa senin daha haberin yok mu? Eğer bunu kastediyorsan bundan daha önemli ne olabilir ki? Ne söyleyeceksen çabuk söyle. Sayın Bakan'ı buradan hemen uzaklaştırmak zorundayım..."

Teğmen, Albay'm aşağılayıcı tutumlarına alıştı, üzerinde bile durmadı: "Komutanım, şu anda güvenlik kamera kayıt oda-smdayım. Çarpan şeyin ne olduğunu tespit ettik. Kameralar kayda almış. Bu bir füzeye benziyor efendim. Üstelik de ordu malı bir füzeye..."

Derin bir suskunluk oldu. Albay Morris neredeyse şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Emin olmak istercesine bir daha sordu: "Ne... bir füze mi?"

"Evet efendim, kesinlikle öyle. İsterseniz gelip siz de görebilirsiniz."

"Sayın Bakan'ı emniyetli bir şekilde gönderip derhal oraya geliyorum. Ben gelene kadar konudan kimseye bahsetmeyin ve kaseti kimseye göstermeyin. Bu bir emirdir."

Teğmen Wharton, Deniz Eri Joe Prosser ve Çavuş Gerald Capriotti bu süre zarfında odada adeta hapis kalmışlardı. Bir yandan da gözetleme kameralarından dışarıda ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Çarpmanın olduğu bölgenin önündeki çimenlik, itfaiye arabaları, kurtarma ekipleri ve ambulanslarla dolmuştu. Yangın hortumlarını çıkarmış, özel giysilerini giymiş, kask ve oksijen tüplerini takmış itfaiyecilerin oradan oraya koşuşturdukları görülüyordu. Az sonra birkaç yaralının çıkartılarak sedyelerle acilen ambulanslara bindirildiğini gördüler. Ça-

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

vuş Capriotti, bir düğmeye basarak dışarıdaki kameralardan birinin zoom ayarını yaptı. Böylelikle sedyedeki kişinin kim olduğunu daha rahat görebileceklerdi. Ancak yaralı adamın birçok yeri yanmıştı ve çevresindeki sağhk görevlilerinin çokluğundan kim olduğu

seçilemiyordu. Yaralıyı hemen bir ambulansa bindirdiler ve ambulans, sirenlerini çala çala uzaklaştı. Diğer yandan yangının ve dumanın binanın çatısını iyice sardığı gözüküyordu. İtfaiyecilerin köpük sıkması da pek işe yaramamıştı.

Deniz Eri Joe Prosser saf bir çocuktur, patavatsız sorularıyla tanınırdı. Teğmen'e dönüp aslında durumu tam da özetleyen soruyu sordu: "Komutanım, eğer bu, bizim gördüğümüz gibi ordu malı bir füze ise. Amerikan ordusunun bir bölümü ordunun diğer bir bölümüne mi saldırdı?"

Teğmen, Prosser'a sinirli bir bakış fırlattı. Fakat kızdı. Er Prosser'ın sorusunun saçmalığı değildi; kendisinin de zaten bunu düşünmesiydi ve bir Amerikan subayı olarak bu soruya "Evet" cevabı vermek onu çok korkutuyordu. Eğer cevap "evet" ise az önceki çarpma ne anlama geliyordu? Şimdi silaha sarılıp yine Amerikan ordusundan başkalarının peşine mi düşmek gerekecekti? Orduda aldığı eğitim, sadece "düşman"a karşı ne yapacağını söylüyordu ona. Oysa bu, hazırlıklı olduğu ve ne yapması gerektiğini bildiği bir soru değildi. Bu nedenle Prosser'a dönüp içindeki endişeyi bastırmaya çalıştı: "Bilmiyorum asker, bu sorunun cevabını bize komutanlarımız verecek."

Az sonra Albay Erank Morris odadaydı. Yanında askeri istihbarattan bir Yüzbaşı daha vardı. Albay'm yeni emirler aldığı her halinden belli oluyordu. Muhtemelen durumu, üçüncü kattaki odasında güvenlik toplantısı yapmakta olan Savunma Bakam'na da aksettirmişti

"Bahsettiğiniz kasetler nerede?"

Teğmen derhal öne çıktı ve eliyle masa üzerine üst üste yığılmış beş adet kaseti işaret etti: "İsterseniz hemen seyredebiliriz efendim. Arkadaşlar oynatıcıya tekrar taksınlar."

1230

KAMIKAZE OPERASYONU

"Gerek yok Teğmen" diye çıkıştı Albay Morris, "içinde ne olduğunu anladık. Bundan sonrası, artık bizim işimiz. Bu odadaki herkesi uyarıyorum, bu konudan hiç kimseye tek kelime dahi etmeyeceksiniz. Şu andan itibaren durum askeri bir sırdır. Bu kasetler de birinci derecede gizli belge statüsündedir. Onlardan kimseye bahsetmeyeceksiniz. Hatta kasetleri hiç görmediniz bile."

Teğmen Wharton, bu durumun yarın öbür gün başına bir iş açmasından endişeliydi. Bir soruşturma açılırsa o günkü güvenlik

subayı olarak kasederin hesabını vermesi gerekecekti. Albay'm istediği kasetler, doğrudan delil statüsündeydi. Birileri "Kasetler nerede?" diye soracak olursa ilk onun cevaplaması lazımdı.

"Elbette Albayım, baş üstüne. Ancak kasetleri benden teslim aldığınıza dair yazılı bir belge verebilir misiniz?" diye sordu.

Albay, Teğmen'in endişesini anlamıştı. Mümkün olan en sert ifadesini takındı: "Görüyorum ki Teğmen, halen durumun önemini anlayamamışsınız. Bu kasederin varhğma ve içeriğine dair herhangi bir belge bırakılamaz. Ben senin üstünüm ve buranın amiriyim. Dahası, sana kasetleri vermeni emrediyorum. Size birilerinin kasetlere dair hiçbir soru sormayacağını garanti ediyorum. Sorarlarsa da, makinede kaset yoktu, kameralar bozuktı, kayıt yapılamamış gibi laflar edersiniz. Ama hiçbir zaman kasetin içeriğı hakkında söz söyleyemezsiniz. Aksi halde askeri sır-la-n açıklamaktan yargılanırsınız."

Teğmen Wharton, bir an gülmek istedi. Albay zaten yok saymasını istediğı bir sırdan dolayı kendisini nasıl yargılayacaktı? Bu konuda yargılanmak, zaten bütün olayın ortaya çıkmasını getirmez miydi? Bir an içinden, yeter artık Albay, beni bunlarla korkutamazsın, demek geçti. Ama bu, bir dizi başka sorunu da beraberinde getirebilirdi. Deniz Eri Joe Prosser ve Çavuş Gerald Capriotti'ye dönüp baktı. Başına bir şey gelmesi durumunda onlara güvenebilir miydi? Lehide şahitlik ederler miydi?

231 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Yoksa onlar da Albay ve Albay gibilerin emir ve baskılarına mı uyarlardı? Daha fazla direktmesi, askerliğinin sonu bile olabilirdi:

"Tamam Albay" dedi. "Kasetleri alabilirsiniz. Ancak şunu da bilin: Evet, bu sırrı koruyacağım. Ama resmi bir soruşturma görürsem yalan söylemeyeceğim. Kasetleri sizin aldığınızı ve içindekileri onlara söyleyeceğim. Gördüğünüz gibi üç de şahidim var."

"Üç" kelimesini özellikle seçmişti. Böylelikle Albay'm yanında gelen ama tanımadığı istihbaratçı Yüzbaşı'yı da işin içine katmış oluyordu. Albay hışımla kasetleri aldı ve Teğmen'e küfreder gibi bakarak odadan çıktı. Çıkarken kapıyı öylesine sert çarptı ki, duyanlar Pentagon'a ikinci bir füzenin çarptığını düşünebilirlerdi.

O sıralarda Pentagon yakınlarındaki Sheraton National Ho-tel'in kapısından bir grup FBI ajanı girmekteydi. Ajanlar soluk soluğaydı, ayrıca hepsi takım elbiseliydi ve tornadan çıkmış gibi fazlasıyla

birbirlerine benziyorlardı. Otelin lobisindekiler zaten saldırı haberinin şaşkınlığını yaşarken bir de otelin adeta basılması bir anda dedikodulara neden olmuştu. Bazı müşteriler otelde teröristler olduğunu, FBI'ın bu yüzden orada bulunduğunu birbirlerine anlatmaya başlamışlardı bile.

Ajan Ken Tompsett, resepsiyon bölümündeki görevliye FBI kimliğini gösterip acilen otelin müdürüyle görüşmek istediğini belirtti. Resepsiyon görevlisi durumu anlamış, hatta ajanların niçin geldiğini bile tahmin etmişti. Çünkü o da az önce resepsiyonun hemen arkasındaki güvenlik kontrol odasında Pentagon'a çarpan nesneyi izleyenlerden biriydi. Sheraton National Hotel'in güvenlik kameraları da uçmakta olan füzeyi kaydetmişti.

Resepsiyondaki görevli: "Bir dakika efendim" dedi ve telefonda biriyle konuştu.

Telefondaki kişi az sonra oradaydı: "Buyrun, ben otelin müdürü Douglas Pino."

232

KAMIKAZE OPERASYONU

Ajan Ken Tompsett ve yanındaki FBI ajanlarının tanışma merasimiyle kaybedecek vakitleri yoktu: "Hemen bize güvenlik kayıtlarınızın yapıldığı odayı gösterin Bay Pino!"

Müdür önde, ajanlar arkada koridorda ilerlediler, sonra sağa döndüler ve güvenlik odasından içeri girdiler. Güvenlik odası iki bölümdü. Güvenlikçilerin dinlendikleri, nöbet değiştirdikleri bölüm ile elektronik gözetleme ve haberleşmenin yapıldığı bölüm.

FBI ajanları içeri girdiğinde, yirmi kadar ekran, otelin çeşitli yerlerinden görüntü veriyordu. Otopark, katlar, bar, lobi, jimnastik salonu, yüzme havuzu, hemen her nokta güvenlik kameralarınca 24 saat gözlenmekteydi. Ayrıca otelin yakın çevresini, yani dışarıyı gözetleyen kameralar da mevcuttu.

Ajan Tompsett, vakit kaybetmeden sordu: "Pentagon yönüne bakan kameralarınız hangisi?"

Müdür paniklemişti, adeta bir suç işlemiş gibi kekeliyordu: "Şey, ben bilmiyorum... Görevli arkadaşlar cevaplasın isterse-niz..."

Otelin güvenlik sorumlusu ve eski bir polis olan Scott Maynard durumu açıkladı: "Bir, iki ve üç numaralar dış cepheyi alır. Bir ve iki tam açıdan, üç ise kısmen Pentagon'u görür."

"Peki" dedi Ajan Tompsett, "hepsini istiyorum."

Güvenlik Sorumlusu Maynard, yan gözle Müdür Douglas Pi-no'ya baktı. Pino, başını sallayarak çaresizce onayladı. Bunun üzerine masa üzerindeki kasetler bir naylon torbaya konuldu ve Ajan Ken Tompsett'e teslim edildi.

FBI Ajanı Tomsett birkaç noktadan daha emin olmak zorundaydı. Odadakilere dönüp sordu: "Kasetlerin başka kopyası olmadığından emin misiniz?"

Güvenlik Sorumlusu Maynard soruyu kendisinin cevaplamasının uygun olacağını düşündü: "Hayır, endişe etmenize gerek yok. Elimizdeki tüm görüntüleri şu an size teslim etmiş bulunuyoruz."

233 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

"Aslında FBI ajanlarının kasetleri alıp gitmesi onların da işlerine geliyordu. Çünkü burası ticari bir işletmeydi ve olayla en ufak bir bağlının kalması dahi ileride ticari itibarlarına zarar getirebilirdi. O yüzden daha ilk andan itibaren FBFya sorun çıkarmama kararı almışlardı. Ajan Ken Tompsett da adamların samimi olduklarına kanaat getirmişti. Ardından hemen ikinci soruyu sordu: "Bu kaseti içinizden kimler izledi?"

İçlerinden kimse "Ben" demeye cesaret edemiyordu. Ne gördüklerini biliyorlardı ve bunun onları ek bir sorumluluk altına sokacağını farkındaydılar.

Müdür Douglas Pino, hiç bana bulaşmayın, der gibi bakıyordu. O müşterilere yönelik hizmetler, odalarının konforu, personelin hizmet kalitesi, otelin özellikleri gibi sorulara cevap vermeye alışkındı. Oysa bu, resmen polis sorgusu gibi hiç alışık olmadığı türden bir durumdu.

Soruyu cevaplamak yine Maynard'a düştü: "Ben ve Müdürümüz, ayrıca bu odadaki diğer iki güvenlikçi arkadaş, resepsiyondan iki kişi, bir lobi görevlisi ve o esnada bize servis yapan bir garson. Yani toplam sekiz kişi. Hepimiz kasetleri en birkaç kez dikkatle izledik. Açık söylemeliyim ki gördüğümüz nesne karşısında dehşete düştük. Çünkü bu bir fü..."

Maynard sözün devamını getiremedi. Çünkü FBI Ajanı Ken Tompsett, duymak istemediği bir kelime varmış gibi, buna izin vermemişti: "Anlıyorum baylar, iyi birer Amerikan vatandaşı olan sizlerden bu konudan kimseye söz etmemenizi isteyeceğim. Şimdi kaseti gören diğer görevlileri de buraya çağırmanızı rica ediyorum."

Az sonra ajanlar dahil odada toplam on iki kişi idiler. Sekiz otel çalışanı ve dört FBI ajanı. Resepsiyonistlerden biri ve garson

bayandı. Herkesin isim ve görevlerini başka bir ajan tek tek not ediyordu.

Ajan Ken Tompsett, herkesi süzdükten sonra: "Baylar ve bayanlar" diye söze girdi, "burada sarsıcı görüntülerle karşılaştınız.

I 234

KAMIKAZE OPERASYONU

Zaten bugün tüm ülke olarak sarsılmış durumdayız. O yüzden sizden isteğimiz, gördüklerinizi biz odadan çıktıktan itibaren unutulmuş ve aranızda dahi konuşmayın. Artık isterseniz de istemeseniz de bir devlet sırrının ortağısınız. Konu tarafımızdan araştırılacak ve gerçek, yetkililer tarafından halka açıklanacaktır. Ancak o zamana kadar sessiz kalmanız ülkemizin lehine olacaktır. Buna uyacağınızı ümit ediyorum. Gördüklerinizi açıklamanız halinde zor duruma düşeceğinizi hatırlatırım. Umanım her şey net bir şekilde anlaşılmıştır."

Kimseden ses çıkmıyordu. İçlerinden birkaçı "Anladık" diye mırıldandı. Güvenlik Şefi Maynard, eski bir polis olarak biliyordu ki şu an yapılan, aslında bir kanıt saklama operasyonuydu. Bunun amacı, gerçekleri halka açıklamak değil; tam tersine gerçekleri gizlemektir. Zaten öyle olmasaydı bunca ikaz ve imalı tehditler de olmazdı. Demek ki, devletin herkesin bilmemesini istediği bir sırrı vardı. Ve o sır, az önce kasette gördükleriyle ilgiliydi.

Aynı sahneler Pentagon yakınlarındaki NEXCOMM/CITGO benzin istasyonunda da yaşanıyordu. Pentagon'a yapılan saldırının üzerinden daha bir saat geçmemişti ki, istasyonda pompacı olarak çalışan Chuck Alcamo, siyah bir 4x4'ün istasyona girdiğini gördü. Arabanın camları da siyahtı ve arkasında antenler vardı. İşte, dedi kendi kendine, yine devletten ziyaretçilerimiz var. Bölgedeki tüm polis ve FBI arabalarını ezbere tanırdı. Penta-gon'dakilerle ise neredeyse dost olmuştu. O yüzden gelen arabayı garipsemedi. Zaten sabahtan beri olanlara bir anlam veremiyordu. Önce New York İkiz Kuleler'deki çarpma haberleriyle sarsılmışlar, ardından da kendilerinden birkaç yüz metre ilerideki Pentagon'da patlama meydana gelmişti.

Gelen arabadan dört kişi indi. Koyu renk takım elbiseleri, güneş gözlükleri ve bellerindeki silahlarla bunlar olsa olsa FBI'dan olabilirdi. Gelen adamlar. Chuck Alcamo'ya istasyonun

235

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

İşletmecisini sordular. "İçeride, ofisinde CNN izliyor" diye cevapladı Alcamo.

İstasyonun idari bölümü, salaş bir odaydı. İstiflenmiş yağ tenekeleri, birkaç dolap ve üzerinde kız resmi olan bir otomobil lastiği firmasının posterı göze çarpıyordu. İşletmeci Walter Wortley koltuğuna gömülmüş, heyecan içinde Güney Kule'ye çarpan ikinci uçağın görüntülerini izliyordu. Bir yandan da, şu anda New York'ta olmak istemezdim doğrusu, diye geçiriyordu içinden.

Garip bir adamdı Wortley, burnunun dibindeki Pentagon'da da benzer olaylar olmuştu ama o hiç ilgilenmemişti bile. Tam bir televizyon bağımlısıydı. Pentagon'da patlama olduğunda yerinden fırlamış, birkaç dakika alev ve dumanlara bakmış, sonra da içeri geçip televizyondan haber almayı beklemişti. Wortley haberi izlemeye o kadar dalmıştı ki, FBI ajanlarının içeriye girdiğini bile fark edemedi. Sonunda başını kaldırdı ve "Buyrun beyler, ne istemiştiniz?" diyebilirdi.

FBI Ajanı Michael Delendick, kimliğini adeta adamın burnuna dayadıktan sonra istasyonda kaç güvenlik kamerası olduğunu sordu hemen.

"Güvenlik kameraları mı?" dedi, "arka bölümde."

"Peki kayıtlar mı?"

"Evet" diye cevapladı Wortley, bir yandan da ensesini kaşıyordu. "Galiba bir tanesi bozuk ama diğer üç tanesi çalışıyor. Şu anda otomatik kayıтта olmalılar. Biri kasa ve market bölümünde, biri pompaların olduğu bölümde, diğeri ise yan tarafta."

"İçerideki kameralar önemli değil, dışa bakan hepsini getir."

Walter Wortley keyfi kaçtığı için isteksizce yerinden kalktı, FBI ajanlarıyla birlikte yan taraftaki odaya geçti. Oda boştu. Toplam dört kamera ekranı görünüyordu. "Alın işte, hepsi burada" dedi.

Ajanlar hemen Pentagon yönüne bakan kameranın başına geçtiler.

1 236

KAMIKAZE OPERASYONU

1

"Şimdiye kadar bunlara bakan kimse oldu mu?"

"Hayır, kimse bakmadı, bakmaları için benim odamdan geçmeleri gerek. Benim de bakmak aklıma gelmedi."

FBI ajanları bunu duyduklarına çok sevinmişlerdi. Wortley ise içinden hayıflanıyordu: Nasıl oldu da kameraya bakmayı düşünemedim? Ne olduysa hepsini kaydetmiştir Hayıflanmasının nedeni, sadece merakı değildi. Daha doğrusu, merakı ikinci plandaydı. O görüntüleri televizyonlara satıp para kazanabileceğini düşünmüştü, ama şimdi bu fırsatı FBI'ya kaptırmıştı.

Son anda da olsa bir uyanıklık yapmaya karar verdi: "Beyler, bir kopyasını olsun alamaz mıyım, ne de olsa o benim malım."

Ajanlar, Wortley'e o kadar kötü baktılar ki bunun pek de iyi bir fikir olmadığını hemen anladı.

"Dinle beni" dedi Ajan Delendick, "şu andan itibaren o, artık devletin malı. Bu bir kanıt. Ulusal güvenlik meselesi. Anhyor musun?"

Wortley, 'anlıyorum' manasında başını salladı.

"İyi öyleyse, başının ağrımaması ve yarın öbür gün istasyon işletme hakkını kaybetmek istemiyorsan bizim geldiğimizi de, kaseti aldığımızı da unut!"

Wortley, kasetleri alıp giden adamların jeeplerine binişlerini izledi. Pentagon istikametindeki çatıya baktı, kameranın açısı tam da Pentagon'un vurulan bölümünü kapsayacak şekilde ayarlanmıştı...

237

Bölüm 33

Manhattan Adası İkiz Kuleler Saat: 09:45

James Early Clayton, Kuzey Kule'ye vardığında ortalık ana baba günüydü. Yollar tıkanmıştı, Kuleler'e yanaşan itfaiye ve polis arabaları dahi park edecek yer bulamıyordu. Manzara trajikti. Her taraf kırıntı camlar, eşyalar, kopan parçalar ve yukarıdan atlayanların cesetleriyle doluydu. Ayrıca meraklı birçok kişi, Kuleler'in çevresine birikmiş, olan biteni korku dolu gözlerle seyrediyordu. Bu görüntülerle karşılaşmak, morali zaten bozuk olan Clayton'ı daha da çok sarsmıştı. Oradan oraya koşturan kalabalığı yararak lobiye daldı.

Tam girişteki danışma bölümüne doğru ilerlerken bir güvenlik görevlisi önünü kesti. Adam çoktan doğmuş kaos ortamını nafile yere düzene sokmaya çalışıyordu: "Nereye gidiyorsunuz bayım?"

"Bay John O'Neill'i acilen görmem gerek, yani sizin yeni güvenlik müdürünüzü."

Mavi blazerli görevli, Clayton'ı da güvenlik yetkililerinden biri sanmıştı, aksilik çıkarmadı: "John O'Neill mi? Az önce

KAMIKAZE OPERASYONU

buralardaydı, sanırım itfaiye ve polis yetkilileriyle birlikte durum değerlendirmesi yapıyorlar."

"Peki ne tarafa gittiler?" diye sordu Clayton, aslında bu soru o hengâme içinde çok anlamsızdı, kimse kimsenin gerçekte ne yaptığını ve nerede olduğunu bilecek durumda değildi.

Adam biraz düşündü: "Az ileride, sağda küçük bir güvenlik odası var, orada olabilirler."

Clayton derhal işaret edilen odaya yöneldi. İçeri girdiğinde O'Neill'i birkaç itfaiye ve polis şefi ile birlikte masanın üzerine serdikleri Kule planlarını hummalı bir şekilde incelerken buldu. Çarpılan katlardaki hasarı hesaplamaya ve insanları Kuleler'den çıkarmanın en uygun yolunu bulmaya çalışıyorlardı.

"John" diye seslendi Clayton.

O'Neill başını kaldırdı ve Clayton'ı gördü. Üzgün gözlerle Clayton'ı süzdü: "Haklı çıktın James."

Odadaki diğer adamlar, "haklı çıktın" sözüne bir anlam verememişlerdi ama üzerinde de durmadılar. Yapacak çok daha önemli işleri vardı. Nitekim kısa süre sonra hepsi de ekiplerinin başına geçmek üzere dağılacaklardı. Vardıkları ortak kanaat, bu çaptaki bir yangını söndürmenin mümkün olmadığı ve olabildiğince çabuk, çok sayıda insanı üst katlardan kurtarmak için ekiplerin harekete geçmesiydi.

Sonunda Clayton ve O'Neill baş başa kalmışlardı.

John O'Neill: "Üzgünüm James" dedi, "söylediklerinin hepsinde haklıymışsın. Dediğin gibi adamların gözü dönmüş. Bunu yaptıklarına göre yapamayacakları hiçbir şey yok demektir."

Clayton ne diyebilirdi ki? Artık olan olmuştu. O'Neill'in üzerine giderek onu daha fazla üzmenin hiçbir anlamı yoktu: "Demek ki, hayatta bazı şeyler, engellemek için çabalamamıza rağmen gerçekleşiyor. Şimdi önemli olan, bunu yapanları bulup canlanna okumak. Bütün gerçekleri bir bir ortaya çıkarmak. Buna var mısın?"

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

John O'Neill elbette ki vardı. Görevinin daha ilk gününde kendi korumasındaki Kuleler'e saldıranları bulup ortaya çıkarmak onun için artık namus meselesiydi: "Varım! Ancak takdir edersin ki öncelikle bu canilerin sebep olduğu yıkımdan kurtarabileceğim kadar insan

kurtarmalıyım. Beni burada bekle, em-rimdeki ekipleri yönlendirmem lazım. Seninle daha sonra ne yapmamız gerektiğim konuşuruz" dedi ve süratle adamların arasına karıştı.

Zaman hızla ilerliyordu. Karmaşa giderek artarken O'Neill, birden Güney Kule'de olanlarla hiç ilgilenmediğini fark etti. Oysa oradaki ekiplerin de çalışmasını denetlemek gerekiyordu. Çıkabilecek en ufak bir aksilik veya koordinasyon eksikliği onlarca insanın hayatına mal olabilirdi. O'Neill iki kule arasındaki kestirme geçide yöneldi. Çalışma arkadaşlarına Güney Kule'ye gittiğini, fakat tekrar Kuzey'e döneceğini bildirdi. Adımlarını hızlandırarak kayboldu. Bu, birçok insanın John O'Neil'i son görüşü olacaktı. Güney Kule'nin çökmesine dakikalar vardı.

240

Bölüm 34

Dünya Ticaret Merkezi

Güney Kulesi

11 Eylül 2001

Saat: 09:59

Zaman hızla ilerler ve geçen her saniye yaşam ile ölüm arasındaki ince çizgiyi belirlerken Kuleler'deki kargaşa devam ediyordu. İnsanlar nereden ve nasıl kaçacaklarını bilemez haldeydiler. Durumun gitgide kötüleştiğini artık içgüdüleriyle hissederek olmuşlardı. Çeşitli şirketlerin çalışanlarından oluşan bir grup aşağı inemeyeceklerinden emin oldukları anda son bir hamleyle çatıya çıkmaya karar verdiler. Bu mantıklı bir karardı. Gerçekten de bu aşamadan sonra kaçabilecekleri tek nokta, çatı olabilirdi. Kule'nin çevresinde dolanıp duran helikopterler onları çatıdan tahliye edebilirdi. Son bir umuda çatıya çıkan merdivenleri tırmandılar.

Çatının kapısına vardıklarında Barry Moon'un kurtulacaklarına olan inancı daha da artmıştı. O sevinçle kendisini izleyenlere dönüp "Yaşasın!" dedi, "nihayet bir çıkış noktası bulabildik."

Yaşam, kapının ardında tekrar onları bekliyordu. Bir sigorta şirketi çalışanı olan Richard Granford adeta kapının yanında

241 |

i

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

bitmişti. Bir reklam şirketinde grafiker olarak görev yapan Cindy Scales, kapının önünde durmuş: "Ne olur açıl... Ne olur açıl..." diye yalvanyordu.

Arkadaşı Dona Dumfries ise kötümserdi: "Açılmayacak... açılmayacak..." diye ağlıyordu. Diğerleri Dona Dumfries'a öyle kötü baktılar ki susmak zorunda kaldı.

Barry Moon bir özel güvenlik şirketinde çalışıyordu ve zor durumlarda hemen pes edecek birine hiç benzemiyordu: "Sakin olun" dedi ve kapıyı zorladı.

Ancak kapı bir milim bile yerinden oynamadı. Daha da kötüsü, önlerindeki kapı açılrsa bile 110. katta birbiri üzerine kapalı üç adet bariyer kapı daha vardı. Ve hepsi de anahtar çevirmekle veya kolu çekmekle açılmayan elektronik kapılardı. Ancak gerekli manyetik kartlar ile açılabilirlerdi.

"Lanet olsun" dedi Barry Moon, "açık olmaları gerekirdi."

Moon'un beklentisi aslında doğrudu. Gerçi Kule yönetiminin idari bir tasarrufu ile İkiz Kuleler'in kapılan uzun süredir intiharları önlemek gerekçesiyle kapalı tutuluyordu, ancak elektriklerin kesilmesi ya da yangın gibi olağanüstü hallerde kapıların otomatik olarak açılması gerekiyordu. Sistem daha önce denenmiş ve çalışmıştı. Bu kez de öyle olmalıydı.

Fakat uçağın çarpması, tüm elektronik sistemi etkilemişti. İnsanların hayatını kolaylaştırm, hatta gerektiği zaman kurtarsın diye tasarlanan sistem, şimdi insan hayatının en büyük düşmanı haline almıştı. Gerçi 22. kattaki güvenlik ofisindekiler uçak çarptıktan sonra durumu fark etmişler ve kapıları açmayı denemişlerdi ama sonuç nafileydi. Bozulan bilgisayar sistemi, verilen komutları bir türlü kabul etmiyordu. O kadar ki güvenlik görevlileri kendi katlarının kapılarını bile açamıyorlardı. Onlar da hakim olduklarını zannettikleri sistemin kurbanı durumuna düşmüşlerdi. Kapı önüne biriken insanların son ümitleri de böylece tükendi.

1 242

KAMİKAZE OPERASYONU

Ashnda yukarı katlarda sıkışıp kalanlar için ciddi bir kurtulma alternatifi vardı. Kuzey Kule'nin aksine Güney Kule'de A merdiveni, az hasarla ayakta kalabilmişti. Sıkışıp kalan onlarca insan, sırf A merdiveninin açık olduğunu bilmedikleri için öleceklerdi.

Öte yandan A merdivenin açık olduğunu tesadüfen keşfedenler de vardı. 98. kata o gün bir finansal işlemin sonucunu takip etmek için uğrayan müşterilerden Edward Overland ne yapacağını bilemez durumdaydı. Katlar arasında koşturuyor; yukarı mı çıkması, yoksa aşağı mı inmesi gerektiğini bilemiyordu. Rasgele daldığı birçok

bölümün kapısı ya kapalıydı ya da hiçbir yere çıkmıyordu. Çaresizlik içinde koştururken nabzının o kadar hızlı attığını fark etti ki, durup soluklanmak ihtiyacı hissetti. Korku tüm benliğini sarmıştı. Bir yandan da iş takibi için o günü seçtiğine kızıyor, "Gelecek başka gün mü bulamadım?" diye söyleniyordu. Acilen bir karar vermeliydi. Sonunda sıkıştığı ortamdaki çıkmak için en mantıklı yolun aşağı inmek olduğuna karar verdi. Merdivenleri adeta üçer beşer atlayarak iniyordu, ta ki çarpma sınır olan 84. kata gelinceye kadar. En büyük hasarı bu bölge almış, yangın ve duman, etkisini en çok burada hissettirmişti.

Edward Overland devam etmekten bir an ürktü. Ancak sonra kendi kendine, burada daha fazla kalamazsın, ya ilerleyeceksin ya da öleceksin, dedi, bir dua mmlanıp hızla merdivenleri inmeye başladı. Aşağı doğru indikçe A merdiveninde birkaç moloz ve küçük çökmeler dışında yolu kapayan hiçbir engel olmadığını fark etti. Zaman zaman kat aralarında duruyor, iyice nefes aldıktan sonra tekrar inmeye devam ediyordu. Sonunda kendini asma kat lobisinde buldu. Karşılaştığı ilk çıkıştan kendini dışarı attığında başını çevirip Kule'ye baktı. Durumun ne kadar vahim olduğunu ancak o zaman anlayabildi. Fakat o kadar şaşkıncı ki, hiçbir görevliye A merdivenin açık olduğunu bildirmek aklının ucundan bile geçmedi.

243

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Oysa bırakın sıradan çalışanları, itfaiye, polis ve diğer acil yardım ekipleri dahi A merdiveninin açık olduğunun farkında değildi. Koordinasyonsuzluk had safhadaydı. Hayatlarını tehlikeye atarak katlara dalan ekipler, çoğu kez el yordamıyla hareket etmek, çoğu kez de işi şansa bırakmak zorunda kalıyorlardı. Daha da kötüsü, son ana kadar kimsenin aklına Kule'nin çökeceği gelmemişti. O kadar ki, yaralıları taşıyan itfaiyeciler bile katlar arasında dinleniyor, bazıları yüklerini bırakarak safra atıyor, diğerleri ise ceketlerini çıkarmakla uğraşıyorlardı.

O sıralarda John O'Neill de. Güney Kule'nin en alt bölümlerinde bir yerlerde yukarı çıkmak için uğraş veriyordu. Otoparklara yakın bir bölgede olmalıydı. Yukarıya çıkan merdivenler hizasındaki bir sütunun önüne geldiğinde, birden ensesinde bir acı hissetti. Gözleri karardı ve yere yığıldı. Sütunun arkasından elinde susturuculu tabanca olan bir adam çıkıvermişti. Adam, Kuzey Kule'yi terk ettiğinden beri O'Neill'in peşindeydi. O'Neill, eylem sonrası sorun

çıkartabilirdi ve yukarıdan gelen emirlere göre öldürülmeliydi. O'Neill'in peşine düşen adam bile, Kule'nin çökertileceğinden haberdar değildi. O'Neill'in yalnız ve bir ıssız bölüme girmesi, onun için büyük bir fırsattı ve fırsatı değerlendirmişti.

Adam tabancasını O'Neill'in baygın vücuduna doğrulttu, tam tetiği çekeceği esnada büyük bir patlama oldu. Önce zemin, sanki temelinden zıpladı ve dev bir hortumun çekimine kapılmışça-sma sarsıldı. Hemen beraberinde sarsıntıya büyük bir gürleme sesi eşlik etti. Ardından çatırdama sesleri yoğunlaştı. Katlar birbiri üzerine adeta hızh çekim bir film gibi eğilmeye başladı. Tüm boşluklar, merdivenler eğildi, büküldü, simetriler bozuldu. Binanın beton ve alçı bölümleri toz zerreciklerine dönüştü. Az önce bütün halde olan bina şimdi atomlarına ayrılıyordu. Sanki kozmik bir girdap açılmış, herkesi ve her şeyi içine alıyordu. Her yanı büyük bir karanlık kapladı. Ne olduğunu anlamaya vakit bile olmadı.

I 244

KAMİKAZE OPERASYONU

Güney Kule 10 saniye içinde çökmüştü."^^ Ve çökerken hemen yanındaki Marriot Oteli'ni de ikiye biçmişti Saatler tam olarak 09:58:59'u gösteriyordu... Geriye büyük bir toz yığını kalmıştı.

41 İkiz Kuleler'in sismografık kayıtları birçok eyalette kaydedildi. En yakın istasyon Lamont, Manhattan'a 34 km mesafedeydi. Güney Kule'nin çöküşünün yarattığı sarsıntının şiddeti Richter ölçeği ile 2.1 olarak saptandı.

245

Bölüm 35

11 Eylül 2001

Pensilvanya

Somerset Country

Saat: 10:06

Bulutlar arasında çılgın bir kovalamaca sürüyordu. F-16'lar saat 09:16'da bir uçağın kaçırılmış olabileceği alarmini aldıklarından beş dakika sonra havadaydılar. Saatte 650 mil hızla geniş bir sahayı tarıyorlardı. Üzerlerinde avının kokusunu almış bir kaplanın gerilimi vardı. Ne var ki, avlarının nerede olduğunu henüz bilmiyorlardı. Belli bir hat üzerinde tur atıyorlardı. Ancak bu kez aradıkları, it dalaşma girecekleri bir savaş uçağı değil, United Airlines'm 93 sefer sayılı yolcu uçağıydı.

Virginia Langley Hava Üssü'nden kalkan üç adet F-16 savaş uçağı, kalkıştan önce üstleri tarafından özellikle uyarılmıştı: "Bu hareketin bugün yapılan tatbikatla hiçbir ilgisi yoktur. Bu gerçek bir durumdur. En yüksek düzeyde alarm seviyesindeyiz. Uçağı bulun ve emirlerimizi bekleyin."

F-16'lar ve pilotları, aslında Kuzey Dakota Ulusal Muhafız 119. Uçuş Grubu'na bağlıydılar ve "Happy Holiganlar" olarak

I 246

KAMİKAZE OPERASYONU

nam salmışlardı. Birçok ödöl alan bu savaşçı grup, aynı zamanda "Amerika'nın En İyileri" olarak tanınıyordu. Gruba bağlı uçaklardan birini Binbaşı Rick Gibney kullanmaktaydı. Deneyimli, cesur, gözüpük bir pilottu. Bugüne kadar aldığı bütün görevlerin üstesinden başarıyla gelmişti.

Cleveland istikametine doğru gidiyorlardı. Kendilerine gelen en son bilgilere göre United Airlines 93 sefer sayılı uçak bu istikametteydi. Ancak saat 9:35'i gösterdiğinde yeni bir bilgi daha ulaşmıştı. 93 numaralı uçak, Cleveland üzerinden Washington yönüne doğru keskin bir U dönüşü gerçekleştirmişti. Tam 9:40'ta ise uçak hem transponderlarını kapatmış, hem de radar ekranından izlenemez olmuştu. Bu, Binbaşı Gibney için can sıkıcı bir haberdı, bundan sonra uçağı göz karan ile arayacakları anlamına geliyordu. Uçağı bulabileceklerinin hiçbir garantisi yoktu, iş biraz da şansa kalmıştı. Ancak yine de içinde uçağı erişebileceklerine dair bir his vardı. Hızlarını iki misline çıkarıp uçağın döndüğü rota üzerinden uçmaya karar verdiler.

Binbaşı Rick Gibney ısrarla ve tekrar tekrar üsle bağlantı kurmaya çalışıyordu: "Ben Uçuş 119 ekibinden Binbaşı Gibney, uçağın izini bulabildiniz mi?"

Her defasında "Hayır" cevabı geliyordu. E-16'lar yönlerini Pensilvanya'ya doğru çevirmişlerdi. Ancak çevrelerinde, kuşlar dışında uçan bir nesne görünmüyordu. Binbaşı Gibney iyice huzursuz olmuştu. Koskoca uçak nasıl bir anda radar ekranından kaybolabilirdi? Uçaktan transponder sinyalleri alamamaları daha da garipti. Bugünkü tatbikat gereğı birçok garip duruma hazırlıklıydı ama bu kadanna değil. Böyle bir durumda uçak ya düşmüş ya da radar irtifasının çok çok altında perdelenmiş bir şekilde uçuyor olabilirdi. Bir an halen tatbikatta olabileceklerini bile düşündü. Üstleri kendilerini kandırıyor ve hayali bir "kovalamaca" oyunu oynatıyor

olabilir miydi? Binbaşı Gibney bütün bunları düşünmenin anlamsız olduğuna karar verdi. İster tatbikat, ister

247

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

gerçek olsun uçağı bulmak zorundaydı. Her iki durumda da başarısı buna göre ölçülecekti.

F-16'lar hızlarını biraz daha arttırdılar. Eğer şansları yaver giderse kayıp uçağı Pensilvanya üzerinde yakalamaları imkân da-hilindeydi.

Az sonra Binbaşı Rick Gibney'in telsiz kanalı tekrar çalıştı. Ancak bu kez hatta General Tony Maverick vardı. "Güvenli banda geç" diyordu. Bu bant, ekibin diğer üyelerinin bile bilmemesi gereken durumlarda kullanılan çok özel bir telsiz frekansıydı.

Binbaşı Gibney istenileni yaptı. Karşısında tekrar General Tony Maverick vardı. "Sizi dinliyorum komutanım" dedi Gibney.

General Maverick'in sesi endişeli geliyordu: "Binbaşı Gibney, beni iyice dinleyin. Uçağı şu anda tekrar radar ekranında görebiliyoruz. Pittsburgh'a doğru ilerliyor. Çok yüksekte emir aldık, Beyaz Saray'dan..." Sonra durdu, sanki son cümleyi söylediğine pişman olmuş gibi bir tonlaması vardı. Derken iletişim kesilmiş gibi kısa bir sessizlik oldu, sonra tekrar General Maverick'in sesi işitildi: "Uçağı vurmanızı istiyoruz. Uçağın hedefinin Three Mile Island olduğuna dair istihbarat aldık. Ne pahasına olursa olsun engellemeliyiz."

Binbaşı Gibney durakladı, korktuğu başına gelmişti. Kendisinden vurmasını istedikleri, sivil bir yolcu uçağıydı. Muhtemelen içinde kadın ve çocukların da olduğu bir sivil uçak. Diğer yandan bu uçağın Three Mile Island'a vurması durumunda oluşabilecek felaketin boyutlarını düşündü. Ne zor bir ikilemdi bu! Derin bir nefes alıp General Maverick'e "Emir anlaşılmıştır komutanım" dedi.

Önündeki kumanda koluna hafifçe dokundu, uçak büyük bir ivmeyle öne doğru fırladı, ardından tekrar normal kanala geçti ve kendisini takip eden uçaklara "Pittsburgh'a doğru gidiyoruz. 93'ün yerini tespit etmişler" anonsunu yaptı.

248

KAMIKAZE OPERASYONU

Saatler 09:58'i gösterdiğinde F-16'lar Pittsburgh semalarına gelmişlerdi. Binbaşı Gibney ve diğer pilotlar, ufukta bir Boeing 757'nin varlığını fark ettiler, uçağın kaplamaları güneşin altında pınl pınl parlıyordu. Birkaç mil ötelerindeydi. Binbaşı Gibney, önce uçağı kesin olarak tanımlamaları gerektiğini düşündü. Bu amaçla sert bir

manevra yapıp F-16'nın açısını değiştirdi ve Bo-eing'e daha da yakınladı. Her şey şimdi çok daha net gözüküyordu. Fakat Binbaşı Gibney gözlerine inanamıyordu. Çünkü karşılarındaki uçak, bekledikleri gibi United Airlines'm 93 sefer sayılı uçağı değildi. Evet, bu bir Boeing 757 idi, ama kesinlikle sivil bir uçak değildi. Bu apaçık Amerikan Hava Kuvvetleri'ne ait bir taşıma uçağıydı. Binbaşı Gibney kendilerine hatalı bilgi verildiğini ve yanlış uçağın peşine düştüklerini sandı. Ne yapacağını bilemiyordu. O halde gerçek United Airlines 93 neredeydi?

Ordunun her zaman kullandığı frekanstan uçakla iletişim kurmayı denedi. Ama uçaktan kendilerine hiç cevap gelmiyordu. Bunun zerine uçağa daha da yaklaşmayı ve kokpittekilerle doğrudan iletişim kurmayı düşündü. Bir manevra ile uçağa yaklaştı, aralarında çok az bir mesafe kalmıştı, neredeyse kanat kanata umaktaydılar. Binbaşı Gibney'in görüşü gayet net olmasına rağmen kokpitte kimse görünmüyordu. Uçak adeta kendi kendine uçuyordu. Olay daha da garip bir hal almıştı.

Durumu derhal merkeze bildirmeye karar verdi. Oradan alacakları talimatlar doğrultusunda ne yapacaklarına daha isabetli karar verebilirlerdi. Yeniden güvenli kanala geçti. Karşısında tekrar General Maverick vardı. "Komutanım" dedi Binbaşı Gibney, "belirttiğiniz koordinatlara ulaştık. Ancak şu an karşımda, sivil değil, askeri bir Boeing var."

Garip olan, General'in hiç şaşırmamasıydı. Sanki beklediği bir durumla karşı karşıyaymış gibi gayet sakin davranıyordu.

Bunun zerine Gibney durumu tekrar etme gereği hissetti: "Komutanım, beni duyuyor musunuz? Karşımda sivil değil,

249

11 EYLL'N GERÇEK ROMANI

askeri bir Boeing var. Sanırım bir taşıma uçağı. Üstelik uçakla bağlantı kuramıyoruz. Daha da garibi, kokpitinde kimse yok. Herhalde uzaktan kumanda ile yönetilen bir drone uçak söz konusu."

"Seni duydum Gibney. şimdi beni iyice dinlemen i istiyorum, şu andan itibaren konuşacaklarımız bir devlet sırrıdır, anlaşıldı mı?"

Binbaşı Gibney "Anlaşıldı komutanım" diye emre itaat etti ama gerçekte hiçbir şey anlamamıştı. Karşılaştığı durum hakkındaki şaşkınlığı sredursun General Maverick konuşmasına devam etti: "şimdi sana ayrıntısını anlatamam ama şunu bil ki sabahdan beri olanlar, teröristlerin işi değil. Ordu içinden birileri sanınız bir işler

çevirmeye kalkıştılar. Onun için de bugünü seçtiler. Yani olaya bir tatbikat süsü vermek istediler. Muhtemelen uçaklar da yolcu uçağı değil zaten. O yüzden karşındaki uçak, halen hedeftir."

Binbaşı Gibney iyice afallamıştı: "Nasıl yani?" diye kekeleydi, "o zaman yolcu uçaklarına ne oldu?" Bir yandan da göz ucuyla hemen kanat altındaki Boeing'i gözlüyordu.

"Bunu şu an biz de bilmiyoruz Binbaşı ve bunun önemi de yok. Önemli olan şu; muhtemelen uçağın içi patlayıcı dolu ve hedefinin Three Mile Island olduğunu biliyoruz. Size gördüğünüz uçağa ateş etmenizi emrediyorum."

Binbaşı Gibney adeta donup kalmıştı. Kendini sivil bir uçağa bile ateş etmeye hazırlamıştı ama şimdi tereddütte kalmıştı. Karşısında Amerikan ordusuna ait bir askeri uçak bulunuyordu. Binbaşı Gibney'in ağzından sadece "Emri tekrar etmenizi talep ediyorum komutanım" kelimeleri dökülebildi.

General Maverick, pilotun içinde bulunduğu zor durumun farkındaydı ve bu seferki konuşması daha sert bir tonlamada oldu: "Binbaşı, tartışacak zamanımız yok, size gördüğünüz uçağı derhal vurmanızı emrediyorum. Bundan dolayı kesinlikle sorumlu tutulmayacaksınız."

I 250

KAMIKAZE OPERASYONU

Emir emirdi. Binbaşı Gibney uçağını hemen saldırı pozisyonuna soktu. Havada yarım bir daire çizerek Boeing'in arkasına geçti. Şimdi aralarında bir mil kadar mesafe vardı. Shanksville kasabasına doğru yaklaşmaktaydılar. Önündeki ateşleyici düğmesine baktı, sonra uçağın bilgisayarına bazı veriler girdi. Uçak, ekranda hedefine kilitlenmişti. Bu mesafeden koca uçağı ıskalaması mümkün değildi. F-16'sının kanat uçlarına monte edilmiş AIM-9 Sidewinder füzeleri ateşe hazırды. Isıya duyarlı ve 10.2 kg patlayıcı taşıyan füzeler uzun süredir Amerikan ordusu tarafından kullanılıyordu. Bunların bir tanesi bile uçağı havada infilak ettirmeye yeterliydi. Üstelik General'in dediğı gibi eğer uçak patlayıcı doluysa patlama etkisi çok daha kuvvetli olabilirdi. Bu yüzden Binbaşı Gibney, uçakla arasının biraz daha açılmasında fayda gördü. Şimdi mesafe 1,5-2 mile kadar çıkmıştı. Patlama anında kendi uçağının etkilenmemesini ancak böyle sağlayabilirdi.

Boeing 757, F-16'ya oranla daha hantal ve ağır bir uçaktı. Bu yüzden özel bir manevra yapması imkânsızdı. Binbaşı'nın

ateşleyiciye basması yetecekti. Elini bilgisayar oyunlarının joystick'i gibi duran kumanda koluna götürdü. Üzerindeki kırmızı düğmeye parmağı adeta yapışmıştı. Ellerinin terlediğini hissetti. Hava Kuvvetleri'nde görev alırken bir gün gelip de ülkesine ait bir uçağı vurmak zorunda kalacağı aklına dahi gelmemişti. Sonra üçe kadar saydı ve düğmeye bastı.

Kanatlara monte edilmiş AIM-9 Sidewinder füzelerinden biri önce titredi, sonra ok gibi fırladı. Ancak Boeing 757'ye bir hayli yaklaşmışken garip bir şey oldu; füze Boeing'in önce arka kuyruk altını, sonra da kanatlarını adeta yalayarak yere yöneldi. Füze sanki uçağı "düşman" olarak okumayı ve vurmayı reddetmiş, hedeften sapıp başka bir tarafa yönelmişti. Nitekim birkaç saniye sonra Stony Creek kasabasının yakınlarındaki ağaçlıklı bölgenin kenarında, geniş bir tarlanın ucuna doğru vurmuş ve

251

11 EYLÜFÜN GERÇEK ROMANI

İnfilak etmişti. Büyük bir gürültüyle patlar patlamaz VTirduğu yerde küçük bir krater açılmıştı.

Normalde bu sapmanın olması imkânsızdı. Gerçi Sidewinder füzelerinin ilk imal edildiği 1956'dan bu yana isabet kaydede-meme durumu birçok kez tespit edilmişti ama bu seferki mümkün görünmüyordu. Çok geçmeden durum anlaşıldı. Öncelikle füze, Amerikan ordusuna ait bir uçağı "düşman" olarak okumamıştı. Ve daha da önemlisi, birkaç mil ileride beliren bir C-130 ağır kargo uçağından sinyal kanıştmcı ve yön şaşırtıcı elektromanyetik müdahale yapılmıştı.

Binbaşı Rick Gibney şimdi daha da şaşırmıştı. İçinden C-130'a da bir füze yollamak geçti. Fakat bu konuda emir almamıştı ve ne yapacağını bilemiyordu. Tam o esnada radyo frekansına C-130'dan gelen yabancı bir sesin girdiğini fark etti. Hattaki ses "Binbaşı Gibney" diye doğrudan kendisine hitap ediyordu. BelU ki deminden beri yaptığı bütün konuşmaları dinlemişlerdi.

Gibney, "Ne istiyorsunuz, kimsiniz?" diye hışımla sordu. Bir yandan da aynı konuşmayı özel hattan General Maverick'in de dinlemesi için hattı açık tutmuştu.

"Boyunuzu aşan bir olayın içine girdiniz" diyordu hattaki ses, "ancak madem uçağımızı buldunuz ve roketleriniz üzerine çevrili, şimdi hemen burada bir anlaşma yapacağız." Ses soğuk, katı ve emredici idi. Sonra devam etti: "Biz şimdi uçağımızı geri

döndürüyoruz. Siz de uçağa veya bize karşı ikinci bir atış yapmayacaksınız. Uçağı veya bizi takip etmeye de kalkmayacaksınız. Karşınızda sizi çok aşan durumlar var. Biz düşman değiliz. Amerika'nın iyiliğini isteyen sizin gibi ordu mensuplarıyız. Hayat, bizi burada karşı karşıya getirdi. Dediğimizi yapın ve buradan uzaklasın. Aksi halde daha sonra çok sert cevap alacaksınız. Üzülmeyin, nasıl olsa üstleriniz, burada olanlara dair bir hikâye uydururlar. Ayrıca UA-93'ü de boşuna aramayın. O uçak şimdi çok başka bir yerde, bizim denetimimiz altında. Çok istiyorsanız

I 252

i

KAMIKAZE OPERASYONU

uçağı teröristlerin düşürdüğünü söyleyebilirsiniz. İsterseniz biz düşürdük de diyebilirsiniz."

Arka plandan kahkaha sesleri geliyordu. Bunlar her kimse kendilerinden çok emin görünüyorlardı. Oysa Binbaşı Gibney darmadağın olmuştu. Gayri ihtiyari olarak hattın öteki ucunda kendilerini dinleyen General Maverick'e seslendi: "Konuşulanla-n duyuyor musunuz komutanım?"

"Evet" diye yanıtladı Maverick, sesi oldukça gergindi.

"Peki ne yapmamı emrediyorsunuz efendim?"

"Kendilerine sor bakalım, biz ayrıldıktan sonra uçağın rotasını tekrar Three Mile Island'a çevirmeyeceklerinin garantisini verebiliyorlar mı?"

Binbaşı Gibney tam soruyu tekrarlamaya hazırlanıyordu ki hattaki ses: "Gerek yok Binbaşı, duyduk" dedi, "elbette veriyoruz. Bizi yakaladınız. İsrar etmemiz durumunda vuracaksınız. Hem biz sabahtan beri amacımıza zaten erdik. Bir eksik, bir fazla fark etmez. Three Mile Island da şimdilik sağlam kalsın, ne yapalım! Ateş etmeyin ve bizi takip etmeyin. Anlaştık mı?"

Binbaşı Gibney bu soruya nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. Yetkisini çok çok aşan bir durumla karşı karşıyaydı. Buraya sivil bir uçağı takibe gelmiş; sonra olay, askeri bir uçağı vurmaya dönüşmüştü; şimdi de bir grup darbeciyle pazarlığa oturmuştu.

General Maverick'in sesi, onu dalıp gittiği düşüncelerden çıkardı: "Kabul ediyoruz. Yalnız siz ve uçağınız bölgeden ters yönde uzaklaşana kadar uçaklarımız burada kalacak. Unutmayın, radardan

sizi izliyoruz. Yanlış bir hareketinizde F-16'larımıza saldırı emri vereceğiz."

General Maverick ani ve kesin karar vermek zorunda hissetmişti kendisini. Şu an ne uzun uzadıya tartışma yapmanın ne de daha üst makamlardan emir beklemenin vaktiydi. C-130'u ve drone uçağı vurmanın darbecilerde yaratacağı etkiyi hesap

253 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

edemiyordu. Atacakları yanlış bir adım, darbecileri daha da kışkırtabilirdi. F-16'ların oraya kadar gelmesinin asıl nedeni, uçağın Three Mile Island'a gitmesini engellemektir. Bunu başardıktan sonra gerisi şimdilik önemsizdi. Amerikan ordusu içinde bir iç çatışmayı şimdilik ve tek başına göze alamazdı. O koşullarda verebileceği en mantıklı kararın bu olabileceğini düşünmüştü.

General Maverick tekrar Binbaşı Gibney'e döndü: "Emri duyduunuz Binbaşı. Ateş etmeyin, bırakın gitsinler. Siz bir süre daha bölgede kaim ve sonra üsse geri dönün. Biz durumu ayrıca değerlendireceğiz."

Binbaşı Gibney "Emredersiniz komutanım" dedi ve boş alam gözlemeye devam etti.

Drone Boeing 757 çoktan uzaklaşmıştı. Bu kez istikameti, Three Mile Island'm tam aksi yöndeydi. C-130 da aynı şekilde geri döndü.

Stony Creek kasabası halkı da büyük patlamadan dolayı irkil-mişti. Herkes eski madenlerin olduğu ormanlık ve tarla sınırında duran bölgeye çevirmişti gözlerini. Çoğu madenci ailelerine mensup olan bölge insanları, dinamit patlamalarına ve iş kazalarına alışıkı. Ancak bu seferki, bildikleri padamalara benzemiyordu. Ormanlık bölge üzerinden yükselen dev siyah duman kümesine bakakalmışlardı. Kasaba halkından kimileri bazı uçaklar gördüklerini söylüyorlardı. Ancak uçağın tipi herkese göre değişiyordu; kimisi bunun bir Boeing olduğunu söylerken, bir başkası askeri bir C-130 olduğunu veya E-16 gördüğünü iddia ediyordu. Hatta uçağın küçük ve beyaz bir jet olduğunu, hatta tek motorlu bir Piper olduğunu söyleyenler de vardı. Bundan dolayı akıllanna gelen diğer bir ihtimal de uçak düşmüş olmasıydı.

İlk şaşkınlığı üzerlerinden attıktan sonra olay yerine doğru gitmeye hazırlananlar oldu. Patlamanın olduğu nokta, kasabanın birkaç mil uzağındaydı. İnsanlar o telaş içinde bulabildikleri ilk araca atladılar. Olay yerine ilk varanlar Shanksville Belediye

KAMIKAZE OPERASYONU

Başkanı Emie Stull, kardeşi ve bir arkadaşıydı. Kasaba itfaiyesi de onlarla birlikte olay yerine intikal etmişti. Belediye Başkanı Emie Stull da uçak düştüğünü düşünenler arasındaydı. Ancak olay yerine geldiğinde tam ağaçların kıyısında ve kapatılmış eski bir maden girişinin bulunduğu noktada, üzerinde dumanlar tüten ufak bir kraterle karşılaştı. Yakınlardaki birkaç ağaç da tutuşmuştu ama, tüm hasar o kadardı.

Emie Stull şaşırılmıştı: "Hayret!... Ortalarda bir uçak yok. Neredeyse ufaklık bir çukur. Buraya değil bir uçak, bir araba bile zor sığar. Hem uçak kazasıysa uçağın parçaları nerede, cesetler nerede? Bir koltuk, bir kanat parçası... Hiçbir şey yok. Çok garip, uçak değilse ne oldu burada?"

Emie Stull'la beraber gelenlerin de kafaları karışmıştı, bazıları olay öncesi kasaba hava sahasında birkaç uçak gördüklerine yemin edebilirlerdi. Uçak düştüğünden neredeyse emin olarak buraya koşmuşlardı ama ortada uçağa benzer bir şey göremiyorlardı. Sadece yerde bir krater vardı, etraflarını kaplamış, mamz kaldığı sıcaklıktan dolayı üzerinde dumanlar tüten bir toprak parçası, o kadar.

Kasabanın eskilerinden Nena Lensbouer hayretten donakalmıştı. Gördüğüne bir anlam veremiyordu. Olay yerine en yakın ev onundu. "Bir uçak olamaz... bir uçak olamaz. Bu deliğe değil bir uçak, benim bahçemdeki römork bile zor sığar. Hem patlama anındaki ses de bir tuhaftı. Bu atom bombası gibi patladı. Sonra havaya mantar bulutu gibi siyah bir duman yükseldi" diye söyleniyordu.

Yine de halen uçak düşmüş olabileceğini düşünenler vardı. Kasabaya çiftçilik yapmak için yeni yerleşenlerden Henry Burnett: "Ne yani, uçak çivileme olarak tüm gövdesiyle çukurum içine girmiş olamaz mı?" diye itiraz edecek oldu.

İtfaiyeci Lary Simpson "Aptal olma" dedi, "sen herhalde uçak kazası nedir bilmiyorsun. Şu çukura bir bak. Buraya bir

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

uçak sığar mı? Ayrıca çevreye bir göz at, her yer dümdüz. Tarlada en ufak bir iz bile yok. Bir uçak yere çarptığında parçaları etrafa nasıl saçılır biliyor musun?"

Bir süre sonra bölge, FBI ajanları ve diğer görevlilerce abluka altına alındı. Artık kimse güvenlik şeritlerinin ötesine geçemiyordu. San ve beyaz giysilere bürünmüş onlarca FBI görevlisi, vuruş noktası olan krateri ve yaklaşık iki millik sahayı bir çember oluşturur şekilde kanş karış tarıyordu. Ancak ufak tefek madeni parçalar dışında hiçbir somut ize rastlamamışlardı.

Yerel Adli Tıp Uzmanı Wally Miller da soruşturmaya katılanlar arasındaydı. O da ortalıkta ceset göremeyenlerdendi. Arazinin her yanını bizzat dolaşmasına, hatta bazı noktaları eşelemesine rağmen en ufak bir parçaya rastlamamıştı. Ne uçağa ait bir bölüm ne de bir insana ait, yanmış bile olsa bir ceset parçası. Tam tarlanın ortasında durmuş, aramaktan yorulmuş bir vaziyette soluklanırken bir kişi yanıştı.

Kendisini Ajan Kenny Philberg olarak tanıtan uzun boylu, sarışın adam aynı zamanda soruşturmanın sorumlusu olduğunu söylüyordu. Kırklı yaşların ortalarında olmalıydı: "Sizinle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Miller, adamı biraz süzdü ve kendisini sıkıntılı bir konuşmanın beklediğinin farkında olarak "Buyrun, sizi dinliyorum" dedi.

"Bay Miller, sanırım bu olaya ilişkin sorumlu adli tıp yetkilisi olarak resmi raporu onaylayacak ve bazı soruları cevaplayacak kişi sizsiniz. Sizinle açık konuşacağım. Hepimiz, burada yaşanan tuhaflığın farkındayız. Arkadaşlarımız bir saate yakındır bölgeyi tarıyorlar ama yolcuların cesetlerine dair somut bir delil bulamadılar. Doğrusu, burada tam olarak ne olduğunu henüz biz de bilmiyoruz."

Adli Tıp Uzmanı Miller, uzun konuşmaları seven biri değildi, adamın kendisinden özel bir talepte bulunacağı belliydi.

0 nedenle ajanın sözünü kesti: "Hepimiz bunun farkındayız,

1 256

KAMIKAZE OPERASYONU

ancak herhalde fikrimi sormaya gelmediniz. Lütfen ne istediğinizi açıkça söyler misiniz?"

Kenny Philberg adli görevlinin kendisini azarlar gibi çıkışından hiç rahatsız olmadı. Miller'a dönüp alçak bir ses tonuyla cevap verdi: "Her ikimiz de devlet görevlisiyiz, her ikimiz de ülkemizi seviyoruz. Ve bazı durumlarda ülkemize yardım etmek, en azından zorluk çıkarmamak bir vatan görevi olabilir. Beni anlıyor musunuz?"

"Elbette anlıyorum, devam edin."

"Bakın, ülkemiz bugün anormal bir durum yaşıyor. Yapılacak her açıklama ülkemizi zor durumda bırakabilir. Kasabanın diğer ileri gelenlerinden de rica ettik. Olay netleşene kadar hiçbir açıklamada bulunmayın. Şu an bir kaos yaşıyoruz. Hükümet ve resmi makamlar, tüm delilleri bir araya getirdikten sonra bir açıklama yapacaklardır. O açıklamayı beklemenizi ve tavrınızı ona göre saptamanızı rica ediyorum. Malum, en ufak bir aykırı açıklama bile birçok dedikoduya yol açabilir. Eminim siz de hükümeti zor durumda bırakmak istemezsiniz."

Miller da aslında durumun farkındaydı. Küçük bir kasaba görevlisi olarak fazla ileri gidemeyeceğinin bilincindeydi. Ancak ortada tuhaf bir durum olduğu kesindi. Daha kendisi bile kafasında bazı sorulara cevap bulamamış iken FBI ajanına nasıl "evet" veya "hayır" diyebilirdi. Ajan aslında kendisine, olası gelişmeler karşısında resmi söyleme aykırı olmayan bir tavır takınmasını ima ediyordu. O yüzden kendisi de beklemenin uygun olacağına karar verdi. Ajan Philberg'in gözlerinin içine baktı: "Size sadece şu sözü verebilirim. Soruşturma verileri netleşene kadar bir açıklamada zaten bulunamayız. Birçok bilgi de bana zaten sizden ve diğer resmi kurumlardan gelecektir. O zaman duruma bakarız, ortaya çıkan veriler şahsımı da zor durumda bırakmazsa bir sorun çıkacağını zannetmiyorum."

257

11 EYLÜLÜN GERÇEK ROMANI

Bu kadarı FBI ajanı için yeterliydi, rahatlamıştı. Konuşması ve ikna etmesi gereken başkaları da vardı: "Anlayışınıza teşekkür ederim Bay Miller" dedi ve ayrıldı.

Görevliler alanı araştırmaya devam ediyorlardı. Kasaba halkı artık olayı uzaktan izler konumdaydı. Ancak herkesin kafasındaki soru aynıydı: Buraya uçak düşmediyse ne olmuştu?

258

Bölüm 36

Pentagon 11 Eylül 2001 Saat: 10:10

Herkes patlamanın olduğu tarafta yoğunlaşmıştı. Binanın orta cephesindeki bölümden siyah dumanlar yükseliyordu. Kimse ne olduğunu bilemiyordu. Bazıları binanın o bölümü helikopter iniş pistinin bulunduğu yere çok yakın olduğu için bir helikopterin düşmüş olabileceğini söylüyor, bazıları bir bombanın patladığını, başkaları ise bir uçağın düşmüş olabileceğini öne sürüyordu. Ancak henüz

kimse gerçekte ne olduğunu anlayabilecek durumda değildi. Kesin olan tek nokta vardı o da Pentagon'un vurulduğu idi.

Olaya ilk müdahale edenler, Arlington Bölgesi İtfaiye ekipleriydi. Onları Federal Afet Birimi FEMA'dan gelen ekipler ile Reagan Havaalanı'nın özel itfaiye ekipleri izledi. Pentagon'un çimenlikli bölümü itfaiye arabaları ve ambulanslarla dolmuştu.

Arlington Bölgesi İtfaiye Şefi Ed Plaugher ekibinin başındaydı. Adamları bir yandan yanan bölümleri söndürmeye çalışırken, diğer yandan da içeride kalmış kişileri kurtarmaya çalışıyorlardı. Patlayan bölümde açılan, yere yakın ve yaklaşık birkaç

259

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

adam çapındaki yarıktan içeri girdiklerinde önce koyu bir duman, is, alevler ve yıkılmış duvarlar, eğilmiş kolonlar göze çarpyordu. Ancak içeride tanımlayamadıkları birkaç metal parçasından başka uçak kalıntısına benzer bir nesne görünmüyordu.

O karmaşa içerisinde zorla ilerleyebildiler. Oksijen maskesi, özel giysisi ve koruyucu başlığı olmayan bir kimsenin burada değil yürümesi, kafasını uzatıp içeri bakması bile zordu.

Pentagon'dan, takım elbiseli, oldukça sert görümlü, saçları kısa kesilmiş bir yetkili, Arlington Bölgesi İtfaiye Şefi Ed Plaugher'a yaklaştı: "Bu ekibin başı sen misin? Adamlarına söyle, derhal binanın içinden uzaklaşsınlar. Sadece yangının yayılmaması için önlemlerinizi alın. Yakın bölgeye ve içeriye sadece FE-MA'nın ekipleri müdahale edecek."

Şef Ed Plaugher, karşısına çıkan garip kişiyi ve emri çok yadırgamıştı. Ama burası Pentagon'du ve yangın bile çıksa herkesin temas etmemesi istenen bölümler olabilirdi. O yüzden fazla üzerinde durmadı.

İtfaiye Eri Tim Brake ve İtfaiye Çavuşu Jim Mahone kendi aralarında sohbet etmişlerdi. O güne değin birçok yangına müdahale etmişlerdi. Müdahale ettikleri her yangının niçin çıkmış olabileceğine dair bir fikirleri olurdu mutlaka. Bazen ipuçlarından hareketle, bazen de sezileriyle anlardı. Ancak bu kez çözememişlerdi. Ortada yangının nedenine dair en ufak bir ipucu bile yoktu.

Er Tim Brake, etrafındaki koşuşturmaya aldırmadı ve Çavuşu Mahone'ye dönerek sordu: "Çavuş, sakın bunlar içeride bir deney

yaparken bir tehlikeli cisim patlamış olmasın. O yüzden bize göstermek istemiyor olabilirler mi?"

Çavuş Mahone deneyimli bir itfaiye eriydi. "Sanmam Tim" dedi, "bu tip deneyleri burada yapmayacak kadar akıllıdırlar. Issız yerlerde ordunun birçok araştırma laboratuvarı ve üssü var. Niye burada tehlikeli bir deney yapmaya gerek duysunlar ki? Bürokrasinin göbeğinde böyle işlere kalkışmazlar."

260

KAMIKAZE OPERASYONU

"O halde ne?" diye söylendi Tim Brake, "sakm buraya da bir Boeing çakılmış olmasın. Haberleri dinledin herhalde. Yani sabah İkiz Kuleler'de olanlar."

"Biliyorum tabii. Tanrı New York'taki itfaiyeci arkadaşları-2in yardımcısı olsun. 110 katlı bir gökdelende yangınla boğuşmak ne demektir bilir misin? Güldürme beni Tim. Buraya bir Boeing çarpmış olamaz. Açılan deliği gördün. Bir pencereden biraz daha büyük. Eğer arkadaşlar girebilmek için kenarlarını tıraşla-masalar dı neredeyse bir adam bile zor girecekti. Bir Boeing'in ölçüleri nedir bilir misin? Buraya olsa olsa bir planör veya Cessna tipi küçük bir uçak çarpmış olabilir. Ya da başka bir şey. Ama o zaman da bu kadar yıkım olmazdı, hem de parçalarının ortalara saçılması gerek. Sen ortada bir uçak parçası görebiliyor musun? Kaldı ki Pentagon'un duvarları kale gibidir. Yaklaşık 50 cm kalınlığında, çelikle güçlendirilmiş beton ve Hint kireç taşı karışımı... Uçak ya da her neyse, sadece dış duvan delmiş olmakla kalmayıp iç kısımdaki beş bölüme ait duvarları da delmeli... Bu sana mantıklı geliyor mu?"

"Hayır" diye kekeledi Tim, "ne bileyim, aklımdan geçiverdi birden."

"İyi ama aklından geçenlerin bile bir dayanağı olması gerek. Hem söylesene bu Boeing'in motoru nerede? Bana bir koltuk parçası göster. Yanmış bile olsa bir yolcu cesedi, bir insan kalıntısı. Uçağın kokpit bölümünden bir parça. Hiçbiri yok. Ayrıca deliğin olduğu bölümün yan duvarlarına bak. Uçak en dibe vurmuş olmalı o zaman. Bu durumda uçağın gövdesi ve tekerleklerinin bir an için bile olsa yere değmesi gerek. Sen bir iz görebiliyor musun? Ayrıca binanın o bölümünün uzunluğuna bak, en fazla 15, bilemedin 20 metre. Oysa bir Boeing, kanatlarıyla birlikte 40 metreyi buluyor veya geçiyordur. Açılan bölümün yana taşan duvarlarında bir kanat ya da çarpma izi görebiliyor musun? Diyelim ki Boeing çarptı, önce duvarların kalınlığına bak,

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

sonra da açılan deliğin çapma bak. Bir Boeing'in kalın duvardan tüm gövdesiyle geçmesi mümkün mü? Bir kısmının geçtiğini varsaysak bile kalan bölümlerin geriye doğru parçalanması gerek. Yani çimin üzerinde yüzlerce uçak parçası olmalı. Bir dön de çimlere bak, pınl pırl. Ayrıca ilk anda içeriye göz atma imkânı bulan arkadaşlar var. Onlar da uçağa benzer bir parça görmemişler. Dahası, içerden çıkan birkaç kişi olabildi, içeri girebilen itfaiyeciler de var. Eğer burada uçağa bağlı bir yangın olsaydı ne kimse çıkabilir ne de kimse girebiUrdu. Bir Boeing'de ortalama 8 bin galon benzin bulunur. Bu da içeride yaklaşık 800 derecelik sıcaklık olması demektir. İçerisi kavrulur, kimse kurtulamaz."

Şef Ed Plaugher yanlarına gelmişti. İki arkadaşın lafladıklarını görünce hiddetlendi: "Hey siz, orada ne çene çalıyorsunuz, buraya pikniğe gelmediniz, yapılacak çok iş var, arkadaşlarınıza yardım edin!" diye bağırdı.

İtfaiye Eri Tim Brake ve Çavuş Jim Mahone şeflerinden işittikleri azardan sonra homurdanak işlerinin başına döndüler. Şaşkınlık sürüyor, yüzlerce ölü olduğu söyleniyordu. Hatta bazı tv kanalları Pentagon kaynaklarına dayanarak ölü rakamını 800 olarak veriyorlardı. Fakat itfaiyeciler henüz bir tanesine bile rastlamamışlardı.

Saat 10:10'u gösterdiğinde ise birden büyük bir gürültü duyuldu. Binanın az önce yanmakta olan bölümü çökmüştü. Bina'nın çevresindekiler refleks olarak geriye doğru kaçıştılar. Etrafı toz ve koyu bir duman kaplamıştı. Cepheden bakıldığında bina sola doğru yatmıştı. Aynı şekilde çatı da adeta üzerine kapanmıştı. İtfaiyeciler ve kurtarma ekipleri durumu çaresizce izliyorlardı. Dumanlar biraz dağıldıktan sonra durum daha çok ortaya çıkmıştı. Bina'nın o bölümünün taşıyıcı kolonları, çarpan nesnenin etkisi yüzünden aldığı tahribata dayanamamıştı. Yoksa sadece bir yangın etkisiyle beton duvarların çökmesi pek mümkün görünmüyordu.

I 262

KAMIKAZE OPERASYONU

İtfaiye Eri Tim Brake ve Çavuş Jim Mahone yine birbirlerine dönmüşlerdi.

Jim Mahone: "Görüyor musun Tim?" diye sordu.

Tim Brake halen çöküşün sersemliğini yaşıyordu. "Neyi?" diyebildi sadece.

"Kopan yan duvardaki ofislere bak. Yukarı kattaki masayı, bilgisayarın, hatta şu sehpa üzerindeki sayfaları açık kitabı görüyor musun?"

"Evet de ne olmuş yani?"

"Daha ne olsun! Eğer senin dediğin gibi uçak çarpmış olsaydı, ortaya çıkan ısı yan tarafa da sirayet eder ve sağlam hiçbir şey bırakmazdı. Her şey kül olurdu. Bunu her itfaiyeci bilir. Eğer bir tarafta yüksek ısı varsa, alevler yan tarafa ulaşmasa bile sıcaklığın yüksekliğinden dolayı o taraftaki her şey de kavrulur, yanar, kül olur. Oysa bitişik bölümdeki eşyaların hepsi sapasağlam."

Öyle veya böyle Pentagon çökmüştü. Herkes ortaya çıkan manzaranın dehşetini yaşıyordu. Kimse olanlara henüz bir açıklama getirememişti. Kesin olan tek nokta, o gün Pentagon'un, İkiz Kulelerle aynı kaderi paylaşıyor oluşuydu.'^^

42 İlginçtir, Pentagon inşaatı 11 Eylül 1941 günü başlanıyordu.

263

Bölüm 37

Dünya Ticaret Merkezi

Kuzey Kulesi

11 Eylül 2001

Saat: 10:28

Güney Kule'nin çökmesi o ana dek "Kuleler'in çökmeyeceği" varsayımıyla çalışan kurtarma ekipleri üzerinde şok etkisi yapmış, kafalardaki bütün önyargıları dağıtmış ve daha geniş bir paniğe yol açmıştı. Güney Kule çökebildiğine göre diğerinin de eli kulağında olmalıydı. Yeni bir çökme dehşeti, her saniye gerçekleşebilirdi.

Ancak daha da garip olan. Güney Kule çöker ve onca sarsıntı yaratırken Kuzey Kule'de mahsur kalan veya katlar arasında koşturmakta olan görevlilerin birçoğunun halen Güney Kule'nin çöktüğünün farkında olmamasıydı. Dünyada milyarlarca insan televizyonlarının başında Güney Kule'nin çöküşünü canlı yayından izler ve oturdukları koltuklarında çığlıklar atarken topu topu birkaç on metre ötedeki Kuzey Kule'dekiler, olan bitenden haberdar bile değildi. O kadar haberdar değillerdi ki, New York polis yetkilileri içerdeki elemanlarına "derhal Kule'yi terk edin"

264

KAMIKAZE OPERASYONU

emri verdiğinde içerideki birçok polis buna inanmamış ve emrin tekrarlanmasını talep etmişti.

İtfaiyeciler için de durum pek farklı sayılmazdı. İtfaiye Şefi Joseph Pfeifer, emrindeki bütün birimlere "Kule'den ayrılın" emri vermekte gecikmedi. Üstelik emri defalarca tekrar etmesine rağmen çağrısına uyan çok az itfaiyeci oldu. Sadece doğru telsizi taşıyan birkaç itfaiyeci, durumdan anında haberdar oldu ve hemen yakınlarındaki arkadaşlarını uyarabildi. Bazıları ise verilen tahliye emrini o koşturmaca arasında "Sivilleri tahliye edin" olarak algıladılar ve bulundukları katlarda daha fazla gayret göstermeye ve zaman harcamaya başladılar.

Diğer bir sorun ise polis ve itfaiye arasındaki koordinasyonsuzluk, hatta düşmanlıktı. New York itfaiyesi ile polisi arasında eskiden beri yaşanan sürtüşme, dolaylı da olsa birçok insanın ölmesinde rol oynadı. Sanki birbirlerinden bağımsız iki ayrı kurtarma operasyonu yürütüyorlardı. Telsiz frekansları da ayrıydı. Oysa böyle durumlarda polislerin, itfaiyecilerin direktifleri doğrultusunda hareket etmesi ve yardımcı bir kuvvet olarak davranması gerekirdi.

Yaşanan felaket karşısında bazen böyle kötü sınavlar verilebilirken bazen çok ilginç dayanışma ve sadakat sahneleri de ortaya çıkıyordu. Nitekim 70. kattaki bilgisayar şirketinde mahsur kalan, Kolombiyalı Omar Eduardo Rivera en zor durumdaki insanlardan biriydi. Zor durumdaydı, çünkü gözleri görmüyordu. Çarpmadan sonra oluşan panik ortamında yapayalnız kalmıştı. Can havliyle kaçışanlar onu unutmışlardı. Eduardo Rivera da çarpma noktasının altındaki katlarda olmasına rağmen kaderine razı olmuş bir şekilde ölümü bekliyordu. Rivera'nın gözleri görmüyordu ama kulakları işitiyor ve önsezileri mükemmel çalışıyordu. Çarpma noktasından yedi kat aşağıda bulunmasına rağmen yukarıda katlardaki patlamaları, esneyen kolonların gıcırta ve çatırdamalarını, yangının uğultusunu, insanların çığlıklarını

265

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

duyabiliyordu. Rivera görememenin zorluklarını o güne dek birçok kez yaşamıştı, ama hiçbirisi o günkü kadar yıkıcı değildi.

Fakat yanında onun bu halde kalmasına razı olmayacak biri vardı. "Can dostum" dediği, köpeği "Salty". Hayvancağız, sahibinin etrafında turlar atıyor, havlıyor, kafasını bacaklarına sürtüyor ve patileriyle yeri eşeler gibi sabırsız hareketler yapıyordu. Eduardo

Rivera köpeğini yatıştırmaya çalışıyordu, ancak ümitleri tükenmişti. Sonunda "Bari hayvan kendini kurtarsın" deyip köpeğin tasmaını çözdü. Can dostunun başını okşadı, sonra popo kısmına bir şaplak indirip "Hadi git, kurtul" dedi.

Salty sahibine üzgün üzgün baktı ve aniden dönüp çıkışa yöneldi. Rivera köpeğinin gitmesine sevineceğini mi, yoksa üzüleceğini mi bilemedi.

Köpeğin gitmesinin üzerinden henüz birkaç dakika geçmişti ki kapı yönünde tekrar bir havlama sesi duydu. Salty, sahibini kaderiyle baş başa bırakamayıp geri dönmüştü. Sanki "Başımıza ne gelirse birlikte gelsin, seni bırakıp gitmeyeceğim" der gibi ısrarla sahibinin bacaklarına sürtünüyordu. Rivera kendini ölüme hazırlamıştı, ne var ki köpeğin sadakati onu da kendine getirdi. Eğer Salty, bir insanın hayatı için mücadele veriyorsa, o da bir hayvanın hayatı için uğraşabilirdi. O nedenle kendini topladı ve kayışı tekrar köpeğin tasmaına geçirdi.

Rivera'nın "Hadi gidiyoruz" komutuyla birlikte merdivenlere yöneldiler. Köpek, Rivera'nın gözleri olmuştı. Bir süre sonra bir kişi daha yardıma yetişti: Rivera'nın süpervizörü Danna Enright. Hep birlikte acil çıkış noktasına doğru yürüdüler. Aşağı indiklerinde Kuzey Kule'nin çökmesine çok az zaman kalmıştı. Salty sevinç içinde kuyruğunu sallıyordu.

Dayanışmanın başka örnekleri de vardı. 36 yaşındaki Michael Benfante ve 22 yaşındaki John Cerqueira'nın yaşadığı gibi. Drone uçak çarptığında her ikisi de, merkezi Boston'da olan telekomünikasyon firması Network Plus'ın 81. kattaki ofisindeydiler.

I 266

KAMIKAZE OPERASYONU

Çarpma hizasından 12 kat aşağıdaydılar, hemen binayı terk etmeye karar verdiler. Hızla aşağı iniyorlardı ki, 68. kata geldiklerinde 40 yaşlarında, sarışın ve özürü bir kadınla karşılaştılar. Çevrede kadına yardım edecek başka kimse görünmüyordu.

ilk olarak Michael Benfante, kadını sakinleştirdi: "Korkmayın bayan, şimdi hep birlikte aşağı ineceğiz."

Michael Benfante ve John Cerqueira biri önde, diğeri arkada olarak kadının tekerlekli sandalyesini adeta bir sedye gibi taşıdılar. O telaş ve can pazarı içinde bir de tekerlekli sandalye taşımak inanılmaz derecede zordu. Kan ter içinde aşağı inmeyi başardılar. Bir insanı da göz göre göre ölüme terk etmemişlerdi.

"Kurtancılar"ın karşılaştığı başka zorluklar da vardı. Kuzey Kule'de yangının çıktığı ilk andan itibaren tahliyei zorlaştıran bir diğer sebepse merdivenlerin hem sayıca az hem de çok dar yapılmış olmasıydı. Yanlış düzenlemelerden biri de burada ayak bağı oluştıuruyordu. Yangın tahliyesi, en fazla birkaç katta çıkacak ve lokal etkili yangınlara göre düzenlenmişti. Oysa o anda yaşanmakta olanlar, tahmin edilen kriz anlarının çok ötesindeydi. Aşağı inmek isteyenler, yukarı çıkıp yaralıları kurtarmaya çalışan ekipler ve kurtarabildikleri yaralıları aşağı indirmeye çalışan görevliler, hepsi birden aynı merdivenlere hücum etmişti, iki kişinin yan yana inmesi ya da çıkması pek mümkün görünmüyordu. Bunun acısını da en çok insanları kurtarmak için yukarı katlara çıkan itfaiye ekipleri çekiyordu.

New York itfaiye Teşkilatı'ndan Sal D'Agostino ve 5 itfaiyeci arkadaşı 27. kata çıkmışlar, tahliye işlemleri için çabalıyorlardı. Aşağı yolladıkları her insandan sonra görevlerini yerine getirmiş insanlara özgü bir gurur yaşıyorlardı. Ancak diğer yandan da zaman hızla ilerliyordu ve bunun farkında bile değillerdi. Bir ara 78. kattan aşağı inmeyi başarmış Bayan Harris ile karşılaştılar. Josephine Harris artık bitmiş durumdaydı ve adım atmakta bile

267

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

zorlanıyordu. Sal D'Agostino ve arkadaşları kadının koluna girdiler ve yavaşça aşağı inmeye başladılar.

Hep beraber tam 4. kata kadar gelmişlerdi ki kadın "Duralım" diye bağırdı. Josephine Harris çok yorulmuştu. İtfaiyeciler bir an tereddüt ettiler; kadını bırakıp gidemezlerdi, ama orada da kalamazlardı. Üstelik kurtulmalarına sadece 4 kat kalmıştı. Birkaç dakika kadının kendine gelmesini beklediler ve ne olduysa o anda oldu. Büyük bir patlama sesiyle birlikte bina, temelinden oynamaya başladı. Önce üzerlerine doğru gelen uğultunun korku verici sesini işittiler.^{^^} Sal D'Agostino^{^^}, Bayan Josephine Harris ve diğer itfaiyeciler için her şey koyu bir karanlığa gömülmüştü. Sonunda o ana kadar direniyor görünen Kuzey Kule de çökmüştü.

Dışarıda ise tam anlamıyla kıyamet görüntüleri yaşıanıyordu. Güney Kule'nin çöküşünden sonra alan önemli ölçüde boşaltılmış olsa da, bölgede halen yüzlerce insan ve kamu görevlisi vardı. Kule'nin çöküşü ile birlikte kimileri West Sokağı, kimileri ise Liberty Sokağı yönüne doğru kaçışmaya başladılar. Her tarafı toz duman

kaplamıştı. İnsanlar gri bir toz bulutuna bürünmüşlerdi. O gün Amerika'nın kalbine İkiz Kuleler bir mızrak gibi saplanmıştı adeta.

Ancak bütün bunları Trinity Kilisesi'nin orada çekildiği köşeden büyük bir ıstırap ile seyreden bir kişi vardı: James Early Clayton. Olayı engellemeyi başaramamıştı. Bunun ezikliğini içinde hissetti. Koşturmaca içindeki ve şaşırılmış insanlardan farklı olarak o, gerçekte ne olduğunu bilen tek kişiydi. Fakat bunun bir yararı olmamıştı. Gerçeğin ağırlığı Kuleler'le birlikte üzerine çökmüştü.

43 İkiz Kuleler'in sismografik kayıtları birçok eyalette kaydedildi. En yakın istasyon Lamont, Manhattan'a 34 km mesafedeydi. Kuzey Kule'nin yarattığı sarsıntının şiddeti Richter ölçeği ile 2.3 olarak saptandı.

44 Sal D'Agostino 4 saat sonra enkazdan kurtarıldı.

268

KAMİKAZE OPERASYONU

Clayton hissizleşmiş gözlerle etrafını süzdü ve kendi kendine şu cümleyi mırıldandı: "Belki bugün amacınıza erdiniz. Amerika'yı istediğiniz yöne çektiniz. Fakat hiçbir gerçek sonsuza kadar gizli kalmaz. Gerçekler, mutlaka ortaya çıkacak ve ben bunun için elimden geleni yapacağım..."

269

Bölüm 38

11 Eylül 2001

Florida-Tampa

Saat: 10.30

"Bizi niçin burada tutuyorsunuz?" diye bağırarak Arap görünümüne sahip genç adamın İngilizcesi de Arap aksanlıydı. "Bizi buraya önemli bir mesele var diye topladınız. Bizden ne istiyorsunuz?"

Bu tepkiyi veren Satam El Sukami isimli Suudi Arabistanlı, oldukça endişeli görünüyordu. Yüz ifadesi ve derisinin koyuluğu ile daha çok Amerikan zencilerini andırıyordu. Kaim dudakları ve kaşları vardı. Saçları kısa kesilmişti.

Karemsi yüz hatlarına, dışa doğru fırlamış iri bir çeneye ve sert bakışlara sahip, kırklı yaşlarda gösteren adam önceleri hiç oralı bile olmadı.

Hemen yanındaki, askılı bol pantolonlu, çizgili gömleli ve koltuk altı kılıhında iri bir Magnum 357 taşıyan, bir zamanların sevilen dizisi "Miami Beach" dizisinden fırlamış gibi duran sarışın adam ise daha sinirli görünüyordu: "Kapayın çenenizi" diye bağırdı. Adamın her

halinde odadaki Arapları sevmediğini ve aşağıladığını hissettiren bir duruş vardı. "Size beklemeniz söylendi, bekleyin!!!"

I 270

KAMIKAZE OPERASYONU

Bulundukları yer hayli geniş bir salondtu. Ancak ortada bir gariplik vardı. Tam karşılarında büyükçe bir haç, ortada sanki bir müsamer salonundaki gibi iskemleler, tam karşısında ise ince ve uzun masa benzeri bir bölüm duruyordu. Pencere olmamasına rağmen sanki varmış gibi pahalı ve kalın bordo perdeler sarkıyordu tavadan. Tepelerinde oldukça kuvvetli ışık yayan, duvarın içine gömülü, kaliteli bir aydınlatma sistemi kurulmuştu. Duvarların üst kenarları son derece estetik kartonpiyerlerle çevrelenmişti. Kenarlarda ise kartonpiyerler tarafından gölgelenmiş, her tarafı saran havalandırma boruları göze çarpıyordu. Ayrıca borulann köşe yaptığı yerlerde tırtıllı boşluklar vardı. Belli yerlerde gözetleme kameraları da dikkat çekiyordu.

İçeride dokuz kişiydiler. Hepsi de Arap'tı. Çoğu birbirini tanıyordu, hatta arkadaştlar. Çoğunlukla Florida kafelerinde, barlarda, gece kulüplerinde buluşurlardı. Bazıları ise zaten birlikte kalıyordu, aralarında kardeş olanlar bile vardı. Kimi çağnldığı için kendi ayağıyla gelmişti, kimi bir gece önce takıldığı bardan sonra alınıp getirilmişti, kimi de zor kullanılarak. Sinirli bir halde bekliyorlardı. Niçin burada toplandıklarına onlar da bir anlam veremiyorlardı. İçlerinden bazıları "Bu Araplara yönelik özel bir operasyon galiba. Sakın bizi sınırışı etmesinler, yoksa niçin buraya getirsinler?" derken bazıları daha rahattı.

"Durun bakalım" dedi Velid M. El Şehri Arapça olarak "İçimizden bazılarını buraya onlar getirdi, değil mi? Onların ayarlamaları olmasa idi bizi Amerika'nın kapısından içeri dahi sokmazlardı. Çoğumuz burada bir adres bile gösterecek durumda değildik. Öğrenci olmadığımız halde öğrenci olarak kaydolmamıza göz yumdular. Hem buranın göçmen veya vatandaşlık bürosuna benzer bir yanı var mı?" El Şehri haklıydı. Burası bir devlet dairesinden çok, bir kiliseyi andırıyordu.

"Hatta" diye devam etti Velid M. El Şehri, "bazılanımız onlann okullarında eğitilmedi mi? Bir kısmımız buraya Suudi ve Pakistan

271

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

İstihbaratı bağlarıyla gelmedik mi? O halde endişe edecek ne var? Biraz sabredelim, belli ki Amerikalı dostlarımız bize ne olup bittiğini açıklayacaklardır."

"Dostlarımız mı?" diye lafa girdi Mervan El Şeyhi. İçlerinde en olgun görünen, oydu. Belki de bu imajını aralarındaki tek gözlüklü kişi oluşuna borçluydu. "Nereden dostlarımız oluyorlarmış? Baksanıza, burada tutsak gibiyiz. Bu pek iyi niyetli bir davete benzemiyor. Öyle olsaydı bize daha nazik davranırlardı. Akşam beni bir arabanın içine yaka paça attılar. Böyle dostluk mu olur? Baksanıza, adamlar kapının ardında silahlarla nöbet tutuyorlar. Bir ellerimizi bağlamadıkları kaldı. Ben daha başkalarını da getireceklerini tahmin ediyorum."

Az ilerideki sandalyenin üzerine adeta büzülmüşçesine oturan Feyyaz Raşid Ahmed Hasan El Hadi "Sahi" dedi, "Muham-med Atta ve Abdülaziz El Ömer neredeler? Bilen var mı? Eğer tuhaf durumlar dönüyorsa onların da aramızda olmaları gerekmez miydi? Üç gündür göremedim onları."

Sinirli sinirli ayakta turlayan, açık alınlı, geniş siyah kaşlı ve iri siyah gözlü Ziyad Samir Cerrah arkadaşının sözünü kesti: "Üç gün önce bir davet üzerine Maine'e gittiklerini biliyorum, o kadar."

Ahmed El Hamdi'nin yukarı doğru geniş bir alını, çukurlaşmış gözleri ve kirli sakalı vardı: "Şehirdeki Araplardan bazılan bir suçla karışmış olabilir mi?" diyordu. "O yüzden önlerine çıkan her Arap'ı yakalayıp buraya getirmiş olabilirler. Biliyorsunuz, buralarda herkesin yasal yollarla yaşadığı söylenemez. Pis işlere bulaşmış birçok arkadaşımız var."

Hamza El Hamdi oldukça iri görünüyordu: "Ne ilgisi var?" dedi. "O tür bir suç söz konusu olsa polis merkezine getirilirdik. Burada ne işimiz var, söyler misin?"

Ahmed El Hamdi, Hamza'nın haklı olduğuna karar verdi. Gerçekten de bu kilise benzeri yerde ne işleri olabilirdi? Sinirli

272

KAMİKAZE OPERASYONU

sinirli güldü: "Sakın bizi Hıristiyanhğa davet etmek istiyor olmasınlar? Baksanıza şuradaki haça..."

Hamza El Hamdi yine itiraz etti: "Bu ilk söylediğinden de saçma. İşleri güçleri yok, bizleri Hıristiyan yapmaya çalışacaklar. Ve bunun için de bizi zorla buraya getirecekler. Hem ortada rahibe benzer birini görebiliyor musun?"

Mohand El Şehri içlerinde en üzgün görünendi. İyice koyu teni, simsiyah ve kabank saçları, kalın kaşları, etli dudakları ve iri bumu ile tam bir Arap'tı. Daytona Beach'te kalmaktaydı: "Bütün bunlar normal değil. Bana kalırsa dışarıda bir şeyler oluyor. Bir şekilde bizim adımın da karıştırıldığı tuhaf bir durum bu. Bu işin sonu kesinlikle kötü."

Said El Hamdi "Sakin olun" diye konuşmaya girdi, "ben bu adamları tanırım." Said El Hamdi, Kaliforniya Mottemey'deki Savunma Dil Enstitüsü'nde eğitim almıştı. Amerikalılarla arası oldukça iyiydi. "Mutlaka bir gerekçeleri vardır. Bize açıklayacaklarını sanıyorum. Bekleyelim. Hem burası demokratik bir ülke. Ben birazdan onlarla konuşmaya çalışırım."

Tam bu esnada Vail M. El Şehri'nin boğuk hırıltılarla nefes almakta zorlandığı görüldü. Bir eliyle de üzerindeki gömleğin düğmelerini koparmaya çalışıyordu. Bir yandan da "Çıkann beni buradan" diye bağıırıyordu. Gözleri yerlerinden fırlayacak gibiydi. Sonra kasılmaya ve kendini yerden yere atmaya başladı. Duruma ilk müdahale eden, kardeşi Velid M. El Şehri oldu. Kardeşinin krize girdiği durumlara alıştı. Vail M. El Şehri sinir hastasıydı. Kendini baskı altında hissettiğinde durumu depresirdi. O zaman El Şehri'yi zaptetmek güç olabiliyordu. Gerçi çevresine karşı saldırgan değildi, ama kendisine zarar verebiliyordu. Hemen yatış-tırılmazsa durum daha da kötü bir hal alabilirdi. Velid M. El Şehri kardeşine sımsıkı sarılmış vaziyette "Sakin ol, her şey geçecek" diyordu. Vail M. El Şehri, birkaç kez debelendikten sonra sakinleşir gibi oldu. Önce gevşedi, çırpınmaları yavaşladı.

273

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

m

soluk almalan normale döndü. Ardından ağlamaya başladı, bir yandan da kardeşine "Gidelim buradan" diye adeta yalvanyordu.

Birden kapıdan "Kimse bir yere gitmiyor" diye sert bir bağırı duyuldu. Sonra sinirli bir şekilde El Şehri kardeşlerin üzerine yürüdü sesin sahibi: "Susturun şu adamı, yoksa ben susturmasını bilirim" diye adeta kükredi. Sesi tehdit doluydu ve her şeyi yapabilecek bir tipe benziyordu. Bu, kısaca "Joe" olarak tanınan, ama CIA içinde "Kafakoparan" diye bilinen eski bir kontrgerilla uzmanıydı. Geçmişte Latin Amerika ülkelerinde yaptığı katliamlar, halen belli çevrelerde

anlatılıp durulurdu. Plan gereğince baştan beri Arapların enterne edilmesinden o sorumluydu. Daha sonra olacaklar düşünüldüğünde operasyonun bu bölümü için ondan uygun bir isim seçilemezdi zaten.

"Tamam" dedi Velid M. El Şehri, "kardeşim biraz gerildi. ; Kendisi sinir hastasıdır. Ben şimdi onu sakinleştiririm. Zaten sakinleşmeye başladı bile."

Kafakoparan dik dik Velid M. El Şehriye baktı: "Bir an önce sakinleştiysen iyi olur. Yoksa ben sakinliğimi yitireceğim" dedi ve kafasını sallayarak dönüp gitti. Bir yandan da içinden, bir an önce şunları yok edin emri gelse de kurtulsam, diye söyleniyordu. Zaten CIA'in bu paravan mekanındaki Araplar o ana kadar yok edilmemişlerse bunu operasyonun bittiği haberinin henüz gelmemiş oluşuna borçluydular.

Kafakoparan'ın gövde gösterisi odadaki herkesin moralini biraz daha bozmuştu. Belli ki iş, giderek daha da kötüleşiyordu. Artık bir yanlış anlama sonucu burada olmadıklarına herkes kanaat getirmişti. Odada dokuz kişiydiler. Herkesin aklından aynı şey geçiyordu: acaba kendilerini buraya getirenlere toplu olarak direnseler kurtulabilirler miydi? Ancak kimse bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu. Çünkü odanın dışında en az altı nöbetçi vardı ve hepsi de silahlıydı. Binanın dışında ise kaç kişi vardı bilemiyorlardı.

I 274

KAMIKAZE OPERASYONU

O esnada tekrar kapı açıldı. İzbandut gibi dört CIA gorilinin kolları arasındaki iki kişi içeri adeta fırlatılırcasına atıldılar. Görünümleri feci idi. Epeyce hırpalandıkları her hallerinden belli oluyordu. Bu kişilerden ilki, Ahmet İbrahim A. El Haznavi idi, ayakta zor duruyordu. Dudağı patlamış, bir gözü morarmıştı. Bıyıklarının üzerine kurumuş kan lekeleri yapışmıştı. Biraz debelendikten sonra kendini zorlukla sandalyelerden birinin üzerine atabildi.

Diğeri Ahmet Alnami'ydi. Oldukça genç görünüyordu. Onu da önce dövmüşler, sonra da kolunu çelik kapıya sıkıştırıp kırmışlardı. Çok acı çektiği apaçıktı. Bir eliyle kolunu tutarken odadakilere şaşkınca bakıyordu. İçerdekilerin çoğunun tanıdık simalar olduğunu gördüğünde sevinmiş, sonra niçin burada olduklarını düşündüğünde ise hayli endişelenmişti.

Onları içeri fırlatıp atanlar halen başlarındaydı. Eski moda kareli pantolon giyen, Hawaii gömlekli olan ve hafif topallayarak yürüyen, kırmızıya çalan kıvrıkcık saçlı adam, diğerine dönerek "Bu o... çocuklarından birini bir kadının koynunda, diğerini ise bir striptiz barda bulduk. Direndiler, bize yasal haklarınızı filan hatırlatmaya kalktılar. Alkolün de etkisiyle zorluk çıkardılar. Biz de onları biraz okşamak zorunda kaldık. Sonunda paketleyip buraya getirebildik."

Onun yanında duran sanşm ise "Bunlar hep böyledir zaten. Müslüman geçinirler ama buraya geldiler mi kabak çiçeği gibi açılırlar. Ben çoktandır izliyorum bunları, her numara var bunlarda. Aralarında domuz eti yiyen bile var, biliyor musun? Ardından bizden aldıkları paralarla gelsin içkiler, kokain partileri, kadınlar."

Saatler 10:45'i gösterirken dışarıda bir hareketlenme oldu. Muhtemelen yeni birileri gelmişti. Aralarında konuştukları ve tartıştıkları içeriden zar zor işitiliyordu. Odadakiler, kulak kabarttıklarında sadece "Dünya Ticaret Merkezi Kuleleri çöktü..."

275 |

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Pentagon yanıyor... Pensilvanya'ya bir uçak çakıldığı söyleniyor" sözlerini duyabilişlerdi. Ancak bu kadarı bile yeterliydi. ' Öyle anlaşılıyordu ki dışarıda Amerika'yı sarsan önemli olaylar oluyordu. Peki ama kendilerinin bu olaylarla ne ilgisi olabilirdi?

Ancak Velid M. El Şehri'de geç de olsa jeton düşmüştü. Birden yüksek sesle "Aman Allah'ım" dedi, "sanırım dışarıda terör eylemleri olmuş. Ve galiba Arapları bundan sorumlu tutuyorlar." El Şehri buna rağmen kendilerinin orada bulunmalarının gerçek nedenini anlayabilmiş değildi. "Evet, bir tuhafılık var. Dışarıda olan her neyse, olayı Araplarla ilişkilendirmişler. Bunlar galiba ülkedeki bütün Arapları topluyorlar..."

Ziyad Samir Cerrah, El Şehri'nin sözünü kesercesine "İyi ya" dedi, "o zaman yakında bizi bırakacaklar demektir. Bu normal bir gözaltı o zaman. Söz konusu olan her neyse bizim olayla bir ilgimiz yok nasılsa. Merak etmeyin, yakında salıverirler. Ayrıca biz dünden beri buradayız, değil mi? Demek ki olaylara karışmamız mümkün değil."

"Fakat" diye itiraz etti. Feyyaz Raşid Ahmed Hasan El Hadi. Konuşma biçiminden söylenenlerden tatmin olmadığı belli idi: "Zaten bütün tuhafılık da burada değil mi? Eğer biz dünden beri burada isek ve bu da bizim olaylarla ilişkimizin olmadığıni gösteriyorsa neden

halen buradayız? Şu ana kadar neden herhangi bir ithamla karşılaşmadık? Baksanıza, bir soru bile sormadılar."

Mohand El Şehri: "Boşuna tartışıyoruz bence" dedi. "Hiçbir şeyden haberimiz yok, varsayımlar üzerine konuşuyoruz. Duyduğumuz birkaç kelimeden öte ne bilgimiz var? Unutmayın, yabancı bir ülkedeyiz. Hiç aklımıza gelmeyen bambaşka bir nedeni de olabilir pekâlâ."

Kafakoparan ve arkadaşları ise dışarıda sabırsızlanıyorlardı. Kafakoparan: "Öyle anlaşılıyor ki plan başarıyla uygulanmış bulunuyor. Bize düşense, geri kalan aşamayı tamamlamak. Bana

| 276

|

KAMİKAZE OPERASYONU

kalsa şu an bu Arapları yok ederim ama teyit telefonu almadan bunu yapamam."

Diğer CIA'ciler hiç renk vermiyorlardı. O güne kadar onlara ne söylenmişse onu yapmışlardı. Bu görevin de kendileri açısından fazla bir farkı yoktu.

Saatler 10:45'i gösterdiğinde Kafakoparan'ın cep telefonu çaldı. Ani bir hareketle belindeki telefonu sanki bir silahmış gibi çekti. Karşısındaki ses ona "Joe" diye seslendi. "Paketler tamam mı?"

Kafakoparan da "Liste tamamdır, hiç eksiklerimiz yok" diye cevapladı.

"İyi" dedi hattın öteki ucundaki adam, "o halde paketleri adreslerine postalayabiliriz. Unutmayın, hiçbir aksilik çıksın istemiyoruz."

"Anlaşıldı" diye cevapladı Kafakoparan, "hiçbir sorun çıkmayacağından emin olabilirsiniz." Latin Amerika'daki operasyonlardan beri hayU zaman geçmiş ve hiç bu kadar çok sayıda kişiyi bir arada öldürmemişti. Gerçi arada birkaç "küçük iş" yapmıştı, ama bunlar onun "kariyerine" katkı yapacak türden işler değildi! Şimdi bu adamları derhal ortadan kaldırmalıydı. Bu konudaki emir kesindi. "Topluca ve vakit kaybetmeden" denmişti kendisine. Emirleri uymak zorundaydı.

İçinde bulundukları yer, CIA adına kurulmuş bir paravan cenaze hizmetleri şirketi idi. Görünüm itibarıyla diğer cenaze evlerinden hiç farkı yoktu. Törenin yapıldığı bölümden ve eğer istenirse cesedin yakılarak yok edildiği krematoryum bölümünden oluşuyordu. CIA bu sayede istemediği kişileri kamtsız bir şekilde yok edebiliyordu.

Geriye sadece bir avuç kül kalıyordu. Flo-rida-Tampa bölgesi eskiden beri CIA'nın en yoğun faaliyet gösterdiği yerlerden biriydi. Küba operasyonları yıllarından beri CIA bu bölgede birçok paravan şirket kurmuştu. Deniz ve kara taşımacılığı, havacılık okulları, turizm şirketleri vs. vs. Hatta CIA'nın

277 |

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

bu bölgede işlettiği birkaç motel, marina, bar ve diskotek bile vardı. Ayrıca hepsi de mafya ile iç içeydi. Deniz ve hava bağlantıları sayesinde, Meksika Körfezi üzerinden Karayipler'e, Latin Amerika'nın muhtelif kaçakçılık yollarına uzanıyordu. Amerika'ya giren uyuşturucu, kaçak silah ve diğer maddelerin önemli kapılarından biriydi burası. Ve bütün bu işleri denetleyen ve organize eden, aslında CIA idi.

Cenaze hizmetleri şirketi de CIA'nın paravan projelerinden biriydi. Yerleşim yerlerinin biraz uzağındaki şirket sayesinde istemedikleri kişileri burada hem sorgulayabiliyor, hem de binanın krematoryum bölümünde cesetlerini yakarak hiç iz bırakmadan sonsuza kadar silinmelerini sağlıyorlardı. Daha önceden, sorguladıkları kişileri daha riskli bölgelerde yok ederlerdi. Kaç kez kurbanların ayaklarına taşlar bağlayıp Meksika Körfezi'ne atmış, kimi zamanlarsa toprağa gömmek zorunda kalmışlardı. Bu yüzden birkaç kez az daha yakalanacaklardı. Polis veya sahil koruma devriyelerine yakalanmaktan son anda kurtulmuşlardı. Hatta bir kişiyi bu yüzden ellerinden kaçırmışlardı. Cenaze hizmetleri şirketi buluşu, bu tür sorunları çözmüştü. Bu seferki iş, hepten kolay olmuştu. Çünkü yakalayacakları Arapların hemen hepsi zaten Florida'da ikâmet ediyordu. Elleriyle koymuş gibi buldular onları.

Kafakoparan "Haydi başlayalım" deyince diğerleri önce demir kapının kolunu olanca ağırlığıyla kapadılar. Bir yandan da kapı altlarını ve kenarlarını kontrol ediyorlardı. Birazdan verecekleri zehirli gazın sızması, kendileri için de tehlike yaratabilirdi. Gerçi bina ona göre tasarlanmış, Arapların bulunduğu oda ona göre izole edilmişti. Yine de hepsi önlem olarak yanlarında getirdikleri gaz maskelerini taktı. Kafakoparan ve onun "Bili" diye hitap ettiği irikiyim CIA'ci az ilerideki bir kapağı kaldırdılar. Bir dizi borunun ucuna oksijen tüpü gibi tüpler bağlanmıştı. Borular doğrudan odadaki havalandırmaya bağlıydı.

| 278

W

KAMIKAZE OPERASYONU

Tüplerin üzerindeki vanaları çevirmeye başladılar. Önce "tıss" diye bir ses duyuldu, sonra borulara yayılan basıncı hissettiler. Artık beklemekten başka yapacakları bir şeyleri yoktu.

Havalandırma sistemindeki hareketlenmeyi önce Mohand El Şehri hissetti: "Duyuyor musunuz, havalandırmayı çalıştırdılar galiba?" dedi arkadaşlarına dönerek.

Ahmet Alnami "Hele şükür" dedi, "burası yeterice sıcak olmuştu..." Lafını bitirmeden gözleri faltaşı gibi açıldı, havalandırmanın tırtıllı boşluğundan içeri doğru yoğun sigara dumanını andıran ve ağır ağır yayılan renksiz, kokusuz bir gaz sızıyordu.

"Bu da ne böyle?" diye atıldı Feyyaz Raşid Ahmed Hasan El Hadi, ilk anda içeride yangın çıktığını düşünmüştü. Ancak üzerlerine doğru çökmekte olan sisimsi madde hiç yangın dumanına benzemiyordu. Üstelik yangın dumanının kokusu yoktu bunda. Koklamak için öne uzandı ve ayaklarıyla vücudunu yu-kan doğru yükseltti. "Hiçbir şey kokmuyor bu" demesine kalmadan önce başının döndüğünü, sonra gözlerinin karardığını hissetti. Nefes alamıyordu, boğazını tuttu, birkaç kez gösterdiği soluk alıp verme çabası durumunu daha da kötüleştirmişti, damarları patlayacakmış gibi oluyordu. Zaten esmer olan teni daha da koyulaştı. Gözlerinin etrafında kızarıklıklar oluşmuştu. Birkaç kez debelendi ve sonra olduğu yere yığılıp kalıverdi.

Diğerleri korku ve panik içinde ona bakıyordı. Bu arada dumanımsı gaz kendilerine doğru yaklaşıyordu.

Mohand El Şehri, içgüdüsel olarak kapıya koştu, bir yandan kapıyı yumrukluyor bir yandan da "Açın şu lanet kapıyı, niçin bize bunu yapıyorsunuz?" diye bağmıyordu.

Herkes donup kalmıştı. ZehirU gaz üzerlerine bir sis gibi çökmekteydi. Öleceklerini anlayanlardan bazıları kelime-i şahadet getiriyordu. Velid M. El Şehri ve Vail M. El Şehri kardeşler korkudan birbirlerine sarılmışlardı. Onlar da kısa süre içinde birbirlerine sarılmış vaziyette yere düştüler.

279

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Satam El Sukami lanet okuyordu: "Allah belanızı versin, biz size ne yaptık?"

Sözleri adeta boğazında düğümlendi. Zehirli madde çoktan solunum yollarına girmişti; önce bütün sinir sistemini felç ediyor, sonra da nefes alamaz hale getiriyordu. Bilinç kaybı olmasa bile beyhude çırpınışlardan sonra oksijensizlikten ölüyordu kurbanlar.

Ahmed El Hamdi, Hamza El Hamdi ve Ziyad Samir Cerrah duvarları yumrukluyor, perdeleri yırtarcasma çekip kaçabilecekleri bir pencere veya hava deliği arıyorlardı. Said El Hamdi ise odanın en dip tarafındaki köşede çömelmiş, ağzına mendilini siper etmişti. Kısa süre sonra o da yere yığılanlara katılacaktı. Tüm odayı adeta bir sis kaplamıştı. On bir Arap gencinin her biri, bazıları üst üste olmak üzere odanın çeşitli noktalarına yığılıp kalmıştı.

Dışarıdakiler beş dakika kadar beklediler, sonra içlerinden biri duvardaki bir düğmeye bastı. Son derece kuvvetli bir aspiratör içerideki zehirli gazı emmeye ve dışarı atmaya başladı. Ardından yüzlerinde gaz maskeleri olduğu halde içeri girdiler. Görüntü korkunçtu. On bir Arap genci yerde yatıyordu. Bazılarının ağzından kanla karışık köpük çıkıyordu. Kafakoparan her birini tek tek ayağıyla yokladı, hiçbirinde hayat belirtisi yoktu. Sonra en köşedeki Said El Hamdi'ye yöneldi. Kafakoparan'm tekme atması ile birlikte Said'in elinde hafif bir kıpırdanma oldu. Peşinden yüzünü katiline doğru çevirdi, gözleri kaymıştı, zar zor bir kelime hecelelemeye çalıştı.

Kafakoparan, "Bu köpek yaşıyor hâlâ" dedi ve çok doğal bir hareket yapıyormuş gibi tabancasını çekti. Kurşunlardan biri El Hamdi'nin ense köküne saplanırken, diğeri çenesini parçaladı.

Cesetler el veya ayaklarından sürüklenerek yan bölüme, yani krematoryuma taşındı. Bu bölüm bir fırını andırıyordu. Cesetler önce kızaklı bir sistemin üzerine konuyor, sonra bir düğmeye

I 280

^

KAMİKAZE OPERASYONU

basılarak otomatik olarak fırının içine yollanıyordu. Fırının ağız alevli bir ejderhanın ağız gibiydi. Önce onlarca küçük alev yükseliyor, sonra büyük bir aleve dönüşüyordu. Ardından kapak iniyor, ısıya dayanıklı camdan yapılan bölümden yakma işlemi izlenebiliyordu. On bir cesedin yakılması bir hayli zamanlarını aldı. Cesetlerin yanmasını izlerlerken yanlarında getirdikleri içkileri içiyor, birbirleriyle çene çalıyor ve bugün yaşananlardan sonra kendilerine ve Amerika'ya ne gibi fırsat doğacağını tartışıyorlardı. Son ceset de yakılıp bitirildiğinde ortada üç gün sonra listeleri ilan edilecek

"hava korsanları"ndan eser kalmamıştı. Herkes onları suçlayacak, gazeteler, TV'ler onları büyük "Bin yılın terör eyleminin" sorumluları ilan edecekti.

Nitekim Kafakoparan da bunun farkındaydı: "Biliyor musunuz?" diye sordu. "Ne pis bir işimiz var! Dünyayı sarsan operasyonun gerçekleştircileri bizler olduğumuz halde, bu p...ler ünlü olacaklar. Kimse bizden bahsetmeyecek. Bu işlerin en kötü yanı da bu. İnsan ne yaparsa yapsın, ünlü olamıyor. Birkaç gün sonra gazetelerde bunların resimlerinden geçilmeyecek. Ama bizden bahseden bile olmayacak."

Onlar gitmeye hazırlanırken krematoryumun bacasından dumanlar yükselmeye devam ediyordu...

281

Bölüm 39

11 Eylül 2001

Boston-Logan Havaalanı

Havayolu Şirketleri Büroları ile Uçuş Kontrol Kulesi

Saat: 10:45

Bütün uçuşlar Federal Havacılık Ajansı (FAA) tarafından ikinci bir emre kadar durdurulmuştu. Havada kuşlar ve askeri jetler dışında uçan bir cisme rastlanmıyordu. Ülkedeki tüm havaalanlarında tam bir karmaşa yaşanmaktaydı. Uçak şirketleri, uçuş personelleri, yolcular, kule kontrolörleri, havaalanı görevlileri, herkes ne olacağını merakla beklemekteydi.

Boston Logan Uluslararası Havaalanı'ndaki ortam da diğerlerinden farklı değildi. Ancak söz konusu havaalanını diğerlerinden ayıran çok önemli bir özellik vardı: New York'taki İkiz Ku-leler'e çarpan uçaklardan ikisi de bu havaalanından kalkmıştı. Bunlardan ilki 07:58'de havalanan ve Boston-Los Angeles seferini yapması beklenen, American Airlines'a ait 11 uçuş sayılı uçaktı. AA/İl, 08:46'da Kuzey Kule'ye çarpmıştı. United Airlines'a ait Boston-Los Angeles seferini yapacak 175 uçuş sayılı uçak ise Logan'dan 07:59'da havalanmış ve 09:02'de Güney

I 282

KAMIKAZE OPERASYONU

Kule'ye adeta gömülmüştü. Bu yüzden Logan Havaalanı'ndaki-1er ayrıca bir telaş yaşamaktaydılar.

Olaya en çok şaşıranların başında, kırmızı, beyaz ve lacivert renklerin hakim olduğu American Airlines bürosundaki görevliler geliyordu.

Büro idarecilerinden Tony Trevor, hayret içinde az önce FBI'ya verdiği listenin bir kopyasına bakıyordu. Emin olabilmek için bilet görevlilerinden Patricia Nestor'a seslendi:

"Bayan Nestor, listelerde herhangi bir karışıklık olmadığından emin miyiz? Bu elimizdeki, AA/II'in personel ve yolcu listesi değil mi?"

Bu soru normal zamanda Patricia Nestor'ı sinirlendirebilirdi ve onda sanki işini iyi yapmıyormuş duygusu uyandırabilirdi ama bugün bir başkaydı ve Tony Trevor'm sorusu yerindeydi. Durum o kadar nazikti ki en ufak bir hata bile kaldırmazdı. Kendisi de tereddüde düşmüş, bilgisayarın datasmdaki yolcu manifestolarından çıkış alırken defalarca kontrol etmişti:

"Evet Bay Trevor" dedi, "kesinlikle eminim, o elinizde tuttuğunuz AA/II'in en son ve kesinleşmiş listesi. Herhangi bir yanlışlık ya da eksiklik olması mümkün değil."

Tony Trevor, elindeki listeye bir daha göz attı, tek tek isimleri sayıyordu. Her ismin üzerinde ayrıca duruyor ve özellikle Arap ismi arıyordu.

Kaptan Pilot: John Ogonowski

Uçuş Ekibi: Thomas McGuinness, Barbara Arestegui, Jeffrey Collman, Sara Low, Karen Martin, Kathleen Nicosia, Betty Ong, Jean Roger, Dianne Snyder, Madeline Sweeney.

Yolcular: Anna Allison, David Angell, Lynn Angell, Seima Aoyama, Myra Aronson, Christine Barbuto, Carol Bouchard, Neilie Casey, Jeffrey Coombs, Tara Creamer, Thelma Cuccinello, Patrick Currivan, Andrew Currygreen, Brian Dale, David Di-meglio, Donald Ditullio, Albert Dominguez, Al Filipov, Carol

283 I

I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Flyzik, Paul Friedman, Karleton Fyfe, Peter Gay, Linda George, Edmund Glazer, Page Hackel Farley, Peter Hashem, Robert Hayes, Edward Hennessy, John Hofer, Cora Holland, Nicholas Humber, John Jenkins, Charles Jones, Robin Kaplan, Barbara Keating, David Kovalcin, N. Janis Lasden, Danny Lee, Daniel Le-win, Jeff Mladenik, Antonio Montoya, Laura Morabito, Mildred Naiman, Laurie Neira, Renee Newell, Jacqueline Norton, Robert Norton, Jane Orth,

Thomas PecorelU, Bemthia Perkins, Sonia Puopolo, David Retik, Philip Rosenweig, Richard Ross, Heath Smith, Douglas Stone, Xavier Suarez, James Trentini, Mary Trentini, Mary Wahlstrom, Kenneth Waldie, John Wenckus, Candace Williams, Christopher Zarba."^^

Listeye göre AA/I 1 no'lu uçuşta pilot dahil 11 kişilik ekip ve 64 yolcu vardı. Bu, toplamda 75 kişi ediyordu.

"Çok garip" diye mırıldandı American Airlines'ın Logan Havaalanı Büro Yöneticisi Tony Trevor: "Uçağı Arap ve Müslüman teröristler kaçırmış deniyor. Öyleyse ben neden listede Arap veya Müslüman adına hiç rastlamıyorum?"

Ardından korsanların sahte isimler kullanabileceği geldi aklına. Bu pekâlâ olabilirdi. Tony Trevor tekrar Patricia Nestor'a döndü: "Bayan Nestor, siz sabahtan beri buradaydınız, uçağa binen yolculardan tuhaf tipler gözünüze çarptı mı? Örneğin Arap görünümlü birileri..."

Patricia Nestor, kısaca düşündü, bir kadın olarak yolculara ayrıca dikkat eden, detaycı gözlere sahipti. Hatırladığı kadarıyla aralarında böyle tipler yoktu. Daha ziyade yaşlı çiftler, iş amacıyla bir şehirden bir başka şehre giden iş adamları, öğrenciler, turistler vardı. Fakat hiç Arap yoktu.

45 Verilen isimler gerçektir ve AA/11'in kesinleşmiş yolcu ve personel manifestosundan almıştır. 14 Eylül'de yapılan FBI açıklamasına göre uçağı Muhammed Atta, Abdülaziz El ömeri; Satam M. A. Al Sukami, Velid M. El-Şehri, Vail M.El-Şehri kaçırmışlardı. Ancak hiçbirinin adı yolcu listelerinde görünmüyordu. Ayrıca Logan Havaalanı güvenlik kamera kayıtlarında da yoktular.

284

KAMIKAZE OPERASYONU

"Dediğiniz özelliklerde kimseye rastlamadım, ama bir yandan jg diğer işlerle uğraşmak zorunda kaldığım için dikkatimden kaçmış olabilir. Bu soruyu en iyi yer hosteslerimiz Anna Hoey ve Liz Labriola cevaplayabilir, onlar uçağın kapısına kadar yolculara refakat ettiler. Uçağın kapısında ise yolcuları uçaktaki görevlilerimiz Sara Low ve Betty Ong karşıladı." Bir yandan da gözleriyle yer hosteslerini arıyordu. Ortalık karmakarışık. Hemen her havayolu şirketinden görevliler, bir haber alabilmek için havaalanına akın eden yolcu yakımları, seferleri iptal olduğu için uçama-yan pilodlar, hostesler ortalarda dolaşüyor ya da olay üzerine yorum yapıyorlardı.

"İşte oradalar" dedi Patricia Nestor. Gerçekten de Anna Hoey ve Liz Labriola az ilerideki kahve makinesinin basındaydılar.

"Anna... Liz... Anna... Liz..." diye kendilerine seslenildiğini duydular. Aceleyle Bayan Nestor'm yanına geldiler: "Buyrun, ne vardı Bayan Nestor?"

"Bay Trevor'm merak ettiği bir şey var. Sabah AA/II'in yol-cularıyla siz ilgilendiniz, değil mi?"

İki genç kadın merakla birbirlerine baktıktan sonra "Evet" diye cevapladılar.

"Peki hiç gözünüze çarptı mı... Yani uçağa binen tuhaf görünümlü, dikkat çeken tipler, özellikle de Araplar var mıydı?"

Boncuk gibi gözleri ve kıvrıkcık saçları olan Anna Hoey: "Hayır efendim" dedi, "bugüne kadar her milletten yolcu gördüm. Ne-var ki, sabahki uçuş II'in yolcuları arasında böyle tiplere rastlamadım. Hepsi de sıradan Amerikan vatandaşlarıydı."

Son derece sıcakkanlı, yarım kan İtalyan olan, Akdenizli Liz Labriola da arkadaşını onayladı: "Ben de dediğiniz özellikte kimselere rastlamadım. Yolcular arasında dikkat çekici ya da Arap'a benzeyen kimse yoktu."

"Teşekkür ederim, gidebilirsiniz" dedi Patricia Nestor ve son-
285

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

ra Tony Trevor'a döndü: "Gördüğünüz gibi aradığımız tipte kimseleri gören olmamış."

Tony Trevor da böyle düşünüyordu zaten ve sadece emin olmak istemişti. American Airlines güvenlik prosedürlerine uymaya çahşan bir havayolu şirketi olarak biliniyordu. Nitekim olay gerçekleşir gerçekleşmez ve uçakların kendi uçakları olduğu anlaşıldıktan hemen sonra şirketin genel merkezinden aramışlar ve Tony Trevor'a bir "güvenlik boşluğu" olup olmadığını sormuşlardı. Genel merkez, uçaklarının böyle bir olaya karışmasından büyük endişe duyuyordu. Eğer şirketlerinde bir "güvenlik kusuru" varsa prestijleri sarsılabilirdi. Gerçi uçaklarının olayda rol alması bile yeterince yıpratıcıydı ama yine de öğrenmek istiyorlardı. En kısa sürede, konuyu incelemek üzere şirket içi bir soruşturma ekibi göndereceklerini belirtmişlerdi. Trevor'dan da o ana dek mümkün olduğunca çok bilgi edinmesini istemişlerdi. Trevor açısından en azından bir nokta netleşmişti: Uçaklarında korsan olabilecek tipte kimse görünmemişti. Yine de tam emin olamıyordu, bir yerden sızma olmuş muydu, yer

hizmetlerinden birileri mi yardım etmişti yoksa? Bütün bunlar kendisini aşıyordu ve FBE'nin cevap verebileceği türden sorulardı. O dakikaya kadar FBI bir korsan ya da zanlı listesi açıklamadığına göre yapacak fazla bir şey yoktu. Çok tuhaf bir durum, diye kendi kendine mırıldanmakla yetindi.

Ne var ki, durumda bir tuhafılık olduğunu düşünen, sadece Trevor değildi. Aynı anda terminalin başka bir bölgesinde, United Airlines'a ait bölümde de tam bir kaos yaşanmaktaydı. United Airlines, saldırılar esnasında uçağını kaybeden diğer şirketti. Onların da kafalarında henüz cevaplarını bulamadıklarını sorular vardı. UA/175 sefer sayılı uçaklar DTM'nin Güney Kulesi'ne çarpmış bulunmaktaydı. Uçak, çok değil, daha birkaç saat önce içinde bulundukları havaalanından kalkmıştı. Yolcularla bizzat

I 286

KAMIKAZE OPERASYONU

İlgilenmişlerdi, personelse zaten arkadaşlarıydı. Kim bilir ne çok ortak anı paylaşmışlardı. Uçakta toplamda 47 kişi bulunmaktay-Elı, Bu sayının 9 kişilik bölümü uçuş ekibi iken 38'i yolcu idi. UA/175 de tıpkı AA/11 gibi Los Angeles'a giden uçaklar arasında görünüyordu.

United Airlines'm o terminaldeki sorumlusu Jeff Connors işinde oldukça deneyimli sayılabilirdi. Kırklı yaşlarını süren adam da elindeki listeye bakakalmıştı. Bilgisayar çıktıklarını hışımla kanştırıyor, o da tıpkı American AirUnes'taki meslektaşları gibi isimlerden ve diğer verilerden anlamlar çıkarmaya çalışıyordu:

Kaptan Pilot: Victor Saracini,

Uçuş Ekibi: Michael Horrocks Robert J Fangman Amy N Jarret, Amy R King, Kathryn L Laborie, Alfred G Marchand, Michael C Tarrou, Alicia N Titus.

Yolcular: Alona Avraham, Gamet Bailey, Mark Bavis, Graham Berkeley, Klaus Bothe, David Brandhorst, Daniel Brandhorst, John Cahil, Christoffer Carstanjen, John Corcoran, Dorothy De-araujo, Gloria Debarrera, Lisa Frost, Lynn Goodchild, Francis Grogan, Carl Hammond, Gerald Hardacre, Eric Hartono, James Hayden, Roberta Jalbert, Ralph Kershaw, Heinrich Kimmig, Brian Kinney, Maclovio Lopez, Marianne Macfarlane, Juliana Mccourt, Ruth Mccourt, Wolfgang Menzel, Shawn Nassaney, Marie Pappalardo, Patrick Quigley, Jesus Sanchez, Kathleen Shearer, Robert Shearer, Jane Simpkin, Brian Sweeney, Tim Ward, William Weems."**^

Dünyanın neresine gidersen git, uçağa binmek belediye otobüsüne binmeye benzemez. Hele de bizde, dedi kendi kendine

46 Verilen isimler gerçektir ve UA/ 175'in kesinleşmiş yolcu ve personel manifestosundan almıştır. 14 Eylül'de yapılan FBI açıklamasına göre uçağı Mervan El-Şeyhi, Feyyaz Raşid Ahmed Hasan El-Hadi, Ahmet El-Hamdi, Hamza El-Hamdi ve Homad El-Şehri kaçırmışlardı. Ancak hiçbirinin adı yolcu listelerinde görünmüyordu. Ayrıca Logan Havaalanı güvenlik kamera kayıtlarında da yoktular.

287 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Jeff Connors. Sonra etrafını saran uğultuya aldırmadan devaiflt etti: "Her yolcunun kaydını tek tek tuttuğumuzdan eminim.f Check-in prosedürlerinin uygulandığı tartışmasız. Fotoğraflı kimlik belirtmeyen hiçbir yolcuyu uçağa almadık. Kimin nerede oturduğu, koltuk numarasına varıncaya kadar belli. Ayrıca listenin bir kopyası uçuş personeline de mevcut. Onlar da bir acayiplik sezşeler kalkışı durdururlar ve hemen güvenliğe haber verirlerdi. Üstelik burada Arap yolcu adına rastlanmıyor. Hem o esnada ben bizzat oradaydım. Hiç öyle kişi veya kişiler görmedim."

Bunları düşünürken birden omzuna bir el dokundu. O kadar dalmıştı ki birden irkildi, döndüğünde karşısında pilotlardan Lenny Guzman ve Peter Fitzpatrick'i buldu. Her ikisi de çok üzgün görünüyordu.

"Olanlara inanamıyorum" diye söze başladı Lenny Guzman ve Jeff Connors'm bir şey söylemesine fırsat bırakmadan devam etti: "Sevgili dostum Victor Saracini, söylendiğı gibi uçağı kuleye çarptırılmış olamaz. Hiçbir pilot kafasına ne dayanırsa dayansın, ne ile tehdit edilirse edilsin bunu yapmaz. Ölümü göze alır veya uçağı başka bir alana çevirir ama bilinçli olarak kuleye çarpmaz."

Diğer pilot Peter Fitzpatrick, Guzman'm ağzından lafı kapmıştı adeta: "Kesinlikle olmaz öyle şey. Örneğın benim başıma gelse, korsan olacak o... çocuklarına 'Canınız cehenneme' derim. Nasıl olsa öleceğım kesin. Ha öyle ölmüşşün, ha böyle. Victor Saracini benim de dostumdu, daha önce birkaç kez kendisi ile uçmuşştuk. Son derece soğukkanlı ve cesur bir insandır. Böyle bir tehdide pabuç bırakmaz. Ölmeyi yeğler, yine de korsanların dediğini yapmaz."

Jeff Connors'm kafasını meşgul edense bunlar değildi. Hiçbir pilotun böyle bir dayatmaya boyun eğmeyeceğının o da farkındaydı.

Connors'm kafasındaki soru, listede olmayan kişilerin uçağa nasıl bindikleri, bindilerse nasıl fark edilmedikleriydi.

I 288

KAMIKAZE OPERASYONU

Şirket olarak personellerini bu konuda eğitmişler ve defalarca uyarmışlardı. Üstelik tek sorun, listelerde değildi. Havaalanı güvenlik kamera kayıtlarında da sözü geçen tipte kişiler görülmüyordu. Gerçi kendisi bizzat kayıtları izlememişti ama FBI olaya el koymadan az önce havaalanı güvenliğinden arkadaşı Jim Jay-son: "Defalarca izledik, gerek AA/II'in gerekse de UA/175'in yolcuları arasında dikkat çeken tiplere rastlayamadık. Hele ortalarda dolaşan iddialarda olduğu gibi Arap görünümlü kimseler kesinlikle yok" demişti.

Jim Jayson, daha sonra güvenlik ofisine geri dönmüş ve FBI'm gelmesi ile birlikte bir daha ortalarda görünmemiştir. Güvenlik bölümünden rastladıkları diğer kişiler de bu konuda yorum yapmaktan birdenbire kaçınır olmuşlardı. Belli ki FBI tarafından uyarılmışlardı. Ayrıca FBI, havaalanındaki güvenlik kasetlerinin hepsine el koymuştu.

Ancak belki de hepsinden daha garip durumlar Logan Havaalanı uçuş kontrol kulesindeki trafik görevlileri arasında yaşanıyordu. Neredeyse her dakika bir uçağın indiği ya da kalktığı pisti ve hava trafiğini kontrol etmekle yükümlü görevliler, ayrıca tüm uçuş sürecini izlemekle de sorumluydular. Ellerindeki gelişmiş aygıtlarla, kalkıştan itibaren başka bir hava sahasının kontrolüne girinceye kadar uçağın gözlenmesinden ve karşılaşacağı tüm aksiliklere yardımcı olmaktan onlar mesuldü. Bunu radarla takibin yanı sıra gerekirse pilotla doğrudan temas kurma veya transponder^^ sinyallerini izleme yoluyla da yapıyorlardı.

Steve Reiss kuledeki en kıdemli görevlilerden biriydi. Geçmişte birçok olağanüstü durum atlatmıştı. Kötü hava koşullarında zor durumda kalan uçaklara yol göstermiş, neredeyse havada

47 Uçağın tüm kimlik bilgilerinin verildiği alet. Bu sayede havadaki bir uçak diğerlerinden ayırt edilebilmektedir. Uçağın tüm uçuş kayıt bilgileri; kimliği, yüksekliği, rota bilgileri gibi tüm teknik veya sefer süreçleri alete yüklenir. İşlev olarak karakutudan farklıdır. Karakulu sadece kokpit içi konuşmaları kaydeder.

289 I

 arpışmalarına az kalmış iki uçak son anda onun müdahalesiyle birbirlerine teğet geçmişlerdi. Fakat bugünkü durum bambaşkaydı ve daha önce karşılaştığı hiçbir olaya benzemiyordu.

Reiss, FBI görevlisine bilgi vermekle meşg ld : "AA/II ve UA/175'e kalkış iznini ben verdim. Ayrıca son ana kadar bizzat izledim. Hatta kalkıştan hemen sonra bir ara AA/II'nin pilotu John Ogonowski'yle telsizle şakalaştık bile. Her şey normal görünüyordu."

FBI görevlisi Kevin Palmer'm uçuş teknolojileri ve prosedürleri hakkında fazla bilgisi yoktu. Buna rağmen önemli noktaları öğrenmeye gayret gösteriyordu: "Peki, irtibatı ilk olarak ne zaman ve nasıl kaybettiniz ve ne yaptınız? Uçaklar kaçırılma sinyali verdiler herhalde..."

Steve Reiss olanlara o kadar şaşırmıştı ki, bazı noktalara kafasında bir anlam vermeye çalışıyordu. Bir an düşünür gibi yaptı sonra gayet seri bir şekilde: "Benim için en garip nokta da burası zaten" dedi, "uçakların hiçbirinden kaçırılma sinyali verilmedi. Oysa korsanlar ne yaparlarsa yapsınlar, pilotların ilk görevi, kaçırılma sinyali vermektir. Nasıl oldu da veremediler, bilemiyorum. Olaylar sonrası Dulles ve Nevark'taki kule görevlisi arkadaşlarla da konuştum. Onlar da kaçırılma sinyali almamışlar. Hadi bir uçakta pilot vakit bulamadı veya bir aksilik oldu diyelim. Ama hepsinde birden olması çok garip."

FBI görevlisi Kevin Palmer, Reiss'm söylediklerini not alıyordu. Diğer kule görevlilerini ise başka arkadaşları sorguluyordu. Kısa bir süre önce sadece teknik bir dilin konuşulduğu, uçuş kodlarının, talimatlarının dillerde dolaştığı kule bir anda sorgu odasına dönmüştü. O kadar ki arada sırada çalan telefona bakacak kimse bile bulunamıyordu bazen.

Palmer sormaya devam etti: "O halde ka ırıldıklarım nasıl anladınız?"

I 290

KAMİKAZE OPERASYONU

"İkinci bir tuhaflık da buydu ya. Sanmm kalkışlandı 15-20 dakika sonraydı. Muhtemelen Albany  zerindeydiler. Birden transponder'ları kapandı. Sadece radardan takip edebiliyorduk. Telsiz irtibatı da kurulamadı. Durum, uçakta bir anormallik olduğunun göstergesiydi. Bunun  zerine durumu FAA'ya ve NO-RAD'a bildirdik. Bize durumu araştıracakları söylendi. Ancak Hava Kuvvetleri'ne ait hiçbir jet havalanmadı. Uçakla yakın temas kurma

çabası olmadı, ki kısa sürede yetişebilirlerdi. Hadi, ilk uçak AA/II için hazırlıksız yakalandılar diyelim. Ama ya ikinci uçak, yani UA/175 için aynı uyarıyı aldıklarında? O zaman da hiçbir şey yapmadılar. Kılıanı bile kıpırdatmadılar. Bu çok garip geliyor bana. Birinci uçak olmasa bile ikinci ve diğerleri rahatlıkla engellenebilirdi. Yeterince zaman vardı ve biz uyanmızı yapmıştık." Steve Reis, bundan sonraki cümlesini zorlukla ağzında tuttu: "Sanki bilerek engellemediler" demek istemişti ama şimdi ortalığı daha fazla karıştırmamanın anlamı yoktu. Hem olay çok yeniydi, belki tam bilemedikleri başka aksilikler olmuştu. O yüzden susmayı tercih etti.

FBI ajanı Kevin Palmer: "Anlıyorum" dedi, "yani diyorsunuz ki, kaçırılma sinyali almadık, uçakla özel bir irtibatımız da olmadı, bunun üzerine ilgili makamları uyardık ama harekete geçmediler veya geçemediler..."

"Evet, aşağı yukarı öyle." Sonra birden aklına bir nokta daha geldi. "Siz sormadınız ama garip bir durum daha vardı."

Ajan Palmer, tam not defterini kapatıp cebine sokmak üzereydi ki durdu: "Nasıl bir durum?"

"Bu hepsinden de tuhaf. Tam transponder'lann kapandığı anda her iki olayda da, uçakların yakınında birer uçak daha belirdi. Ancak bunlar, bizimle temasa geçmiş veya uçuş kimliklerini okuyabileceğimiz türden uçaklar değildi. Sadece bunların küçük uçaklar olmadığını söyleyebilirim. Ben askeri uçaklar olabileceğini düşündüm, muhtemelen kargo veya taşıma amaçlı

291

I I CTLUL UIN loC^t^C^ nUIVIMINI

uçaklar olabilir. Ama yine de emin değilim. Önce radarda ayrı ayrı görünüyorlardı. Sonra aynı hizaya geldiler ve radar üzerinde tek bir nokta olarak göründüler. Yapışık ikizler gibiydiler. İki uçak bir anda sanki tek uçak olmuştu. Kısa bir süre böyle uçtular. Sonra bizim olduğunu sandığım uçak kayboldu, radar irtifasının altına inmiş gibiydi, ardından U dönüşü gibi bir hareket yaparak tekrar ortaya çıktı ve rota değiştirdi, ama o esnada diğer uçak kayboldu. Sanırım o da radar irtifasının altına indi, çok alçaktan uçuyor olmalı ki onu kaybettik. Aynı durum ikinci kez tekrarlandı. Bu uçakların ne olduğunu ve tam o esnada orada ne aradıklarını anlayabilmiş değilim. Sanki planlı ve randevulu bir buluşma gibiydi. 'Yapışık ikiz' hareketi, ancak bilinçli olarak tekrarlanabilir. Kuledeki diğer

arkadaşlara da sorabilirsiniz, hiçbirimiz bu duruma bir anlam veremedik çünkü."

Doğrusu FBI ajanı Kevin Palmer'm da kafası karışmıştı, içinde teröriste benzer kimsenin olmadığı uçuş listeleri, verilmeyen kaçırılma sinyali, bir türlü havalanmayan jetler, şimdi de uçak-lann yakınında kimliği belirsiz başka uçaklar.

Kule görevlisi Steve Reiss'a döndü: "Bay Reis, verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim. Belirttiklerinizi üstlerimize ileteceğim. Takdir edersiniz ki bizler karar alacak durumda kişiler değiliz. Dediğiniz konulann araştırılacağından emin olabilirsiniz. Aydınlatılması gereken noktalar olursa tekrar sizi arayacağımızı biliniz."

Ajan Palmer'm konuşmasını şefleri William Weiss'm sesi bölmüştü: "Herkesin işi tamamsa şimdilik gidiyoruz. Havaalanında bizden bir ekip kalacak. Diğer görevlilerle, müstahdemlerle, kısacası kim varsa hepsiyle görüşecekler. Bakalım dikkat çekmiş başka hususlar bulabilecekler mi? Kontrol kulesi ile şimdilik işimiz bitti." Bunları söylerken bir yandan da karton bir kutuya birtakım disketler, bantlar ve teknik aygıtları yerleştirmeye çalışıyordu. Kulede AA/II ve UA/175'e dair ne kadar

I 292

KAMİKAZE OPERASYONU

kayıt, görüşme bandı ve belge varsa yanlarında götürüyorlardı. Kimse buna itiraz etmedi.

Şef William Weiss birden geri döndü: "Söylemeyi unuttum!" Kuledeki herkesin bakışları Şef Weiss'a sabitlenmişti. Uyarıcı ama sakın bir ses tonuyla devam etti: "Olağanüstü bir gün yaşıyoruz. Ülkemiz büyük bir yara aldı. Ve biz, ülkemize bu zarar verenleri en kısa sürede ortaya çıkartacağız. Ancak o zamana kadar sizden sessiz olmanızı istiyorum. Gerek bize anlattıklarınızı gerekse de bugün olanları başkaları ile paylaşmayınız. Şu andan itibaren bu bir ulusal güvenlik konusudur. Daha sonra aklınıza başka bir nokta gelirse FBI'm bölge bürosunu arayıp bize ulaşabilirsiniz."

FBI ajanları kontrol kulesinden çıktıklarında odadakiler birbirlerine bakıyorlardı. Herkes endişeliydi ve yaşadıkları tuhaflıkların bilincinde görünüyorlardı. Bir yandan da terminalin içinde yankılanan anonslar duyuluyordu: "Sayın yolcularımız ve kaybettiğimiz uçaklardakilerin yakınlarının dikkatine! Bütün uçuşlar iptal edilmiştir. Olaylarla ilgili geniş açıklama yetkililer tarafından yapılacaktır."

Kontrolörler sıkıntılı bir şekilde tekrar masalarına döndüler. Ancak bu sefer yapabilecekleri bir iş yoktu önlerinde. Havada hiçbir uçak görünmüyordu artık...

293

Bölüm 40

Ohio - Gizli Askeri Üs Saat: 11:00

Üsse indirildiklerinde kalabalık bir asker çemberi tarafından kuşatılmışlardı. UA/93'ten önce inen AA/11, UA/175 ve AA/77'nin yolcuları üssün küçük bir hangarına götürülüp bekletilirken, uçaklar gözlerden uzak bir noktaya çekilerek parçalanma işlemleri için hazırlıklara başlanmıştı bile. UA/93 yolcuları da indirilmiş ve kimi askeri görevliler uçağa binerek bazı araştırmalar yapmışlardı. Yolculardan bazıları ısrarla niçin buraya getirildiklerini öğrenmek istediklerinde subaylar tarafından azarlanmış, hatta birkaç kişi "taşkınlık yapmamaları" konusunda uyarılırken tartaklanmıştı bile.

American Airlines'm ilk uçağının gelişinden son uçak UA/93'ün inişine kadar iki saat kadar hangarda bekletilmişler, tuvalet ihtiyacı ve yemek dahil hiçbir taleplerine cevap alamamışlardı. Kendilerine sadece plastik bardaklarla su ve kahve dağıtılmıştı. Üzerlerindeki cep telefonu, fotoğraf makinesi gibi eşyalar toplanmış, bekleyen kalabalığa sadece "uygulamanın askeri kurallar çerçevesinde olduğu" söylenmişti. Askeri bir üste bulundukları için de hiç kimse uygulamayı yadırgamamıştı.

I 294

KAMIKAZE OPERASYONU

Bütün bunlar yolculann kendi aralarında yorumlar yapmalarına sebep oluyordu. Bazı yolcular nükleer savaş çıktığı düşün-cesindeydi. Gerçekteyse nükleer savaş ihtimali çok uzaktı. Soğuk Savaş'm bittiği bir dünyada yaşıyorlardı ve artık SSCB diye bir düşmanları yoktu. Bazıları ise biraz da gördükleri filmlerin etkisiyle "uçaklarda bulaşıcı ve öldürücü virüs taşıyan kişiler olduğunu, o nedenle ordu tarafından karantina altına alındıklarını" düşünmüşlerdi. Bu dedikodular yolcular arasında hızla yayılıyordu. Fakat kendilerini muayene eden bir doktor ya da tıbbi görevlinin olmaması ve o yönde sorular sorulmaması neticesinde kısa sürede "virüs" söylentileri de gündemden düştü. Hem zaten çevrelerinde öyle hastaya benzer birileri görünmüyordu.

Bir süre sonra AA/77 yolcularından Emekli Amiral Wilson Flagg ve Savunma Bakanlığı çalışanı Bryan Jack duruma isyan etmişlerdi.

Babacan görünümlü olmasına rağmen öfkelenen Amiral Flagg, üs yöneticilerini "Savunma Bakanlığı'na şikâyet edeceği" tehdidini bile savurmuş, ama kimse oralı olmamıştı. Yolcular için en şok edici hareket, içlerinden seçtikleri birkaç sözcünün üs komutanıyla görüşmek istediklerini belirterek güvenlik çemberini aşmaya çalıştıkları esnada gelmişti. Çemberdeki askerlerden bazıları önce havaya ateş açmış, sonra da tüfeklerini üzerlerine doğrultmuşlardı. Flagg, bir gün gelip onca yıl hizmet ettiği ordusunun askerlerinin kendisine silah doğrultacağını hiç düşünmemişti. Olduğu yere çöktü ve ağzından sadece iki sözcük çıktı: "Yazıklar olsun!"

Uçuş ekibinde bulunanlar da gergindi. Duruma itiraz etmiş, sivil havacılık kurallarını hatırlatmaya çalışmış ve şirketlerinden ya da kalktıkları havaalanlarından yetkililerle acil kontak kurma talebinde bulunmuşlardı. Ancak pilotların istemleri de sert bir dille reddedilmişti. Yapılan tek izah: "Şu anda uçaklarınıza Amerikan ordusu tarafından el konulmuştur, ikinci bir emre kadar bizim talimatlarınıza uymak zorundasınız" idi. Olağanüstü bir

295

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

durumun dönmekte olduğu kesindi ama neredeyse savaş koşullarını andıran bu sert önlemler de neyin nesiydi? Sivil uçaklara ve yolcularına karşı bu tür bir muamele, savaş şartları altında bile meşru görülmezdi.

Pilotların hemen hepsinin askeri geçmişi vardı ve ordu prosedürlerini gayet iyi biliyorlardı. Bu nedenle içinde bulundukları durumun anormalliğini algılamakta gecikmemişler, hatta "Vietnam'da esir düşseydik bile böyle muamele görmezdik" diye söylenmişlerdi.

John Ogonowski, American Airlines şirketinin 11 numaralı uçağının pilotuydu. ABD Hava Kuvvetleri'nde görev yapmış ve Vietnam'da çarpışmıştı. Charles Burlingame, American Airlines'a ait 77 numaralı uçağın pilotuydu. O da Vietnam Savaşı'nda aktif görev almış, dahası birkaç yıl da Vietnam'da çalışmıştı. Aynı şekilde United Airlines şirketinin 175 sayılı uçağını kullanan Victor Saraci'nin de Vietnam deneyimi vardı. Sadece United Air-lines'ın 93 numaralı uçağının pilotu Jason Dahl'm savaş deneyimi yoktu, fakat o da eski bir Hava Kuvvetleri mensubuydu ve kardeşi Kenneth Dahl'ı Vietnam Savaşı'nda kaybetmişti. Vietnam'da görev alan üç pilot da daha sonra savaşın vahşetine tepki duymuş ve "Vietnam'da emperyalist savaş karşıtı askerler" grubuna üye olmuşlardı. Hatta Amerikan

askeri sistemi. Pentagon, küreselleşme ve çokuluslu şirketler aleyhine faaliyetler içine girmişlerdi.

Her biri olayı ayrı ayrı "garip" ve "kabul edilemez" buluyordu. Ayrıca hepsi de kalkıştan kısa bir süre sonra bir dizi gariplik yaşamıştı. Önce Amerikan Hava Kuvvetleri adına birileri tarafından özel kodlarla aranmışlar, kendilerine "bir tatbikat ortamının sınırlarına girdikleri, olağanüstü bir durum yaşandığı, bazı füzelerinde elektronik bir hata olduğu ve yanlışlıkla uçaklarından gelen tanımlayıcı sinyallerin kilitlendiği" söylenmişti. Ardından uçağı tanımlayacak transponder dahil bütün sistemlerin derhal

I 296

KAMIKAZE OPERASYONU

İşapatılması ve hiçbir şekilde iletişim kurulmaması istenmişti. Hemen beraberinde uçuş sistemleri, sanki sihirli bir el değmiş gibi bir anda kilitlenmiş, adeta bir dış irade tarafından ele geçirilmişlerdi. Ve "tehlike geçene kadar ulusal güvenlik adına acilen belirtilen üsse inmeleri gerektiği" vurgulanmıştı.

Diğer gariplik aynı anda çevrelerinde kendi uçaklarının benzeri modelde Boeinglerin belirmesi, ancak bunların askeri Boeingler olmasıydı. Bir süreliğine kanat kanat birbirlerini perdeleyip aynı hizada uçmuşlar, daha sonra radar irtifasının altına alçalmaları istenmişti. O esnada ihtimal ki iki uçak, radar ekranında tek bir nokta gibi görünmüştü. Fakat sivil Boeingler alçaldıktan sonra askeri Boeingler ortaya çıkmış ve onlardan kopmuşlardı. AA/II'in kaptan pilotu John Ogonowski verilen talimatlara uymayı önce reddetmiş ve aralarında tartışma yaşanmıştı. Fakat sonunda yolculann ve uçağın emniyetini tehlikeye atmamak için ordudan gelen talimatlara uymak zorunda kalmış ve uçuş rotasını değiştirerek istenilen üsse inmişti. Ogonowski bütün bunları yapmak zorunda kalırken bir yandan da küfrediyordu; "Bu namussuz herifler yine askercilik oynamaya kalktılar ve ellerine yüzlerine bulaştırdılar. Şimdi de bizi buldular..."

Bu esnada yapılan bütün görüşmeler, uçaklardaki kokpit konuşmaları kaydedilmişti. Pilotlar da zaten buna güvenmişler ve yarın öbür gün haklarında açılacak bir soruşturmada karakulu kayıtlarını delil olarak gösterebileceklerini düşünmüşlerdi.^^^ Ayrıca görüşmenin ilk bölümünü bazı hava kontrol kulesi görevlilerin de duymuş olması ve kayda geçmesi ihtimal dahilindeydi. Bir sivil havacılık pilotunun neden belirtmeksizin rotasından sapması, anormal bir durum olduğunun en somut işaretiydi. Hele ki

kaybolması, düşmediği müddetçe mümkün değildi. Ama burası Amerika idi ve "ulusal güvenlik" sözü edilince akan

48 Uçakların karakulu kayıtlarında neler olduğu ve kokpit içi konuşmalarda neler geçtiği bugün de bilinmemektedir.

297

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

sular dururdu. Zaten alarm prosedürü uygulamamalarının nedeni de ordunun bu "gizemli müdahale"siydi.

Asıl sorun, pilotların bunun bir "tatbikat" olduğuna ve tatbikatın ortasına düşüp bir sorunla karşılaştıklarına hemen inanmalarıydı. Kendilerine bir süre önce FAA ve şirket yetkilileri ta-rahndan ordunun o gün bir tatbikat yapacağı söylenmiş; dikkatli olmaları, askeri uçaklarla karşılaşılması halinde sorun çıkarmamaları, olası bir sorun durumunda ise askeri talimatlara göre hareket etmeleri belirtilmişti. Onlar da daha ilk ordu talimatını aldıkları andan itibaren bu uyarıya göre davranmışlar ve "ordunun acil durumlarda sivil uçakları nasıl korumaya alacağı ile ilgili bir senaryo olmalı" diye düşünmüşlerdi.

Aslında bunun için yine de kendilerine kesin talimat verilmesi ve önceden bildirilmesi gerekirdi. Üstelik uçakların içinde yolcu olması başlı başına bir sorundu. Çoğunun acil işleri vardı ve gecikmeleri durumunda şirket yüz binlerce dolar tazminat ödemek zorunda kalabilirdi. Ancak yine de en gerçekçi tatbikat senaryosu, gerçek yolcularla ve haber verilmeden yapılanı olmalıydı. Belki de şirketlerden ve FAA'dan birilerinin haberi vardı. Hatta belki de pilotlar, bu gibi durumlarda nasıl davranacakları-m ölçmek için, özel olarak bilgilendirilmemişti. İşte bu nedenle American Airlines'm 77 sayılı uçağının kaptan pilotu Charles Burlingame, yolcuların "figüran" olabileceğini, ordu veya şirketleri tarafından özel olarak tutulduklarını bile düşünmüştü. O yüzden verilen emirlere fazla itiraz etmeyi aklından geçirmemişti. Hem zaten ordunun ülke çapında çok geniş bir tatbikat zinciri başlatacağı, havacılık çevreleri tarafından çoktandır biliniyordu. Diğer pilotlar da aşağı yukarı böyle düşünmüşler ve verilen emirlere eksiksiz olarak uymakta bir sakınca görmemişlerdi.

Sonunda kendini "Albay Ford" olarak tanıtan bir subay, pilot-lan bir kenara çekti. Tavırları ve duruşu son derece otoriterdi.

I 298

KAMİKA2E OPERASYONU

Sanki emrindeki askerlerle konuşur gibi bir hali vardı: "Beni iyice dinleyin" dedi, "bir tatbikatta olduğumuz doğrudur. Tatbikatın konusu. Amerikan hava sahası içinde sivil uçaklara yönelik herhangi bir ters durumda Amerikan ordusu üslerinin kullanılmasıyla ilgilidir. Böyle bir durumda sivil uçaklar üzerinde ne kadar denetim kurabileceğimizi denemek istedik. Bunun için de siz ve uçaklarınız seçildiniz. Size durumu önceden bildirmek, olayın gerçeğe yakınlığına gölge düşürebilirdi; bu yüzden bildirilmedi. Şirkederiniz ve sivil havacılık makamları durum hakkında tarafımızdan bilgilendirilecektir. Yolcularla ilgili bir sorun çıkmasından da kaygılanmayın. Onlar da şu andan itibaren ulusal güvenlik prosedürlerine tabidirler ve artık sizin değil, bizim sorumluluğumuzdadırlar. Bu konuda gerekirse size yazılı belge de verilecektir."

John Ogonowski, Charles Burlingame, Victor Saracini ve Jason Dahi duyduklarına inanamıyorlardı. Sinirli sinirli sırtarak önce birbirlerine, sonra da Albay'a baktılar.

O ana kadar en sessiz duran UA/175'in pilotu Viktor Saracini birden patladı: "Siz ne dediğinizin farkında mısınız Albay? Bize masal anlatmayın! Bu yaptığınıza insan kaçırma ve zorla alıkoyma denir. Uçak kaçırın korsanlardan bir farkınız kalmamış görünüyor. Bütün bunların altından ulusal güvenlik gerekçesi ile de kalkamazsınız. Sizden derhal bizi, yolcularımızı ve uçak-lanımızı serbest bırakmanızı istiyorum. Aksi takdirde serbest kalır kalmaz hakkınızda suç duyurusunda bulunacağım. Unutmayın ki Amerika, halen sivil hakların yürürlükte olduğu bir ülkedir ve siz şu anda onları çiğnemektesiniz."

Herkes Saraci'nin çıkışına karşı Albay'm öfkeleneneceğini ve sert tepki göstereceğini beklemişti. Albay tam tersine hiç istifini bozmadan konuşmasını sürdürdü: "Elbette buradan ayrıldıktan sonra istediğinizi yapmakta özgürsünüz Bay Saracini. Ancak şu an buradasınız ve bize tabisiniz. Birazdan ekibinizi

299 |

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

alıp uçağınıza gideceksiniz. Ancak o ana kadar söylediklerimize harfiyen uymak zorundasınız. Bırakın, işin öte tarafını biz düşünelim."

Albay Ford sustu, gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu. Tekrar öfkелendiği her halinden belliydi. Öfkesini bastırmaya çalışarak

konuşmaya başladı: "Ancak bitmedi. şimdi tatbikatın asıl önemli kısmı başlıyor."

Albay'ın susmasını fırsat bilen pilotlar sanki ağız birliği etmişçesine: "Ne!!! Eyvah!!! Bir de ikinci kısım mı var?... Bu işe kesinlikle bizi bulaştıramazsınız..." gibi tepkiler gösterdi.

"Evet" diye onayladı Ford, "ikinci aşama, Amerikan hava sahasında oluşabilecek olağanüstü bir durumda, havadaki uçakların komşu ölkelere yönlendirilmesiyle ilgili bir tatbikat. Bütün yolcular son gelen UA/93'e bindirilecek. Ayrıca bizden arkadaşlar da size refakat edecekler. Aynı zorunluluklar bu uçuş için de geçerlidir. Transponder kapalı ve dışıyla iletişim yasak olacak. Sınıra kadar size iki F-16'mız eskortluk edecek. Yolculara olağanüstü bir durum olduğunu, alman emirler gereği Kanada'ya gittiğinizi ve oradaki havaalanlarına ineceğinizi söyleyeceksiniz. Fakat aslında Alaska'ya gideceksiniz ve oradaki üssümüzde tatbikat tamamlanacak."

Kulaklarına inanamıyorlardı. "Siz delirmiş olmalısınız" diye parladı UA/93'ün pilotu Jason Dahi, "uçacağımın böyle bir saçmalıkta kullanılmasına asla izin veremem."

Albay Ford, yeniden emreder tonunu takınmıştı, adeta azar-larcasma Dahl'a seslendi: "Sizden izin isteyen de kim? Uçağın yolcularım tedirgin etmemek için sizi ve ekibinizi de götürmeyi düşünmüştük. Ama şart değil. İstemiyorsanız burada kalırsınız.

0 zaman bizden arkadaşlar uçağa komuta ederler."

İçlerindeki en genç pilot olan Jason Dahi, büyük bir ikilem içinde kalmıştı. Yardımcısı Lorey Homer'a baktı. O da ne diyeceğini bilemez durumdaydı. Uçakların korsanlar tarafından

1 300

KAMİKAZE OPERASYONU

İ'açınlmasma hazırlıklıydılar, ordu tarafından değil. Dahi, birlikte gitmeleri durumunda bütün bu saçmalığa ortak olacağını ve sorumluluk alacağını düşündü. Öte yandan giden, kendi uçağıydı ve bir pilot ne olursa olsun uçağını ve yolcularını terk edemezdi. Yola uçağıyla ve yolcularıyla birlikte çıkmışlardı ve her aşamasında onlarla birlikte olmak zorundaydı. Hem böylelikle daha anormal bir durum doğarsa belki engelleyebilirdi. Hatta uygun bir aralık bulabilirse sivil otoriteleri bile durumdan haberdar edebilirdi. Albay Ford, diğer pilotlara dönerek: "Size gelince" dedi, "sizler ekiplerinizi de alarak uçaklarınıza dönebilirsiniz. Ancak bir süre daha havalanmanıza izin verilmeyecek, ondan sonra serbestsiniz."

Bunları söyledikten sonra geri döndü ve hangarlara doğru yürümeye başladı. Ford, onları bırakıp ayrılrken yanındaki astsubaya dönüp adeta fısıldarcasına bir emir vermişti. Emir kısa ve netti: "Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Ancak o diklenen Saracini denen iti bana bırakın. Onun kafasına kurşun sıkma keyfini kimseye bırakmam."

Pilotlar John Ogbnowski, Charles Burlingame, Victor Saracini ve Jason Dahi birbirlerine iyi şanslar dileyip el sıkıştılar.

Ogonowski, Dahl'e döndü: "Geri geldiğinde acilen beni ara, tüm arkadaşlar bu zorbalara karşı hukuki yollardan neler yapabileceğimizi aramızda bir konuşalım."

"Tamam" dedi Jason Dahi, "sonra görüşürüz. Basımdaki şu belayı savuşturayım da!" Ardından ekibine döndü: "Toparlanın gidiyoruz arkadaşlar!"

Diğerleri uçaklarına yeniden kavuşmanın sevincini yaşıyorlardı. Kaptan Pilot Victor Saracini, Yardımcısı Michael Horrocks, Kabin Görevlileri Robert J. Fangman, Amy N. Jarret, Amy R. King, Kathryn L. Laborie, Alfred G. Marchand, Michael C. Tar-rou, Alicia N. Titus tam UA/175'in kapısından içeri girmişlerdi ki, birden karşılarında elleri silahlı bir timle karşılaştılar.

301 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Tim komutanı: "Eller başınızın üstüne doğru!" emrini verdi.

Kaptan Pilot Saracini hem ekibini korumak için hem de duyduğu öfkeden dolayı öne çıktı, arkadaşlarını arkasına aldı ama "Siz ne yaptığınızı zannediyorsunuz?" demesine kalmadan yüzüne bir tabanca kabzasının darbesini aldı.

Hostes Alicia N. Titus korkudan bir çığlık atmış, diğerleri ise donup kalmışlardı. Saracini'nin ağzından burnundan oluk oluk kan akıyordu. Adamlar bir yandan da mürettebatın ellerini bağlamaya başlamışlardı. Hepsini iki büklüm şekilde koltuk kenarlıklarına dayamış ve ağızlarını bağlamışlardı. Viktor Saracini'yi atlayıp sırayla mürettebatın ensesine ellerindeki susturuculu tabancalarla kurşun sıktılar. Kurşunu yiyen, yığılıp kalıyordu. Timdeki en iri adam. Hostes Amy Jarret'in önüne geldiğinde durdu. Sadist bir şekilde kurbanına baktı. "Güzel parça imiş, tam benim kalemim. Yazık ki seni öldürmek zorundayım güzelim" dedi ve tabancayı ensesine dayayıp tetiği çekti. Hostes Amy, saniyenin onda biri kadar bir süre ensesinde bir

sızı hissetti, sonra o da koltuğa devrildi. Aynı anda diğer uçaklarda da aynı sahneler yaşanıyor.

O esnada Albay Ford içeri geldi. "Görev" in tamamlanışını soğuk bir ifade ile seyretti. Sonra Pilot Viktor Saracini'ye döndü. Adamlar verilen emir gereği Saracini'yi onun için bekletmişlerdi. Albay, Saracini'nin yüzünü kendine doğru çevirdi, ağzındaki bandı çözdü ve sonra "Gördün mü bana kabadayılık taslamanın ne demek olduğunu? Şimdi seni geberteceğim" dedi.

Saracini, Albay'a nefretle baktı ve ani bir hareketle suratına tükürdü. Albay geri çekildi ve tabancayı Saraci'nin alına dayayıp ateşledi.

Albay yüzündeki tükürük ve kan izlerini elinin tersiyle silerken adamlarına seslendi: "Şimdi bunları torbalara koyuyor ve özel olarak hazırladığımız kutuların içinde UA/93'ün bagaj bölümüne atıyorsunuz. Bunlar da diğerleriyle aynı akıbeti pay-

İ302

KAMİKAZE OPERASYONU

laşmlar. Hem bu çöpleri ortadan kaldırmakla da uğraşmamış oluruz."

Bir süre sonra UA/93 tüm yolcularıyla birlikte havalanmak üzere motorlarını çalıştırmaya başlamıştı bile....

303

Bölüm 41

Ohio - Gizli Aslceri Üs Saat: 11:15

Aynı anda üssün başka bir bölümünde hiç hesapta olmayan bir tartışma yaşanıyor. Darbeciler, uçaklar ve yolcularına ilişkin sorunu çözmüşlerdi ama bir sorunları daha vardı. Söz konusu "sorun" AA/77 yolcuları arasında bulunan sarışın, mavi gözlü, çok güzel bir kadındı. İki askerin arasında adeta esir gibi bekletilen alımlı kadın, CNN'nin ünlü haber programları yorumcusu Barbara Olson'dan başkası değildi.

Barbara Olson, AA/77'ye karşı başlatılan operasyonun ilk anından beri gerçek durumdan haberdar olan tek yolcu idi. Uçağın rotası ve irtifası değiştiğinde, bir gariplik olduğunu düşünen Olson, biraz da haberci içgüdüleriyle doğrudan uçağın kokpitine gitmiş, tanınmış bir spiker olmanın avantajını kullanıp pilotlar Charles F. Burlingame ve David Charlebois ile konuşmuştu. Böylelikle uçağın ABD Hava Kuvvetleri'nin isteği ile transpor-der'ını kapattığını ve Ohio'da gizli bir üsse indirilmekte olduklarını ilk o öğrenmişti. Olson, önce ordunun

sivil bir uçağı zorla kendi üssüne indirmekte olduğunu CNN merkezine bildir-

i 304

KAMİKAZE OPERASYONU

mek istemiş, ancak sonra ne olup bittiğini tam olarak öğrenmeden haberi geçmenin erken olduğuna karar vermişti. Fakat kocası Theodore Olson'ı arayıp garip bir durumla karşı karşıya olduklarını aktarmıştı.

Barbara Olson'm uçaktan kocasıyla konuştuğunu tespit eden darbeciler, AA/77 piste iner inmez bu ünlü ve sıradışı yolcuyu hemen enterne etmek zorunda kalmışlar, onu üssün özel bir bölümüne adeta hapsedmişlerdi. Barbara ve kocası Theodore Olson, onlar için büyük sorundu. Artık dışanda da gerçeği bilen biri vardı ve üstelik bu kişi resmi çevrelere çok yakın biriydi."^^

Zaten ortalık DTM'ye yapılan saldırılar ve Pentagon'a düşen AA/77'nin haberleriyle çalkalanıyordu. Theodore Olson ise uçağın düşmediğini ve karısı ile yolculann sağ olduğunu biliyordu. Barbara Olson'm yanma gelen Albay Ford, son derece nazik bir şekilde cep telefonunu uzatıp: "Bayan Olson" dedi, "kocanızı tekrar arayın ve sonra da bana verin."

Barbara Olson, sinirli bir şekilde kocasının numarasını tuşla-dı, Theodore Olson karşısındaydı. Eşinin daha "Barbara, neler oluyor, iyi misin?" demesine kalmamıştı ki. Albay Ford sert bir hareketle telefonu kadının elinden kaptı ve tabancasını çekip kadının şakağına dayadı. Barbara Olson'm beti benzi atmıştı. Nasıl bir belanın ortasına düştüğünü asıl şimdi anlamıştı. Bu adamlar oyun oynamıyordu!

Albay Ford tehditkâr bir sesle: "Beni iyi dinleyin Bay Olson" dedi, "şu anda silahım eşinizin başına dayanmış vaziyette. Diğer bir deyişle eşinizin hayatı size bağlı. Ya dediklerimize harfiyen uyar ya da eşinizi kaybedersiniz. İsteklerimize gelince, öncelikle karınızın yaşadığını ve uçağın DTM'ye çarpmadığını kesinlikle

49 Theodore Olson, George Bush'un tartışmalı 2000 seçimini kazanmasını sağlayan avukattı. George Bush seçimleri kazandıktan sonra 14 Şubat 2000'de Theodore Olson'ı Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesinin birimlerinden birinin basma atadı.

305

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

kimseye söylemeyeceksiniz. Eşinizle telefonla görüştüğünüzü kabul edecek, ama size teröristlerin uçağı kaçırmakta olduğunu anlattığını söyleyeceksiniz. Bunları yaparsanız eşinizin saçının teline zarar gelmez. Anlaşıldı mı? Fazla vaktimizi yok, hemen kabul edip etmediğinizi bildirin."

Theodore Olson ne yapacağını şaşırmıştı. Sabahtan beri binlerce insanı öldürenler, rahatlıkla karısı Barbara'yı da öldürürdü. Ortada görülecek bir blöf yoktu yani. Kabul etmezse kansı ölecek, ederse büyük bir suçu örtbas edecek ve yalana ortak olacaktı. Kısa bir süre sustu, düşündü ve sonra sıkıntılı bir şekilde; "Tamam" dedi, "ancak eğer sözünüzde durmaz ve karıma dokunursanız ülkeyi ayağa kaldırıyorum. Derhal bir basın toplantısı düzenler, bütün olan biteni açıklarım. Beni öldürmeye kalksanız bile olayı ayrıntılarıyla anlatan imzalı bir mektup bütün medya ve güvenlik kuruluşlarına postalanacaktır. Siz de bunu kabul ediyordunuz?"

Albay Ford, normal koşullarda kendisine herhangi bir nedenle tehdit savurana paramparça ederdi. Ancak bu kez durum farklıydı. Sözüne çok sadık biri olduğu için değil, fakat sözünü tutmak zorunda olduğu için anlaşmayı onaylamaktan başka çaresi yoktu. İçine düştüğü durumdan nefret ederek bile olsa: "Evet" dedi, "anlaşmaya uyacağımızdan emin olabilirsiniz Bay Olson. Tabii siz uyduğunuz müddetçe..."

"O halde anlaştık" dedi Theodore Olson, kansını kurtarmanın verdiği rahatlatma ile ikinci sorusunu sordu: "Peki ben kan-mı ne zaman ve nasıl görebileceğim?"

Konunun en can alıcı noktası burasıydı. Pentagon'da resmen öldüğü kabul edilen biri, eski kimliği ve yüzü ile ortalarda dolaşamazdı artık.

Albay Ford: "Size karşı açık olacağım Bay Olson, dedi, siz de farkındasınız ki bu dakikadan sonra artık karınızla eskisi gibi bir arada olmanız mümkün değil. Ayrıca onu bir süre

I 306

KAMİKAZE OPERASYONU

göremeyeceksiniz de. Sadece eşinize iyi bakılacağından emin olabilirsiniz. Tabii bir dahaki karşılaşmanızda yüzü biraz değişmiş ve estetik ameliyat geçirmiş olabilir. Olaylar yatışana ve bazı şeyler unutulana kadar onu göremeyeceksiniz. Ama bir süre sonra, muhtemelen Avrupa'ya turist olarak gittiğinizde birden karşınıza çıkabilir ve siz yeni bir hanımla tanışmış olabilirsiniz.5° Anlıyor

musunuz? Unutmayın, sizi izleyeceğiz, yanlış bir adım attığınızda karınız ölür. Uygun bir zamanda sizinle iletişim kurup eşinize kavuşmanızı sağlayacağız. Şimdilik onu unutun."

Theodore Olson: "Pekâlâ, pekâlâ... Yeter ki kanma iyi davranın" dedi. Sonra durdu ve karısıyla görüşmek istediğini belirtti. Barbara Olson az sonra telefonun uçundaydı, sesi ağlamaklıydı.

Theodor Olson: "Hayatım konuşulanları duydu" dedi, "çılgın bir planın ortasına düştük. Şu an tüm Amerika'da resmen ölü sayılıyorsun. Başka çaremiz yok. Onlarla anlaşmak zorunda kaldım. Seni seviyorum. Lütfen yanlış bir şey yapma. Bir süre görüşemeyebiliriz. Ama bana inan, tekrar kavuşacağız."

Barbara Olson hıçkırıklara boğulmuştu. Kocasını, işini, popüler hayatını kaybediyordu: "Ben sensiz bir hayat istemiyorum" dedi ürkmüş kadınlara özgü bir teslimiyetle.

Theodore Olson karısının moralinin giderek kötüleştiğinin farkındaydı, yanlış bir şey yapmadan onu yatıştırmalıydı: "Dinle beni canım" dedi, "sana söz veriyorum, tekrar kavuşacağız. Şimdilik istediklerine uymaktan başka çaremiz yok. Bugün ülkede o kadar kötü şeyler oldu ki anlatamam. Ben de seni kaybetmeye katlanamam. O yüzden söylenenlere uy ve benden haber bekle." Theodore Olson, darbecilerle girdiği pazarlığı kansını bir süreliğine kaybetme pahasına kazanmıştı. Barbara'nın sağ kalacağını

50 TomFlocco.cotn sitesinin haberine göre 2005 Ekim ayında Barbara Olson Al-manya-Polonya sınırında Avrupa gizli servisleri tarafından yakalandı. Vatikan pasaportu taşıyordu. Ancak haberin devamı gelmedi.

307

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

bilmek dahi ona yetmişti. Şimdi geriye kamuoyu karşısında karısını kaybetmiş, üzgün eş rolünü oynamak kalıyordu. Zor da olsa bunu başarmalıydı. Bundan sonra karısının hayatı bu konuda göstereceği inandırıcılığa bağlıydı. Birden çok yorgun olduğunu hissetti. Darbecilerle karısının hayatı üzerine yaptığı pazarlık, tüm hayatı boyunca girdiği davalardan daha çok yıpratmıştı onu. Sonra birden hayatındaki ilginç bir noktayı fark etti. Kader sanki bazı rakamlarda şifrelenmişti. Theodore Olson, 11 Eylül 1940 doğumluydu. Ve o gün de 11 Eylül'dü. İçinden bu tarihe lanet etti.

Barbara Olson ise bayılacak duruma gelmişti. İki asker kollarına girip üssün revirine götürdüler kadını. Bir yatıştırıcı iğne, yeni

hayatına başlamadan önce Bayan Olson'a iyi gelebilirdi. Bazen hesapta olmayan durumlar, gene hesapta olmayan anlaşmalarla çözülebiliyordu. Yoksa Barbara Olson da Alaska'ya giden uçaktaki yolcular arasında olabilirdi.

308

Bölüm 42

Saat: 11:45 Barksdale Hava Kuvvetleri Üssü

Saatler 09:35'i gösterdiğinde George Bush Sarasota Braden-ton Uluslararası Havaalanı'nda bekleyen Özel Başkanlık Uçağı Air Force One'a binmek üzere yola çıkmıştı bile. Havaalanına yaklaşırlarken Bush'un korktuğı bir daha başına geldi: Penta-gon'a saldırı haberini almıştı. Korkusu katlanarak büyüyordu. Ve bir sonraki adımı kestirmek mümkün değildi. Eğer kıyamet diye bir şey varsa bugün başlamış olmalı, diye düşündü Bush.

Dünyanın en büyük devletinin Başkanı'ydı, elinin altında devasa bir ordu, polis, gizli servis ağı vardı. Dünyadaki birçok şey iki dudağından çıkacak söze bağlıydı ama şimdi, yaşanan dehşeti engelleyemiyordu. Birden kendini çaresiz ve çok küçük hissetti. Üstelik son aldığı haber, hepsinden ürkütücüydü. Bu sefer hedef, İkiz Kuleler gibi sivil bir bina değil. Amerikan askeri sisteminin kalbi, Pentagon'du.

İyice gözleri dönmüş olmalı bunların, diye düşündü. Pentagon 'u da hedeflediklerine göre artık yapamayacakları hiçbir şey yok. Farkında olmadan bir psikolojik savaşın ortasına düşmüştü.

309 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Zaten eylemi yapanlar da "yapamayacağımız hiçbir şey yok" düşüncesini etrafa salmak istiyorlardı. Korku ve panik bilinçli olarak derinleştiriliyordu.

Az sonra havaalanımdaydılar. Air Force One uzaktan çok ihtişamlı görünüyordu, fakat Bush oldukça endişeliydi. Bir daha bu uçağı binebilecek miyim, diye düşündü. Artık her şeyden kuşku duyacak noktadaydı.

Air Force One'm güvenlik önlemleri arttırılmıştı, tüm bagajlar, eğitimli köpekler kullanılarak gizli servis tarafından aranıyordu. 09:57'de havalandıkları zaman Bush'un kafası karmaka-nıştıktı, bir gizli servis sorumlusu Bush'u kemerini takması konusunda ikaz etti. Air Force One o kadar acele kalktı ki uçağın kuyruk kısmı az daha

yere sürtünecekti. Bu ise büyük bir kaza tehlikesi demekti. Belli ki bugün uçaklarla arası iyi değildi Bush'un.

Uçakta Kongre Üyeleri Cumhuriyetçi Adam Putnam ve Dan Miller da bulunmaktaydı. Akıbeti meçhul yolculukta beş basın mensubu Bush'a bu tarihi anda eşlik etme şansını yakalamışlardı. CBS kameramanı George Christian, CBS teknisyeni Erick Washington, ABS muhabiri Ann Compton, AP fotoğrafçısı Doug Mills ve AP muhabiri Sonya Ross.

Bush'un uçağa biner binmez verdiği ilk emir, ailesiyle ilgiliydi: "First Lady ve kızlarımı koruma altına alın" demişti. Emir derhal uygulandı.

Laura Bush, o sabah parlak kırmızı elbisesi ve boynundaki inci kolyesiyle Washington Russell Senato Ofisi'ndeki toplantıya katılmıştı. Çocukların erken yaşta eğitimi konusundaki toplantının gidişini gizli servis ajanları bozmuştu.

Saldırı haberini öğrenir öğrenmez yüzü kül rengine dönen First Lady'in gözleri dolmuş, dudakları titremişti. Sorabildiği tek soru: "Kocam nerede, iyi mi?" olmuştu. Ajanlar bu soruyu "Merak etmeyin. Başkan iyi, şimdi sizi güvenli bir yere götürmek

I 310

KAMIKAZE OPERASYONU

zorundayız" şeklinde cevaplamışlardı. Bayan Bush, adeta bir koruma ordusuyla oradan uzaklaşmıştı. Gizli servis binasına varmaları 45 dakika sürmüş ve derhal bodrum kattaki Wood Konferans Salonu'na alınmıştı.

Aynı anda. Başkan babası gibi Yale Üniversitesi'nde okuyan 19 yaşındaki Barbara Bush'u alan gizli servis ajanları, onu New Haven'deki gizli servis bürosuna götürmüşlerdi. Austin'deki Texas Üniversitesi'nde okuyan Jenna ya da gizli servisteki kod adıyla "pırıl" ise beş dakikada Driskill Otel'i'ne götürülmüştü. Onların emniyete alındığı haberi Bush'un bir parça rahatlamasına yol açmıştı.

Beyaz bulutların arasındaydılar. Garip olan, hiçbir savaş uçağının Air Force One'e eskortluk etmiyor oluşuydu. Gerçi uçağın kendine özgü elektronik karıştırıcı, füze yanıltıcı, ısıya dayalı savunma sistemleri vardı ama bu yeterli olmayabilirdi. Kalkıştan kısa bir sonra Başkan Yardımcısı Cheney tarafından asıl kötü haber iletildi. Air Force One'in da bir saldırıya uğrama olasılığı vardı. Daha da kötüsü, saldırganların "içeriden" haber alma tehlikesi olduğu söylenmekteydi. Korku her yanı sarmıştı. Nitekim Air Force One'in pilotu Albay Mark

Tillman tehditten haberdar edildiğinde silahlı bir korumanın kokpitin kapısında nöbet tutmasını isteyecekti. Sanki Air Force One'ın içinde de bir "korsan" olması bekleniyordu. Ortam halen belirsizliklerle doluydu ve kimse bir dakika sonra neler olabileceğinden emin görünmüyordu.

Başkan Bush bir an önce Washington'a dönme yanlısıydı. Oysa Cheney ve gizli servis yetkilileri, Bush'un Washington'a dönmemesini daha mantıklı buluyorlardı. Cheney sürekli ısrar ediyordu: "Sayın Başkan, burnumuzun ucuna kadar geldiler. Pentagon daha yeni vuruldu. Beyaz Saray'a yönelik tehditler olduğu duyumlarını alıyoruz. Bu şartlar altında sizin buraya gelmeniz çok riskli olur."

311

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

O kadar ki Bush Cheney'in ısrarları karşısında bir an paranoyaya kapıldı ve, acaba bu adam birileriyle birlikte mi hareket mi ediyor, diye düşünmeden edemedi. Bütün bu tatbikat zırvahlarını başıma saran o oldu. Her şey onun planlamasına bağlı olarak gelişti. Hem benim başıma bir şey gelirse otomatik olarak Başkan olacak. İkinci bir Lyndon B. Johnson vakası^^ ile mi karşı karşıyayım acaba? Benim Washington'a dönmemi istememesi, gerçekten tehlike altında olmamdan mı, yoksa orada kalıp Was-hington'ı terk etmeyen Başkan Yardımcısı imajını mı güçlendirmek istiyor? Bu arada ben de havada bir saldırıya kurban gitmiş Başkan durumuna düşebilirim, şeklinde düşünüp durdu. Bu şartlar altında her şey mümkündü. Kendisi bir komplonun kurbanı olabilir ve Başkan Yardımcısı da işin içinde olabilirdi pekâlâ. Bütün bu düşünceleri kafasından kovmak istedi, başaramadı. Kime güvenebileceğini bilemiyordu. Sanki elinde hançer olan gölgeler, arkasından onu takip ediyorlardı.

Derken Bush'un korkusunu ayyuka çıkaran bir haber daha ulaşacaktı. Kodlanarak gelen bilgi "Sırada melek var" diyordu. "Melek" kriptoda Air First One'm adıydı. Pilot Albay Mark Tillman iletişim kurulamayan bir uçağın kendilerine doğru geldiği uyarısını almıştı. Bu haberi öğrendiklerinde uçaktaki herkesin morali çok bozulmuştu, içlerinde dua edenler vardı. Bir süre sonra bunun bir "yanlış alarm" olduğu anlaşılmış ve Bush dahil herkes rahatlamıştı.

Gergin şartlar altında yolculuk sürerken öğle yemeği vakti gelmişti. Ancak mönüdeki Hawaii usulü tavuklu sandviç, makama salatası ve çilekli puding kimse yiyemiyordu, herkesin iştahı kaçmıştı.

Bir saat kadar önce Pittsburg yakınlarında bir uçağın daha düştüğü haberinin gelmiş olması sinirleri iyice germişti. Ülkede

51 Lyndon B. Johnson, John F. Kennedy 22 Kasım 1963'te Dallas'ta suikast sonucu öldürüldüğünde yerine geçen Başkan Yardımcısı ve ABD'nin 36. Başkanı.

312

KAMİKAZE OPERASYONU

O gün uçaklar ya bir yerlere vuruyor ya da sinek gibi düşüyordu. Havada olmak, her an ölme tehlikesine eşdeğerti. Ve onlar da şu an havadaydılar. Üstelik korumasızdılar da. Ancak koruma endişeleri bir süre sonra kaybolacaktı. Texas Air National Gu-ard'dan havalanan iki F-16, Air Force One'm pencerelerinden görülebilecek kadar kanatlara yakın uçmaya başlamışlardı. Kısa sürede F-16'ların sayısı altıya çıktı, uçaktaki herkes kendini emniyette hissediyordu artık.

Saatler 11:45'i gösterdiğinde Air Force One'm iniş takımları Barksdale Hava Kuvvetleri Üssü pistine değmişti. Artık emniyeteydiler. Başkan Bush'u karşılayan komuta heyeti arasında 2. Bomba Birliği Komutanı Albay Michael Moeller, 917. Birlik Komutanı Tuğgeneral Jack Ihile ve 8. Hava Gücü Komutanı Korgeneral Bruce Carlson vardı.

Üssün her tarafı silahlı korumalar tarafından çevrelenmişti. Bu esnada Başkan Bush'un kafasındaki bir diğer soru da TVye çıkıp Amerikan halkına mesaj iletebilmektir. Bu nedenle Barksdale Üssü, uygun bir nokta olarak saptanmıştı. Bush'un 12:30 civarında kayda alman ulusa sesleniş konuşması, 13.04'te tüm Amerikan televizyonlarda yayınlandı. İlginçti ki, Başkan bu konuşmada "teröristler" tabirini bir kez bile kullanmamış, onun yerine "hainler" tabirini seçmişti: "Kimse yanılmazın: ABD bu haince eylemlerin faillerinin peşine düşüp cezalandıracaktır."

Bush üsse iner inmez hemen gizli ve güvenli bir bölüme götürülmüştü. Sadece birkaç danışmanın girebildiği bölümde Başkan Bush, önce Yardımcısı Dick Cheney ile görüştü. Cheney'in sesi bu sefer biraz daha heyecanlıydı. Bush'a artık Başkan diye hitap etmeyi bırakmıştı, doğrudan ön adıyla sesleniyordu:

"George, durum görüldüğünden de tehlikeli olmaya başladı. Açıkça söylüyorum, artık senin hayatından da endişeleniyorum. Çok dikkatli olmalısın. Bir darbe girişimi ile karşı karşıyayız. Ama ne yapmak istediklerini halen tam bilemiyoruz. Bunlar

313

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI KAMIKAZE OPERASYONU

hakkında gelen bilgileri önemsememekle, ciddiye almamakla hata etmişiz. Şimdi faturasını ödüyoruz. Pentagon'u da hedefleyerek ordunun diğer kanadına gözdağı verdiler. Bu kadar ileri gidebileceklerini zannetmiyordum. Orduda bizimle birlikte davranabilecek birçok komutan var. Ama böyle bir durumu hesap etmediklerinden bir karşı hareket planları yok. O yüzden bekliyorlar, hepsi de daha baştan işin bir darbe girişimi olduğunun farkına vardılar. Ordu şaşkın. Birçok komutan, yanındaki subaylara bile güvenemiyor şu an. Çünkü kimin darbecilerle hareket ettiğini bilemiyorlar. Ayrıca CIA içinden bir grupla sivil uzantıları olan bir kesim de sanırım işin içinde. Bana öyle geliyor ki, şu an doğrudan hedeflerinde yokuz. Öyle olsaydı çoktan ölmüş ya da tutuklanmış olurduk. Latin Amerika ülkelerine dönerdik. Bize bir politika dikte ettirmeye çalışacaklar sanırım. Eğer bunda başarılı olamazlarsa veya üzerlerine gidersek bize karşı da bir planları olduğundan eminim. İşte onu nasıl engelleriz bilemiyorum. Faka bastık George..."

Bush, Cheney'e nazaran daha öfkeli görünüyordu. O kadar öfkeliydi ki hesap sormaktan bile söz ediyordu: "Savaştaız Dick! Bu bir varolma savaşı. Şu fırtınayı atlatalım, bunu yapanlarını bulup tekmeyi koyacağız. Bu sefer hafif bir şekilde cezalandırma gibi bir saçmalık yapmayacağız. Bunları kimin yaptığını tek tek bulacağız. Onların burunlarından fitil fitil getireceğiz. Hesap verecekler..."

"Bunu yapabileceğimizi hiç sanmıyorum George. Yapabilsek bile doğru olacağından kuşkuluyum. Belki ilk istihbaratlar gelmeye başladığında, ilk sinyalleri aldığımızda üzerlerine gitseydik bir şeyler yapabildik. Onları çeşitli gerekçelerle ordudan sürer ya da etkisiz görevlere atardık. Ama şimdi mümkün değil. Hem Amerikan halkına ne diyeceğiz söyler misin? Bence durumu kabullenip, onun üzerinden kendi politikamızı geliştirmemiz daha uygun olacak."

| 314

George W. Bush, Başkan olmaya soyunduğunda eksikliklerinin farkındaydı. O yüzden Baba Bush kendi ekibinden Cheney'yi oğluna yardımcı olması için yanına yerleştirmişti. Cheney onun gözünde her zaman yol göstericisi, aklın sesi olmuştu. Başlı ne zaman sıkışsa, alınması gereken zor bir karar olsa hep Cheney'ye danışmıştı. Hatta Beyaz Saray'ı ve hükümeti George Bush'un değil, Cheney'in

yönettiği dedikoduları almış yürümüşü. Bu nedenler George W. Bush, Cheney'ye karşı çıkacak cesareti kendinde bulamadı. Kendisine kalsa bu işleri başına açanları sabaha idam ettirirdi. Ama Cheney öyle diyorsa muhakkak bir bildiği vardı. Konuşmayı fazla uzatmak istemedi:

"Haklı olabilirsin Dick, ama üzerimize daha fazla gelirlerse bütün riskleri göze alıp bunu yapacağım. Her ne pahasına olursa olsun."

Aslında bu dediğine kendi de inanmıyordu artık. Baskın basanın olmuştu. Ortadaki tek gerçek, şu an fareler gibi kaçtıkları idi. Hiçbir nutuk, hiçbir meydan okuma bu gerçeği değiştiremezdi.

Diğer hatta Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in olduğu söylendi.

"Kapatmalıyım Dick" dedi, "Donald telefonda." "Tamam" dedi Cheney, "peki bundan sonra nereye gideceksin? Washington halen güvenliği değil."

Bush bir el işaretiyle Savunma Bakanı'nın telefonunu bekletmelerini söyledi, sonra konuşmaya devam etti: "Sanırım Offutt Hava Üssü'ne geçeceğim. Biliyorsun, orası stratejik komutanlık. Eğer bu adamların başka niyetleri varsa ancak oradan engelleyebilirim. Doğrudan benim emrime bağlı olması gereken durumlar var. Nükleer komuta şifrelerini de ele geçirmiş olabilirler. Ay-ncı orada daha güvende olurum."

George Bush, yine telefonun başındaydı. Zaten geldiğinden bu yana, TV konuşmasının bant kaydını hazırlamak dışında telefonu elinden hiç düşürmemişti. Bu kez hatta Savunma Bakanı Donald Rumsfeld vardı.

315

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

"Nasılsın Donald?" dedi Bush, "sanırım saldırı esnasında Pentagon'daymışım. Neler oldu anlat bana!"

"Hiç sormayın Sayın Başkan. Sabah daha yeni çalışmaya başlamıştık. Tam simülasyon tatbikat ile ilgili toplantının ortasında daydım ki, önce New York'taki saldırının haberini aldım..."

"Peki uçak nasıl çakıldı?" diye sordu Bush.

Rumsfeld, Bush'un bunu sorduğuna inanamıyordu. Penta-gon'a uçakla saldırı olmadığı bilgisini Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın şu ana kadar almış olması gerekirdi. Belli ki o da birçok kişi gibi, ilk iki hedefe uçakla saldırdığına göre Penta-gon'a da uçakla saldırılmış olmalı, diye düşünmüştü.

"Ne uçağı Sayın Başkan?" diye cevapladı. "Ortada uçak falan yok. Pentagon'a çarpan uçak değil, ordunun elinde bulunan sığmak delici bombalardandı."

"Uçak yok mu??? Bomba mı???" diye adeta sayıkladı Başkan.

"Ortada uçak falan yok Sayın Başkan. Patlamayı ilk duyduğumda ben de öyle düşündüm ama kısa sürede öğrendim ki çarpan, ordu malı bir füze imiş. Bu da saldırıyı, ordudan birilerinin tertiplelediğinin en somut kanıtı. Sayın Başkan, açık ki ordunun bir kanadının yürüttüğü örtülü bir operasyonla karşı karşıyayız."

Bush, "Beyaz Saray'ın bahçesine bir UFO indi" haberini alsa bu kadar şaşırmasdı. Ne de olsa 1947'deki Roswell olayından beri bütün Amerikan Başkanları UFO'lar konusundaki raporları okumuşlardı, "Blue Book"^^ projesinden hepsi haberdardı. Dolayısıyla bir gün Amerika'nın başına böyle bir şey gelebileceğine en azından psikolojik olarak hazırlıklıydılar. Ama böylesi bir duruma asla. George Bush da o Başkanlar'dan biriydi sadece:

"Bunlar delirmiş olmalı. Orduyu da karşılarına alacaklar. Ne yapmak istiyorlar sence?" dedi o sinirle.

52 ABD ordusunun gizli bir biriminin UFO izleme raporları

İ316

KAMIKAZE OPERASYONU

Rumsfeld daha sakin ve mantıklı görünüyordu: "Pek öyle sayılmaz. Hatta akıllıca bir hareket bile denebilir. Çünkü kimse bunu yapabilecek kadar çılgın birileriyle karşı karşıya gelmek istemez. Ortada somut bir düşman olmadığı için ne kadar güçleri var bilemiyoruz. O yüzden ordudaki diğer subaylara ve komuta kademesine de mesaj verildi. 'İşimize kanışmaym, konu hükümetle bizim aramızda' dendi böylelikle. Şu an onlarla açık bir çatışma içine girsek acaba kaç subay bizimle birlikte hareket eder dersiniz? Unutmayın, asker veya sivil... İnsanlar güce tapar. En azından güçle çatışmak istemez. Olay sonrası birçok general ve amiralle konuştum. Hepsi de mesajı almış görünüyordardı. Kalben yapıları onaylamasalar bile iş çatışmaya binerse kaçımız bizim yanımızda olur garanti edemem. Hem zaten Pentagon'un tamirde olan bölümü vurulmuş bulunuyor. Televizyonlardan verilen abartılı ölüm rakamlarına bakmayın. Gerçekte insan kaybı yok denecek kadar az. Dolayısıyla ordunun nefretini çekecek fazla bir kayıp da yok. Sadece imajları zedelendi biraz, o kadar. Herkes teröristlerin Amerikan ordusunu bile vurabildiğini düşünecek."

"Peki ama bu nasıl saklanabilir ki?" diye sordu Bush. "Diğer insanların gözleri önünde olmadı mı olay? Görgü şahitleri yok mu? Kimse çıkıp uçak değil, füze çarptı demez mi?"

Rumsfeld bir an içinden, denildiği gibi bu adamın zekâsı hakikaten düşük galiba. Geçmiş Amerikan Başkanları 'nım halktan neleri gizlediğini, neleri başka türlü gösterdiğini, elimizdeki medya gücünü bilmiyor olamaz. Babasından da hiç ders almamış besbelli, diye geçirdi.

"Sayın Başkan, ilk andan itibaren ben birtakım önlemler aldırđım. Ne yapacağımıza karar verene kadar gerçeği söyleyemezdik. Hatta bana sorarsanız hiç söyleyemeyiz. O yüzden duruma uygun bir senaryo yazmak zorundayız. 'Uçak düştü' en uygun senaryo. İkiz Kuleler'e de uçak çarptığı için kimse fazla itiraz etmeyecektir. Baksanıza, siz bile öyle düşünmüşsünüz. Ben bu

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

yönde bazı önlemler aldım. Önce Pentagon'daki komutanlara bu konuda kesinlikle bilgi sızmasına dair emir verdim, hatta bazılarına yemin ettirdim. Aynı şekilde, olaya müdahale eden itfaiye ekiplerine de emir verildi. Bunun bir ulusal güvenlik konusu olduğu yeterince anlatıldı. Füzelerin çarpışını kaydeden güvenlik kameralarını da yok ettirdim. Çarpma bölgesi, en güvenli-Hr adamlar tarafından derhal kontrol altına alındı. Dışardan kimse sızamayacak. Uygun bir anda birkaç uçak parçası, motor parçası da attık mı herkes inanır. Ayrıca bizzat şahsi ricam üzerine bazı subay ve senatörler, uçağı çarparken gördüklerine dair ifade verecekler. Onun dışında, o bölge tamirde olduğu için zaten fazla insan yoktu. Kimsenin tam olarak ne olduğunu anladığını bile zannetmiyorum. Birkaç çatlak ses çıksa bile bütün bu bağırış çağırış içinde kimse onları duymaz. Bazı iddialara da yayın yasağı getiririz olur biter."

"İyi ama, ya bir yerlerden patlak verirse?" diye Rumsfeld'in sözünü kesti Bush.

Buna karşılık Rumsfeld'in bakışı net, hatta biraz tepkili gibiydi: "Yapacak başka bir şey mi var Sayın Başkan! Burada bir siyasetçinin aşk kaçamaklarını örtbas etmekten söz etmiyoruz; dünyanın gözleri önünde cereyan eden, Amerika'nın, hatta dünya tarihinin en önemli olayından söz ediyoruz. Bu risk, olayın yapısında var. Ama tahminlerim doğru çıkarsa biz bu tür söylentilerin önünü kısa sürede keseriz. Önemli olan, insanların ilk anda buna inanması. Hem zaten insanlar o kadar ürktü ki kendilerine mantıklı gelen veya

gelmeyen her tür açıklamaya inanmaya hazır. Gerisi artık biraz propaganda ustalığına kalmış. Tabii bütün bunlar, yeni saldırılar olmaması durumunda geçerli, O zaman gedik daha da büyür."

"Sayın Rumsfeld, o halde ne yapmamızı öneriyorsunuz? Burada elimiz kolumuz bağlı oturuyoruz. Sayın Cheney de üzerlerine gidemeyeceğimiz kanaatinde. Tam anlamıyla sıkışmış vazî-

İ318

KAMİKAZE OPERASYONU

yetteyiz. Ne yaptıklarını engelleyebiliyoruz, ne de üzerlerine gidebiliyoruz. Bırakın bunu, onların yediği haltları bile gizlemeye, onlar adına yalan söylemeye hazırlanıyoruz."

Başkan aslında itirazında haklıydı. Ama soru, cevabını zaten kendi içinde taşıyordu. Madem üzerlerine gidilemiyordu, o halde olayların durulmasını beklemekten başka çare yoktu. Bu arada her türlü ihtimale karşı kendilerine bağlı birUKleri hazır tutmak gerekiyordu.

"Bekleyeceğiz Sayın Başkan, maalesef bekleyeceğiz" dedi Rumsfeld. Sonra sıkıntılı bir ses tonuyla devam etti: "Bu arada önce her birimiz kendimizi güvenceye alacağız, stratejik noktalara erişmelerini engelleyeceğiz ve Amerika'nın daha büyük bir kaosa sürüklenmemesi için gerekirse olayları biraz çarpıtacağız. Churchill'in de dediği gibi 'Bazen gerçek o kadar önemlidir ki onun yalanla örtülmesi gerekir.' Biz de o durumdayız. İnfialinizi anlıyorum ama intikam arayan insanlar gibi davranamayız. Hem biz topluma, aradıkları intikam fırsatını vereceğiz. Onlara başka bir hedef, başka bir adres göstereceğiz. Kin ve öfkeleri, onların gözünü yeterince karartacaktır. Bizim işaret ettiğimiz yere bakmaktan gerçekte neler olduğunu düşünmeye bile vakit bulamayacaklardır... Bu arada, bizimle birlikte hareket edebileceklerini tahmin ettiğim birçok üst düzey komutana mesaj geçtim. Özellikle emirleri altında stratejik nükleer tesis bulunanlara. Sizden, Başkan Yardımcısı'ndan ve benden, yani birimizden yüz yüze emir almadıkça hareket etmemelerini emrettim. Bizim adımıza telefonla gelen hiçbir emre uymamaları gerektiğini bildirdim. Çünkü bu adamlar seslerimizi de kopyalayabilirler."

"Çok iyi yapmışsınız Sayın Rumsfeld, zaten ben de aynı endişe ile şu an Offutt Üssü'ne doğru gitmek üzereyim. Oraya vardktan sonra, gelen her emir veya kodlu mesaj, doğrudan benim onayımdan geçmek zorunda. Şu anda Amerikan ordusunun

319 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

başkomutanı benim. Her ne kadar ordunun bir kısmı başkomutanlarına karşı darbeye kalkışmış olsa.bile halen konumum bu Üsse vardıktan sonra daha büyük çaplı olayları engelleyebileceğimi tahmin ediyorum."

Birbirlerine iyi şanslar diledikten sonra telefonu kapattılar. Bush, ellerini başının üstünde kavuşturdu, bir süre öylece kaldı. Bu işin üstesinden nasıl geleceğini bilemiyordu. Olaylar kendisini aşmıştı...

i

320

Bölüm 43

Air Force One

Saat: 14:35

Nebraska Yakınları

Bulutlar havada dev pamuk kümeleri gibi salmıyordu. Başkan George W. Bush ve yanındakiler, az sonra Offutt Hava Kuvvetleri Üssü'ne varmış olacaktı. Havada bazen alçalarak, bazen yükselerek, çoğu kez de zikzaklar çizerek ilerliyorlardı.

Başkan Air Force One'm penceresinden baktığında Tann'nın kendisini terk edip terk etmediğini düşündü. İşkencenin ne zaman biteceğini bilemiyordu. Dünyanın en güçlü devleti olarak tanınan Amerika Birleşik Devletleri'nin Başkanı olarak o kadar çaresizdi ki yere inip inemeyeceklerini dahi bilemiyor, dahası günün sonunda sağ kalıp kalamayacağından bile emin olamıyordu. Bu gibi durumlarda "Tann'nın kurtancı eli"ne sığınır. Yeti göğü yaratan Tanrım, diye mırıldandı, bana ne yapmam gerektiğine dair bir işaret yolla. Işığınla beni aydınlat.

Tam bir tür trans haline geçmişken, bütün konsantrasyonu bir gizli servis görevlisinin kendisini uyarmasıyla bozuldu:

"Sayın Başkan" diyordu görevli, "babanız telefonda."

I I [^ILUL UI"* "JtnVyCIS rW^IVIAMII

Bush bir anda beklediği işaretin babası aracılığıyla kendisine iletileceğini düşündü. Hemen telsiz telefonu kapı, sonra yanındaki herkesin uzaklaşmasını istedi. Babasıyla yalnız kalmak ve onunla kimseyle konuşamayacağı duygularını paylaşmalıydı.

"Alo baba..." diye seslendi. Sanki çocukluğuna ait bir duygu geri dönmüştü; sığınma duygusu...

Baba George Herbert Bush, oğlunun ses tonundan hayli baskı altında olduğunu hemen anlamıştı. Yine de "Nasılsın evlat?" diye sormadan edemedi.

"İyi olmaya çalışıyorum baba, sabahtan beri olanlara anlam vermeye uğraşıyorum. İyi ki aradın baba..."

"Öncelikle sakın olmalısın oğlum" diye söze girdi baba Bush. Oğlunu tanıyordu ve paniğe kapılması durumunda hata üzerine hata yapacağını biliyordu. Oğlunun kendisine hiç benzemediğini düşünürdü. Bu gibi durumlarda onu toparlayacak, paniğini frenleyecek bir iradeye ihtiyaç duyardı. Zaten George Walker Bush'un küçüklüğünden beri babasına karşı hayranlığa varan bir tutkusu vardı. Bu duygusu. Başkan olduktan sonra da değişmemişti. Kendisini babasının silik bir kopyası olarak görürdü ancak. Babasmdaki irade, etkileme gücü ve cesaret onda yoktu. Hep babasını model alır, onun gibi davranmaya çalışırdı. Şimdi onun yerine babası Başkan olsaydı acaba nasıl davranırdı? En çok merak ettiği buydu.

"Şimdi beni iyi dinle evlat, ben elli yıldır Amerikan devlet sisteminin her kademesinde görev yaptım. Görmediğim olay, ki aralarında senin bilmediğin çok şey var, tanımadığım kişi kalmadı. Devlet içi mücadeleler çok acımasızdır, normal politik mücadelelere benzemez. Dinle evlat! Şu an büyük bir komplonun ortasındam, devlet içi bir harekât ile karşı karşıyasm. CIA'de çalıştığım yıllarda, özellikle Küba sorunu zamanlarında neler tasarlandı, neler yapıldı bir bilsen. Devlet Başkanlığım esnasında da önüme ne gizli operasyon planları kondu! Bunların bir kısmını

I 322

KAMIKAZE OPERASYONU

onayladım, bir kısmını onaylamadım. Ama şunu bil ki hepsi de dehşet şeylerdi. Sen de bunları öğrenmiş olmaşm artık. Tabii bu sırlar benimle birlikte mezara gidecek, o başka. Şunu anlamamı istiyorum. Belli ki birileri programlarını kabul ettirebilmek için harekete geçmiş bulunuyor. Aslında bunların kim olduğunu ya da olabileceğini çoktandır biliyoruz. Ordu içinde her zaman böyle planlar tasarlayanlar vardı, bundan sonra da olacaktır. Ancak itiraf etmeliyim ki bu kadar ileri gidebileceklerini ben de tahmin edemedim."

George W. Bush, kendini ispat etmek istercesine babasının sözlerini kesti: "Merak etme baba, bütün bunların ben de

farkındayım. Sorun şu ki, karşımda çok büyük bir tehlike var ve ben bu işin içinden kazasız belasız nasıl çıkacağımı bilemiyorum. Baksana, Washington'a bile dönemiyorum. Saatlerdir havada tur atıp duruyorum. En kötüsü de halen ne yapmam gerektiği bilemiyorum. Üstelik beni aldattılar baba, simülasyon tatbikat yapılacak dediler."

"Tabii ki aldatacaklar evlat! Onların işi bu. Tarihte aldatmanın olmadığı hiçbir mücadele yoktur. O yüzden senin yerinde olsaydım bu konuya fazla takmazdım. İstersen durumu önce bir analiz edelim. Birincisi, şu ana kadar sana karşı bir şey yapma-dılarsa büyük ihtimalle bundan sonra da yapmayacaklar demektir. Tabii yine de yüzde yüz emin olamayız. Eğer sen onla-nın üzerine gitmeye kalkarsan, o başka. Öyle görünüyor ki, onların derdi seninle değil evlat. Eğer öyle olsaydı şu an bu konuşmayı yapamazdık. Ya ölmüş ya da bir yerlerde enterne edilmiştik. Bu eylemler sonrasında, Amerika ve hükümetin eskisi gibi duramaz. 'Bunun hesabını soracağız' gerekçesiyle bir yerlere saldırmak zorundasın. Onlar da bunu istiyorlar bana kalırsa. Clinton döneminden beri orduda Amerika'nın dünyadaki rolünü çok pasif bulduğunu söyleyen bir klik var. Bunlar ortalığı biraz karıştırmanın hiç de fena olmayacağını düşünmüş olabilirler.

323

11 EYLUL'UN GERÇEK ROMANI

Senin iktidarını engellemeleri, hatta gizlice destek vermeleri de ondandı. Clinton veya Al Gore ile bunu yapamayacaklarını anladılar. O yüzden senin seçilmeni istediler. Bu da bizim işimize geldi, ses çıkartmadık. Fakat sanırım, artık seni de pasif buluyorlar. Ama halen sana karşı değiller. O yüzden seni bir savaş kararı almaya itecek koşulları yaratmaya çalışıyorlar sanırım..." Sonra durdu, söyleyip söylememekte tereddüt ettiği bir şey varmış gibi sustu.

George W. Bush da babasmdaki bu tereddüdü sezmişti: "Baba, bilmediğim bir şey mi var?"

"Bilmiyorum evlat, bilmiyorum, söylemem doğru olur mu acaba?"

George W. Bush ısrar ediyordu. Bunun karşısında baba Bush fazla direnmedi. "Bak evlat, üç ay kadar önce bazı etkili isimler bana geldiler. Öyle sohbet eder gibi, ağzımı aramak için. Bana Amerika'nın stratejik zorunluluklarından söz ettiler. Bunun için önemli bir sıçrama yapmak gerektiğinden bahsettiler. İlk başlarda senin hükümetinden çok umutlu olduklarını, ama geçen zamanın kendilerini hayal kırıklığına uğrattığını söylediler. Seni Amerika'nın

dünyada daha etkin rol oynaması için biraz daha zorlayıp zorlayamayacağımı sordular. Bu arada onlardan biri, ağzından bir laf kaçırdı. Eğer bu sağlanmazsa ordu içinden birilerinin seni ve hükümetini zor durumda bırakabilecek bir harekette bulunabileceğini söyledi. Tabii ben sordum, kim bunlar, ne yapacaklarmış diye. O zaman kıvırdılar. Yok bazı baskı gruplarını harekete geçireceklermiş de, toplumsal muhalefeti zorlayacak-larmış da, boş lafları geveleyip durdular. Ben bunları yutamaz-dım. Bunun üzerine ben de onları tehdit ettim. Oğluma yönelik bir harekete kalkışan olursa ortalığı birbirine katacağımı söyledim. Eski bir ABD Başkanı olarak, eğer oğluma karşı bir dümen çeviren olursa susmayacağımı belirttim. Onlar da 'Merak etme, söz konusu kişilerin oğlunla bir sorunları yok. Sadece uygulanan

I 324

KAMIKAZE OPERASYONU

politikarlardan rahatsızlık var' dediler. O zaman anladım ki bu, sana karşı bir hareket değil. Yani seni Kennedy gibi ortadan kaldırılması gereken bir tehdit olarak algılamıyorlar. Hatta seni kendi politikalarına en uygun seçenek olarak bile görüyorlar. Öyle olmasaydı bana kadar gelip bunları anlatmazlardı zaten. Ama bu kadar ölçüsüz davranabileceklerini ben bile tahmin edemezdim. Bunun üzerine bu grubun kimlerden oluştuğunu, ne yapmak istediklerini öğrenmeye çalıştım. Eski dostları araya sokarak ne olup bittiğine dair bilgi edinmeye çalıştım. Fakat bana bilgi getirenler beni de yanılttılar. Bunların küçük bir grup olduğunu. Amerikan ordusu içinde etkin olmadıklarını söylediler. Fazla ciddiye almamamı tavsiye ettiler."

George W. Bush sarsılmıştı. Babası böyle bir tezgâh planlandığını, hatta içinde kimlerin olduğunu öğrenmiş, ama bundan kendisini haberdar etmemişti. İlk defa babasına karşı yoğun bir kızgınlık hissetti:

"Baba, bana niye bunları anlatmadın?" diye çıkıştı.

Baba Bush biraz mahcup ve biraz da pişman bir şekilde: "Bilmiyorum evlat" dedi, "durup dururken ortalığı karıştırmak istemedim. Her dönem böyle tipler çıkar. Biliyor musun, ben Başkanken hükümete karşı kaç hareket ihban aldım! Bu tip dedikodular her dönem vardır. Hiçbir Amerikan Başkanı koltuğunda rahat oturamamıştır aslında. Hep bir şeylerin gidişinden memnun olmayanlar vardır. Hem sen seçileli daha kaç ay olmuştu ki? Hiç

kimse bir sivil hükümeti bu kadar yeni kurulmuşken hedefleyemezdi. Gelen istihbarat da ciddi bir durum olmadığını bildirince izlemeye kalmayı yeğledim. Hem ne yapacaktık ki, onları tutuklayacak mıydık? Hangi gerekçe ile? Ama görüyorum ki, hata yapmışım."

George W. Bush, düşününce babasına hak verdi. Kendisine de başka kanallardan aynı yönde istihbarat gelmişti, ama ciddiye almamıştı. Hatta daha geçen ay, yani Ağustos'un 6'sında FBI, vaktinin çoğunu geçirdiği çiftlik evindeyken, kendisine saldırılarla

325 |

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

ilgili bir rapor sunmuştu. Ama o üzerinde bile durmamıştı. Dahası, bunları babasına anlatmamıştı. Gerçi anlatmayış gerekçesi başkaydı. İşlere ve duruma hakim olamayan bir Başkan imajı çizmek istememişti. O halde şimdi bunları tartışmanın manası yoktu. Olan olmuştu bir kere. Asıl önemli olan, şimdi ne yapmak gerektiği idi. Babasıyla konuşma gerekçesi de buydu. Yoksa karşılıklı hataların bilançosunu çıkarmak değil.

"Peki" dedi oğul Bush, "ne yapmam gerek, tavsiyene ihtiyacım var baba."

Babası bir an durdu, düşündü ve sonra tane tane konuşmaya başladı: "Öncelikle bu durumu kesinlikle topluma açıklama. Büyük bir kargaşaya yol açarsın. Ya da bunu ancak sana karşı bir yok etme hareketine girişirlerse yaparsın. O zaman çık televizyonlara, her şeyi anlat. Ama şimdi değil. Aynı şekilde, şu aşamada üzerlerine gidecek hiçbir şey yapma. Sana karşı bir eyleme girişirlerse o zaman tüm gücünle onların üzerine git. Fakat şu an değil. Unutma, ilk görevin hayatta kalmak ve hükümetini korumak. Bu yönde bir koku alırsan önce sen vur. Biraz daha bekle. Tam olarak ne istediklerini bilmiyoruz. Kısa süre içinde ya seninle irtibat kuracaklardır ya da sana yakın birine ne istediklerini bildireceklerdir."

"Nasıl yani?" diye tepki gösterdi George W. Bush, "darbeciler benimle oturup pazarlık mı yapacaklar? Ben Amerikan Anayasa-sı'm korumak üzere yemin ettim. Bir de bunlarla oturup anlaşacak mıyım? Daha bu sabah binlerce Amerikan vatandaşını öldürdü bu alçaklar."

Baba Bush, oğlunun inflalini anlıyordu ama anlamadığı bir nokta vardı. Zaten onu politikaya hazırlarken de en çok bundan endişe etmişti. Oğlu, olmaması gereken yerde idealist ya da realist

oluyordu. İktidar oyunun nasıl acımasız ve rezil bir canavar olduğunu anlayamamıştı bir türlü. Sabırla konuşmasına devam etti:

"Bak evlat, aynı yemini ben de ettim. O yüzden bana yeminden bahsetme. O yemin, görünen iktidar için edilmiştir. Oysa

I 326

KAMİKAZE OPERASYONU

şimdi görünmeyen bir iktidar var karşında. Onunla normal yollardan baş edemezsin. O zaman ortada ne anayasa ne de ülke kalır. Sen her şeyden önce ülkenin, rejimin, anayasanın devamlılığmdan sorumlusun. Bunu sakın unutma. Eğer toplumun karşısına çıkıp her şeyi açıklayamıyorsan bu lanet oyunu sürdürmekten başka çaren yok demektir. Bunun için gerekirse onlarla da anlaşacaksın. Başka çaren yok. Hatta bunu bir an önce yap derim. Yarın sabah Amerika ve tüm dünya, bütün bu olanlara karşı senden bir cevap bekleyecektir. Bu olayın sorumlularını bulmanı isteyecektir. Eğer onlara gerçek sorumluları veremiyor-san, şimdiden başka sorumlular bulsan iyi edersin. Bu her zaman geçerli bir yöntemdir evlat..."

Babası ona darbecilerle anlaşmasını öneriyordu. Hani babası olmasa, karşısındakinin darbecilerle birlikte hareket ettiğini düşünecekti. Babası kendisinden açıkça darbecilerin suçlarını örtbas etmesini. Amerikan halkına yalan söylemesini istiyordu. İyi ama bu o kadar kolay mıydı? Diyelim ki yaptı? Olaydaki maddi ve mantiki uçurumları nasıl kapatacaktı?

"Anlıyorum baba" diyebilirdi. Bunu söylerken tereddütlüydü. Babası ona oyunu sürdürmesini, hatta oyunun bir parçası olması gerektiğini söylüyordu. Sonra kendini toparladı ve başka ne olabilirdi ki, diye düşündü. Babam, merak etme evlat, ben şimdi onları kulaklarmdan yakalar getiririm mi diyecekti?

Ellerinin iyice bağlanmış olduğunu hissetti. Bunlar her kimse kendisini lanet olası bir çıkmazın içine çekmişlerdi. Tam Başkanlığa yeni ısınmışken böyle bir darbeyle karşı karşıya kalması, aklına gelebilecek en son şeydi. Elbette, dedi kendi kendine, ben babam kadar deneyimli değilim. O devletin nasıl işlediğini benden çok daha iyi biliyor. Onun tavsiyelerine uymaktan başka çare de görünmüyor.

Telefonu yeniden kulağına dayadı: "Tavsiyelerini dikkate alacağım baba. Şimdilik kapatıyorum."

327

Bölüm 44

Nebraska - Saat: 15:00 Offutt Hava Kuvvetleri Üssü

Nebraska'daki Offut Hava Kuvvetleri Üssü çoktan alarm durumuna geçmişti. Burası aynı zamanda ABD'nin stratejik hava savunma ve nükleer savaş kumanda merkezi olarak biliniyordu. Güvenlik önlemleri o güne kadar rastlanılmamış ölçüde arttırılmıştı. Ayrıca üssün etrafı çepeçevre silahlı askerlerle çevrilmişti. Hatta içlerinde keskin nişancılar ve eğitilmiş köpekler bile vardı. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı George W. Bush'u taşıyan Başkanlık uçağı Air Force One az sonra buraya inecekti. Uçakların İkiz Kuleler'e çarpması şokuna Florida Saratosa'da bir anaokulunda öğrencilere masal okurken yakalanan Bush, apar topar Louisiana'daki Barksdale Hava Kuvvetleri Üssü'ne götürüldükten sonra şimdi de Offutt Hava Üssü'ne gelmekteydi. Danışmanları ve askeri güvenlik yetkililerinin tavsiyesine uyarak Beyaz Saray'ın altındaki sığmağa gitmekten vazgeçip Nebraska'ya yönelmişti. Beraberinde Ari Fleischer, Andrew Card, Karl Rove, Dan Bartlett, Gordon Johndroe ve beş haberci bulunmaktaydı.

1328

KAMIKAZE OPERASYONU

Hava açıldı. STRATCOM Komutanı ve o günkü Global Guardian'ın yürütme sorumlusu Richard Mies, bir grup üst rütbeli subayla birlikte Başkan Bush'u karşılamak üzere alanda bekliyordu.

Nihayet Air Force One ufukta gözüktü. Uçak yavaşça alçalmaya başlayınca pistte bekleyenlerde bir hareketlenme oldu. Merdivenler derhal uçağa yanaştırıldı. Bir askeri birlik hemen uçağın çevresini çembere aldı. Uçaktan, önce birkaç gizli servis koruması çıktı. Koyu renk takım elbiseleri, siyah gözlükleri ve kulaklarındaki Walkie-Talkie'leriyle "Siyah Giyen Adamlar" filminden fırlamış gibi bir halleri vardı. Ardından Başkan Bush görüldü. Yüzü çok gergindi, merdivenleri hızla indi.

Bütün karşılama protokolleri bir kenara bırakılmıştı. Kaybedecek vakit yoktu. Önlemler o kadar ileri düzeye varmıştı ki. Başkan hemen bir zırhlı araca bindirilip "gizli karargâh" bölümüne götürüldü. Bu, bir suikast tehdidinde işaret ediyordu. Bush bir Amerikan üssünde bile güvenliğe değildi.

Gizli karargâh denilen yer, atom savaşına karşı hazırlanmış, yeraltında kalan özel bir bölümdü. Bir atom savaşı çıkması durumunda Başkan ve komuta heyetinin, savaşı buradan sürdürmesine göre planlanmıştı. Asansörden indikten sonra iç bölümdeki toplantı odasına gidene kadar birçok koridor, güvenlik

noktası ve kapıdan geçmek zorunda kaldılar. Her kademedeki görevliler ve askerler. Başkan Bush'u selamlamak için ayağa kalkmışlardı. Bush hiçbirisine aldırmadan doğrudan kendilerine ayrılmış toplantı salonuna geçti. Yol boyunca, son durum ve askeri hazırlıklar dışında hiçbir şey konuşmadılar.

Odaya girdiklerinde deri koltuklarla çevrelenmiş uzunlamasına bir toplantı masasının çevresine doluştular. Başkan herkesi görebilecek bir açıya oturmuştu. Duvarlarda büyük elektronik panolar, Amerika'nın ve dünyanın dört bir tarafından haber veren uydu bağlantılı ekranlar vardı. Ayrıca telekonferans

329

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

sistemiyle görüntülü olarak anında Beyaz Saray ve Pentagon'la bağ kurulabiliyordu. Başkan Bush sistemi kullanarak Beyaz Saray'daki Ulusal Güvenlik Konseyi üyeleriyle görüşmeye hazırlanıyordu. Görüşeceği kişiler arasında Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Ulusal Güvenlik Danışmanı Rice, Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Armitage, CIA Başkanı George Tenet ve Kontr-terör Danışmanı Richard Clarke gibi üyeler vardı.

İçeriye durmadan istihbarat subayları girip çıkıyor, kendilerine ulaşan son bilgileri Başkan Bush ve masadaki diğer yetkililerin önlerine koyup duruyorlardı. Bush bir yandan bunlara göz atıyor, diğer yandan da birilerinin kendisine daha açıklayıcı cevaplar vermesini bekliyordu. En çok "başka uçakların da var olup olmadığı" sorusuna düğümlemişti, ancak bu konuda tatmin edici cevaplar alamamıştı. Kendisine o ana dek bu konuda verilen yegane bilgi, Amerika sınırları içinde uçmakta olan 50 kadar uçağa en yakın havaalanlarına inmeleri talimatı verildiği ve havaalanlarındaki bütün uçuşların iptal edildiği idi. Ayrıca Hava Kuvvetleri uçaklarının tetikte olduğu, herhangi bir anormal durumda şüpheli uçağı düşürecekleri, uluslararası uçuşla-nnsa Kanada'ya yönlendirildiği bildirilmişti..

Başkan Bush önüne konulan su ve portakal suyu arasında bir seçim yaptı ve portakal suyundan birkaç yudum aldıktan sonra konuşmaya başladı: "Baylar, içeriden yapılmış büyük bir saldırı ile karşı karşıyayız, ancak saldırının kaynağına ve faillerinin bundan sonraki niyetlerine ilişkin herhangi bir bilğimiz yok. Muhtemeldir ki başka hedefleri de olabilir. Bu nedenle şu anda ülke için önemli olan bütün yerler boşaltılmakta. Saldırının kaynağını ve niyetini anlayana

kadar bir güvenlik tedbiri olarak burada bulunmayı düşünüyorum. Şu andan itibaren ilan edilmemiş bir savaş içindeyiz. Öyle görünüyor ki birileri devletimize, Amerikan halkına ve hükümetimize karşı en çirkin yöntemlerle

I 330

KAMIKAZE OPERASYONU

savaş açmıştır. Düşmanımızı tespit edinceye kadar öncelikli görevimiz; başka saldırıları engellemek, özelde yönetimimiz üyelerinin ve genelde tüm Amerikan halkının güvenliğini teminat altına alacak önlemleri bir an önce uygulamaya koymaktır. Böylesi olağanüstü durumlarla ilgili prosedürleri herkes bilmektedir. Herkesin bu konuda elinden geleni yapacağını ve bana yardımcı olacağını ümit ediyorum..."

O esnada odaya bir gizli servis görevlisi girdi. Adamın telaşlı halinden çok önemli bir durum olduğu belli idi. Bush, eyvah bir saldırı daha oldu galiba, diye düşündü. Görevli, hemen Bush'un asistanı Andrew Card'ın kulağına bir şeyler söyledi. Card'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Herkes merak içinde Andrew Card'ın ağzından çıkacak sözü bekliyordu.

Card'ın kısa bir şaşkınlık anı geçirdiği yüzünden okunuyordu. Sonra Başkan Bush'a döndü ve: "Sayın Başkan, eylemi sahiplenene birileri şu anda hatta imiş, sizinle görüşmek istiyorlarmış" dedi.

Bush ve ekibi "Üzerimize çakılmak üzere olan bir uçak varmış" haberini alsalar bu kadar tedirgin olamazlardı. Başkan bir anda donup kalmıştı. Adeta kekeleyerek konuşuyordu: "Burada olduğumu nasıl biliyorlarmış? Kim bunlar? Bu bir şaka mı? Şu anda şaka kaldıracak halde değilim..." Sonra birden babasının uyarısı geldi aklına. "Seni arayacaklar" demişti baba Bush. Babasının tahmininde bir kez daha haklı çıktığını düşündü. Bush ne yapacağını bilemez vaziyette çevresine bakındı.

Başkan'ın tereddüdünü fark eden Card araya girdi: "Sayın Başkan bence görüşmeniz iyi olur?"

Bush, telefonun, sesi dışarıya veren tuşuna bastı. İçeride müthiş bir sessizlik vardı.

"Ben Amerika Birleşik Devletleri Başkanı George Bush."

Hattın öteki ucundaki ses oldukça sertti. Kinayeli bir vurguyla: "İyi günler Sayın Başkan" dedi, "sizi Amerikan ordusundan

331

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

bir grup yurtsever subay adına arıyorum. Biliyorum ki şu anda bugün yaşananlara bir izah bulma çabası içindesiniz. Ancak boş yere zaman kaybetmenize gerek yok. Ben size hem neler olduğunu hem de ne yapmanız gerektiğini anlatacağım."

Başkan Bush, bu küstah ve emredici sestten çok rahatsız olmuştu: "Siz kim oluyorsunuz da bana ne yapacağımı söylüyorsunuz? Hem., siz., siz yurtsever olduğunuzu söylüyorsunuz. Bu nasıl yurtseverlik... Yurtsever insanlar kendi ülkelerine karşı böyle canice bir harekette bulunabilirler mi?"

Karşı taraftaki sesin ilk cevabı gülmek oldu. Karşımızdaki Teksash kovboyun havasını nasıl olsa birazdan indiriz, diye düşündü ve aynı sertlikte konuşmayı sürdürdü: "Sayın Başkan, öyle görüyorum ki, durumun ciddiyetini halen kavramış değilsiniz. Sizi yurtseverlik tartışması yapmak için aramadık. Üstelik sizin yurtseverlik anlayışınızla bizimkisi biraz farklı... Söylediklerimizi ciddiye alırsınız ya da almazsınız.. bu sizin bileceğiniz iş. Ama şunu bilin ki, bugünkü eylemler, daha başlangıç. şu anda bilemediğiniz yerlerde ve bilemeyeceğiniz biçimlerde birçok saldırı aracımız var. Daha başka sürprizlerimiz de olacak. Kendinizi emniyette hissediyor olabilirsiniz ama siz bile emniyette değilsiniz. Ben sizin yerinizde olsam Air Force One ile fazla dolaşmazdım. Neler yapabileceğimizi son birkaç saat içinde gördünüz."

"Bir de beni tehdit etmeye kalkıyorsunuz demek!!! Buna pabuç bırakacağımı mı sanıyorsunuz!!! Sizi derhal tutuklattıracağım. Bu yaptığınızın hesabı sorulacak."

"Hayal kurmayın Bay Başkan. Sizi gerçekçi olmaya davet ediyorum. Fazla bir şey yapabilecek durumda değilsiniz, kilit mevkilerde çok sayıda arkadaşımız var. Hatta içinde bulunduğunuz üste bile olabilirler. Ayrıca biz de, elimizdeki birlikler de alarma geçmiş durumdayız. Üstümüze gelmeniz halinde küçük bir iç savaş çıkarabiliriz. Ayrıca en önemlisi, nükleer saldırı programlarının

KAMIKAZE OPERASYONU

giriş kodları var elimizde. İstersek ülkeyi kaos içinde bırakabiliriz. Küçük çaplı bir nükleer füzenin Washington'ın üzerinde patlamasını ister misiniz? O yüzden şimdi bize kahramanlık taslamayı bırakın ve söyleyeceklerimizi harfiyen uygulayın."

Bush'un aklına o esnada bir çıkış yapmak geldi. Tahmin ettiği gibi tepki alırsa darbeler karşısında psikolojik bir avantaj sağlayabilirdi. Sonra blöf yapan bir poker oyuncusunun soğuk ifadesini takınarak

"Ancak" dedi, "unutmayın ki son eyleminizi Pensilvanya üzerinde engelledik ve Three Mile Island'a yönelik planınızı gerçekleştiremediniz. Bence artık çok fazla hareket alanınız kalmadı."

Karşıdaki ses iyice sinirlenmiş gibiydi. Sesindeki zoraki saygı bile kaybolmuştu: "Sen öyle san Bay Başkan, biz askeriz ve mecbur kalmadıkça askerlerle çatışmak istemeyiz. İstesek biz de kendi uçaklarımızı kaldırır, sizin F-16'larınızı keklik gibi avlardık. Ama o zaman ne olurdu? Sizinkilerle çatıştık. Üstelik biz daha fazla sayıda uçak kaldıracığımız için sizin F-16'lar karşımızda fazla dayanamazdı, Pensilvanya'daki tarla F-16 mezarlığına dönerdi. Söyley misiniz o zaman bu durumu nasıl izah ederdiniz? Biz sadece gereksiz çatışma yaratmamak için taktik bir geri adım attık. Yoksa sizin dağınık ve ne yapacağını bilemez durumdaki güçleriniz karşısında korkup çekilmemiz söz konusu bile değil. İstiyorsanız bunu her an ispatlamaya hazırız."

Karşı taraf Bush'un blöfünü görmüş, o da bu konuyu açtığına pişman olmuştu. Adamlar haklıydı, üzerlerine gitmeleri durumunda kimin kazanacağı belli olmayan bir iç savaş yaşanabilirdi. Belli ki darbeciler amaçlarına ulaşana kadar her şeyi yapmayı göze almışlardı. Sabahtan beri yaşananlar da bunun bir eseri idi. Bush'un yüzü renkten renge giriyordu. Bu nasıl olabiliyordu? Amerikan ordusundan birileri Amerikan Başkanı'na kafa tutuyor, tehdit ediyor ve dahası Amerikan halkına zarar verecek hareketler içine girebiliyorlardı.

333

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Bush öfkeyle sordu: "Şu anda bir Birleşik Devletler Başkanı'na şantaj yaptığının farkında mısınız? Bu yaptığının yanınıza kâr kalacağını mı zannediyorsunuz? Bu yaptığınıza hükümete karşı komplo kurmak ve darbe tertiplemek denir. Suçu ağırdır."

Telefonun ucundaki kişi de sesini yükseltmişti: "Boşuna nefes harcıyorsunuz Bay Başkan, biz ne yaptığımızın pekâlâ farkındayız."

Bush'un içinden telefonu kapamak ve küfretmek geçiyordu. Başkan olduğunda böyle bir utanılası durum yaşayacağı aklına bile gelmezdi. Üstelik durum, bir anlamda Başkanlığının da tehlikede olduğuna işaret etti belki. Daha sakın bir tonda "Ne istiyorsunuz?" diyebilirdi sadece.

"Aferin Bay Başkan! Bak ne güzel konuşuyoruz, durup dururken ortalığı daha da karıştıracak laflar etmenin sırası değil şimdi."

Arkadan birilerinin gülüşme sesleri geldi. Demek ki darbeciler de şu anda grup halindeler ve beni dinleyen başkaları da var, diye düşündü Bush.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra telefondaki ses konuşmaya devam etti: "Şimdi beni iyi dinleyin! Öncelikle uçakların kaçmldı-ğmı ve içlerinde İslamcı Arap teröristlerin olduğunu söyleyeceksiniz. Ve buna bağlı olarak olayın arkasındaki Arap ve Müslüman ülkelerden hesap soracağınızı açıkça belirterek bir Haçlı Seferi ilan edeceksiniz. İkincisi; hiçbir şekilde başka türlü olmuş olabileceğini ima dahi etmeyeceksiniz. Planlan çoktandır masanızın üzerinde olduğu gibi Irak'a kesin bir savaş açacaksınız, babanızın yarım bıraktığı işi tamamlayacaksınız. Ardından diğer Arap ülkeleri gelecek. Bizden söz ettiğiniz an harekete geçeriz. Hatta söz etmeniz bile şart değil, ima etmeniz yeterli. Üçüncüsü; size bağlı kuvvetlerle üzerimize gelmeye kalkmayacaksınız. Bizden bir arkadaşımızı tutuklatma girişiminde dahi ortalığı yıkarız. Eğer anlaşabilirsek, bize ve bizimle birlikte davranan arkadaşlanımıza

I 334

i

KAMİKAZE OPERASYONU

hiçbir şekilde dokunmayacaksınız. Orduda şu anki görevlerimiz ne ise ona devam edeceğiz. Bir dümen çevirmeye kalkarsanız hemen sezeriz ve sonu kötü olur. Ordu içinde sandığınızdan daha örgütlüyüz. Dördüncüsü, pisliği siz temizleyeceksiniz. FBI'ya emir vereceksiniz, profile uygun birtakım terörist isimler bulacak ve kamuoyuna ilan edeceksiniz. Biz size hazır bir terörist listesi yollayacağız zaten, üç-beş kişi de siz bulacaksınız. Beşincisi; derhal savaş durumu ilan edecek, orduyu ona göre organize edecek ve ordunun ihtiyacı olan her şeyi sağlayacaksınız. Bu harekâta bizim istediğimiz arkadaşlarımızı komuta kademesine getirecek veya tutacaksınız. Altıncısı, bundan sonra izleyeceğimiz tüm politikalar Amerika'nın dünya üzerindeki kesin hakimiyetini sağlamaya dönük olacak. Artık Amerika'nın siz politikacıların nutuklarıyla oyalanacak vakti yok. En ufak bir zafiyet gördüğümüz an, bugün yaptıklarımız bir benzerini yeniden ve daha büyük çapta yaparız. Bay Başkan, bizi iyice dinliyorsanız değil mi?"

"Evet" dedi Bush, "tehdit ve şantajlarınızı dinlemek durumundayım maalesef."

"Doğru yapıyorsunuz Bay Başkan. O halde ne yapacağınızı ve yapmamanız durumunda başınıza ne geleceğini de anlamış olmalısınız. Eğer bizimle iyi geçinirseniz Başkanlığınıza bir halel gelmeyecek. Bizim için kimin Başkan olduğu önemli değil; önemli olan, istediğimiz politikaların tatbik edilmesi. Bunu ha siz uygulamışsınız, ha bir başkası. Eğer uyarsanız sizinle beraber de uyum içinde çalışabiliriz pekâlâ. Hatta size kahraman Başkan olma fırsatı sunduğumuzu bile söyleyebilirim. Fakat uymazsanız hayatınız da. Başkanlığınız da tehlikede demektir."

Başkan Bush, bu kadar aşağıılanmanın karşısında kendisini zor tutuyordu. Emri altında olması gereken subaylar şimdi kendisine emir veriyorlardı. "Yani benden suç ortağınız olmamı, suçunuzu örtbas etmemi ve Amerikan halkına yalan söylememi 'ili istiyorsunuz?" diye sordu.

335

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

"Yapmayın Sayın Başkan, mantıklı olun. Buna suç ortaklığı demeyelim istersiniz. Ülke yararına küçük bir işbirliği demek daha doğru olur. Bu tabiri seçmeniz, inanın hiç hoşumuza gitmedi. Biz kendimizi suçlu hissetmiyoruz ki. Biz sadece yapılması gerekeni yaptık. Amerika'nın fazla kaybedecek zamanı yoktu ama siz politikacılar boş işlerle uğraşıp duruyordunuz. Biz de her şeyi göze alarak sizleri biraz dürttük, o kadar."

"Peki ya ölen onca insan? Onlar da Amerikalı değil miydi?"

"Ölümler mi? Siz bu ülkenin, kurulurken kaç insanını kaybettiğini, iç savaşta her iki taraftan kaç kişinin öldüğünü, I ve II. Dünya Savaşı'nda kaç asker kaybettiğimizi biliyor olmalısınız Sayın Başkan. Ya Kore'de, sonra Vietnam'da? Bu ülkenin her tuğlasında kan vardır Bay Başkan. Bu kaçınılmazdır. Her hücumda muhakkak birileri ölür. Bu kez tek fark, sivillerin ölmesi. Onlar da ölere, belki bilmeden ülkelerine hizmet ettiler..."

İyi ama bütün bu dedikleriniz savaşta olan şeyler, diye itiraz etmek istedi Bush ama bunun bir anlamı olmadığını fark edip hemen vazgeçti. Belli ki karşısındaki adamlar için hayat, tümüyle bir savaştı. Ve o uğurda gözlerini kırpmadan en ölümcül kararları alabilirlerdi. Zaten her şey olup bitmişti, tartışmak anlamsızdı. Karşısında binlerce Amerikalının gözü dönmüş katilleri vardı. En kötüsü de,

adamların kararlılığına bakılırsa daha bin-lercesini öldürebilirlerdi. O an kararını verdi. Önce saldırıların önünü kesecek bir hareket yapmalıydı. Biraz zaman kazanmak lazımdı.

"Peki o zaman" dedi, "ama bu istediklerinize Başkan bile olsam tek başıma karar veremem. Başkan Yardımcım, Savunma Bakanım, danışmanlarım ve diğer hükümet üyeleriyle görüşmeliyim. Ama bu süre zarfında siz de başka herhangi bir saldımda bulunmayacaksınız. Ancak o şartla önerilerinizi tartışmayı kabul edebilirim. İyice anlaşıldı mı? Bana bunun garantisini verebilir misiniz? Bu konuda size güvenebilir miyim?"

336

KAMİKAZE OPERASYONU

"Güvenmek"hu durumda en aykırı kaçan kelimeydi hiç şüphesiz. Kime güvenebileceğini bilmediği bir ortamda darbecilerle pazarlık halindeydi Bush. İçinde bulunduğu durum, karşısında gerçek teröristlerin olmasından bile daha kötüydü. Teröristler hiç olmazsa, ya hapisteki arkadaşlarının serbest bırakılmasını isterlerdi ya para yahut da askeri birlik bulundurdıkları bir ülkeden Amerikan askerlerinin çekilmesini. O zaman bütün bunları yapabilir, sonra da tavrının haklı gerekçeleri olduğunu kamuoyuna kabul ettirebilirdi. Ama şimdi Amerikan halkının karşısına geçip de "Arkamızdan hançerlendik. İçimizden vurulduk. Hain karakterli bir grup üst rütbeli asker, hükümete karşı bir tür darbe yaptı. Ölümünün sorumlusu onlardır" sözlerini nasıl söyleyebilirdi? Bundan sonra Amerikan vatandaşları kendi hükümetlerine, devletlerine, ordularına nasıl güvenebilirlerdi? Sistem tümüyle çökerdi. Dünya para piyasalarında Amerikan ağırlığı diye bir şey kalmazdı. Zaten karşılıksız olarak basıp dünyaya ihraç ettikleri doların değeri bir anda sıfırlanırdı. Kendisi de tarihe "Amerika'yı çökerten son Başkan" diye geçerdi.

Hattaki darbeci subay Bush'un aklından geçenleri okuyor gibiydi sanki: "Farkındayız Bay Başkan, elinizden gelse bizleri şu an öldürsünüz. Ama bunu yapamayacağınızı siz de biliyorsunuz. Yapmanız durumunda bunun ne gibi sonuçlara varacağını hesap edebilecek kadar aklınız var. Size bir saat kadar süre tanıyacağız ve sizi izleyemeye devam edeceğiz. Yanlış bir şey yaptığınızı görür veya duyarsak ortalığı cehenneme çeviririz. Unutmayın, bir saat vaktiniz var."

Telefon kapanmıştı. Bush "Alo, Alo" diye ahizeye doğru bağırdı. Hat kesilmişti, "dit, dit, dit" seslerinden başka bir şey yoktu. Blöf

yapıyor olabilirler miydi? Bu mümkündü. Ama ya yapmıyorlarsa? Derin bir nefes aldı ve kendi kendine, galiba isteklerine uymaktan başka yapabileceğim bir şey yok, dedi. Oda dahilerin gözleri Başkan'ın üzerindeydi...

337

11

EYLÜL'ÜN

GERÇEK

ROMANI

Başkan Bush'un Washington'a dönmesi için son bir etap kalmıştı. Saatler 16:30'u gösterirken Offutt Hava Üssü'nden ayrıldı ve bir ara durak olarak, Washington'in bumu dibindeki Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'ne^^ geçti. Andrews'ta da aynı karşılamalar yapıldı, önlemler alındı. Durumun giderek sakinleştiğinden emin olan Bush, saat 18:35 gibi üstten ayrıldı. Artık Beyaz Saray'a gidebilirdi. Marineone helikopteri^*** ile Beyaz Saray'a doğru yol alırken aklındaki tek düşünce bu işten nasıl siy. nlacağı idi.

53 Andrews Hava Kuvvetleri Üssü, Washington'a 12 mil kadar uzaktaydı. Ne gariptir ki, o gün Pentagon'u korumak için bu üstten hiçbir uçak havalanmadı. Oysa son bir yıl içinde Washington'ın kritik hava sahasına giren tam 67 uçağa anında bu üstten müdahale edilmişti.

54 özel Başkanlık Helikopteri

338

Bölüm 45

Alaska - Beaufort Denizi

Kuzey Kutup Dairesi Yakınları

11 Eylül 2001

Saat: 20:00

Bering Boğazı'na yakın bir noktadaydılar. Eski bir dansçı olan 58 yaşındaki Sonia Morales Puopolo, bulutların altında oldukları bir anda, altlarındaki denizde yüzen buz parçalarını fark etti. Yanındaki koltukta oturmakta olan 48 yaşındaki geniş yüzlü Anna Allison'a döndü ve "Tannm bizi nereye götürüyorlar böyle? Aşağıda buzdağlan yüzüyor" diye sordu.

Anna Allison da en az Sonia Morales Puopolo kadar endişeliydi, hatta ondan bile fazla... Puopolo'yu hafifçe itip pencereden baktı. O da gördüklerine bir anlam veremiyordu: "Sanırım kuzeye, Kanada'ya gidiyor olabiliriz. Hem bize söylenen de bu değil mi?"

Puopolo, Allison'm söylediklerine itiraz etti: "Kuzeye olduğu doğru da bence burası Kanada değil. Ayrıca Kanada olsaydı çoktan bir

havaalanına inmiş olurduk. İndirildiğimiz askeri üssü görmesem, yine o üstten havalanmasak ve bizi uçağa bindirenler

339 I

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Amerikan ordusundan askerler olmasa kaçınıldığımızı düşüneneğim."

İki kadının konuşmasını, hemen arka koltukta oturan UA/175 yolcularından Peter LeBlanc'ın sesi böldü. 70 yaşında olan ama oldukça dinç gösteren, saçı sakalı ağarmış adam: "Haklısınız bayanlar" dedi, "ben de sizinle aynı şeyi düşünüyorum. Burası kesinlikle Kanada değil."

Kimse bu konuda LeBlanc ile aşık atamazdı. Kendisi beşeri coğrafya profesörüydü ve uzmanlık alanı da Kanada'da yaşayan etnik kültürlerdi. O yüzden bütün Kanada coğrafyasını avucu-nun içi gibi bilirdi.

Uçaktaki herkes, sabah havaalanına geldiklerinde Los Angeles ve San Francisco'ya gitmeyi amaçlayan yolculardı. Oysa kalkıştan kısa bir süre sonra içinde bulundukları uçaklarda bir dizi tuhaflık olmuş, kaptan pilotların "Uçaktaki bir anzadan dolayı en yakın alana inmek zorunda olduklarını" bildirmeleri dışında kendilerine bir açıklama yapılmamıştı. Sonunda uçaklar ve bütün yolcular, nerede olduğunu tam bilemedikleri, fakat aslında Ohio'da bulunan gizli bir askeri üsse iniş yapmak zorunda kalmışlardı. Şimdi ise hepsi piste en son inen United Airlines'ın 93 sefer sayılı uçağına adeta doluşturularak karma bir şekilde, neresi olduğu belirsiz bir istikamete doğru gidiyorlardı.

Geriye 175 kadar yolcu kalmıştı ve hepsi de endişe içindeydi. İçlerinde birçok meslekten ve her yaştan kadın ve erkekler vardı. Hatta çocuklar bile... Pilot Jason Dahi "Ülke çapında olağanüstü bir durum olduğunu ve herkesin güvenliği için Amerika sınırları dışına çıkmaları gerektiğini" söylemiş ve "bunun ordunun isteğı üzerine yapıldığının" altını önemle çizmişti.

Gerçekte ise Alaska sınırları içine çoktan girmişlerdi. ABD, Alaska'yı 1867'de o zamanki Rus Çarlığı'ndan para karşılığı satın almış, ancak bölgenin 49. eyalet olarak Birleşik Devletler'e resmen katılımı 1959 yılında olmuştu. O koskoca bölgede 650

I 340

KAMİKAZE OPERASYONU

bin gibi az bir nüfus vardı. Her yanı uçsuz bucaksız karlarla kaplı, yabanıl hayatın halen önemli ölçüde korunabildiğı Alaska, insanlara

her zaman soğuğu, buzulları ve bir de Eskimoları çağırış-tırmıştı. Son dönemlerde petrol bulunması, bölgeyi biraz daha hareketlendirmişse de halen ıssızlığını koruyor, sadece maceraperest insanları çekiyordu.

Ancak uçaktaki yolculann bu sınırlar içinde bulunmalan "macera" arayışından değildi. Gerçi sabahtan beri yaşadıkları da bir tür "macera" sayılırdı, ama gidişat hiç de iç açıcı görünmüyordu.

28 yıldır Raytheon'da^^ çalışan ve firmanın üst düzey yöneticilerinden olan 54 yaşındaki Peter Gay, aynı şirketten çalışma arkadaşları elektronik mühendisi David Kovalcin ve elektronik sistemler kalite kontrol mühendisi Kenneth Waldie'ye söyleniyordu: "Önemli bir iş toplantısını çoktan kaçırdım. Eğer bunun sonucunda işi de kaçırırsam havayolu şirketine tazminat davası açacağım. Ayrıca biz de orduyla çalışıyoruz ama bunlar kadar kaba ve sivillere karşı saygısız askerler görmedim. Onları da ilk fırsatta Savunma Bakanlığı'na şikâyet edeceğim."

AA/İl yolcularından Cora Holland, Fatima Kilisesi için çalışan, inançlı biriydi. İnsanın başına gelen her şeyin kaderin sonucu olduğuna iman etmiş ve yaşadıklarını tevekkülle karşılamıştı her zaman. Ancak yine de merakını bastıramıyordu. Sonunda yanından geçmekte olan Hostes Wanda Green'in kolunu yakaladı: "Kızım, söyler misin? Bu işin sonu ne olacak?"

Siyahi hostes, sabahtan beri yolcuların bu tip sorularından sıkılmıştı. Kendisi de fazla bilgi sahibi değildi. Ancak yine de yolculara karşı son derece nazik ve anlayışlı olmalıydı. Wanda

55 İlginçtir, Raytheon, Amerikan ordusuna ve özellikle de Hava Kuvvetleri'ne son derece gelişmiş elektronik silah sistemleri üreten bir şirkettir. Dahası, uçakların uzaktan kumanda ile yönlendirilmesini sağlayan IPALS sistemini aynı şirket gerçekleştirmiş ve başanyia denemiştir. 11 Eylül'den sonra medyada, FBI'm Raytheon'la ilgili gizli bir soruşturma başlattığı yönünde haberler yer almıştır.

341

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Green, kadının elindeki tespihli haçı gördü, sonra sıkıca elini tuttu ve: "Merak etmeyin" dedi, "Tann'mn da izniyle içinde bulunduğumuz sıkıntılı durumdan en kısa sürede çıkacağız. Siz dua etmeyi sürdürün."

Hemen bir koltuk arkada oturan 72 yaşındaki Francis E. Grogan, Cora HoUand'm endişesini bastıramadığını fark edip ona moral

verme gereği hissetti. Francis Grogan, Easton'daki Kutsal Haç Kilisesi'nin rahibiydi ve kilisenin okulunda ilahiyat eğitimi veriyordu. Kadını sakinleştirmek istercesine: "Hemşire" dedi, "lütfen meraklanmayın. Tanrı bizimle. Ben İkinci Dünya Savaşı'na katılmıştım, endişe etmeyin. Amerikan ordusu bizim kötlğmze olacak hiçbir şey yapmaz. Eğer bizi buralara kadar getirdilerse muhakkak bir nedeni olmalı."

Uçağın kokpitinde ise Kaptan Pilot Jason Dahi ile 4 ordu mensubu arasında bir sinir savaşı yaşanıyordu. Gerçi uçağı halen Jason Dahi kullanıyordu ama onların istediği ve emrettiği biçimde. Üstelik içlerinden bir tanesi, çoktan Yardımcı Pilot Leroy Homer'ın koltuğuna oturmuştu, öteki de ayakta bekliyordu. Her ikisi de silahlıydı. Diğer ikisi ise kokpitin hemen dışında, kapının önüne adeta rekleymişlerdi. Jason Dahi içinden, kaderde devlet görevlisi kılıklı korsanlarca kaçırılmak da varmış, diye söyleniyordu. O kadar öfkeliydi ki, gerçek korsanlar tarafından kaırılmayı tercih ederdi. Hiç değilse ne istedikleri belli olurdu ve onlarla pazarlık yapmak mümkündü. Oysa bunlara laf anlatmanın imkânı yoktu. Dahi, askerlerin dalgın bir anını kollamaya karar verdi. Eğer fırsat bulabilirse sistemi tekrar çalıştıracak ve imdat sinyali gönderecekti. Artık ondan sonra ne olursa olurdu. Adamlara hiçbir şekilde güveni yoktu.

O sırada ayakta duran asker, sigara içmek için kokpitin dışına doğru yürümeye başladı. Dahi, bir anda elini önündeki imdat butonuna doğru uzattı. Fakat hareketi, hemen yanında Yardımcı Pilot koltuğunda oturan diğer ordu mensubu tarafından

I 342

KAMİKAZE OPERASYONU

fark edilmişti. Sert bir şekilde Dahl'in elini itti ve yüksek sesle "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı.

Bunun zerine, çıkmakta olan adam, aniden geri döndü, tabancasını çekti ve Dahl'in ensesine kabzasıyla sert bir darbe indirdi. Gözleri kararan Dahi, koltuğuna yığıldı kaldı. Uçağın kontrolü artık tümüyle askerlerin elindeydi.

Uçuş ekibinden Lorraine Bay ve CeeCee Lyles hemen buldukları kk bir yastığa Dahl'in başını yasladılar ve ilk müdahalede bulunmaya başladılar. Ancak kokpite yakın sıralarda oturan yolcular tarafından durum fark edilmiş ve "Kaptana bir şeyler olduğu" lafı

uçağın içinde dolaşmaya başlamıştı bile. Durum giderek daha da gergin bir hal alıyordu.

Yaşadıkları garipliklerden şüphelenen ve çoktandır fırsat bekleyen birkaç yolcu, ayağa kalkıp kokpite doğru yürümeye başlamışlardı: "Neler oluyor, siz ne yapmaya çahşıyorsunuz?" diye öfkeli bir şekilde bağınıyorlardı. Kapıdaki adamlarla yolcular arasında bir itiş kakış yaşanıyordu. Arada yumruklaşmalar dahi oluyordu. Tekerekli servis arabası devrilmiş, içindekiler yere dökülmüştü.

Sonunda kapıdaki adamlardan biri silahını çekti ve üzerlerine gelmekte olan yolculara doğrulttu: "Bir adım daha atarsanız vururum. Herkes yerlerine dönsün!" Yolcuların gözünde durum artık netleşmişti. Kendilerini buraya kadar getirenler "dost" değillerdi ve kesinlikle anormal haller dönüyordu.

Uçağı ele geçiren ordu mensupları da işlerin sarpa sarmasından endişe ediyorlardı artık. Kendilerini tümüyle kokpitin içine kapadılar, dışarı çıkarak eylemi riske atamazlardı. Yolcuların yeni bir harekete kalkışması ve başarılı olmaları, her şeyi berbat ederdi. Hem zaten varacakları noktaya da çok yaklaştımlardı.

Yardımcı Pilot koltuğunda oturan. Kaptan Pilot koltuğunda-ki kişiye döndü:

343

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

"Binbaşım, galiba artık vakit geldi."

"Haklısınız Yüzbaşı, o halde başlayalım."

Yanlarında getirdikleri çantayı açtılar. İçinden tam dört adet gaz maskesi çıkmıştı. Yüzlerine geçirdiler. Sonra kontrol panelinin üzerindeki bir düğmeye bastılar. Havalandırma çalışmaya başlamıştı. Ancak bu kez havayı temizlemek için değil, son derece zehirli bir gazı yolcuların üzerine salmak için...

Sızan garip, dumammsı gazı ilk fark eden, orta sıralarda oturan, California Üniversitesi bayanlar takımında jimnastik antrenörü olarak görev yapan Mari Sopper oldu. Önce genzini hafifçe yakan bir koku hissetti, ardından başının döndüğünü fark etti. Derken giderek nefes alamaz oldu. Can havliyle ayağa kalktı, koltuğun siperliğine zorlukla tutundu. Gözleri karardı. Ve ciğerlerine doğru patlatırcasma inen bir basınç hissetti. Kasları tümüyle gerilmişti. Birkaç saniye sonra olduğu yere devrildi. Onu hemen iki sıra ötedeki, Georgetown Üniversitesi Hastanesi fizik-terapist-lerinden Leonard Taylor izledi.

Bay Taylor, elini gayri ihtiyari mendiline attı, ancak çok geçti, felç olmuş gibi yığılıp kaldı.

Havalandırmadan sızan zehirli gaz, kısa sürede tüm yolcu bölümünü sarmıştı. Bazılan son nefeslerinde çığlık atmaya çabalarken, bazıları ise kokpite doğru koşmaya çalışırken yenik düştüler ölüme. Koltuklar ve koridorlar, ağızlarından kan sızan insanlarla dolmuştu. Kimi aileler, çocuklarına sarılmış vaziyette vermişlerdi son nefeslerini. En arka koltuklarda oturan yolcular ise can havliyle, kabinde oksijen düştüğü zaman otomatik olarak açılan oksijen maskelerine saldırmışlardı. Tavandan sarkan maskeleri burunlarına takıp nefes almaya çalıştıklarında uçlarındaki tüplerin zehirli gazlarla dolu olduğunu fark ettiler.

Beş dakika geçmeden uçaktaki tüm yolcular ölmüştü. Onlarca insan, ne olup bittiğini anlamadan zehirlenmişti. Daha o sabah güle oynaya yola çıkan ve sevdiklerine ya da işlerine ulaşmayı ümit eden insanlar şimdi bir buz denizinin üzerinde

I 344

KAMİKAZE OPERASYONU

hayatlarını kaybetmişlerdi. Manzara korkunçtu ve uçak adeta koskoca bir uçan tabuta dönüşmüştü.

Kokpitte gaz maskeleri ile bekleyenler, bir süre sonra dışarı çıktılar. Havalandırma bu kez tersine çalıştırıldığı halde gaz tamamen kaybolmamıştı. Öyle korkunç bir manzara vardı ki karşılarında, içlerinden en kısa boylu ve zayıf olanın midesi bulandı. Öğürmek istedi. Refleks olarak maskesini çıkardı ve kusmaya başladı. Ancak çok geçmeden nefes alamaz oldu, az önce yolcuları zehirlemek için kullandıkları ve halen ortamda bulunan gazın etkisine kapılmıştı o da. Çok geçmeden, az önce öldürdükleri insanların yanma düşüp kaldı.

Ekibin komutanı Binbaşı: "Salak" dedi, "ben daha kimseye maskelerinizi çıkarabilirsiniz dememiştim ki."

Tekrar kokpite döndüler, birkaç telsiz görüşmesi yaptıktan sonra inişe hazırıldılar. İnecekleri yer, Alaska'nın en kuzey ucunda Beaufort Denizi kıyısında. Soğuk Savaş yıllarından kalma eski bir askeri üstü. Vakti zamanında burası hem deniz hem de hava üssü olarak kullanılmıştı. Buzulların denize dökülerek biriktiği ve dev buzdağları oluşturduğu bir noktadaydı. Adeta doğal bir liman gibi çevrelenmişti. Ancak bu üs hiçbir zaman Amerikan ordusunun resmi kayıtlarında görünmemişti. Daha doğrusu, resmi kayıtlarda adı "Bilimsel

Araştırma İstasyonu" olarak geçiyordu. Soğuk Savaş yıllarında CIA ve Amerikan ordusu, birçok kez böyle sivil görünümlü "Araştırma istasyonları" kurmuştu. Ancak Sovyetlerin çöküşü sonrasında, bir vakitler Sovyetler'i gözleme ve teknolojik casusluk faaliyetleri için kullanılan bu üs, yeni rejime jest olsun diye tümüyle terk edilmişti. ABD artık Alaska'daki bu gibi faaliyetlerini iki resmi üssü olan Eielson Hava Kuvvetleri Üssü ve Elmendorf Hava Kuvvetleri Üssü aracılığıyla yürütüyordu. Kısacası burası. Vahşi Ba-tı'nın bir zamanlardaki "Hayalet Kasaba"ları gibi bir "Hayalet Üs" haline gelmişti.

345 |

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Yine de sağlam birkaç baraka, eski kontrol kulesi ve radar odası halen duruyordu, yani burası. Kamikaze Operasyonu'nun bu ayağı için biçilmiş kaftandı. Nitekim birkaç gün önceden buraya gelen bir ekip, pisti inişe hazır hale getirmişti. Şimdi de silahlarıyla pistin kenarına dizilmiş, uçağın inmesini bekliyorlardı. Rüzgârın etkisiyle iyice hissedilen soğuk, yüzlerine vuruyordu.

Çok geçmeden uçak göründü, pisti hizaladı ve tekerleklerini açarak alçalmaya başladı. UA/93 az sonra yerdeydi. İner inmez silahlı bir ekip tarafından kordon altına alındı. Önde Binbaşı olmak üzere diğer üç ordu mensubu indikten sonra kapılar sıkıca kapatıldı.

Bekleyenlerden ilki birkaç adım öne çıkmıştı: "Hoş geldiniz Binbaşım."

Binbaşının kaybedecek vakti yoktu: "Durum nasıl?"

"Operasyon tamamlanmıştır komutanım. "

"Hayır, daha değil" diye cevap verdi Binbaşı, "halletmemiz gereken ufak bir işimiz daha var biliyorsunuz." Uçağı göstererek: "Bunu ve içindekileri tek parça olarak ortadan kaldırmamız gerekiyor."

"Emredersiniz!"

Bumu denize dönük uçağı bir çekici bağlandı. Çekicinin operatörü buzlu zeminde yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Uçak yerinden hafifçe kımlıladı ve adeta kayar gibi denize doğru ilerledi. Deniz hizasının hemen bitişiğinde oldukça büyük bir buzdağı görünüyordu. Dağlardan akan buzullar, adeta kaynak yapılmış gibi doğal olarak buzdağına monte olmuştu. Buzdağının bir ucu, denizin içlerine doğru uzanıyordu. Devasa bir şeye benziyordu. Derinlerdeki kalmıhğı onlarca metre olmalıydı. Uçak, şimdi buzdağının üzerindeydi.

Herkes endişe ile uçağa ve buzdağına bakıyordu. Acaba bir Boeing'in ağırlığını taşıyabilecek miydi?

Uzunluğu tahminen 500 metreyi bulan buzdağının tam ortasına gelmişlerdi ki, bir çatırtı sesi duyuldu, operatörün korkudan

I 346

KAMIKAZE OPERASYONU

beti benzi atmıştı. Buzun kırılması durumunda uçakla birlikte soğuk sulara gömülmesi işten bile değildi. Bugüne değin birçok araç çekmişti ama ilk defa bir uçağı buzdağının üzerine çekiyordu. Sonra bunun kenarlardan kopan parçaların sesi olduğunu fark etti ve rahatladı. Ama anlayana kadar alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Tekrar harekete geçti ve yavaş yavaş uçağı en uç noktaya kadar çekti. Burada deniz, bin metreden fazla derinlik kazanıyordu. Operatör en sonunda uçağı ve çekiciyi ardında bırakarak koşarak geri döndü. Herkes merakla birazdan olabilecek bekliyordu.

Buzdağının o bölümüne daha önceden kuvvetli patlayıcılar yerleştirmişlerdi. Her bir patlayıcı, buzdağını birkaç noktadan kırmaya rahatlıkla yeterdi. Uzaktan kumanda düğmesine basıldı. Önce büyük bir gürültü duyuldu. Tepelerine yüzlerce irili ufaklı buz parçası yağıyordu. Koca buzdağı büyük bir çatırtıyla dört parçaya bölünmüştü. UA/93'ün bumu, suları köpürterek yavaşça dibe doğru yöneldi. En son kuyruğu görüldü ve uçak, tümüyle yok oldu.

Binbaşı cebinden ufak bir konyak şişesi çıkardı. Birkaç yudum aldıktan sonra buzlaşan nefesiyle birlikte ağzından şu cümle çıktı: "Kamikaze Operasyonu tamamlanmıştır."

347

Bölüm 46

Beyaz Saray

Ulusal Güvenlik Konseyi Toplantısı

Saat: 21:00

Washington DC Pensilvanya Caddesi 1600 numarada yer alan bina, 1800 yılından beri ABD Başkanları'nın resmi konutu olarak hizmet vermekteydi. O günden bugüne Beyaz Saray olarak anılan bina, Amerikan tarihinin tüm önemli olaylarına şahit olmuş, bütün önemli simalarını misafir etmişti. Hayati emirler burada verilmiş, savaşa girme kararları burada alınmıştı. Ancak Beyaz Saray daha önce hiç bu kadar gerilimli bir toplantıya ev sahipliği yapmamış, böyle sıkımtıh bir toplantı görmemişti. Durum, en fazla Pearl Harbour ile kıyaslanabilirdi, ki o bile tüm Amerikan halkının gözleri önünde

yaşanmamış, üstelik yüzlerce kilometre uzakta sadece askeri hedefler saldırı konusu edilmişti. Oysa şimdi tüm ulusun ve dünyanın gözleri önünde vuku bulan saldımlar herkesi derin bir şoka sokmuştu. Dahası, gün içindeki söylentilere göre bizzat Beyaz Saray da hedefler arasında yer almıştı.

Amerika saldırıların yarasını henüz çok taze olarak üstünde taşıırken, Ulusal Güvenlik Konseyi üyeleri. Beyaz Saray sığmağında toplanmışlardı. Her zamankinden daha farkh bir ruh durumu

I 348

KAMIKAZE OPERASYONU

içindeydiler, sabahtan beri süren gerilimi halen üzerlerinde taşıyorlardı. Geri dönmeyecek kararlar alma arifesindeydiler.

Devletin bütün kilit isimleri uzunlamasına toplantı masasında karşılıklı olarak dizilmişlerdi. Başkan Bush tam ortadaydı, önünde bir şişe su ve not kâğıüan vardı. Toplantıya girmeden az önce duş almış, elbiselerini değiştirmişti. Yüzü halen beyaza çalmaktaydı, yine de Saratosa'daki şaşkın halinden çoktan sıyrılmışa benziyordu. Artık ne yapması gerektiğinden daha emin bir hali vardı.

Gerçi Bush için işin en zor kısmı asıl şimdi başlıyordu. Başta Amerikan halkı olmak üzere tüm dünyaya yalan söylemek zorundaydı. Ama ne garip ki Bush, bunu bir "yalan söyleme" olarak algılamıyor, sadece "gerçeği söylememek" olarak görüyordu. Dahası, yerine getirilmesi zorunlu bir tür "devlet görevi" gibi bakıyordu. Toplantıya girmeden önce içinde bulunduğu durumu böyle aklileştirmişti. Kendi kendine sürekli olarak "Bunu ben istemedim. Olan oldu. Şimdi de böyle davranmam gerek" diye telkinde bulunmuştu. Diğerlerinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu zaten. Sonunda Beyaz Saray görevlilerinden kapıları kapatmaları istendi. Saatler 21:00'i gösterdiğinde toplantı başlamıştı.

Bush'un tam karşısında Başkan Yardımcısı Dick Cheney bulunmaktaydı. Cheney, gün boyunca Bush'u adeta ne yapması gerektiği konusunda yönlendiren isimdi. Şimdi de aynı rolü oynaması bekleniyordu. Onun hemen yanında Savunma Bakanı Donald Rumsfeld vardı. Rumsfeld o gün en çok stres altında kalan kabine üyeleri arasındaydı. Bush gibi o da kendini doğrudan tehdit altında hissetmişti, Pentagon'a saldırı olduğu esnada bizzat orada bulunuyordu.

Rumsfeld'in yanında ise Ulusal Güvenlik Danışmanı^^ Con-doleezza Rice ve Dışişleri Bakanı Colin Powell bulunmaktaydı.

56 Condoleezza Rice 11 Eylül 2001 tarihinde Ulusal Güvenlik Danışmanı idi. Daha sonra Dışışleri Bakanı oldu.

349

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Rice, Bush'un en çok güvendiği isimlerden biriydi. Konsey'in diğer bir siyahi üyesi. Dışışleri Bakam Powell ise 11 Eylül'e Peru'nun başkenti Lima'ya yaptığı bir yolculuk esnasında yakalanmıştı. O nedenle sabah olanları bizzat yaşamamıştı. Ancak gelir gelmez olaylar hakkında bir brifing almıştı. Ayrıca eski askeri ilişkilerini kullanarak, bazı özel istihbaratlar toplayarak gelmişti. Bu isimlerin dışında Genelkurmay Başkanı General Ashcroft, Hava Kuvvetleri Komutanı General Richard Mayers^" CIA Başkanı George Tenet, FBI Başkanı Robert Muller, Basın Sekreteri Ari Fleischer, politik danışmanlar Karen Hughes ve Kari Rove odadaki diğer simalar arasında göze çarpıyordu.

"Sayın Konsey Üyeleri" diye söze girdi Bush. Herkes Bush'un ağzından çıkacak ilk cümlelere dikkat kesilmişti: "Biliyorsunuz, korkunç bir gün geçirdik. Ülke tarihinin görmediği ölçüde büyük bir saldırının hedefi olduk. İşte tam da bu nedenle acilen almamız gereken kararlar var. Ne yapacağımızı derhal tespit etmek durumundayız. Yarın sabahtan itibaren Amerikan ve dünya kamuoyu cevaplamamız gereken yüzlerce soru ile karşımıza çıkacak. O nedenle şimdi, hemen burada, almamız gereken tedbirleri ve söylememiz gerekenleri tespit etmek durumundayız. Atacağımız pratik adımlara ve söyleyeceğimiz sözlere çok dikkat etmeliyiz."

Sonra durdu, bir nefes aldı, kısık gözlerle etrafını süzdü ve üzgün bir ses tonuyla devam etti: "Gerçek şu ki, maalesef içeriden vurulmuş bulunuyoruz. Bugünkü olayların sorumlusu, Amerikan ordusuna ve daha ziyade Hava Kuvvetleri'ne mensup bir grup üst düzey subay. Kara Kuvvetleri'nden ve sivil kesimden de kendilerini destekleyenler var. Deniz Kuvvetleri ise büyük oranda olayın dışında. Evet, arkadan hançerlendik. Devlet

57 General Richard Mayers 11 Eylül'den kısa bir süre sonra Genelkurmay Başkanı oldu.

350

KAMİKAZE OPERASYONU

İÇİ bir darbe ile karşı karşıyayız. Bu kişileri isim isim biliyoruz, ama ne yazık ki üzerlerine gidemiyoruz. Önünüzdeki dosyalarda bunların kim olduklarını, askeri sicillerini görebilirsiniz. Ne yazık ki, söz

konusu kişilerle bugün öğleden sonra bir anlaşma yapmak zorunda kaldım. Aksi takdirde ülkeyi daha da çok kaosa sokacak saldırılarla tehdit edildim. Darbecilerin hedefleri arasında nükleer reaktörümüzün olduğu Three Mile Island ve bazı petrol rafinerileri de bulunmaktaydı. Ayrıca ellerinde denetimimiz dışında birçok nükleer başlıklı füze olduğunu biliyoruz. Bugün uyguladıkları senaryo ile bütün bunları yapabileceklerini zaten göstermiş bulunuyorlar. Üstelik bütün bunları bizi gayet güzel kandırarak ve zamanlama itibarıyla bir tatbikat gibi göstererek yaptılar. Biz de aptal gibi bu oyuna geldik."

Bu gerçeği Başkan Bush'un ağzından bir kez daha duymak, odadakilerde ürpertiye yol açmıştı. Herkesin kafasındaki "Ne kadar ileriye gidebilirler?" sorusu böylelikle cevaplanmış oluyordu. Belli ki darbecilerin, hükümeti sıkıştırmak ve planlarına uygun hareket etmesini sağlamak için atmayacakları adım yoktu. Faka basmışlardı. "Görünmeyen hükümet" görünen hükümeti teslim almıştı. Şimdi gündemlerindeki konu, olayı örtbas edip halka makul bir "düşman"ı hedef göstermek, ardından da yeni durumdan faydalanabilmektir. Bundan sonraki tüm stratejileri bunun üzerine kurulacaktı.

Başkan Yardımcısı Dick Cheney söze girdi: "Sayın Başkan, darbecilerle pazarlığı siz yaptınız. Buradaki herkese pazarlığın maddelerini özeüerseniz belki daha somut öneriler üretilebilir."

Bush, "pazarlık" tabirinden hiç hoşlanmamıştı. Ayrıca açıkça ifade etmese bile o günkü sanal tatbikattan sorumlu Başkan Yardımcısı olarak darbe hazırlığını fark etmemesinden dolayı Cheney'e karşı bastırmakta zorlandığı bir kızgınlık duyuyordu. Yüzünü ekşitir gibi yaptı ve devam etti: "Talepleri açık. Öncelikle uçakların Arap teröristler tarafından kaçırıldığını ilan edeceğiz."

351

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

Ki, ŞU an bunu yapmaktan başka çaremiz görünmüyor. İkincisi, Irak'a savaş açacağız. Ardından diğer Arap ülkeleri gelecek. Darbecilerden söz etmeyeceğiz, imada dahi bulunmayacağız. Onlardan kimseyi tutuklamaya girişmeyeceğiz ve ordudaki görevlerinde bırakacağız. Haklarında hiçbir işlem yapılmayacak. Savaş açılması durumunda kiHt mevkilere onlardan birilerini getireceğiz. Tabii bütün bunların sonucunda, onların yarattığı pisliği biz temizleyeceğiz."

Bush sözlerini tamamladıktan sonra FBI Başkanı Robert Muller'a baktı. Sanki "Top sende Muller. Bana acilen birkaç Arap terörist bul"

demek ister gibiydi. Muller hiç tepki vermedi. Zaten buraya gelirken kendisinden böyle bir liste isteneceğini biliyordu. O yüzden çoktan emir vermişti bile. "Saldırganları arama" bahanesi altında profile uygun ne kadar Arap varsa isim isim tespit edilmesini istemişti. Kaldı ki zaten darbecilerin hazırlayıp ilettiği "potansiyel terörist" listeleri de ellerindeydi.

Bush: "Siz ne diyorsunuz Bayan Rice?" diyerek Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice'a döndü.

Rice'm suratı her zamankinden daha bet gözüküyordu. Zoraki de olsa gülümsemeye çalışırken ayrık dişleri göründü. Yüz çizgileri sertleşmiş, dudak kıvrımları adeta dışarı taşmıştı:

"Sayın Başkan, gerçekçi olmak gerekirse yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Hareket alanımız son derece sınırlı. İki seçeneğimiz var. Birincisi, darbecileri tutuklatmak ve Amerikan halkına gerçekte ne olduğunu açıklamak. Bunu bilinen nedenlerle yapamıyoruz. İkinci seçenekse, olayı bir 'terörist saldırı' ilan etmek, ki bunu zaten yapmış durumdayız ve bu saatten sonra geri adım atamayız. Darbeciler de bunu hesapladıkları için bize bıraktıkları tek seçeneği 'talep' adı altında dayatmış bulunuyorlar. Artık sormamız gereken soru, bunu yapıp yapmayacağımız değil, 'terörist saldırı' senaryosunu akla en uygun şekilde insanlara nasıl anlatacağımız ve bunun alt yapısını nasıl hazırlayabileceğimizdir.

1 352

KAMIKAZE OPERASYONU

Öyle görünüyor ki, uçakların Arap teröristler tarafından kaçınıldığını ilan etmekten başka seçeneğimiz yok. Irak'a savaş açmaya gelince... Bu saldırının hesabının sorulması gerekecek. Saldırının arkasında bir ülke arayacağız. Kanıt göstermemiz gerekmiyor artık. Bunu da yapabiliriz ama üzerinde biraz daha düşünülmeli diyorum."

Bush'un da aynı fikirde olduğu her halinden belli idi. Ama bunu bir kez de başka birinden duymak onu rahatlatmıştı.

"Ancak" diyerek devam etti Rice: "Konu çok hassas dengeler üzerine oturuyor. Bir noktada ipin ucunu kaçırmak, bütün yumağın çözülmesine yol açabilir. O yüzden çok dikkatli davranmak zorundayız."

Savunma Bakam Rumsfeld, beyazlamış saçlarını gayri ihtiyari düzeltti ve gözlüğünün çerçevesiyle oynadıktan sonra söze girdi: "Bazı durumlarda var olan kaosları lehimize çevirebiliriz. Bu da öyle

bir durum bence. Çünkü biz dünyanın en güçlü ülkesiyiz. Bu durumu veri kabul edip, bize evvelce sorun çıkaran ülkelere, 'terörü destekliyorlar' diyerek müdahale edebiliriz. Bunu bir fırsat olarak değerlendirebiliriz. Ortadoğu'daki çıbanbaşı Saddam'm ve Irak'ın defterini kesin bir biçimde dürebiliriz. İran ve Suriye de öyle. Hatta Suudi Arabistan."

Rumsfeld'in önerisine destek, hemen Başkan Yardımcısı Cheney'den geldi. Cheney de savaş yanlısıydı, ona göre Amerika çoktandır aradığı bahaneyi bulmuştu. Bu fırsatı değerlendirip, dünyaya yeni bir çekidüzen verme hamlesine girebilirdi:

"Biliyorum ki, bugün bizler için zor bir gün. Binlerce kayıp verdik. Ancak başımıza gelen felaketi lehimize çevirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu saldırı olsa da olmasa da dünyada başımıza bela ülkeler var. Bunların çoğu Arap ve Müslüman. Niçin durumu değerlendirmeyelim? Ayrıca Amerikan halkı sorumluların bir an önce cezalandırılmasını istiyor. 'Bu işin sorumlusu Saddam'dır' deriz, olur biter. İnsanlar şu an önlerine atılacak bir

353

n EYLUL'UN GERÇEK ROMANI

yem bekliyorlar. Onu çiğ çiğ yemeye hazırlar. Vakit kaybetmeden mevcut öfkeyi dışa çevirmeliyiz. Aksi takdirde insanlar 'Neler oldu?' diye sorgulamaya başlayacaklardır. Biz bir dış düşmanı işaret ederek insanların bu enerjisini de kanalize etmiş olacağız. 'El Kaide'nin arkasında Saddam var' deriz. Buna ilaveten 'Irak'ta kitle imha silahları var. Bunlar dünya için tehdit' deriz, olur biter."

Kabine üyeleri içinde daha toplantının ilk anlarından itibaren savaş tamtamları çılmaya başlamıştı. Amerikan Şahinleri ilk dakikalardan itibaren harekete geçmişlerdi bile. Cheney ve Rumsfeld'in başını çektiği ekip, vakit kaybetmeksizin Irak'a savaş açılmasından yanaydı. Pratik imkânı olsa hemen ertesi gün Amerikan ordusunu Irak'a yollamaya hazırdılar. İşin garibi, toplantıda bulunan kimse buna itiraz edecek durumda değildi. Topluluk daha şimdiden bir "savaş kabinesi" halini almıştı.

Tek itiraz, Dışişleri Bakanı Colin Powell'dan geldi. Amerikan hükümeti içinde "Güvercin" diye bilinen ekibin bir üyesiydi. Ancak o da bu şartlar altında fazla bir seçenek olmadığını biliyordu. Eski bir Genelkurmay Başkanı olarak, geldikleri noktanın Amerika'yı ister istemez savaşa götürceğinin o da farkındaydı. Savaşı

engelleyemese bile bunun topyek n bir "Haçlı Seferi"  eklini almasına mani olabileceğini düşündü:

"Bir dakika beyler" diyerek söze girdi, "savaş ciddi bir i tir. Buna gücümüz olması yetmez. Once, gelecek tepkileri beklemek durumundayız. M ttetiklerimizin ve uluslararası kamuoyunun g r   lerini almamız lazım. Gerekirse onlarla birlikte teröre karşı birlikte mücadele ediyoruz görüntüsü vermemiz lazım. Acilen savaş kararı almak, zaten gerilmiş olan Amerikan halkını daha da tedirgin edecektir. Üstelik Sayın Başkan saldırıların sorumlularının bulunup hesap sorulacağını zaten beyan etmiş durumda. Hem bizim tezimiz ne olacak? Saldırıların sorumlusu olarak kimi göstereceğiz? Radikal İslamcı Usame Bin Laden ve

I 354

KAMIKAZE OPERASYONU

onun  rg t  El Kaide, değil mi? O halde hem bunu ilan edip hem de onun izini sürmemek olmaz. Bence Birleşmiş Milletler desteğini de arkamıza alarak önce Afganistan'a bir cezalandırma ve Bin Laden'i yakalama operasyonu tertiplememiz gerekir. Kısacası, ben askeri operasyon seçeneğine değil, şimdilik kaydıyla askeri operasyonun kapsamına ve hedefine kar ıyım. Bunu dikkate almamak, bizi dünya kamuoyu karşısında zor durumda bırakır. Teröre maruz kalmış, mağdur bir ülke görüntüsü, bize şimdilik psikolojik bir avantaj sağlayabilir. Yapacağımız birçok davranış mazur görülebilir. Ama yine de bunu  slubunca yapmamız gerekir bence."

Cheney ve Rumsfeld, Colin Powell'm çıkışından hiç ho lanmamı lardı. Onlara göre Amerikan gücü, doğan ortamdan faydalanıp, gerekirse tek taraflı olarak bir savaş ba latmalıydı. Hedeflerinde Irak ve hatta o ana kadar müttetik olarak gördükleri Suudi Arabistan olmalıydı. Onlara göre Suudiler, Arap teröristleri el altından maddi olarak destekleyerek "terörizmin suç ortakları" arasında yer alıyorlardı.

Öte yandan Bush da için ucunun nerelere varabileceğini sezip tedirgin olmuştu. Sonuçta kendi ailesinin Suudilerle, hatta Bin Laden ailesiyle ortaklıkları vardı. Suudi seçeneğinin fazla zorlanması, kendisini de zor durumda bırakabilirdi. O yüzden araya girme gereği hissetti: "Baylar, her seçeneği tartışmak için buradayız. Aklımızdan geçenleri açıkça söyleyeceğiz. Ne kadar zor durumda olduğumuzu hatırlatırım. Birilerine savaş açmaya mecburuz. Ama bunun

yöntemini ve hedefini iyi tespit etmek zorundayız. Bu konuyu kısa zamanda yeniden tartışmayı öneriyorum. İlk günden buna karar vermeyelim. Şimdi önceliklerimizi düşünmek zorundayız. Bu işin içinden nasıl sıyrılacağız? Tamam, anladık, birinci ayak, bir dış düşman yaratmak ve Müslüman teröristleri hedef göstermek. Ama bunu nasıl yapacağız? Bence biraz bu konu üzerinde yoğunlaşalım."

355

11 EYLÜL'ÜN GERÇEK ROMANI

FBI Başkanı Robert Muller söze girdi: "Biz durumu kavradığımızdan beri bazı adımlar attık bile. Şimdi senaryomuz şu: Saldırılarda kullanılan dört uçak var, değil mi? Her uçağın dört veya beş hava korsamınca ele geçirildiğini öne süreceğiz. Uçaklara silahla girmek zor olduğuna göre, korsanların bıçak veya maket bıçakları kullandıklarını; yolcuları rehin alarak pilotları tehdit ettiklerini ve uçakları Kuleler'e çarptırdıklarını söyleyeceğiz. Buraya kadar tamam mı?"

Kimseden çıt çıkmıyordu. İlk bakışta teori sağlam görünüyordu. İtiraz yine Dışişleri Bakanı Colin Powell'dan geldi:

"Yapmayın, hiçbir pilot bu durumda Kuleler'e çarpmayı göze alamaz. Daha ilk andan insanlara mantıksız gelecektir bu hikâye."

"Sayın Bakan" diyerek üzerine basa basa Colin Powell'a döndü Muller: "Dışarıdaki insanlar hezeyan halinde. Bu gibi durumlarda mantık aranmaz. Onlar inanacakları bir hikâye beklerler. Ve buna inanacaklardır. Bundan daha tutarlı bir hikâyesi olan varsa dinlemeye hazırım."

Herkes merakla Muller'm senaryonun devamını getirmesini bekliyordu. Muller kendinden ve hiçbir aksilik çıkmayacağından emin olarak senaryosunu geliştirmeye devam etti:

"Ayrıca elimize ulaşan hazır bilgiler var. Şahsi kanaatim, mevcut listenin darbeciler tarafından yollandığı. Bu anlamda söz konusu kişilerin ortaya çıkıp, 'Biz yapmadık' demesi de mümkün görünmüyor. Bu sorunu darbecilerin çözdüğünü ve söz konusu kişilerin şu anda muhtemelen ölü olduklarını düşünüyoruz. Tabii uçakların içinde ölmediler. Başka bir yer ve zamanda sorunun çözüldüğüne inanmak zorundayız. Elimizde on dokuz kişilik bir liste var.^s Gerekirse üzerine üç-beş kişi de

58 Ancak FBI'ın sızdırdığı ilk liste hatalarla doluydu. Biri çoktan ölen Adnan Bukhari ve Amin Bukhari kardeşler de listeye dahil edilmişti. Kardeşlerden diğeri ise zaten FBI için çalışıyordu.

KAMIKAZE OPERASYONU

biz ekleyeceğiz. Gelen istihbarata göre bunların bir kısmı, Florida Yenice'deki özel uçuş okullarında havacılık eğitimi almışlar. Hepsi Arap ve Müslüman. Sanırım darbeciler onları çok önceden buralara yönlendirmişler. Üstelik bunların bir kısmının bizim servislerimizle ilişkilerinin olması da mümkün. Planın bir parçası olarak yani. Zamanı geldiğinde, bunların uçmayı bildikleri böylelikle ispat edilmiş olur diye düşünmüşlerdir. Şu anda ajanlarımız, Florida'da işin izini sürüyorlar.^ Sanırım birileri işimizi kolaylaştırmak istemiş. Üstelik işi yapanlar, bazı sahte kanıtlara kolaylıkla ulaşmamızı beklemişler. Korsanların şefinin havaalanı otoparkına bırakılan kiralık arabasında uçuş broşürleri bulundu. Evindeki baskında bir veda mektubu ele geçti. Bunlar birileri tarafından oralara çoktan bırakılmıştı zaten. Biz de bazı katkılarda bulunabiliriz. Hatta yanan Kuleler arasında Muhammed Atta'nın pasaportu bile bulunabilir. Bu durumda bizim bu sahte kanıtları makul ve inandırıcı bir şekilde kamuoyuna sızdırmamız gerekiyor."

Bush kafasını sallayarak bu sözleri onaylıyordu. Sonra birden CIA Başkanı George Tenet'a döndü ve sordu: "Ya siz ne diyorsunuz Bay Tenet?"

Tenet, içlerindeki en yumuşak başlılardandı. Bush ne derse uygulamaya hazırdı: "Şey... Efendim..." diye söze girdi. "Tabii biz de CIA olarak elimizden geleni yapacağız. Bu kişilerin uluslararası bağlantıları üzerine yoğunlaşırız. Irak'la veya başka bir İslam ülkesiyle. El Kaide ile bağlantılarına dair haber üretiriz. Bütün bu haberleri çoğu kez yaptığımız gibi medyaya 'güvenilir bir kaynak' adı altında servis ederiz. Bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

59 FBI yetkilileri 'Hepsi ölmüş teröristlerin izine ve Havacılık Okulu'na nasıl bu kadar çabuk ulaştıkları?' sorusunu "Şanslıydık" diyerek geçiştirdi. Bir gün önce durumdan haberdar bile olmayan FBI, 24 saat geçmeden "tüm teröristleri" tespit edebilmişti!

11 EYLÜL'UN GERÇEK ROMANI

"Ancak" diye devam etti Tenet: "Benim kurumum adına bir endişem var. Birincisi, yarından itibaren toplum 'Bu saldırıları niçin haber alamadınız?' diye soracaktır. Hele ki yarın öbür gün daha resmi soruşturmalar söz konusu olursa..."

Bush, Tenet'm sözünü kesti. CIA Başkanı'na güven ve garanti vermek zorunda olduğunu hissetmişti: "Merak etmeyin Bay Tenet, eğer bir resmi soruşturmadan söz ediyorsanız ben bunu 'ulusal güvenlik' gerekçesiyle engellerim. Yeter ki siz örgüte hakim olun. Çatlak seslerin çıkmasına ve bilgi sızmasına izin vermeyin."

Geriye işin yanıltıcı propaganda ve kamuoyu oluşturma kısmı kalmıştı. Olayın bu boyutunu ise Beyaz Saray Basın Sekreteri Ari Fleischer üzerine almıştı: "Sayın Başkan" diye söze girdi. "Ben de basında bu tezin yaygın olarak işlenmesini sağlarım. Teröristlerin Amerika'ya düşmanlıklarını işleriz. Hiç merak etmeyin, yarından itibaren aksine tek ses bile çıkmayacağından emin olabilirsiniz. Gazetelerin sayfaları, televizyonların ekranları Usa-me Bin Laden ve El Kaide'nin canavarlıkları ile dolu olacaktır. Halk buna inanmaya zaten hazır. Açıklanacak terörist listeleri ile bu imajı pekiştirdiğimizde kimsenin şüphesi kalmayacak. Arada çıkabilecek pürüzleri ise yeni açıklamalarla hallederiz. Siz de demeçlerinizde durumu tekrar tekrar vurgularsınız."

George Bush rahatlamış görünüyordu. Şansı da yaver giderse işin altından yara almadan kalkabilirdi. Hatta "kahraman" bile olabilirdi. Böylelikle hem koltuğunu kurtarmış, hem de Amerika'nın büyük bir kaos içine sürüklenmesini önlemiş olacaktı. Hem artık örtbas etme operasyonunda tek başına değildi. Bütün Hükümet ve Güvenlik Konseyi üyeleri de olaya ortaklı. Ya hep birlikte batacaklar ya hep birlikte çıkacaklardı.

Ayağa kalktı ve "Desteğiniz için çok teşekkür ederim arkadaşlar" dedi, "yarın hepimizi çok zor bir gün bekliyor. Şimdi dinlensek iyi olur."

Bush'un deliksiz bir uyku çekmeye ihtiyacı vardı. Saat 23:00'e doğru yattılar. Fakat çok geçmemişti ki, saat 23:08'i gösterirken gizli servis. Bush ve ailesini apar topar uyandırdı.

Gelen ajanlar: "Buraya doğru tanımsız bir uçak yaklaşıyor Sayın Başkan" dediler.

Bayan Bush sığmağa inerken o kadar acele etmişti ki, üzerine bir şal bile almaya fırsat bulamamış ve sabahlığı ile hrlamıştı. Ayrıca kontak lenslerini takmayı da unutmuştu. Köpekleri Spot ve Barney de onlara eşlik ediyordu. Sığmağa doğru uzanan tünelde yürürlerken Andrew Card, Ulusal Güvenlik Danışmanı Rice ve onun yardımcısı Stephan J. Hadley'le karşılaştılar ve hep birlikte yola devam ettiler.

Bayan Bush: "Bizden ne istiyorlar, bizden ne istiyorlar?" diye söylenip duruyordu. Belli ki sabahtan beri yaşananlardan dolayı sinirleri epeyce bozulmuştu. Sığmağa girdikten az sonra tekrar bir gizli servis görevlisi yanlarına geldi: "Yanlış alarm" dedi, "bizden biriymiş."

Bush en çok bu kelimeyi duyduğuna sevindi: "Bizden biri..." Çünkü sabahtan beri kimin "bizden," kimin "onlardan" olduğunu şaşırılmıştı.

Bölüm 47

Cheyenne Dağı

13 Eylül 2001

Saat 11:00

Yerin yüz metre altındaydılar. Kapısında "Girilmez" yazılan toplantı odasında yedi kişiydiler. Labirenti andıran koridorların içinde adeta köstebek yuvasını andırıyordu oda. Herkesin giremediği çok özel bir bölümdü burası. Buraya kadar gelebilmek bile bir dizi elektronik onaylama sisteminden geçmeye bağlıydı.

Toplantı odasının içindeki koltuklar siyah deri kaplamaydı. Köşede bir mini bar, ortada uzunlamasına, on iki kişilik siyah bir masa gözüktüyordu. Odadaki harita ve üzerindeki Hava Kuvvetleri arması olmasa bir şirketin yönetim ofislerinden biri sanı-labilirdi. Haritadan başka irice bir dünya küresi yer alıyordu az ileride, içeride elektronik alet olarak sadece bir TV alıcısı ve telefon vardı. Tavandan aydınlatma sistemi sayesinde ışık, odanın içine son derece dengeli yayılıyor ve gözü yormuyordu. Devamlı çalışan klima sistemi ile odadakiler, yerin yüz metre altında olduklarını hissetmiyorlardı bile. Tek eksiklikleri göğü görememeleriydi. Ancak bu da düşünülmüştü. Duvarların griliğinin aksine tavan, gök mavisine boyanmış ve üzerine bulutlar çizilmişti. Kafasını kaldıran herhangi biri, anlık yanılsama da olsa göğü görmüş gibi hissedebilirdi. Bu, ordu psikologlarının bir buluşuydu ve sürekli yeraltında çalışanları rahatlatacağı düşünülmüştü.

Burası aslında ne bir modern binaydı ne de alışıl gelmiş bir askeri üs. Gerçekte burası Pentagon'dan sonra Amerikan askeri sisteminin en önemli birimlerinden biriydi. Hatta işlevi göz önüne alındığında Pentagon'dan bile önemli olduğu söylenebilirdi. Çünkü Pentagon'da askeri bürokrasi toplanmışken, burada askerliğin operatif ve ileri teknoloji kullanan elemanları bir araya gelmişlerdi. Hatta bu durum onların indinde bir espri konusuydu.

"Belki biz g n      neder görmüyoruz ama eğer bizim verdiğimiz bilgi ve yönlendirmeler olmasa Pentagon'dakiler aydınlıkta bile k r olurlar."

Yakla ımlarında haksız sayılmazlardı, onlar olmasa sadece Pentagon değil, tüm Amerikan savunması k r olabilir.

Burası Cheyenne Da ı'ydı. Wyoming eyalet sınırları içinde Colorado Springs bölgesinde, Amerika'nın en korunaklı askeri  s ve komuta merkeziydi.  s, Cheyenne Da ı'nın altı oyularak inşa edilmişti. Yerin 600 metre derinine kadar inmekteydi. Kıtalararası bir füze saldırısı ihtimali gözetilerek kurulmuştu. Bir saldırı ile kar ıla ılması durumunda Amerikan yönetim elitlerinin ve üst rütbeli komutanların burada saklanması planlanmı tı.

 s, yakınında megatonlarca bomba patlasa bile patlamadan etkilenmemeye amacına göre tasarlanmı tı.  elikten yapılmış 22 ton a ırlı ında iki kapısı bulunan devasa ünite girişiyle sanki dev bir uçak hangarını andırıyordu. Ve tümüyle çelikten yapılmış on be  korunaklı bölgesi mevcuttu. Tam anlamıyla bir mühendislik harikasıydı. Bir zamanlar bölgede Sayen yerlileri yaşadığı için bu ismi almıştı. Ne var ki beyaz yerle imciler geldikten sonra  ayenler buradan topluca s r lm  lerdi.

Cheyenne Da ı tesisleri aslında yekpare bir bütün teşkil etmiyordu. Bünyesinde o kadar çok askeri merkez vardı ki, içinde birçok reyon bulunan bir askeri hizmetler marketine benzetilebilirdi. Entegre Taktik Savaş ve Değerlendirme sisteminin merkezi durumundaydı. Ayrıca Hava Operasyon Merkezi AOC, Hava Savunma Operasyon Merkezi ADOC, Füze Uyarı Merkezi MWC, Uzak Kontrol Merkezi SCC ve Uzak Savunma Operasyonları Merkezi SPADOC da buradaydı.

Ancak belki de en önemli merkez, NORAD/USSPACECOM, yani Kuzey Amerika Hava Savunma Birleşik Kumanda Merkezi idi. Birleşik İstihbarat İzleme Merkezi CWIC, Ulusal Uyan Tesisi NWF, Uzak ve Uyarı Sistemleri Merkezi SWSC ve Hava Tahmin Merkezi SOLAR'ın da burada olduğunu d   n rsak Cheyenne Da ı'nın önemi daha iyi anla ılırdı. Burası adeta Amerikan askeri sisteminin sınır a ıydı. Darbecilerin merkez  ss yd . Bu a ının imk nlarına sahip olan, bütün bir hava savunmasını felç edebilir veya ülkedeki uçuş sistemini geçici bir illüzyona u ratabilirdi.

11 Eylül'  tezg hlayan ordu içindeki darbeci g  ler, kendilerine merkez  s olarak i te burayı se mi lerdi. Dahası, 11 Eylül

öncesinde sanal bir tatbikat yapılacak süsü vererek hem operasyonlanm alt yapısını, hazırlıklarını buradan yönetmişler, hem de aynı vesileyle başta Amerikan Başkanı ve hükümeti olmak üzere herkesi kandırmışlardı. Bu kale gibi korunaklı yerde, ellerindeki teknik imkânları kullanarak, kendilerine engel olabilecek güçleri atlatmışlar, bu süre zarfında hiçbir karşı çıkışın olmamasını sağlayarak zaman kazanmışlardı. Tüm operasyonu buradan yönetmek, çocuk oyuncağı olmuştu.

Bush da biliyordu ki, o esnada bu dağın içindekilerin elindeki imkânlara karşı hiçbir şey yapılamazdı. Darbeciler Cheyenne Dağı'nın güvenilir avantajını sonuna kadar ve akılcı şekilde kullanmışlardı.

En önemli avantajları ise operasyonlarına tatbikat süsü vermeleriydi. Eğer tatbikat gerekçesi olmasaydı, eylemi böylesine tereyağından kıl çeker gibi sonuçlandırmaları mümkün değildi. NORAD ve hava üslerinde kendilerine bağlı olmayan komutanları atlatabilmeleri, önemli ölçüde tatbikat sayesinde olmuştu. NORAD ve üs komutanları olup bitenleri algılamayınca, uzun süre ya hiçbir uçak kaldıramamışlar ya da çok gecikmiş olarak olay yerine varabilmişlerdi. Tatbikat maskesi sayesindeydi ki, kendilerine bağlı subaylar, karşı müdahaleyi uzun süre geciktirip çok değerli üç saat kazandırmışlardı. Dışarıdan bakanlar, ortaya çıkan durumu, ordu içindeki iletişimsizlik, komutanların şaşırması, Beyaz Saray'dan emir bekleme gibi nedenlere bağlasa-1ar bile gerçek bambaşkaıydı.

Görenler, koskoca Amerikan ordusunun bir avuç terörist korsana yenildiğini sanabilirdi. Fakat durumun böyle gelişmediğini en iyi darbeciler biliyordu. Olayın altyapısını aylardır kimseye çaktırmadan sabır ve itina ile hazırlamışlardı. Doğrusu sonunda planlarını umduklarından kolay ve hiçbir aksilik çıkmadan gerçekleştirebilmişlerdi.

Artık gözlerinden uyku akıyordu. İki gündür üç dört saatlik nöbetleşe uyumalar haricinde sıkı bir uyku çekememişlerdi. Buna rağmen tatbikatlardan alışık oldukları için çok fazla sersemledikleri söylenemezdi. Ayrıca oyunda kazanmalarının verdiği enerji, onlara doping etkisi yapmıştı.

Amerika'yı ve dünyayı sarsan planın beyinleri sayılabilecek ekipte Amerikan Hava Kuvvetleri'nden Orgeneral Jeremy Beck-with. Tümgeneral Arthur Norris, Albay Norman Stevens ve Yarbay Maurice Silverman, Amerikan Kara Kuvvetleri'nden ise Korgeneral

Edward Derek ve Albay William Manning o anda orada bulunmaktaydı. Ordu mensubu olmayan tek görevli ise CIA özel operasyonlar bölümü şeflerinden Roger Horden idi. Herhangi biri dışından baktığında kendi hallerinde toplantı yapan bu adamların iki gün önce yaşanan olayların ve hatta toplu katliamların sorumlusu olduklarını aklına dahi getiremezdi. Hele önlerindeki şampanya kovanını ve dolu kadehleri görenler onları bir doğum gününü veya mesleki bir başarıyı kutlamak için bir araya gelmiş sanabilirdi. Kimse onların 11 Eylül başarılarını kutladıklarını düşünemezdi bile.

Orgeneral Jeremy Beckwith: "Dostlarım" diye söze girdi, "başaracağımızı biliyordum. Biliyordum, çünkü elimizde çok iyi bir planımız, organize bir ağıımız ve hepsinden önemlisi inancımız ve sizin gibi davaya baş koymuş, son derece akıllı bir ekip vardı. İki gün önce Amerika'nın tarihini bizler yeniden yazdık. Belki biraz sancılı ve görüntü itibariyle pek hoş olmayan sonuçlara yol açtı. Ama bizden sonraki kuşaklar dünyaya daha hakim bir Amerika'da yaşayacaklar. İki gün önce bunun bedelini ödedik. Bunu sokaktaki adam anlayamaz, hatta bilseler bizi linç etmek isterler. Buradaki insanlar neyi, niçin yaptıklarını biliyorlar. Önemli olan da bu.

Sıradan insanlar ellerini taşın altına koyamaz ve bizim aldığımız riskleri alamaz. O nedenle yaptığımız hareketin acı veren sonuçlarını düşünmek anlamsız. Şimdi önemli olan, Amerika'nın önündeki engelin ortadan kalkmasıdır. Artık dünyaya yeniden biçim vermek için Amerika'nın elinde bir gerekçe var. O gerekçeyi maliyeti biraz yüksek görünse de biz hazırladık. Bundan sonra ufukta yeni bir dünya düzeni görünüyor. O dünya düzeni ki zorla da olsa Amerika'nın hakimiyetiyle kurulacaktır. Tanrı bize bu misyonu kuruluşumuzda verdi. Biz sadece o misyonun uygulayıcılarıyız. Dolayısıyla devamıza verdiğiniz destekten dolayı hepimizi tek tek kutlar ve teşekkürlerimi sunarım" diyerek önündeki şampanya kadehini kaldırdı. Diğerleri de aynı hareketi tekrarlamışlardı.

Yükse sesle "Şerefinize... Tanrı Amerika'yı korusun!" dedi ve şampanyayı bir dikişte içti. İşin kutlama safhası tamamlanmıştı.

Aldıkları sonuçtan hayli memnun görünüyorlardı. Otururken kamburu çıkmış izlenimi veren Orgeneral Jeremy Beckwith, ekibin doğal önderiydi. Saygınlığını sadece rütbesinden dolayı kazanmamıştı, askeri geçmişinde birçok başarıya imza atan bu adam, üç kuşaktır asker bir aileden geliyordu. Babası General Samuel Beckwith ikinci Dünya Savaşı'nda Normandiya çıkarmasını,

diğer deyişle "D Günü"nü planlayan ekibin üyesiydi. Avrupa topraklarında Almanlara karşı bizzat savaşıymıştı. Oğul Jeremy Beckwith ise Birinci Körfez Savaşı esnasında "Çöl Tilkisi" lakap-h Norman Schwarzkopf un yanında yer almıştı. Bir askerin "öldürmek, yok etmek ve zafer" için var olduğuna kesin şekilde iman etmişti. Gümüş yıldız madalyası sahibiydi. Eğer ordunun da bir aristokrasisi olsa herhalde Beckwith, en soyluları arasında yer alırdı. Zaten mevcut aile bağları sayesinde "Amerikan Elite-ri"nden sıkı dostlar edinmişti. Gizli, ezoterik cemiyetlerle de ilişkileri vardı.

Orgeneral Jeremy Beckwith'i 11 Eylül gibi bir eylemi planlamaya iten, Amerika'nın ve Amerikan ordusunun giderek gerilemeye başladığına olan inancıydı. Toplum ve kurumlar da giderek bir çürümeye maruzdu ona göre. Kurtuluşun tek yolunu ise savaşta görüyordu. Ona göre savaşlar, bir ulusu silkelemenin ve kendine getirmenin en kestirme yoluydu. Ve galip çıkan ülke, savaş sonrası süreçte söz sahibi olur ve kendi içinde yeni bir sıçrama yapardı. Aynı ABD'nin İkinci Dünya Savaşı sonrası dünya lideri olması gibi. Orgeneral ayrıca Beyaz, Anglo-Sakson ve Protestan olmayan her şeyden nefret ederdi. Dini açıdan Evanjelik cemaate mensuptu ve Evanjelizmin radikal kıyametçi düşüncelerine canıgönülden inanıyordu.

Dünyayı yönetme hakkının WASP'larda olduğunu düşünürdü. Bunun dışında kalan ulus ve kavimler, ancak ilkel özellikler gösteren bir güruh olabilirlerdi. O nedenle 11 Eylül sonrası ABD'nin esas olarak Ortadoğu'da kümelenmiş halkları hedeflemesi gerektiğine inanıyordu. Onlara göre çoğunluğu Arap ve Müslüman olan bölge halkları, üretmeden tüketmek isteyen, kabile düzenine göre örgütlenmiş ve "sonradan çıkan bir dine inanan" insanlardan oluşuyordu. Kısacası, Orgeneral Jeremy Beckwith, 11 Eylül'ün Amerikan gücünü yeniden canlandıracağına ve kesin hakimiyeti getireceğine inandığından katılmıştı bu harekete. Birileri bunu yapmalıydı. Ve şimdi o "birileri" kendileriydi! Her türlü çılgınlığı yapmaya hazır ve gözü kara bir adam oluşu ise bütün bunları daha da kolaylaştırdı.

"Ancak" diye devam etti Jeremy Beckwith, "bugün burada sadece zaferimizi kutlamak için bulunmuyoruz. Biliyorum, hepiniz iki gündür çok yorgunsunuz. Bazılarınız fiziki ve ruhi gücünüzün sınırına geldiniz. Fakat dinlenmek üzere dağılmadan önce mevcut durumu, bundan sonra atacağımız adımları ve yapmamız gerekenleri kısaca

değerlendirmemiz gerekiyor. Durum birçok açıdan lehimize görünüyor. Hükümet, teröristler tezimizi destekleyerek ve bize karşı hiçbir harekete kalkışmayarak anlaşmaya uydu. Gerçi uymayacaktı da ne yapacaktı! Bizim ve ordudaki diğer arkadaşlarımızın güvenliğini artık garantide sayabiliriz. Bush artık bu noktadan sonra ortaya çıkıp, 'Hayır, öyle olmadı, böyle oldu' diyemez ve bize karşı bir harekette bulunamaz. Ancak biz yine de durumun takipçisi olacağız. Arkadaşlarımız bunun tedbirlerini aldılar. En önemlisi de Bush'un beyanları, bizim kendisine empoze ettiğimiz saldırı planlarını uygulamaya koyacağını gösteriyor. Onu izleyeceğiz. Amaçtan en ufak bir sapma veya yan çizme gördüğümüz anda diğer planlarımızı uygulayacağız. Her dakika bizim çözümümüzü enselerinde hissetmeliler. Onları ara sıra ürkütmekte yarar var. Gerçi buna gerek kalacağını bile sanmıyorum. Çünkü hükümet içinde, başta Başkan Yardımcısı Dick Cheney ve Savunma Bakanı Donald Rumsfeld olmak üzere, bizim gibi düşünen adamlar mevcut. Başkan da ilk şaşkınlığını çok kolay atlattı ve yeni misyonuna adapte oldu.

Doğrusu, umduğumuzdan zeki çıktı. Kendisini kutlamamız lazım. .. Offutt Üssü'ndeki konuşmamızdan bu yana dersini hayli iyi çalışmış."

Beckwith'in Bush hakkındaki sözleri kahkahalara yol açmıştı. "Neyse" dedi Orgeneral Beckwith, "şimdi yeni durum hakkında herkesin görüş ve önerilerini bekliyorum. Eminim, sizin de bu konuda söyleyecekleriniz vardır."

Herkes birbirine bakıyordu. İlk söz alan Tümgeneral Arthur Norris oldu. Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü, ellili yaşlarda gösteren Tümgeneral Norris, Jeremy Beckwith'in en yakın çalışma arkadaşıydı. O bütün bunları uzun uzun düşünmezdi, pratik bir adamdı. Sadece gerekliliklere ve vazifeye inanırdı. Aslına bakılırsa kendi düşünceleri yoktu. Kendisine ait sandığı düşünceler, Jeremy Beckwith'in ona empoze ettiği fikirlerdi. O Beckwith'e oranla daha sıradan bir askerdi. Köklü bir aile geçmişi yoktu. Zor koşullarda büyümüş ve yine zor koşullar altında askeri okuldan mezun olmuştu. Bir muhasebe memuru olan babasının silik kişiliğinden izler taşır ve bunu bildiği için bazen kendinden nefret ederdi. Çünkü annesi, bu yüzden babasını terk etmiş, bir sigortacı ile birlikte kaçmıştı. Norris içinde bulunduğu duruma bir çare olarak orduya girmiş, benliğindeki ezikliği otoritenin koruyucu zırhı altında perdelemeyi seçmişti.

Orgeneral Jeremy Beckwith'le birlikte çalışmaya başladığından beri ona hayranlık derecesinde bir bağlılık duymuştu. Özellikle de

karısını kanserden, oğlunu ise bir trafik kazasında kaybettiğinden bu yana hayatta bir amacı kalmamış gibiydi. Birkaç kez intiharı düşünmüş, ama yapamamıştı. O yüzden 11 Eylül planı, sönük hayatına bir amaç vermiş, kendisini "önemli biri" gibi hissetmesine yol açmıştı. Orgeneral Jeremy Beckwith fikri kendisine ilk açtığında ve desteğini beklediğini söylediğinde hiç düşünmemiş ve "Varım" diyerek ekibe dahil olmuştu. Aslında profil olarak "kahbının adamı" sayılmazdı.

Buna rağmen 11 Eylül'ün hazırlanışının her aşamasında kendisinden umulmayan bir özen göstermişti.

"Efendim, sizin de belirttiğiniz gibi" diye söze başladı Arthur Norris. Böylelikle Orgeneral'in fikirlerini teyit ettiğini belirtmiş oluyordu. "Bush ve hükümet artık avucumuzda. Bizim istemediğimiz hiçbir şeyi yapacak durumda değiller. Tam bir oldubitti ile karşı karşıya kaldılar. Artık top onlarda. Bizim amaçlarımıza hiçbir itirazları olmadığı belli. Sanırım Bush da başka seçeneği olmadığını anladı ve oyunu sürdürme yanlısı. Hatta kısa zamanda bizi bile geçeceğini söyleyebilirim. Şu anki en büyük korkusu, olayla ilgili gerçeklerin ortaya çıkması. O yüzden bütün önlemleri alacaktır. Olayları örtbas etmede şimdiden üstün gayet gösteriyorlar. Hükümet için önemli olan, iktidarda kalabilmek. Kısa sürede bir savaş kabinesine dönüşeceklerdir. Yakın dönemde hedefimize aykırı bir hareket içine gireceklerini sanmıyorum."

Albay Norman Stevens, diğerlerine oranla rütbece düşük olmasına rağmen etkileyici bir kişiliğe sahipti. Ordu içindeki güçlü dostlukları ve ilişkileri sayesinde o ana kadar adeta bir "kurye" gibi çalışmıştı. Birçok askeri üstün plana katılacak kişilerin bulunması ve seçimi onun sayesinde olmuştu. Bu yüzden vaktinin çoğunu gezerek geçirmişti. 11 Eylül'ü üç yıl önceden planlamaya başlamışlar, son bir yılda hazırlıklarını tamamlamışlar ve son altı ayda da geri sayımı başlatmışlardı. Norman Stevens aynı zamanda 11 Eylül'ün sivil ayağı sayılabilecek ilişkileri de üstlenmişti. İş dünyasından, para piyasalarından, silah tekellerinden, siyasetten, think-tank kuruluşlarından gelecek tepkileri o ölçmüş; sonunda "yeşil ışık" aldıklarını hissetmişti. Bu anlamda 11 Eylül'ün asıl ilişkilerinin ve bilinmeyenlerinin "karakutusu" sayılabilirdi. CIA ve FBI içindeki ekiplerle de bağları o yürütmüştü. İdeolojik olarak tam bir "şahin"di. Fanatik düzeyde Amerikan milliyetçisiydi. Orgeneral Jeremy Beckwith kadar

KAMİKAZE OPERASYONU

köklü sayılmasa dahi onun da baba tarafından bu işlerle ilgili geçmişi vardı. Babası Patrick Stevens ordu haberalmada çalışmıştı. Bu yüzden Soğuk Savaş yıllarının marazi anti-komünist duyguları altında yetişmişti. SSCB çöktükten sonra bile Rusya'yı, sonra da Çin'i düşman görenler arasındaydı. Stevens, Amerika'nın düşmanlarının dünyada halen çok ve güçlü olduğuna inanıyordu. O yüzden vakit varken önleri kesilmeliydi.

Albay Stevens'm önemli bir özelliği de somut durumları olabildiğince objektif tahlil edebilmesiydi. Stevens'm analitik düşünme özelliği, planlama aşamasında darbecileri birçok yanlış adımdan korumuştı. Bu nedenle, söz aldığı anda herkes özel bir dikkatle onu dinlemeye hazırlanmıştı.

"Sanırım yapılan değerlendirmelerde önemli doğruluk payı mevcut" derken bir yandan da önündeki notlara göz gezdirdiyordu. Kelimeleri dikkatle seçerek konuştuğu her halinden belliydi: "Gerçekten de hükümet, yeni rolünü olağanüstü bir çaba ile benimsemiş görünüyor. Ayrıca bize yönelik bir tehdidin artık çok zayıf bir ihtimal olduğunu söyleyebilirim. Çünkü neler yapabileceğimizi somut olarak gördüler. Ortalığı daha da kanştıracak adımlar atmaktan çekineceklerdir. Üstelik böyle bir niyetleri olduğunu da sanmıyorum. Ancak izin verirsiniz ben olayın başka bir yönüne dikkat çekmek istiyorum. Öncelikle belirtmeliyim ki, bazı kesimler yeni durumdan hayli memnun. Bunların başında silah sanayi geliyor. Ordu içinde şimdiye kadar bizimle birlikte hareket etmeyen kesimler bile durumu bir fırsat kabul ediyorlar. Ayrıca petrol sanayi de, Ortadoğu bölgesinde haritala-nın gerekirse yeniden çizilmesinden, rejimlerin yeniden şekillenmesinden yana. Yeter ki petrol ve enerji kaynaklarına ulaşma imkânı doğsun. Öte yandan toplumda da milliyetçi duygular öyle coşkulu bir hale girdi ki, hükümetin alacağı savaş kararını ca-nıgönülden destekleyecek durumdalar. Bütün bunlar bize büyük bir psikolojik avantaj sağlıyor."

Albay Stevens durakladı, önündeki şampanya kadehinden bir yudum aldı ve devam etti. Belli ki dikkat çekmek istediği bazı noktalar vardı: "Bununla birlikte, bürokrasi, siyaset ve istihbarat kuruluşlarımız içinde durumun farkında olan ve yaşananlardan memnun olmayan kesimler de mevcut. İhtimal ki, bunlar şimdilik ses çıkarmayıp bir 'bekle gör' politikası izlemeyi tercih edeceklerdir. Ancak en ufak bir açığa hükümetin, dolayısıyla bizim üzerimize

çullanacaklar. Demokratlar'ın ileri gelenleri de olayın içeriğini anlamış durumda. Yine de mevcut konjonktürde fazla bir itiraz gelmeyecektir, çünkü toplumla ters düşmek istemeyeceklerdir. Hükümet içinde bizim politikalarımıza en uzak duran Powell bile susmayı tercih etti. Eski bir Genelkurmay Başkanı olarak ordu içindeki güçlerle sürtüşülemeyeceğini en iyi o bilir. Ancak Powell'ın süreç üzerinde frenleyici bir etkisi olabilir. Beyaz Saray içindeki dostlarımızdan aldığımız bilgilere göre o akşam yaptıkları toplantıda Powell Afganistan harekâtına destek vermiş, ama önce müttefiklerimize danışmamız gerektiği gibi bir manevra yapmış. Yine de olanlara çok fazla ayak direyebileceğim sanmıyorum. Fakat önümüzdeki şu yakın dönemde aykırı davranabilecek her tür kişi veya grubu özel takibe almamız gerektiğine inanıyorum. Çünkü bir aykırı çıkış bile bunca risk alarak geldiğimiz aşamayı tehlikeye atabilir."

Herkes Albay Stevens ile hemfikir görünüyordu. "Tam bu noktada" diyerek konuşmasına yeni bir başlık açtı: "Bizi en zor duruma düşürecek girişim, ordu içinden gelebilir. Ordudaki sessizlik, eylemimizi onayladıkları anlamına gelmiyor. Belki eylemin Amerika'ya kazandıracaklarına değil ama eylemin biçimine ve şiddetine karşı olanlar var. Özellikle de Denizciler bu işten çok rahatsız. Zaten aramızda bir Denizci subay olmaması bile bunun bir işareti değil mi? Ordudaki Katolik kökenliler de tepkili. Bizim Neo-Con politikaların dümen suyunda hareket ettiğimizi, dolayısıyla Yahudilerin ve İsrail'in çıkarma davrandığımızı düşünüyorlar. Pentagon'da Deniz İstihbaratı'na, ait bölümü vurmamızdan dolayı da hem kızgın hem de ürkmüş vaziyetler. Bunlar da yarın öbür gün başımızı ağrıtabilir. Ama şu an fazla bir direniş gösterebileceklerini sanmıyorum."

Yarbay Maurice Silverman içlerindeki en düşük rütbeli subaydı. Fakat yine de hemen hepsinin saygı duyduğu, güvendiği ve zeki bulunduğu biriydi. Bu nedenle sadece bir "yarbay" olduğunu kendisine hiç hissettirmemiş ve kendi eşitleriymiş gibi davranmışlardı. Bunun nedeni Maurice Silverman'ın 11 Eylül'ün arkasındaki gerçek "beyin" oluşuydu. Planın bütün aşamaları ve özellikle de teknik koordinasyonu onun eseri idi. Gerçi hazırlık aşamalarını Yüzbaşı Phillippe Dune ile birlikte kotarmışlar. Yüzbaşı Dune onun "asistanı" gibi çalışmıştı ama her şey en ince detayına kadar Silverman tarafından düşünülmüş ve uygulanmıştı. Her ikisi de Kaliforniya

Çölü'ndeki Edward Hava Üssü'nde görevliyidiler. Eğer Silverman olmasaydı, belki 11 Eylül diye bir olay da olmayacaktı.

Önceleri nasıl bir eylem yapacaklarını kendileri de bilemiyorlardı. Birçok kez, bu amaçla toplanmışlar, fakat karar alamamışlardı. Her kafadan bir ses çıkıyor, ama önerilenler çeşitli sebeplerle reddediliyordu. Bu planlar arasında bir Amerikan uçak gemisine, kaçınılmış süsü verilen, içi patlayıcı dolu bir C-130 kargo uçağının çarptırılması; Brooklyn Köprüsü'ne trafiğin en yoğun olduğu saatte saldırı düzenlenmesi; New York metrosuna sinir gazlı saldırı; Hollywood stüdyolarına karşı girişilecek bombalı saldırılar gibi öneriler vardı. Ancak hiçbirini beğenilmedi. Daha doğrusu, etkisinin sınırlı kalacağı, istenen düzeyde şok oluşturmayaacağı düşünöldü.

Öyle bir eylem yapılmalıydı ki, insan unsuruna en az gereksinim duyulsun ve yarattığı yıkım ile dehşet görüntüleri toplumu bir anda paniğe sürüklesindi. Sonunda Yarbay Maurice Silverman, sorumluluğu üzerine aldı ve İkiz Kuleler ile Pentagon saldırısını planladı. Teğmen James Early Clayton'm "Kamikaze Operasyonu" dosyasını Pentagon'un tozlu arşivlerinden bulup çıkartan da oydu. Clayton'm önerisini Edward Hava Üssü'nde gördüğü uzaktan kumandalı uçuş denemeleriyle birleştirdiğinde plan şekillenmişti. Aynı şekilde Pentagon'a "Sığmak Avcısı" ile saldırması fikri de ona aitti. Planını arkadaşlarına açtığında herkes oybirliğiyle kabul etmişti. Silverman fikri oluşturmakla kalmayıp, uçakların ve Bunker Buster'm teminine, bunların hazırlanmasına, uygun ekip seçimine kadar her aşama ile tek tek ilgilendi. 11 Eylül'ün senaristi de, aktörü de, set işçisi de Silverman'dı. Silverman'm bütün bunlara kalkışmasının asıl nedeni, kendi "kişisel tarihi"nde yatıyordu. 80'li yılların başında Almanya'daki NATO üssünde görevli ağabeyi Binbaşı Max Silverman, bir akşam mesai çıkışında servis otobüsünün taranması sonucu öldürölmüştü. Olayda ağabeyi ile birlikte bir er hayatını kaybetmiş, ayrıca üç kişi de yaralanmıştı. Eylemi Filistinli Ebu Nidal grubuna bağlı militanlar üstlenmişti. Silverman henüz buluş çağmdaydı, ağabeyi Max'in bu şekilde ölümü onda travmatik bir etki yaratmıştı. O günden beri Araplardan nefret ediyordu. Gençlik yılları, dünyayı Araplar için cehenneme çevirecek düşler kurmakla geçmişti. Gerçi büyüdükçe bu duygusu giderek törpülenmişti ama hep bir yerden çıkmayı bekler vaziyette kendim korumuştı. Orgeneral Jeremy Beckwith'le tanışması, onun "aşağı kavimler" hakkındaki düşünceleri Silverman'ı etkilemişti. Karşısına Araplardan intikam

alacağı bir plan çıktığında ise konuya adeta balıklama atladı. Suçu hem Arap teröristlere yıkacaklar, hem de ardından ABD, Ortadoğu'daki Arap ülkelerine saldıracaktı. Gerçi eylemde ağabeyi gibi masum binlerce insanın ölecek olması onda zaman zaman "vicdan sızılan" yaratmıştı. Ancak sonunda dünyaya istedikleri gibi çekidüzen vereceklerini düşünüp kendini rahatlatıyordu.

Yarbay Maurice Silverman, sözlerine diğerlerinden daha farklı bir açıdan başladı. O ana kadar işin teknik kısmıyla ilgilense de başka perspektifler de geliştirebilecek durumdaydı: "Bu avantajlı koşullar bizi gevşetmemeli. Evet, iki gün içinde yirmi yılda başaramayacağımız bir durum yarattık. Ama unutmayın, bizler sadece askeriz. Politikadan, bürokrasiden, Washington'da ve Kongre'de dönen ayak oyunlarından anlamayız. Bu nedenle 'Biz yaptık oldu' deyip bir kenara çekilemeyiz. Bağlantıda olduğumuz sivil güç odaklarıyla kontağımızı arttırmamız gerekiyor. Bunların içinde 11 Eylül'den sonra oluşmuş fiili durumu canla başla destekleyecek siyasetler, belli sanayi grupları, fikri altyapı oluşturan think-tank ve medya kuruluşları var. Bunları savaşı politikaların uygulanması için hükümete baskı kurmaya yönlendirmeliyiz. İstesek de istemesek de, anlasak da anlamasak da politikaya bulaştık beyler. Bizimkisi de politik bir program aslında. Onlardan tek farkımız, seçimle işbaşına gelmemek. Ayrıca çizilecek planlarda, oluşturulacak saldırı birliklerinde komuta görevlerine bizim arkadaşlarımızın getirilmesini sağlamalıyız. Sivil yönetimlerin ne kadar kaypak olduğunu biliyoruz. Gerekirse bazı kulakları çekmeliyiz."

Korgeneral Edward Derek, diğer darbecilerin aksine bir Kara Kuvvetleri subayıydı. Pentagon'da görevliydi ve Pentagon içindeki darbeci ekibi temsilen toplantıda bulunmaktaydı. Saçları biraz erken dökülmüştü. Buna rağmen zinde bir görünümü vardı. Bunu beslenme programına sıkıca uymasına ve spor yapmasına borçluydu. Henüz yeni mezun genç bir subayken bile Amerika'nın yanlış yönetildiğine inanıyordu. Daha doğrusu, kafasındaki toplum modeli, askeri kışlaya yakın bir yerdeydi. Ona göre Amerikan toplumu "anarşik ve kaos içinde" bir toplumdur. Aşağı sınıflar ve ırklar toplumda çok kolay yer edinebiliyorlardı. Zaten demokrasi de aşağı sınıflara hizmet eden bir yönetim biçimiydi. O yüzden Edward Derek'e göre sistem işliyor gibi görünse de aslında içten içe çözülme aşamasındaydı. Herkesin haddini bildiği, daha kapsayıcı ve disiplinli bir sistemden yarıydı o.

Koşullar izin verse açıktan bir darbe bile düzenleyebilecek bir tipti. Amerika'nın zenci ve Latin kökenlilerin ayaklanması sonucu yıkılacağı vehmine kaptırmıştı kendisini. Uluslararası planda ise Amerika'nın düşmanlarının, ülkesine karşı komplolar kurmakta olduğunu düşünüyordu. Kimseye güvenmemesi ile tanınıyordu. Hayatta güvenebildiği tek varlık, daha yavru iken aldığı ve "İmparator" adını verdiği dört yaşındaki Alman kurdu idi. Gittiği her yere köpeğini de götürürdü. Bu haliyle daha çok Nazi subaylarını andırıyordu. Komuta ettiği birliklerde en ufak bir disiplinsizliğe bile göz yummazdı. 11 Eylül darbesini tertipleyen ekip içinde yer almasının nedeni ise kendi tabiri ile "Amerika'nın şok tedavisine ihtiyacı olması" idi. Bu derece hantallaşmış ve obezleşmiş bir toplumun ancak şok hareketlerle iyileştirilebileceğini düşünüyordu. Bunun yanı sıra stratejik tespit olarak Amerika'nın gerileme sürecine girdiğine, yirmi birinci yüzyılda gücünü yeniden harekete geçirmese geri kalacağına ve "birinci süper güç" olma pozisyonunu yitireceğine inanıyordu.

"Yarbay çok haklı" diye söze girdi Korgeneral Edward Derek: "Hükümet nasıl olsa paçayı kurtardığını düşünebilir. Bunun verdiği güvenle işleri ağırdan alabilir. Bence buna fırsat vermemeliyiz. Ayrıca... Oluşan durum, ülkemize sadece yeni askeri imkânlar sunmuyor. Bence Amerika'nın bir iç düzenlemeye de ihtiyacı var. Eylemimiz sonrasındaki hava, bize bu fırsatı da sunuyor. Düne kadar bireysel hak ve özgürlüklerinden taviz vermemeye alışkın ve o nedenle de biraz şımarmış görünen Amerikan halkına bu fırsatla çekidüzen verebiliriz. Artık terörist denince ödleri patlıyor. Bu yüzden bazı yasaları yeniden ele alabilir, bazılarını devlet lehine budar veya geliştiririz. Kimsenin şu esnada çıkacak bazı kısıtlama yasalarına bir itirazı olmayacaktır. İnsan hakları savunucuları, sivil haklar örgütleri, savaş karşıtları, kendini bilmez bazı aydınlar ağızlarını bile açmaya cesaret edemeyeceklerdir. Açmaya kalktıklarında ise zaten halk onlara ne yapacağım bilir."

Edward Derek'e kalsa, anayasayı da, hükümeti de, parlamenter ve sivil kurumları da feshederdi. Ne yazık ki, içinde bulundukları durum şimdilik bu kadarına izin veriyordu.

Albay William Manning ise Korgeneral Edward Derek'in yardımcısı pozisyonundaydı. Derek'in, köpeği "İmparator"dan sonra güvendiği tek isimdi. Bir vakitler ordu atletizm takımında da yer alan Manning, birçok uluslararası madalya kazanmıştı. Ayrıca Amerikan Kıtalar

Okulu'nda "özel savaş" eğitimi almıştı. Soğuk duruşlu ve sadistlik derecesinde acımasız biriydi. Bir keresinde bir eri nöbet değişimine iki dakika geç kaldı diye öldüresiye dövmüştü. Korgeneral Edward Derek'in araya girmesi ile hakkında soruşturma açılmasından son anda kurtulmuştu. Bir başka olayda ise bir barda tartıştığı sivil önce darp etmiş, sonra da ağzına horozu kalkmış bir silah sokmuştu. Az daha adamı öldürecekken birilerinin araya girmesiyle vazgeçmişti. Son derece asabiydi. William Manning'in diğer bir zaafı ise kadınlardı. Birliğinde aşılması kadın subay ve er kalmamıştı. Striptiz barlarında bulunduğu kadınlarla veya sokak fahişeleriyle yatardı. Üstelik aynı sadist eğilimi kadınlarla ilişkisinde de sürüyordu. Onun felsefesine göre güçlü olanın güçsüz olana her şeyi yapmaya hakkı vardı. Bir doğa kuralıydı bu. 11 Eylül'e de öyle bakıyordu. Birkaç bin Amerikan vatandaşının ölmesi ile ülke çökmez ve insan kıtlığı da yaşanmazdı. Aynı nedenle 11 Eylül'ün yarattığı dehşetli yıkım, ona bir şiddet şöleni gibi gelmişti.

Albay Manning bununla da yetinmemiş, operasyon sonrasında uçak yolcularının ve ilan edilecek teröristlerin yok edilmesinde de aktif rol almıştı. Ayrıca emrindeki birlikleri sabahın erken saatlerinden itibaren alarmda tutarak bekletmişti. Bunun sebebi, çok zayıf bir ihtimal olsa da Bush yönetiminin pazarlığı reddedip üzerlerine gelme olasılığı idi. O takdirde çatışmaya ve olayı ordu içinde küçük bir iç savaşa çevirmeye karar vermişlerdi. Manning bu tür işler için biçilmiş kaftandı. Eğer ordunun frenleyici disiplini altına girmese, rahatlıkla bir mafya patronu veya seri katil olabilirdi. Öldürme güdüsünün tatminine çocukken mahallesindeki kedi ve köpeklerle başlayan Manning, sonunda işi Amerikan vatandaşlarını topluca yok etmeye kadar vardırmıştı.

"Arkadaşlar" diye söze girdi. Bakışlarında parıltıdan iz yoktu. Mat bir şekilde etrafını süzdü. Yüz çizgilerine bakılırsa Frankenstein bile ondan daha sevimli gelebilirdi. Genizden konuşması korku filmi etkilerini andırıyordu. Sert sesiyle sordu: "Sonunda başardık değil mi? O halde niçin endişeleniyoruz? Ne hükümet ne de başka birileri bize engel olabilir. Mecburen sineye çecekler. Hükümetten veya toplumdan bazı o3mnbozanlar çıkarsa onları da cehenneme yollarız olur biter. Merak etmeyin, ben işinin ehli birkaç sniper^o tanıyorum. Hallediveririz."

Albay Manning, bunları söylerken hayli ciddiydi. 11 Eylül'ü yapanlar, birkaç "mide ağrısı" siyasetçi veya aydını mı temizle-

meeyecekti?

CIA özel operasyonlar bölümü şeflerinden Roger Horden'm 11 Eylül'deki rolü daha başkaydı. O planlamadan çok "lojistik destek" ve istihbari bilgi kısmıyla ilgilenmişti. Horden'm yaptıkları ve yapacakları da senaryonun en önemli ayaklarından birini oluşturuyordu. Burada bulunmasının nedeni de buydu. Hor-den, CIA'in ortalarda pek görünmeyen ama etkili "gizli şeflerinden biriydi. Çıkık alınlı, fırça bıyıklı, orta boylu ve hafif kilolu bu adam, CIA içindeki ilişkileriyle Başkan George Tenet'tan bile etkiliydi. CIA'de kendine bağlı özel bir ekip oluşturmuştu. Bu ekip dünyanın herhangi bir bölgesindeki kontrgerilla hareketlerinden tutun, sabotajlara, adam kaçırmalara, işkenceli sorgulamalara, bombalama ve suikastlara varıncaya kadar her tür "pis iş'i" organize ediyordu. Bu yüzden örgüt içinde "dokunulmazlıkları" vardı ve "gizli bütçe"ye sahiptiler. Ayrıca ekiptekiler uluslar arası narkotik ticaretine bulaştıklarından küçük birer servet sahibi olmuşlardı. Kurdukları paravan şirketlerin kârının önemli miktarını kendi ceplerine atıyorlardı.

Birkaç yıldır yürüyen 11 Eylül planında, eylemi yapacak "El-Kaide teröristlerinin" bulunması, Amerika'ya getirilmesi ve Florida Yenice'deki Huffman Havacılık Okulu'na yerleştirilmesi onun eseri idi. Okulun sahibi görünen "Gizemli Hollandalı" Ru-di Dekkers ve Ame Kruithof hem mafyanın, hem de CIA'in bütün bu bağlantılarının "çok özel" bir yerlerindeydi. Zaten Huffman Havacılık da CIA'in paravan şirketlerinden biriydi. Kasabaya birdenbire düşmeleri ise bunun çok yeni ve özel bir operasyon oluşundandı.

Topladıkları "teröristlerin" bir kısmı alelade Araplar iken Atta gibi birkaçı, doğrudan Pakistan ve Suudi istihbaratıyla olan ilişkilerden dolayı orada bulunuyorlardı. Almanya-Hamburg'tan beri adım adım ilerleyen bir plandı bu. Bu insanlar, CIA koruması ve yönlendirmesiyle getirilmişlerdi. O yüzden ülkeye girişlerinde hiçbir sorun çıkmamıştı. Korsan ilan edilecekler, ülkeye girerken o kadar komik beyanlarda bulunmuşlardı ki, böyle birilerinin normalde değil ABD sınırları içine girmesi, Amerika'yı rüyalarında bile görmeleri zordu. Çoğu kendilerini "öğrenci" olarak kaydetmişti; ama ne bir okul adı, ne bir referans isim, ne de bir adres gösterebilmişlerdi. Çok basit gerekçelerle bile onlarca insan sınırdan çevrilirken, prosedürlere göre "yetersiz" sayılabilecek bu adamlar ellerini kollarını sallayarak Amerika'ya girebilmişlerdi. Bunu, CIA'in, dolayısıyla Horden'm "sihirli müda-hale"sine borçluydular. Yeter ki

kuşlar kafese girsindi. Onlar, 11 Eylül'ün sonradan "star" olacak figüranlarıydı!

Roger Horden, aynı zamanda bir hile ve komplo uzmanıydı. Onun bir işi de insanları yanıltmaktır. Nitekim 11 Eylül'ün hemen ertesinde İkiz Kuleler'in yakınında bulunan "Muhammed Atta'ya ait" yanmamış pasaport, FBI baskınlarında ele geçirilen "teröristlere ait veda mektubu" -ki tek kusuru, dili ve bir Müslüman'ın asla kullanmayacağı tabirleri seçmesiydi ama bir Hristiyan da İslam'ı dışarıdan ancak bu kadar tanıyabilirdi-, arabada unutulmuş Kur'an ve uçuş broşürleri Horden'm tasarımlarıydı. Gerçi bunlar, dikkatli gözler ve işleri bilenler için son derece kaba ve basit yöntemlerdi. Ama zaten Horden da bunları istihbarat uzmanları için hazırlanmıyordu ki. Önemli olan, toplumun ortalamasına hitap edebilmektir ve o da bunu başarmıştı. Bütün bu düzmece kanıtlar, normal bir mahkemede bile ciddiye alınmazdı ama dehşetle ajite edilmiş ve akli dumura uğratılmış bir toplumun kanıt isteği olmayacaktı elbette. Onlar, sadece komplo arenasında, kitlelerin önüne atılacak ve paramparça edilecek "suçlular"dı! Dehşet sirkisi sürmeliydi. Bundan sonrası kolaydı zaten. Yalan haber mekanizması, bir kez harekete geçti mi tıkır tıkır işlerdi. Arada "doğru bilgiler" kazayla sızarsa da gizli sansür harekete geçer ve hikâyenin tekdüze engellenirdi. Yani Horden, 11 Eylül komplocularının en çok ihtiyaç duydukları tipte bir uzmandı.

Fakat Roger Horden'm 11 Eylül tezgâhına katılması, birçok subay gibi "aşırı milliyetçi" duygularından dolayı değildi. O bu tür işlerden hem hoşlanıyor, hem de bu sayede CIA içindeki konumunu ve gücünü arttıracaklarını ümit ediyordu. Gözü Tenet'in koltağındaydı. Ama bu konuda yanılacaktı. Çünkü Başkan Bush, 11 Eylül'den sonra, susması ve sadakati karşısında Tenet'i adeta mükâfatlandırmış ve koltağında bırakmıştı. Yoksa normal şartlarda, 11 Eylül çapında bir eylemi haber alamayan bir gizli servis başkanının anında görevden uzaklaştırılması gerekirdi. Tabii aynı durum, başta FBI olmak üzere diğer istihbarat kuruluşlarının tepesindekiler için de geçerliydi. Ama hepsi de yerlerinde kalacaklardı.

Roger Horden: "Az daha unutuyorduk" dedi, "sizi bir konuda daha bilgilendirmeliyim. Biliyorsunuz, 11 Eylül'ün ilk gününden beri, kimi kişi veya kuruluşlara şarbonlu mektuplar yollamaktayız. Aslında yolladıklarımız çok daha fazla, ama belli ki basın bu konuda bir denetim uygulayacak. Ancak bazıları haber olabilecek. Gerçi

toplumdaki paniği kızıştırmaya bu kadarı bile yeter. CIA'in özel laboratuvarlarında ürettiğimiz şarbon mikrobu ideal bir kitle paniği yöntemi. Bunu yaparken birkaç amacımız var. Birincisi, toplumdaki korkuyu muhafaza etmek, ayrıca teröristleri bir de bu işten sorumlu tutmak ve şarbon mikrobunun Irak'ta üretildiği dedikodusunu yayarak Irak'a saldırı gerekçesi oluşturmak. Fakat bence bir yan amacı daha var. O da 11 Eylül'e muhalefet etmesi mümkün devlet görevlilerine örtülü bir gözdağı vermek. Böylelikle 'Sesinizi çıkarmayın, bir gün sizin de evinize veya işyerinize şarbonlu bir mektup gelebilir' demiş oluyoruz. Fakat bu konuyu daha ne kadar gündemde tutacağımızı bilmiyorum. Sizin bir öneriniz var mı?"

Herkes birbirine baktı. Bunu gerçekten de hiç düşünmemişlerdi. Eylem öncesi daha başka neler yapılabilir diye tartışırken Horden şarbonlu mektubu önermiş, teklif uygun görülmüştü. Amaçladıkları korku dozuna zaten varmışlardı.

Horden'm sorusunu Orgeneral Jeremy Beckwith cevapladı: "Eğer sizce de uygunsa bunu fazla sürdürmeyelim. Bu ilk hafta içinde yoğunlaştıralım. Giderek tek tük yollayalım ve sonra da keselim. Ama arkasında teröristlerin ve Irak'ın olduğunu her daim işleyelim."

İtiraz eden çıkmamıştı. Artık dağılma vaktiydi. Bu, 11 Eylül sonrası darbecilerin topluca yaptıkları ilk değerlendirmeydi. O ana kadar, önlerine çıkan pratik sorunlarla uğraştıklarından en fazla içlerinden bazıları bir araya gelebilmişti. Ve daha ziyade kararları hep Orgeneral Jeremy Beckwith vermişti. Şimdi hepsinin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Başarmışlardı, Amerika'yı istedikleri noktaya çekmişlerdi ve önemli olan da buydu.

Orgeneral Jeremy Beckwith, "Başka bir noktayı eklemek isteyen yoksa şimdilik dağılmamızı ama irtibatı koparmamızı öneriyorum. Herkes ne yapacağını zaten biliyor. Durumu takip eden arkadaşlarımız bizi nasıl olsa bilgilendirirler" diye konuştu.

Kimseden ses çıkmamıştı. Tam herkes sandalyesinden doğrulurken, Albay Norman Stevens'in sesi işitildi: "Şu noktayı da biraz düşünsen iyi olmaz mı?"

Bütün yüzler Albay Stevens'a dönmüştü.

"Biliyoruz ki, 11 Eylül hedeflerimizin gerçekleşmesi, sadece Amerika'nın kendi iç şartlarına bağış değil. Özellikle yann öbür gün ordumuz hedef ülkelere harekât tertipleğinde başta müttefiklerimiz olmak üzere dünya kamuoyunun tepkisi nasıl olacak? Bunu da hesaba katmamız gerekiyor bence. Şu anda Paris, Londra, Berlin,

Moskova, Pekin, Tel Aviv gibi başkentlerde durum değerlendirmeleri yapılıyor. Ayrıca yine biliyoruz ki, hareketimiz baştan beri diğer ülkelerin gizli servislerince takip ediliyor. Geçtiğimiz Haziran ayından itibaren bütün yaz boyunca başta Fransa, Almanya, Rusya, İsrail ve Mısır olmak üzere birçok ülkenin gizli servisi, hükümeti 'gerçekleşecek büyük çapta saldırılar' konusunda uyardı. Hatta Putin bizzat uyarıda bulundu. Zaten Fransa ve Almanya, uzun süredir bize aykırı politikalar izliyorlar. Yani, demem şu ki, yakın gelecekte sıra, askeri operasyonlara geldiğinde söz konusu ülkeler ayak direyebilirler. Birleşmiş Milletler'deki güçlerini kullanarak bizi zor durumda bırakabilirler. Buna şimdiden bir çare düşünsen iyi olur. Ayrıca bu ülkelerin kamuoyları, üstelik bir kısmı bizim gibi Hristiyan olmasına rağmen fazla etkilenmedi. İçten içe Amerika vuruldu diye sevenler bile var."

Hiçbiri dış politika uzmanı değildi ama herkes olaya bu açıdan da bakmak gerektiğini düşünüyordu. Ancak bu durum önemli ölçüde kendi inisiyatifleri dışında kalıyordu.

Tam o esnada Yarbay Maurice Silverman'm gür sesi duyuldu: "Siz bunları hiç dert etmeyin Albay... Topunun canı cehennem! Hepsisi bir araya gelseler bir Amerika etmezler. 11 Eylül'le sadece Amerika'nın değil, dünyanın da kaderi değişmiştir. Artık geleceğimizi tümüyle ellerimize alıyoruz. Eskisi gibi o ne der, bu ne der devri bitti. Onları önce bizimle birlikte davranmaya davet ederiz, ki şu ana kadar çok aykırı sesler çıkmadı. Uymazlarsa ve gerekirse tüm dünyayı karşımıza alarak yapacağımızı yaparız. Dünya egemenliği başka türlü nasıl kurulur? Ama bence buna gerek kalmayacak. Yapacaklarımıza boyun eğecekler, hatta bazıları bize destek bile verecek. Devletler birbirine benzer Albay. Onların da kendi özel ve kirliliği operasyonları oldu. Bizden daha masum değiller. O yüzden kimse birbirinin yaptığını açık etmez. Yeni duruma göre çıkarılanı korumak üzere pozisyon almaya çalışacaklardır. Ne zaman ki kendi hegemonya veya rekabet alanlarında ayaklarına basarsın, işte o zaman feryat etmeye başlarlar. Ama o zamana kadar da biz yapacağımızı yaparız. Arapların canına okumamızı hiç kimse engelleyemez. Unutmayın, bir medeniyetler çatışmasının ortasındayız. Batı medeniyeti çöl bedevilerine karşı galip gelecektir..."

Durup soluklanma gereği hissetmişti Yarbay Maurice Silverman. Yüzünü al basmıştı. Hafif bir el hareketiyle terini sildi ve devam etti:

"Avrupa kamuoyunun bize karşı oluşuna gelince. Kamuoyu dediğin bir günde değişir. 10 Eylül günü Amerika'da savaş yandaşı bir halk var mıydı? Oysa bugün milyonlarca Amerikan insanı gönüllü olarak savaşımaya hazır. Eğer bir gün Avrupalıların desteğine ihtiyaç duyar ve onları hedeflerimiz doğrultusunda harekete geçirmek istersek bunu da sağlarız. Fransa dediniz mesela, İkinci Dünya Savaşı'nda bile bizim gidip kendilerini kurtarmamıza muhtaç kalmışlardı. Ama halen Amerika'dan nefret ederler. Eğer bir zaman gelir de halkların isteği bize ayak bağı olursa onu da hallederiz. O zaman onlara

Özel bir 11 Eylül daha düzenleriz ve Hristiyan olduklarını hatırlatırız, olur biter. Onun için de planlarımız var."

Yarbay Maurice Silverman, önündeki dosyalardan birini ayırdı. Kapakta "Çok gizli" ibaresi vardı. Kapağı araladı. Herkesin gözü, önlerine uzatılan dosyadaydı. Sert bir el hareketiyle odadakilerin görebileceği şekilde masanın ortasına koydu dosyayı. Tam ortasında kocaman bir resim gözüküyordu...

Eyfel Kulesi...

BİTTİ

melisa

www.cizgiliforum.com

O gün Amerikan ordusundan darbeci bir grup harekete geçti. Her şey, önce “**Küresel Muhafız**” adı verilen bir simülasyon tatbikatı olarak başladı. Sonra “**Dehşet Senaryosu**”na dönüştü. Uzaktan kumanda teknolojisi kullanan “**Drone Uçak**”larla İkiz Kuleler yok edildi. Pentagon’a ise “**Sığınak Avcısı**” ile saldırılmıştı. Ve Kuleler, önceden yerleştirilen “**termobarik bombalar**”la çökertildi. Dahası, ilan edilen “**teröristler**” uçaklarda bulunmuyordu.

Sonunda ABD Başkanı George W. Bush darbecilerle pazarlığa oturdu ve anlaştı. Dünyayı kaosa sürüklemek isteyen güçlerin bahaneleri hazırda artık. Peki ama bütün bunların 1945 yılındaki bir olayla ne ilgisi vardı?

“**Kamikaze Operasyonu**” 11 Eylül’ün aslında kendi projesi olduğunu anlayan eski bir Pentagon subayının olabilecekleri engelleme çabasını anlatmaktadır. Dünyada 11 Eylül’ü resmi yorum dışında anlatan ilk roman olan “**Kamikaze Operasyonu**” o gün “**gerçekte ne oldu?**” sorusuna verilmiş bir cevaptır.

ISBN 975-263-401-X

9 799752 634014